

Knihy džunglí

Rudyard Kipling

PRVNÍ KNIHA DŽUNGLÍ

MAUGLÍHO BRAT I

*Cíl p íchod noci zv stoval,
Mang se už prohání.
Spí stáda v chlévech. Pány jsme,
než p ijde svítání.*

*Slyš kel a spár a dráp a zub,
jako když zvoní kov.
Kdo zákon džungle ctí, t m zní
náš pozdrav: dobrý lov!*

NO NÍ PÍSE DŽUNGLE

Dusno bylo ten večer v Séónijské pahorkatin . O sedmé procitl táta Vlk z denního spánku, podrbal se, zívá a jednu po druhé natáhl tlapy, aby ze špi ek zahnal ospalost. Máma Vl ice ležela mohutným šedým enichem op ena o tvero rejdivých, kníkových vl at. Do sluje, ve které p ebývali, jim svítil otvorem m síc. "Augrr!" ozval se táta Vlk, "je as jít na lov." Už už cht l seb hnout ze strán , a tu se p ed ním na prahu mihlo cosi šerého s hu atým ohonem a zak u elo: "Zdar tob , vl í ná elníku. Zdar a silné bílé tesáky tvým d ti kám, nech tady na sv t nezapomínají na hladovce."

Byl to šakal - Tabákí neboli Dojída - a indi tí vlci Tabákím opovrhují, protože po ád jen lita a lumpa í a klevetí a živí se hadry a k žemi z vesnického smetišt . Ale p itom z n ho mají strach, protože on se z celé džungle nejspíš pomine: to se pak p estane bát, b há pralesem a kdekoho kouše. P ed pominutým Tabákím ute e a zaleze i tygr, protože nic horšího než pominutost nem že dravce potkat. My tomu íkáme vzteklina, oni zas dívání neboli pominutost - a prchají p ed ní, jak mohou. "Poj a dívej se," ekl upjat táta Vlk, "ale k sn dku tady nic není."

"Pro vlka snad ne," ekl Tabákí, "ale chu as jako já si pochutná i na suché kosti. Copak si m žeme my, Gídar lóg (neboli šakalí lid), vybírat?" A už drandil do jeskyn a v kout vyslídil srn í kost se špetkou masa. Posadil se a s chutí ji k oupal.

"Mockrát d kuji za pohošt ní," ekl a olízl si pysky. "D ti ky máte p ekrásné! Ty jejich velikánské o í! V takovém útlém v ku! Bodej , jako bych zapomn l, že královské d ti jsou mužné od prvopo átku."

Tabákí dob e v d l, že se nemá d tem íkat chvála do o í. S radostí se pásl na rozpacích táty Vlka i mámy Vl ice.

Chvilí posedl a liboval si, jaké lumpáctví zas provedl, až najednou škodolibě řekl:

"Mohutný Šér Chán stídá loviště. Prozradil mi, že pěstí mšice bude lovit tady v pahorkatině."

Tygr Šér Chán bydlel dvacet mil dál poblíž řeky Vaingangy.

"Vždyť na to nemá právo!" utřhl se zlostně táta Vlk. "Podle zákona džungle nemá právo stáhnout se jinam, dokud to předem neoznámí. Vyplaší nám zvířata na deset mil kolem a já - já bych lovil za dva."

"Však mu matka pro nic za nic neříkala Langrá (Chromec)," pronesla klidně máma Vlčice. "Od narození je na jednu nohu chromý. Proto taky zabíjí jenom dobytek. Vesničané od Vaingangy se na něj ho zlobí a teď nám přijde rozzlubit ještě naše vesničané. Široko daleko budou po něm v džungli slídit, a my abychom i s dětmi utkali před zapálenou trávou. Moc jsme za to Šér Chánovi vděční."

"Mám mu o tom říci?" řekl Tabákí.

"Táhni!" utřhl se na něj ho táta Vlk. "Táhni si lovit se svým pánem. Najeden večer jsi toho spískal až dost."

Jdu," řekl klidně Tabákí. "Už je ho, Šér Chána, slyšet dole v houšti. Zbytečně jsem vám to vyřizoval."

Táta Vlk zbystřil sluch a zdola z úžlabiny, svažující se k řece, zaslechl nevládné, zlostné, podrážděné lamentování tygra, který nic neuložil a klidně to zvířete celé džungli.

"Trdlo!" řekl táta Vlk. "S takovým lomozem se pouštět na noční lov! Copak si o našich srncích myslí, že jsou jako ti vypasení býčci od Vaingangy?"

"Pst!" okřikla ho máma Vlčice. "Dnes večer neloví volka ani srnec. Loví lovka." Kvílení přišlo do jakéhosi vrnění, zdánlivě doléhajícího ze všech stran. Divozubci a cikáni, nocující pod širokou oblohou, se někdy toho vrnění tak polekají, že se vrhnou tygroví přímo do tlamy.

"Lovka!" řekl táta Vlk a vycenil bílé zuby. Jdi, jdi! Copak není v táních dost brouků a žab - to musí požírat lovka, a zrovna v našem lovišti!"

Pro každý příkaz má zákon džungle nějaký důvod. Požírat lovka šelmám zakazuje. Zabít ho smí jenom tehdy, když už má zabíjení, a to ještě musí lovit mimo loviště své smečky nebo svého houfu. Hlavní důvod je ten, že po zabití nějakého lovka co nevidět přitáhnou na slonech bílí muži s puškami a stovky hrdých mužů s gongy, raketami a loučemi. Celá džungle to pak odpyká! Šelmy samy uvádějí někdy jiný důvod: lovka je nad jiné tvory slabý a bezbranný a sahá na něj se nesluší. Kdo požírá lovka, ten prý - a je to svátá pravda - dostane prašivinu a vypadají mu zuby.

Vrnění zesílilo, až nakonec, to jak tygr vyrazil, přišlo v bleskové "Rrrá!"

Šér Chán zavyl - to tygři obyčejně nedělají. "Minul kořist," řekla máma Vlčice. "Co to?"

Táta Vlk vyběhl pár kroků za ním a uslyšel, jak Šér Chán vztekle brumlá a bručí a válí se v podrostu.

"Z nerozumů skočil hlupák na táborový oheň a spálil si břicho," zachechtal se táta Vlk. Je už to ho Tabákí."

"Něco se děje na kopec," řekla máma Vlčice a zastýhala jedním uchem. "Dej pozor."

Houštiny v mlázi zašustily a táta Vlk přisedl a chystal se ke skoku. Být tak někdo z vás přítom, tak uvidíte včepímo úžasnou - vlk nedoskočil. Vrhla se vpřed, ještě než spatřil, na co se vrhá, a všímocí se pak zarazil. Dopadlo to tak, že se vymrštil na jakých pět stop vzhůru a dopadl těmtam, odkud vylítl.

"Lov k!" zaštkl. "Loví mládě. Podívej se!"

Přímopředním stálo a přidržovalo se nízké vtvě nahaté hnědko, pouhé batole - takové heboucké a dolíkovaté škrvno do vlčí sluje v noci hned tak nevkročí. Se smíchem si mýlilo tátu Vlka.

"Cože, loví mládě?" řekla máma Vlčice. "Jakživajsem žádné neviděla. Podej mi je."

Vlk, zvyklý nosit vlastní mláta, popadne do huby třeba vejce a nerozmáčkne je. A tak táta Vlk sevrel zezadu dítělety a bez nejmenšího škrábnutí je položil mezi vláta.

"Takový drobeček! Takový naháček - a jak si troufá!" zjihla máma Vlčice. Dcko se mezi vláty prodralo až k ní, aby se zahálo. "Hehe! Krmí se spolu s druhými. To je tedy loví mládě? Jestlipak se některý vlk máže honosit tím, že má mezi svou drobotinou loví mládě?"

"Slyšel jsem o tom, ale v naší smečce a za našich časů se to nestalo," řekl Vlk. "Chybí mu srst, a klepnout ho nohou, je po něm. Koukej, jak se na nás dívá a vůbec se nebojí."

Mší nížáev ústí jeskyně potuchla, hranatou hlavou a plecemi se do otvoru vklínil Šér Chán. Tabákí za ním zapištl: "Pane mý, pane mý, tudy vešlo."

"Šér Chán nám prokazuje velkou věst," řekl táta Vlk, ale koukal zlostně. "Copak si Šér Chán přeje?"

"Svou kóist. Vešlo sem loví mládě. Rodiče mu utekli. Vydej mi je."

Jak říkal táta Vlk, Šér Chán opravdu skočil po táborovém ohni a evorubce a tezuil, jak ho bolí spálené tlapy. Jenže ústí sluje, to táta Vlk vědí, je úzké a tygr jím neprojde. Už tak má plíce a tlapy zmáknuty a jak na jaký zápasník v sudu nemohl se hnout.

"Vlci jsou svobodný lid," řekl táta Vlk. "Dávají si poroučet jenom od náelníka smečky, ne od nějakého pruhovaného zabíječedobytka. Loví mládě je naše - zabijeme je sami, až se nám zlíbí."

"Zlíbí - nezlíbí. To jsou mi eji. Přibýku, kterého jsem zabil, mám tady umřt do tvého psího pelechu a vymáhat, co mi patří? To ti povídám já, Šér Chán."

Slují se hromov rozlehl tyg í ev. Máma Vl ice st ásla mlá ata, vymrštila se a o i jako dvě zelených m síc ze tmy up ela na planoucí o i Šér Chánovy.

"A to ti zas, Langra, odpovídám já, Rákšasi (áblice). lov í mlád je moje - navždy moje. Nedám je zabít. Z stane naživu, se sme kou bude b hat a se sme kou bude lovit. A nakonec, dej pozor, ty lovce nahatých mlá at - ty žroute žab - ty zabíje i ryb - on uloví tebe. Kli se, nebo p i Sámbaru, kterého jsem skolila (hladovým dobyt看em se já neživím), vrátíš se, p ipálená šelmo džungle, k matce ještě chrom jší, než jsi p išel na sv t. Táhni!"

Táta Vlk všecek zkoprn l. Pomalu už zapomn l na to, že si kdysi mámu Vl ici poctiv vybojoval proti p ti jiným vlk m; b hala tehdy se sme kou a ne nadarmo jí íkali áblice. Tátovi by se byl Šér Chán ještě postavil, ale na mámu Vl ici si netroufal. V d l, že máma Vl ice je proti n mu ve výhod a bude se rvát na život a na smrt. Pozpátku tedy s vr ením couvl z ústí sluje a zvenku za val:

"Na dvorku si každý pes št ká po svém! Uvidíme, co tomu ekne sme ka, že si p stujete lov í mlád . Mlád je moje a nakonec mi p ece padne do zub , vy zlod ji s chundelatým ohonern!"

Všecka udýchaná vrhla se Vl ice k svým mlá at m. Vlk jí rozvážn ekl:

"To má Šér Chán pravdu. Musíme mlád ukázat sme ce. Chceš šije tedy, mámo, ponechat?"

"Ponechat?" vyjekla. "P išlo k nám v noci nahaté, opušt né a hladové, ale strach nem lo. Vida, jak odstr ilo jedno mé robátko. Ten chromý ezník je málem zabil a upláchl k Vainganze. Na oplátku by nám pak vesni ané prosmý ili kdejaké doup . Jestli šije ponechám? To se ví, že šije ponechám. Lež, žabá ku, Mauglí - budu ti íkat žabák Mauglí -, tak jako Šér Chán lovil tebe, tak ty jednou ulovíš Šér Chána."

"Ale co tomu ekne naše sme ka?" ekl táta Vlk.

Jak stanoví zákon džungle, když si n jaký vlk vyhledá družku, m že ze své sme ky odejít. Jakmile se však jeho mlá ata postaví na nohy, musí je p ívést do shromážd ní celé sme ky. Scházíávají se za úpl ku, aby je ostatní vlci rozeznali. Po prohlídce si mohou mlá ata b hat, kam se jim zachce, a dokud si takové mlád samo neskolí jelena, b da dosp lému vlkovi ze sme ky, který by je zabil. Dopadený vrah neujde trestu smrti.

Zamyslete se a uvidíte, že to tak musí být.

Táta Vlk po kal, a se mlá ata trochu nau í b hat. Když se pak jednu noc sme ka sešla, zavedl je i s Mauglím a s mámou Vl ici na Poradní skálu - byl to skalnatý, balvanitý vršek, vešlo se na n j sto vlk . Natažen na skále ležel mohutný šedý Vlk, samotá Akéla, který silou i umem vedl sme ku. Pod ním sed lo p es ty icet vlk všech velikostí i barev, od jezevcov zbarvených sta ešin , kte í se um li sami vypo ádat se srncem, až po mladistvé erné t íro ky, kte í si jen namlouvali, že to um jí. Už rok je vodil Vlk samotá . Zamlada dvakrát padl do vl í jámy, jednou dostal výprask, div duši nevypustil, znal tedy mravy a zp soby lidí. Na skále se moc nemluvalo. Uprost ed kroužku mezi matkami a otci skota ila mlá ata, jen chvílemi p istoupil k mlád ti n jaký starší vlk, pozorn si je prohlédl a potichou ku se zas vrátil na své místo. Jindy zase sama matka vystr ila mlád tak, aby na n padla m sí ní zá e a nikdo je nemohl p ehlédnout. Ze skály se ob as ozval Akéla: "Znáte zákon - znáte zákon.

Dobře se, vlci, dívejte," a starostlivé matky po něm opatrně tovaly: "Dobře - dobře se, vlci, dívejte."

Posléze - a mám - vlci se v tu chvíli na šíji zježily štiny - postrčil táta Vlk doprostřed žabáka Mauglího, jak mu říkali. Mauglí tam seděl, smál se a hrál si s oblázky, blýskajícími přímami.

Akéla ani nezdvihl hlavu z práce, jenom dál jednotvárně vykřikoval: "Dívejte se dobře!" Za skalami se rozlehl tlumený šev - to zašel Šér Chán: "Mládě je moje. Sem s ním. Copak je svobodnému lidu povolím mláďátko?" Akéla na to ani ušima nezastíhal, řekl jenom: "Dívejte se dobře, vlci. Copak je svobodnému lidu povolím rozkaz? Dívejte se dobře!"

Sborem hluboce zamručeli a nějaký ten letý vlk opakoval Akélovi Šér Chánovu otázku: "Copak je svobodnému lidu povolím mláďátko?" Nuže, jestliže vznikne spor o to, má-li být nějaké mláďátko přijato do smečky, nejméně dva příslušníci smečky, ale ne otec a matka, musí se za něj přimluvit.

"Kdo se přimlouvá za toto mláďátko?" řekl Akéla. "Ze svobodného lidu kdopak se za něj přimlouvá?" Nikdo se neozval a máma Vlci se už hotovila k boji - věděla, že pro ni to bude boj poslední.

A tu se s mrčením postavil na zadní nohy jediný další tvor, který smí do shromáždění smečky - ospalý hnědý medvěd Bálu, který u vlčata džungle, starý Bálu, který si volně chodí, kam chce, protože se živí jenom ořechy, kořínky a medem.

"Povolím mláďátko - povolím mláďátko?" řekl. Já se za povolím mláďátko přimlouvám. Povolím mláďátko nikomu neublíží. Dá se i mi chybí, ale mluvím pravdu. A bývá se smečkou, a je přijat spolu s ostatními. Sám ho budu učít."

"A kdo ještě?" zeptal se Akéla. "Přimlouvá se za něj ušitel našich mláďátek Bál. Kromě Bálůva kdo ještě se za něj přimlouvá?" Do jejich kruhu se snesl černý stín. Byl to pardál Baghíra, po celém těle černý jako smola, jen místy se po něm jako na mramrovém hedvábí míhaly pardálí znaky. Baghíru tam znal kdekdo a nerad se mu pletl do cesty. Byl totiž prohnáný jako Tabákí, smělý jako divoký buvol a neurvalý jako raný slon. Hlas měl však hebký jako medlesních větví, kanoucí po stromě, a kůže hebká než prachové písky.

"Akéla a svobodný lid," zavrčel, "nemám tu co pohledávat. Když se však vyskytne pochybnost, má-li se nějaké novorozené zabít, nebo ne, podle zákona džungle je možno život mláďátek vykoupit. Kdo ho smí nebo nesmí vykoupit, to v zákoně nestojí. Mám pravdu?"

"Správně! Správně!" poznamenali mladí vlci, ti mají povědomí hlad. "Vyslechnete Baghíru. Mláďátek se dá vykoupit. Tak zní zákon."

"Mluvit tu nemám právo, to vím, dovolíte mi tedy?"

Jen mluv," ozvalo se jich asi dvacet.

"Zabíjet holátko je hanba. Až vyroste, třeba si na něm víc smlsnete. Bál se za něj přimluvil. Jestli podle zákona přijmete povolím mláďátko za své, já k Bálůvu slovu přídám tu něho býka, leží necelou míli odtud. Co tomu říkáte?"

Po tuctech se vlci rozhlaholili: "Nám je to jedno. Zahyne za zimních dešťů. Upe se se na slunci. Holý žabák nám neublíží. Jen ať se hájí se smekou. A kde je, Baghíro, ten býk? Přijmeme mladě." Znovu zasyel Akéla: "Dobře se dívejte - dobře se, vlci, dívejte."

Mauglí byl zaujat oblézky. Jeden po druhém k němu vlci přistupovali a prohlíželi si ho, ale on si jich nevšímal. Nakonec se všichni rozběhli z kopce za zabitým býkem. Zbyli tam jenom Akéla, Baghíra, Bál a Mauglího vlčí rodina. Do noci se stále ozýval Šér Chán v ev. Tygr zuřil, že mu Mauglího nevydali.

Jen si řekne," utrousil pod vousy Baghíra, "jakože vím, kdo to je lovce, jednou to holátko naučí vás na jinou notu."

"Dobře jsme učinili," řekl Akéla. "Lidé a jejich mláďata jsou chytří. Teba nám bude prospěšný."

Jakpak by ne, v nouzi nám bude prospěšný. Vůně vodit smekou, na to se nikdo těšit nemůže," řekl Baghíra.

Akéla ani nemukl. Myslel na osud v dce smeky, když pozbude síly a zeslábně: nakonec ho vlci zabijí. Potom se objeví nový v dce - také jeho asem zabijí.

"Odveď si ho," řekl tátovi Vlkovi, "a vřít mu, co má v d t p íslušík svobodného lidu."

Za jednoho býka i na Bálúovu přímluvu přijali tedy Mauglího do séónijské vlčí smeky.

Nic naplat, musíte přeskoušet nějakých deset až jedenáct let a jenom si domyslet, co úžasného Mauglí za tu dobu mezi vlky prožil, protože popsat to by vydalo na mnoho knih. Vyrostl mezi mláďaty. Než z něho byl chlapec, vlčí matka ovšem dávno dospěla ve vlky. Přemělu ho učil táta Vlk a kdeco mu v džungli vysvětloval. Každé zašustění trávy, každý závan horkého letního vzduchu, každé soví zahoukání, každé škrábnutí drápků netopýra, hovjícího si na stromě, každé zašplouchání rybičky, vyskakující v tání, bylo Mauglímu nakonec stejně běžné, jako je obchodníkovi chod jeho kanceláře. Když se zrovna naučil, zdímal si, potom se najedl a znovu usnul. Když se zašpinil nebo ušál, zaplavoval si v lesních táních. A když dostal chuť na med (od Bálúa věděl, že med a ořechy jsou stejná pochoutka jako syrové maso), vyšplhal si pro něj. Naučil se to také od Baghíry. To si Baghíra ulehl na vtev a lákal ho k sobě: "Jen pojď, bratříku." Zprvu se Mauglí držel pevně jako lenochod, potom však lítal směle z vteva na vtev jako šedá opice. Ve shromáždění smeky zasedal na Poradní skále. Tam zjistil, že když se na něj kterého zahledí, vlk chtějí nechtějí sklopí zrak. Babil se tedy tím, že na něj upěnlivě zíral. Jindy zas vytahoval přátele z tlapek dlouhé trny. Od trna a od klíšťat vlci hrozivě vystojí. V noci se pouštěl z kopce do obdlané krajiny a všetečně nakukoval vesničanům do chýší. Lidem však nedělal. Jednou mu Baghíra ukázal v džungli divnou skříňku s železy. Byla chytře zakryta, málem do ní šlápl. Baghíra mu vysvětlil, že je to past. Nejraději chodil s Baghírou do horké tmavé hloubi lesa, celý dímotný den tam prospal a v noci pozoroval Baghíru, jak zabíjí. Z hladu zabíjel Baghíra kdeco kolem a Mauglí to dělal po něm - až na jednu výjimku. Jakmile přišel do rozumu, od Baghíry se dověděl, že na dobytek nesmí sáhnout, protože si ho smekka vykoupila za cenu býčího života. "Patí ti celá džungle," řekl Baghíra, "zabíjej si všechno, na tě síla stáčí, ale protože tě vykoupil býk, žádné dobytek, a mladé i staré, nesmíš zabíjet. Tak zní zákon džungle, Mauglí." Mauglí ho byl poslušen.

A tak sílil a sílil: tak sílí jen chlapec, který s uením nemá starosti a myslí jenom na jídlo.

N kolikrát ho Vl ice varovala, aby Šér Chánovi moc nevěřil, jednou že stejně musí Šér Chána zabít. Vl ek, ten by takovou výstrahu nepustil z hlavy, ale Mauglí na ni zapomínal, vždy byl pouhý chlapec - um t n jakou lidskou e , sám by si byl ovšem íkal vlk.

Šér Chán se mu v džungli stále pletl do cesty. Akéla zestárl a zch adl a chromý tygr si zatím ve sme ce piln p edcházal mladší vlky. Ti se za ním táhli a dojídali zbytky. Kdyby si byl Akéla troufl náležit uplatnit svou moc, však on by jim to netrp l. Šér Chán jim pochleboval, jak to, že se takoví mladí lovci dávají vést skomírajícím vlkem a lov ím mlád tem. "Ve shromážd ní prý si netroufáte hled t mu do o í," íkal jim Šér Chán a mladí vlci jen zavr eli a zježili št tiny.

V d l o tom Baghíra, ten m l o i a uši všude, a n kolikrát Mauglímu d tkliv domlouval, že ho Šér Chán jednou zabije. Mauglí se tomu jen smál: "Mám sme ku a mám tebe. I ten líný Bálu se možná kv li mn rozmáchne. Co bych se bál?"

Byl parný den a tu dostal Baghíra nápad - už p edtím n co zaslechl, nespíš od dikobraza Sáhího. Byl s Mauglím hluboko v džungli, hlavou se mu chlapec opíral o krásnou srst: "Kolikrát jsem ti, brat í ku, íkal, že máš v Šér Chánovi nep ítele?"

"Tolikrát, kolik je na tamhleté palm o ech ," ekl Mauglí, on totiž neum l po ítat. "To je toho. Chce se mi spát, Baghíro, a Šér Chán má dlouhý ohon a moc e í - jako páv Mór."

"Na spaní není as. Ví o tom Bál . Vím o tom já. Ví o tom sme ka. Ví o tom bláhovou ký srnec. Však ti to Tabákí ekl."

"Cheche," zasmál se Mauglí. "Nedávno za mnou Tabákí p íšel, nadával mi, že jsem nahaté lov í mlád , ani na vyrývání burá k prý se nehodím. Popadl jsem Tabákího za ohon a dvakrát jsem jím praštil o palmu, aby se nau il slušnosti."

"To bylo bláhové. Tabákí je sice pletichá , ale n co d ležitého by ti byl ekl. Jen otev i o i, brat í ku. Zabít t v džungli, to si Šér Chán netroufá. Jenže Akéla, pamatuj, je sta i ký. Jednoho dne už neskolí býka a p estane být v dcem. Z vlk , kte í si t tehdy prohlídlí, když ses poprvé ocitl v shromážd ní, mnozí také zestárlí a mladí vlci si dali od Šér Chána namluvit, že lov í mlád nemá ve sme ce co pohledávat! Zakrátko dosp ješ v muže."

"A to nesmí muž b hat za svými bratry?" namítl Mauglí. "V džungli jsem se narodil, zákona džungle jsem poslušný a mezi našimi vlky se nenajde ani jeden, abych mu nebyl vytáhl trh z tlapy. Vždy jsou to mí brat í!"

Baghíra se protáhl a p iv el o i. "Sáhni mi, brat í ku, pod elist."

Mauglí k n mu nap áhl silnou hn dou ruku a pod hebounkou bradou, kde m l Baghíra mohutné nab hlé svaly, zarostlé hladkou srstí, nahmatal lysinku.

"Nikdo z celé džungle neví, že mám na sob já, Baghíra, tuto památku - památku po obojku. A p ece u lidí jsem se, brat í ku, narodil a u lidí mi um ela matka - v kleci královského paláce v Udajpuru. Jen proto jsem t tenkrát ve shromážd ní vykoupil, byl jsi ješt holátko. Ano, také já jsem se narodil u lidí. Džungli jsem okem nespát il. P es m íže m krmili ze železné pánvice a tu jednou v noci jsem si uv domil, že jsem Baghíra - že jsem pardál -, a ne n í hra ka. Hloupý zámek jsem jediným máchnutím pracky urazil a tak jsem upláchl. A protože

jsem obeznámen s lidskými znaky, stal se ze m ješt v tší postrach džungle, než je Šér Chán. Je to tak, nebo ne?"

"Ano, je," ekl Mauglí. "Baghíry se bojí celá džungle - krom Mauglího."

"Copak ty, ty jsi lov í mlád ," ekl vlídn erný pardál. Já jsem se vrátil do džungle, a tob zas nezbude než se vrátit k lidem - k svým bratr m -, jestli t ve shromážd ní nezabijí."

"Pro - pro pak by m m li zabít?" ekl Mauglí.

"Podívej se na m ," ekl Baghíra. Mauglí se mu up en zahled l do o í. Za chvilku odvrátil mohutný pardál hlavu.

"Proto," ekl a prackou rozhrábl listí. "Ani já ti nedokážu hled t do o í, a to jsem se, brat í ku, narodil u lidí a mám t rád. Ostatní t nenávidí jen proto, že nesnesou tv j pohled, protože jsi moudry, protože jsi jim vytahal trny z nohou - protože jsi lov k."

"To jsem nev d l," zasmušil se Mauglí a svraštil husté tmavé obo í.

Jak zní zákon džungle? Nejprve ude a potom mluv. Už z toho, že jsi neopatrný, vidí, že jsi lov k. Bu moudry. Mám tušení, že až zas mine Akéla ko ist - a p i každém lovu mu dá víc práce skolit srnce -, sme ka se vrhne na n ho a na tebe. Z celé džungle se shromáždí na skále, a potom - a potom - už to mám!" posko il Baghíra. "Posp š do úžlabiny k lidským chýším a seber tam n jaký Rudý kv t, jaký si tam p stují, abys m l ve chvíli pot eby siln jšího p ítele, než jsem já nebo Bál nebo ti p íslučníci sme ky, kte í t mají rádi. P ines si Rudý kv t."

Rudý kv t, to myslel Baghíra ohe . Žádný tvor v džungli ho správn nepojmenuje. Šelmy se ho ukrutn bojí a vymýšlejí pro ohe staré opisy.

"Rudý kv t?" ekl Mauglí. "Co jim za soumraku roste p ed chýšemi? P inesu ho."

"Tak mluví lov í mlád ," ekl hrd Baghíra. "Pamatuj, že roste v hrncích. JTonem n jaký p ines a pro p ípad pot eby si ho schovej."

"Dobrá!" ekl Mauglí. "Už jdu. Ale víš to jist , milý Bahgíro" - paží mu obemkl nádhernou šíjí a zahled l se mu do velikánských o í - "víš to jist , že to pískal Šér Chán?"

"P i uraženém zámku, který mi pomohl na svobodu, vím to jist , brat í ku."

"P i býku, kterým jsi m vykoupil, však já to Šér Chánovi splatím s úroky," ekl Mauglí a skokem byl pry .

"Muž, pravý muž," ekl si Baghíra a znovu ulehl. "Ach, Šér Cháne, ten tv j lov na žabáka p ed deseti lety, to byl lov neblahý!"

Mauglí se hnal p es celý les, b žel jako divý, až mu srdce žhnulo. Když pak dob hl ke slují, zdvihla se ve erní mlha. Nabral dech a pohlédl do úžlabiny. Vl ata byla na lovu, ale podle jeho oddychování až z druhého kouta sluje Vl ice usoudila, že žabá ka n co trápí.

"Copak, syná ku?" ozvala se.

"To jen Šér Chán zas žvaní jako netopýr," houkl na ni. "Dnes v noci budu lovit v oranici." A už se dral houštím k í ce, protékající úžlabinou. Tam se zarazil. Uslyšel, jak št ká lovící sme ka, jak bu í pronásledovaný srnec a jak funí, když ho zahnali do úzkých. A tu zasku eli zlovoln a škodolib mladí vlci. "Akélo! Akélo! Ukaž, Samotá i, kolik máš síly. Uhn te z cesty v dci sme ky! Sko , Akélo!"

Vlk samotá asi sko il a minul ko ist. Mauglí zaslechl, jak cvakl zuby a jak zafun l, když ho Sámbar kopl, až se p ekotil.

Mauglí ne ekal a uhán l dál. Dob hl na obilné lány, kde žili vesni ané, a št kot za ním slábl.

"Baghíra m l pravdu," ekl bez dechu a u okna chýše se zahrabal do kupy krmivá. "Zítřa se rozhodne o Akélovi i o mn ."

P itiskl obli ej až k oknu a pozoroval v krbu ohe . Vid l hospodyní, jak v noci vstává a p íkládá n jaké erné hroudy. Zrána padla bílá a studená mlha, a tu zahlédl n jaké dít , jak bere do ruky prout ný košík, zevnit vymazaný hlínou, kousek po kousku do n ho nabírá žhavé uhlíky, potom si je strká pod halenu a jde do chléva poklidit krávy.

"To je toho!" ekl si Mauglí. "Co bych se bál, když to dokáže takové mlád ." Rázným krokem zahrnul za roh, vy íhal chlapce, vzal mu hrnek z ruky a zmizel v lese. Chlapec se rozplakal.

Jsou docela jako já," íkal si Mauglí, a jak to p edtím vid l u ženy, foukal do hrnku. "Když to nenakrmím, tak mi to uhyne." A nasypal na tu horkou v c v tvi ky a suchou k ru. Ve stráni potkal Baghíru, na kožíšku se mu jako dýmanty t pytila ranní rosa.

"Akéla minul ko ist," ekl pardál. "Už v era ho cht li zabít, ale ty jsi jim chyb l. Hledali t na kopci."

"Byl jsem v oranicích. Jsem p ipraven. Hle!" Mauglí mu p istr il hrnek s ohn m.

"Dobrá. Vid l jsem, jak do toho lidé strkali suchou v tvi ku a na konci v tvi ky jim rázem vypu el Rudý kv t. Nebojíš se?"

"Ne. Co bych se bál. Jestli se mi to jen nezdá, te si vzpomínám: než se ze m stal Vlk, ležel jsem vedle Rudého kv tu a bylo mi teplo a p íjemn ."

Celý den prosed l Mauglí ve sluji, hlídal hrnek s ohn m, na zkoušku do n ho strkal suché v tvi ky. Našel tu pravou v tvi ku, a když pak za ním nave er p išel do sluje Tabákí a hrub mu vy izoval, že má p íjít na Poradní skálu, roz ehtal se, až vzal Tabákí do zaje ích. Se smíchem odešel pak Mauglí na Poradní skálu.

Samotá Akéla ležel vedle svého skaliska, bylo to znamení, že v dcem sme ky bude n kdo jiný, a Šér Chán s družinou vlk , kterým p enechával zbytky jídla, si okázale vykro oval a p íjímal lichotky. Baghíra ulehl vedle Mauglího. Hrnek s ohn m držel Mauglí mezi koleny. Když se všichni shromáždili, ujal se slova Šér Chán. Dokud Akéla p ekypoval silou, nikdy se toho neodvážil.

"Nemá na to právo," zašeptal Bahgíra. "Pov z jim to. Šér Chán je psí plemeno. Hned se poleká."

Mauglí se skokem vztyčil. "Svobodný lidé." vykřikl, "copak vedeš mě ke Šér Chán? Co nám má tygr do toho co mluvím, kdo bude naším v dčem?"

"Vždy se v dčovství uprázdnilo a požádali mě o slovo spustil Šér Chán.

"Kdo?" řekl Mauglí. "Copak jsme nějakí šakali, abychom se hrbili před tímhle ezníkem dobytka? O v dčovství vešce rozhoduješ sama."

Ozvalo se hulákání: "Ml, lov í mlád í!" Jen a mluví. Vždy zachovával náš zákon." Nakonec pak zah ímali sta ešinové sme ky: "A mluví Mrtvý vlk." Když mine v dce sme ky ko ist, dokud žije - a to dlouho netrvá -, íkají mu Mrtvý vlk.

Malátn zdvihl Akéla starou hlavu:

"Svobodný lidé, a vy také, Šér Chánovi šakali, dvanáct let jsem vás vodil od ko isti ke ko isti a nikdo se za tu dobu nezmrza il a nepadl do pastí. Tentokrát mi ko ist unikla. Sami víte, jak jste to nastavili. Víte, že jste mi nadehnali mladi kého srnce, aby bylo vid t, jak jsem sláb. Chyt e jste to provedli. Máte právo zabít m tady na Poradní skále. Ptám se tedy, kdo p edstoupí a p ípraví o život Vlka samotá e. Podle zákona džungle je mým právem, abyste p edstoupili jeden po druhém."

Zavládlo ticho, žádnému vlkovi se necht lo ubít Akélu. Tu za val Šér Chán: "Co je nám po tom bezzubém hlupákovi. Stejn ho eká smrt. lov í mlád žije už moc dlouho. Svobodný lidé, je mou ko istí od samého po átku. Vydejte mi je. Už m to bláznovství s lov ím vlkem omrzelo. Deset let tady v džungli p ekáží. Vydejte mi lov í mlád , nebo tady budu lovit po ád a jedinou k stku vám nedám. Je to lov k, lidský tvor, nenávidím ho až do morku kostí!"

Dobrá polovina sme ky zahulákala: " lov k! lov k! Co mezi námi lov k pohledává? A táhne po svých."

"A poštvte na nás vesni any, co?" zahlaholil Šér Chán. "Ba ne, rad jí mi ho vydejte. Je to lov k, nikdo mu nedokáže pohled t do o í."

Znovu zdvihl Akéla hlavu a ekl: Jídal s námi. Spal s námi. Nahán í nám zv . Zákon džungle v ni em neporušil."

"A býkem jsem za n ho zaplatil, když jste ho p íjali mezi sebe. Býk má nevalnou cenu, ale za svou est bude Baghíra bojovat," ekl hebounkým hlasem Baghíra.

"Býkem jsi zaplatil před deseti lety!" zavr ela sme ka. "Co je nám po kostech starých deset let?"

"A také po záruce?" Baghíra vycenil bílé zuby. "To si íkáte svobodný lid!"

"S lidem džungle nem že lov í mlád b hat," zahulákal Šér Chán. "Vydejte mi je!"

Je náš bratr, i když ne pokrevní," znovu se ujal slova Akéla, "a vy byste ho cht li zabít. Ba v ru, žiju už p íliš dlouho. Jedni se živíte dobyt看em, druzí zase z Šér Chánova návodu za temné noci chodíte až na práh k vesni an m a kradete jim d ti. Jak patrnó, jste zbab lci a k

z bablc m te mluvím. Umít musím, to je jisté, m j život je bezcenný, jinak bych vám ho nabídl za lov í mlád . Ale pro est sme ky - jste bez v dce a na tuhle mali kost zapomínáte - pus te lov í mlád , a jde po svých, a já vám za to slibuji, že ve chvíli smrti zub na vás nevycením. Um u bez boje. Zachráním sme ce nejmén t i životy. Na víc mi nesta í síla. Jestli souhlasíte, aspo té hanby vás ušet ím, že byste zabili bratra, který nic neprovedl - bratra, kterého jste podle zákona džungle na p ímluvu a za výkupné p ijali do sme ky."

"On je to lov k - lov k - lov k!" zasku ela sme ka a z v tší ásti se shlukla kolem Šér Chána. Ten už mrskal ocasem.

"Te záleží všechno na tob ," ekl Baghíra Mauglímu. "My se za tebe m žeme jen rvát."

Mauglí povstal - v dlaních hrnek s ohn m. Nap áhl paže a p ed celým shromážd ním zívł. Lomcoval jím vztek i žal. Po zp sobu vl ím mu vlci nikdy nedali znát, jak ho nenávidí. "Slyšte," k ikl. "Dost už tohoto psího žvástu. Že jsem lov k (být po mém, byl bych ovšem z stal vlkem až do smrti), to jste mi dnes ve er ekli mnohokrát. Máte pravdu. eknu vám, jak se na lov ka sluší, nejste už pro m brat i, ale sag (psi). Co ud láte, nebo neud láte, to nezáleží na vás. Záleží to jen na mn . Aby to tady bylo všem jasné, p inesl jsem si kousek Rudého kv tu, kterého se vy, psi, tolik bojíte."

Hrnek s ohn m hodil na zem. Od žhavých uhlík vzplanul suchý mech a celé shromážd ní zd šen couvalo p ed šlehajícími plameny.

Suchou v tev str il Mauglí do ohn , až halouzky chytly a zapraskaly, a uprost ed p ikr ených vlk jí zamával nad hlavou.

"Te jsi ty pánem," pošeptal mu Baghíra. "Zachra Akélu. Byl ti vždycky p ítelem."

Zasmušilý starý vlk Akéla, který jakživ nežádal o milost, vrhl na Mauglího prosebný pohled. Chlapec tam stál nahý, s h ívou až na ramena, v ruce planoucí v tev, v jejíž zá i se míhaly a poskakovaly stíny.

"Dobrá," ekl Mauglí a zvolna se rozhlédl kolem dokola. "Že jste psi, to vidím. Odcházím od vás k svým rodák m, a li to jsou mí rodáci. Džungle je mi uzav ena, nezbývá mi než zapomenout na to, že jsem se s vámi družn stýkal. Ale zachovám se milosrdn ji než vy. Jsem váš bratr, i když ne pokrevní. Až se tedy octnu mezi lidmi, slibuji vám, že vás neznadím, jako jste zradili vy." Kopl do ohn , až se jiskry rozlétlly. "My ze sme ky proti sob vál it nebudeme. Ale než odejdu, musím tady ješt splatit dluh." Rázným krokem p istoupil k Šér Chánovi, pitom mžourajícímu do plamen , a popadl ho za chmý í na brad . Pro jistotu šel Baghíra za ním. "Vsta , pse!" k ikl Mauglí. "Vsta , když s tebou mluví lov k, nebo ti podpálím kožich."

Šér Chán schlípl uši a zav el o i, planoucí v tev tr ela totiž p ímo p ed ním.

"Když už m tenhle zabíje dobytka nezabil, dokud jsem byl mlád , zabije prý m ve shromážd ní. Takhle, takhle bijeme psy, když dosp jeme v muže. Jen hni, Langra, vousem, a vrazím ti Rudý kv t do ch tánu!" V tví zbil Šér Chána po hlav a tygr samým strachem k oural a k u el.

"A te se kli , ty žíhaná ko ko džungle! Až zas p ijdu na Poradní skálu, jak se na muže sluší, pamatuj, že tam p ijdu s Šér Chánovou k ži na hlav . A dále, Akéla si bude žít klidn dál. Nezabijete ho, protože tomu nechci. A co mi tady ještě sedíte s vyplazeným jazykem a tvá íte se jako nevímecko - a zatím jste psi, však já vás poženu. Kli te se!" Kone ek v tve prudce završel, Mauglí se rozhán l kolem dokola vpravo i vlevo, jiskry propalovaly vlk m srst, a vlci se s vytím rozutekli. Nakonec tam byl jen Akéla, Baghíra a s nimi n jakých deset vlk , kte í z stali Mauglímu v rní. A tu se v Mauglím n co rozbolelo, jakživ takovou bolest nepocítil, usedav se rozplakal, až mu slzy tekly po tvá ích.

"Co to? Co to?" ekl si. "Nechce se mi z džungle a nevíme, co to je? To umírám, Baghíro?"

"Ne, brat í ku. Jsou to slzy, jaké lidé prolévají," ekl Baghíra. Jak vidím, nejsi už lov í mlád , ale muž. Džungle je ti opravdu navždy uzav ena. Jenom je nech téci. Jsou to pouhé slzy." Mauglí plakal, až mu srdce usedalo; jakživ si tak nepoplakal.

"A te p jdu za lidmi," ekl si. "Ale nejprve se musím rozlou it s mámou." Odešel do sluje, v níž žila s tátou Vlkem, a vyplakal se na její srsti. Žalostn do toho sku elo tvero vl at.

"Nazapomenete na m ?" ekl Mauglí.

"Jakživi nezapomeneme, pokud dokážeme sledovat stopu," ekla vl ata. "Až z tebe bude lov k, p ij za námi na úpatí kopce a budeme si povídat. A v noci p ijedeme zas my za tebou do obilných lán a budeme si s tebou hrát."

"P ij brzo!" ekl táta Vlk. "Ach, brzo zas p ijd', moudrý žabá ku; matka i já stárnem."

"P ij brzo, ty m j nahatý syná ku," ekla máma Vl ice. "Poslyš, lidský tvore, m la jsem t rad ji než svá mlá ata."

"To se ví, že p ijdu," ekl Mauglí. "A až p ijdu, rozprost u na Poradní skále Šér Chánovu k ži. Nezapome te na m . A taky jiným v džungli ekn te, aby na m nezapomn li."

Za ranního rozb esku krá el pak Mauglí sám a sám z kopce za tajemnými tvory zvanými lidé.

LOVECKÁ PÍSE SÉONIJSKÉ SME KY

Je ráno, Sámbar zatroubil
jednou a vícekrát
a p i jezírku hlubokém
la vyrazila poskokem.
Sám jsem tam také zabloudil
jednou a vícekrát.
Je ráno, Sámbar zatroubil
jednou a vícekrát.
Slídívý vlk jelena zhled,
sme ce to b žel pov d t.
Po stop se pak hnali vp ed
jednou a vícekrát.

To ráno zle houf vlk vyl
jednou a vícekrát
Zem se nohy nedotknou,
zrak pronikne i hustou tmou,
tak v džungli za ko istí jdou
jednou a vícekrát.

KÁ NA LOVU

*Na skvrnách levhart zakládá si, buvol na rozích.
M j cistou srst i boky, sila lovcova je v nich.*

*Když volek nabere t nebo Sámbar zkraví,
nic nepovídej, vždy to o nich každá šelma ví.*

*Jak vlastní sourozence cizí mlá ata opatruj,
jsou t eba d ti medv dice, v rn p i nich st j.*

*Skolená první ko ist mlád ti velmi lahodí.
Džungle je velká, mlád malé. Skromnost neškodí.*

BÁLÚOVYPOU KY

O em se tady vypravuje, stalo se p edtím, než byl Mauglí vyhnán ze séónijské vl í sme ky a než se pomstil tygru Šér Chánovi. Bálu ho tenkrát u il zákonu džungle. Statný rozvážný hn dý medv d m l z nadaného žáka radost. Vl ata pochytil totiž ze zákona džungle jenom to, co se týká jejich sme ky a rodu. Upláchnou, sotva um jí opakovat lovecké verše: "Nohy našlapující bez hlesu, o i vidící potm , uši v t ící vítr už v doup ti a ostré bílé zuby, tím se vyzna ují naši brat i krom šakala Tabákího a hyeny, ty máme v nenávisti." Ale Mauglí byl lov í mlád a musel se u it mnohem víc. Ob as za svým chrán ncem plavn p ib hl z džungle erný pardál Baghíra podívat se, jak prospívá, a s hlavou op enou o strom jen vrn l, když tak Mauglí Bálúovi od íkával, co m l ten den uloženo. Šplhání šlo chlapci skoro tak jako plavání a plavání skoro tak jako b h. U itel zákona Bál mu vštlpil lesní a vodní zákony: jak se rozezná uschlá v tev od zdravé. Jak se slušn omluvit lesním v elám, když padesát stop nad zemí narazí na jejich úl. Co íci netopýru Mangoví, když ho za poledne vyruší na v tvích. A jak p edem upozornit vodní hady, než sko í mezi n do t n . Obyvatelé džungle mají rádi klid a bez váhání se vrhnou na vet elce. A ješt se Mauglí nau il lovecký pok ik cizince. Ten musí každý obyvatel džungle lovcí mimo sv j revír opakovat tak dlouho, až zaslechne odpov . V p ehledu to znamená: "Dovolte mi tady lovit, mám hlad." A odpov zní: Jen si lov pro potravu, ale ne pro zábavu."

Vidíte, co se toho musel Mauglí nau it nazpam . Od íkával to až do omrzení. Však také, když jednou po n kolika pohlavcích zlostn utekl, ekl Bálu Baghírovi: " lov í mlád je lov í mlád , to musí znát veškerý zákon džungle."

"Ale pamatuj, že je mali ký," ujal se ho erný pardál: ten by byl Mauglího nejrad ji hý kal. "Copak unese v své hlavi ce takové sáhodlouhé e i?"

"V džungli se zabíjí kdeco, a je jak chce mali ké. Proto ho t m v cem u ím, a když je zapomene, tak ho mírn uhodím."

"Mírn ! Copak, ty hromotluku, víš, co je to mírnost?" zareptal Baghíra. "Od tvé mírnosti má dnes obli ej samou mod inu. Fuj!"

"Rad j a má ode mne, který ho mám rád, mod iny od hlavy až k pat , než aby z nev domosti p išel do nešt stí," odpov d l vážn Bál . "Zrovna ho u ím klí ovým slov m džungle. Ta ho ochrání p ed ptáky a hady a lovícími tvernožci, neochrání ho však p ed jeho sme kou. Až si ta slova zapamatuje, u kdekoho v džungli se m že domáhat ochrany. Za trochu bití to stojí, ne?"

Jenom dej pozor, abys lov í mlád neutloukl. Není to kmen, aby sis na n m brousil tupé drápy. Ale jak zn jí ta klí ová slova? O pomoc já nikoho žádat nebudu, spíš ji každému poskytnu" - Baghíra nap áhl packu a zálibn si prohlížel ocelov modré drápy, ostré jako dláto - "ale p ece jenom bych je rád znal."

"Zavolám Mauglího, on ti je poví - jestli bude mít chu . Poj , brat í ku!"

"V hlav mi to bzu í jako v úlu," ozval se jim nad hlavou nevrlý hlásek, a po kmeni sklouzl rozmrzelý a zlostný Mauglí. Když se octl na zemi, dodal: Jdu za Baghírou, a ne za tebou, Bálúe, ty tlus ochu!"

Bálúa se to bolestn dotklo, ale ekl jen: "Mn je to jedno. Pov z Baghírovi klí ová slova džungle, kterým jsem t dnes nau il."

"Klí ová slova pro jaký lid?" ekl Mauglí a už se t šil, jak se blýskne. "Džungle má mnoho jazyk . Zním je všechny."

"Trochu, ale moc ne. Jen se podívej, Bahgíro, to je n jaká vd nost k u iteli. Žádné vl e jakživo nep ijde starému Bálúovi pod kovat za vyu ení. Pov z tedy, ty moudrá hlavo, slova lovících šelem."

"Vy a já jsme z jedné krve." Mauglí to po zp sobu lovících šelem pronesl s medv dí výslovností.

"Dobrá. A co ekneš pták m?"

Mauglí mu to zopakoval a na konci každé v ty hvízdil jako lu ák.

"A had m," ekl Baghíra.

Mauglí odpov d l p ímo nepopsatelným sykotem, potom ud lal kotrmelec, pochvaln si plácl do dlaní, sko il Baghírovi na h bet, bokem se tam uvelebil, patami ho kopal do lesklé srsti a hrozn se na Bálúa šklebil.

"Vida, vida. Za menší škrábnutí to stálo," ekl n žný hn dý medv d. "Však si jednou na m vzpomeneš." Oto il se k Baghírovi a vykládal mu, že klí ová slova prosbami vymámil na divokém slonu Háthím, ten se v tom vyzná, a Háthí sám že zavedl Mauglího k t ni, aby tam

pochytil hadí slova, protože Bálu je neumí vyslovit. Mauglímu že se te v džungli nem že celkem nic stát, protože mu neublíží ani had, ani pták, ani šelma.

"Nemá se tedy koho bát," dodal Bál a hrd si poklepal na hu até pand ro.

"Leda svého plemene," zašeptal Baghíra a potom ok ikl Mauglího: "Pozor, brat í ku, na má žebra. Co tak po mn rejdiš?"

Mauglí se totiž usilovn domáhal Baghírovy pozornosti, na pleci ho cloumal za srst a prudce ho kopal. Kone n se mu v novali a Mauglí zaje el, co m l síly: "Vsak já budu mít vlastní plém a celý den je budu vodit po v tvích."

"Co to zas blábolíš, ty povídálku?" ekl Baghíra.

"Ano, budu, a po starém Bálúovi budu házet v tvemi a blátem," je el Mauglí. "Oni mi to slíbili, hm!"

"Bác!" mohutnou tlapou srazil Bálu Mauglího z Baghírova h betu. Chlapec mu z stal ležet mezi p edními tlapami. V d l, že se medv d zlobí.

"Mauglí," ekl Bál , "ty jsi mluvil s Bandary - s opi ím lidem."

Mauglí koukl po Baghírovi, jestli se také zlobí. Pardál m l o i strnulé jako nefrit.

"Ty jsi byl u opi ího lidu - u šedých opic - u lidu bez zákona, který pojídá kdeco. Sty se."

Mauglí vleže na zádech vysv tloval: "Bál m praštil po hlav . Utekl jsem mu a tu slezly ze stromu šedé opice a litovaly m . Nikdo jiný si m nevšiml," zaf ukal.

"Soucit opi ího lidu!" uchechtl se Bál . "To je jako nehybnost horské byst iny! Jako chládek letního slunce. A co bylo dál, lov í mlád ?"

"Potom, potom mi dali o echy a všelijaké pamlsky a - v náru í m vynesli do koruny stromu, že prý jsem jejich pokrevní bratr, jenom ohon mi chybí, a jednou že se stanu jejich v dcem."

"Vždy žádného v dce nemají," ekl Baghíra. "Oni lžou. Odjakživa lžou."

"Byli na m hodní, a prý za nimi p ijdu zas. Pro pak jste m nikdy nezavedli mezi opi áky? Postávají na zadních nohou jako já. Netlu ou m tvrdými tlapami. Celý den si hrají. Pus m ! Pus m , ty zlý Bálúe! Budu si s nimi zase hrát."

"Poslyš, lov í mlád ," ozval se medv d hromovým hlasem, jako když za dusné noci zah mí. "Nau il jsem t veškerému zákonu džungle, platnému pro jeho obyvatele - krom opi ák , kte í jsou domovem na stromech. To jsou vyvrhelové. Ani vlastní e nemají, po ád jen napínají uši, a jak zaslechnou n jaké slovo, hned je ukradnou, po ád tam shora jen pokukují a íhají. Mají jiné mravy než my. V dce neznají. Chybí jim pam , neparují se a chvástají, žvaní, co všechno nejsou a co všechno v džungli dokáží, ale jen spadne o ech ze stromu, dají se do smíchu a na všechno zapomenou. My z džungle se s nimi nestýkáme. Kde se napájejí opice, tam nepijeme, kam chodí opice, tam nechodíme, kde ony loví, tam nelovíme, kde ony hynou, tam nehyneme. Jestlipak jsem se ti do dnešního dne slovem zmínil o Bandar lógu?"

"Ne," hlesl Mauglí: po medv dových slovech se totiž v lese rozhostilo hrobové ticho.

"Obyvatelé džungle o opi ácích nemluví a na n nemyslí. Opi áci chodí v hejnech, jsou zlí, špinaví, drzí a touží jen po tom, aby si jich obyvatelé džungle všimli. Jenže my si jich nevšímáme, i když nám na hlavu házejí o echy a kal."

Jen domluvil, zaharašila z v tví sprška o ech a halouzek. Bylo je slyšet, jak tam v závratné výši mezi temnými v tvemi chrchlají, sku í a zlostn rejdí.

"Obyvatelé džungle nesm jí s opi áky nic mít," ekl Bál . "Pamatuj si to."

"Nesm jí nic mít," ekl Baghíra. "Ale tak si myslím, že t m l p ed nimi Bál varovat už d ív."

„Já - já že jsem ho m l varovat? Copak m napadlo, že si bude hrát s takovou holotou? S opi áky! Fuj!"

Znovu se jim snesla na hlavu sprška. Oba se tedy sebrali a Mauglího odvedli s sebou. Co ekl Bál o opicích, byla svátá pravda. Domovem jsou v korunách strom . Nahoru se šelmy skoro nedívají, a tak se opi áci obyvatel m džungle málokdy p ipletou do cesty. Ale jak n kde zastihnou churavého vlka, ran něho tygra nebo medv da, hned ho týrají a po kdejaké šelm schváln házejí klacky a o echy, jen aby na sebe upoutali pozornost. Potom sku iv a pištív prozp vují hloupé písni ky a vyzývají obyvatele džungle, a za nimi vylezou na stromy a tam s nimi zápasí, nebo se zase sami mezi sebou zu iv servou a mrtvoly nechají ležet p ed o ima obyvatel džungle. Po ád by si cht li opat it v dce a vlastní zákony a mravy, ale nikdy z toho nic není, protože druhý den na to zapomenou, a tak si namlouvají: "Co si myslí Bandar lóg dnes, to si bude jednou myslit celá džungle," a tím se ut šují. Šelmy na n sice nedosáhnou, ale také si jich nevšímají. Nemálo je tedy pot šilo, že si s nimi p íšel Mauglí zahrát a že se za to Bál na n ho zlobí.

Na víc už nepomýšleli - Bandar lóg stejn na nic kloudného nemyslí. Jeden z nich však dostal báje ný nápad. Kdekomu vykládal, jak se jejich plemeni vyplatí mít Mauglího mezi sebou. Na ochranu proti v tru umí plést proutí. Když ho chytnou, t eba je to nau í. Po otci d evorubci m l Mauglí v krvi lecjakou dovednost. Bez dlouhého p emýšlení robil si ze spadlých v tví dome ky. Opi áci ho ze strom pozorovali a velmi nad tou hrou žasli. ekli si, tentokrát že si opravdu opat í v dce a budou z nich nad jiné moud í obyvatelé džungle - tak moud í, že si toho kdekdo všimne a zbledne závistí. P es celou džungli šli tedy potichu za Bálúem a Baghírou a Mauglím až do poledního zd ímnutí. Mauglí ulehl všecek zahanbený mezi pardála a medv da a ekl si, že si s opi áky nebude nic za ínat.

Najednou se probral a ucítil, jak ho za nohy i za paže jímají n í dlan - pevné, silné, drobné dlan - a jak mu v tve šlehají do obli eje. P es rozkomíhané haluze uvid l dole Bálúa, jak usedavým ná kem burcuje celou džungli, a Baghíru, jak cení zuby a drápe se na strom. Bandarové vít zoslavn zav ešt li a vyšplhali se na nejho ejší v tve, kam si za nimi Baghíra netroufal, a odtamtud na n ho hulákali: "On si nás všiml! Baghíra si nás všiml. Obyvatelé džungle žasnou nad tím, jak jsme obratní a chyt í." Potom se dali na út k. Út k opi ák stromovím se nedá dob e popsat. Padesát, sedmdesát, ba sto stop nad zemí mají tam cesty i rozcestí, z kopce do kopce po nich putují t eba i v noci. Dva nejsiln jší opi áci popadli Mauglího pod paži a dvaceti stopovým i skoky se s ním hnali p es vrcholky strom . Být sami, byli by uhán li dvojnásob rychle, ale svou tíhou je chlapec zdržoval. Mauglímu bylo zle a

hlava se mu točila, ale jinak se mu ten úprk líbil. A přece se dala sil, když se pod ním v hloubi míhl kousek prachu, a po každém přemetu přes propast strašně to s ním šublo a žuchlo, div duši nevypustil. Vzhůru po stromě se drali strážci, až se pod nimi tenoučký nejhořejší v tve ohýbaly a praskaly, potom si odchrchlali, hekli, mžikem se vymrštili a snesli na další strom a rukama nebo nohama chápali po dolních větvičkách. Chvillemi zahlédl Mauglí tichou zelenou džungli na míle daleko, tak je vidět na míle dopředu moře z vrcholu stožáru, jindy se zas octl s pravočím málem u země a do oblohy ho šlehalo větvičkami a listy. S praskotem, jekem, v eště ním hnalo se po stromových cestách celé plém Bandarů a skokem unášelo svého zajatce Mauglího.

Mauglí trnul, že ho upustí, potom na něj dostal zlost, ale raději se nevzpouzel. Posléze se zamyslel. Nejprve musím vzkázat Bálúovi a Baghírovi. Tempu opice, to viděl, jeho přítel nepostaví. Marně se díval dolů, bylo vidět jen hořejšek v tví, upel tedy zrak vzhůru a tu vysoko v blankytu zahlédl lučičku. Těpetal se a kroužil a šel, až něco v džungli zahyne. Šel si všiml, že opice něco unášejí, slítl tedy o několik set yardů níže podívat se, je-li to něco k snědku. Samým překvapením hvízdli, jak Mauglího táhnou na vršek stromu a jak mu Mauglí dává znamení: "Ty a já jsme z jedné krve." Znovu se nad chlapcem zavěly rozvláčené větve, ale šel se zavěsť vznesl nad další strom a tu se pod ním vynořila hnědá tvář. "Sleduj mou stopu," řekl Mauglí. "Pověz o ní Bálúovi ze séonijské smečky a Baghírovi z Poradní skály."

"A od koho, bratře?" šel se s Mauglím zatím nesetkal, ale samozřejmě o něm věděl.

Jsem žabák, Mauglí. Víkají mi loví mládě. Sleduj mou stopu!"

Poslední slova zavískal, jak chtěl nechtěl letěl vzduchem. Šel jen přikývl, potom stoupal vzhůru, až byl jak prášek, a tam trélel a zrakem bystrým jako dalekohled pozoroval rozkomíhané vrcholky stromů, po nichž se tryskem hnali Mauglího strážci.

"Ti se nikdy daleko nedostanou," ušklíbl se. "Co si umíní, nikdy neprovedou. Bandarové poád jen vymýšlejí něco nového. Jestli mneklame zrak, tentokrát si vymysleli přítelkyni melu. Bálů není žádný jelimánek, a pokud vím, Baghíra taky nezabíjí jenom kozy."

Kolébal se tedy na křídlech, drápy přitaženy k sobě, a šel.

Bálúem a Baghírou lomcoval vztek a zármutek. Baghíra se přeháněl ve šplhání, ale tenké větve se pod jeho tíhou lámaly a pokaždé slítl dolů, mezi drápy plno křeví.

"Pro pák jsi loví mládě nevaroval?" houkl na chudáka Bálúu. Ten cválal nemotorně vpřed a tšil se, že opice dohoní. "Bítím jsi ho div neutloukl, raději jsi ho měl varovat:"

"Honem. Honem! Těba - těba je doženeme!" sípal Bálů.

"Takovým krokem! Ani raněnou krávu takhle neuštvěš. U iteli zákona - vypláče i mláďátě - ještě mílí takhle utíkej, a praskneš. Posa se a přemýšlej. Něco si vymyslí. Na se tak štvát. Když jim budeme v patách, ještě ho upustí."

"Arula! Hú! Těba je omrzelo nést se s ním a už ho upustili. Opíák mne není co věřit. Na hlavu mi položte netopyry. K jídlu mi dejte zernalé kosti! Skutálejte mě do úlu, a mě větve ubodají, s hyenou mě pochovejte, jsem nejnešastnější medvěď na světě. Arulala! Vahú! Ach Mauglí, pro jsem já tšloukl po hlavě, pro jsem tě raději nevaroval před opičky. Těba

jsem mu vytloukl z hlavy, co m l ten den uloženo, a te je v džungli sám a sám a klí ové slovo mu chybí!"

Bál si zakryl prackami uši a s kvílením se válel po zemi.

"Vždy mi ještě před chvílkou všechna slova správně odříkal," utrl se na n ho Baghíra. "Nic si nepamatuješ a nevíš, co se sluší. Co by tomu džungle rekla, kdybych se já, černý pardál, svinul do klubíčka jako dikobraz Sáhí a vřískal na celé kolo?"

"A si myslí džungle co chce, mně je to jedno. Teba je už po n m."

"Dokud ho svévolně neshodí z tví nebo ho z dlouhé chvíle nezabijí, nemám o lovčí mládě strach. Je chytrý, leccos se naučil, a hlavně má pohled, který obyvatelům džungle nahání strach. Jenže ho mají v moci opičáci. To je zlé, ti bydlí na stromech a nikoho z nás se nebojí." Baghíra si zamyšlen olízl pracku.

Jsem já to trulant! Tlustý, hnědý trulant, který neumí než vyhrabávat kořínky." Bál se rázem posadil. "Pravdu d l divoký slon Háthí: Každý se něho bojí, a opičáci se bojí skalního hada Káa. Ten šplhá stejně jako oni. V noci jim krade opičátka. Stačí jen o n m hlesnout, a hned jim hnusný ocas strachem ztuhne. Pojme za Káem."

"Co ten nám bude platný? Není z našeho plemene, je beznohý - a oči má uhraněné," řekl Baghíra.

Je stačí ký a náramně chytrý. A hlavně má pořád hlad," řekl já e Bál. "Slib mu hodně koz."

"Po nasycení prospí celý měsíc. Teba zrovna spí. A i když je vzrušen, co když si raději sám nějakou kozu zabije?" Baghíra Káa moc neznal, a tak mu samozřejmě nedověřoval.

"Možná že ho, milý lovce, spolu přesvědčíme." Opelichaným hnědým ramenem šouchl Bál do pardála, i vypravili se za skalním hroznějším Káem. Zastihli Káa, jak si v odpoledním slunci hová na horkém skalním výstupku a zálibně si prohlíží nový šat. Deset dní prožil v ústraní, jak svlékal kůži, a byl teprve nádherný - mohutnou tuponosou hlavou rejdl po zemi a tichet stop dlouhé tlo svíjel do roztodivných kivek a uzlů a už předem se olizoval, jak se tšil na oběd.

Ještě nejedl," oddechl si spokojen Bál, když uviděl jeho krásně žíhané hnědožluté roucho. "Pozor, Baghíro! Po každém svléknutí kůže bývá plesleplý a hned útočí."

Ká nebyl jedovatý - sám jedovatými hady, těmi zbabělci, pohrdal - Jeho síla spočívala v objetí: jakmile se svými mohutnými smykami kolem někoho ovinul, byl s ním konec.

"Dobrý lov!" křikl Bál a žuchl na zadek. Ká byl jako všichni hroznější nahluchlý a první křiknutí nezaslechl. Pro jistotu se však rozvinul a pohoťově sklonil hlavu.

"Dobrý lov vespolek," odpověděl. "Hoho, Bál, kdepak se tu bereš? Dobrý lov, Baghíro. Někdo z nás se rozhodně nepotřebuje najíst. Objevila se nablízku nějaká zvířetina? Takhle nějaký kolouch nebo třeba i býček? Jsem jako vyschlá studna."

"Zrovna jsme na lovu," prohodil Bál. Věděl, že na Káa nesmí pospíchat. Ká je dost nafoukaný.

"Když dovolíte, půjdu s vámi," řekl Ká. "Vám, Baghíro a Bálúe, na jaké ráno vedle nesejde, zato já - já musím celé dny ležet na lesních stezkách a kvůli opice šplhám třeba celou noc. Jojo. V tve už nejsou, jak bývaly za mých mladých let. Samé uschlé a práchnivé halouzky."

Je to možná tím, že jsi tak těžký," řekl Bál.

Je to po pádný kus - po pádný kus," řekl hrdě Ká. "Ale přece jen za to může ten nový lesní porost. Na posledním lovu moc nechybělo - opravdu moc nechybělo - a byl bych spadl, a jak jsem chrastivě sjel dolů - ocas jsem totiž neměl kolem kmene pevně ovinutý -, probudil jsem opice a oni mi hrubě vyspílali."

"Beznohých žlutých žížal," utrousil pod vousy Baghíra, jako by si na něco vzpomínal.

"Sssss! Takhle že mi nadávali?" řekl Ká.

"Tak na jak minulý měsíc pokřikovali, ale my jsme si jich vůbec nevšíkali. Oni toho napovídají - dokonce prý jsi přišel o zuby a troufneš si jen na křídle, protože (je to ale nestydatá seládka, ti Bandar log) - protože prý se bojíš kozlích ržek," hovořil úlisně Baghíra.

Had, zvláště mazaný hroznýš jako starý Ká, dá málokdy najevo zlost, ale Bálúovi a Baghírovi neušlo, jak se mu mohutné polykací svaly na obou stranách chvěly a nadouvají.

"Přenesli své loviště jinam," řekl jakoby nic. Jak jsem si dnes vyšel na sluníčko, slyšel jsem je lomozit ve vrcholcích stromů."

"My - my totiž Bandary zrovna pronásledujeme," řekl Bál, ale ostatek mu uvázl v hrdle. Co si pamatoval, žádný obyvatel džungle se dosud nepříznal, že ho zajímají opice.

"Nejspíš na něco významného puď dva takové lovce - ba co dírn, v dce v džungli - po stop Bandarů," ozval se zdvořile Ká. Zv davostí to už nemohl vydržet.

Bál spustil: Já jsem vlastně jenom starý a leckdy dost hloupý vůdce zákona a séónijských vládců, a tady Baghíra -"

Je Baghíra," řekl černý pardál a scvakl elisti. Na skromnost si nepotrpěl. "Včera se má takhle. Ti zloději oech a lupiči palmových listů nám ukradli lovní mládě, snad jsi už o něm slyšel."

"Sáhí (s tím mi ostny se moc neparuje) mi povídal, že nějakého lidského tvora přijali do vlády jsme my, ale já jsem tomu nevěřil. Sáhí na něco zaslechne jen na první ucha a pak to ještě zpotvoří."

Je to tak. Takové lovní mládě ještě na světě nebylo," řekl Bál. Je z lovců nejlepší a nejmladší a nejsladší - je to můj žák a Bálúovo jméno proslaví po všech džunglích; já - totiž my - k nám, Káe, s láskou přilne."

"Ccc! Ccc!" řekl Ká a zamával hlavou. "Však já vím, co je láska. Mohl bych toho o ní navypřávit -"

"Necháme si to, až bude jasná noc a všichni budeme nasyceni, pak to teprve náležitě oceníme," vpadl mu do řeči Baghíra. "Naše lovištní mládě je v rukou Bandarů a ti se, jak známo, bojíte z celé džungle jenom Káa."

Jenom mě se bojíte! Bodejte ne," řekl Káa. "Tlachaví, hloupí, ješitní - ješitní, hloupí, tlachaví jsou opice. Že draplo lovištní mládě, to je smůla. Nasbírají ořechy, potom je to omrzí a zas je zahodí. Pár dní tahají v tebe, že s nimi udělají nevímco, a potom jim zlámou. Nezávidím lovištnímu mláděti. Jak mi to ještě nadávali - žlutá ryba, ne?"

"Kerv - kerv - žízala," řekl Baghíra, "a ještě jinak, ale to se stydím říct."

"Musíme jim připomenout, jak se mluví s pánem. A - sp! Musíme jim osvěžit paměť. Kam s tím mládětem odešli?"

"To ví jen džungle. Myslím, že nikam k západu," řekl Bál. "Řekli jsme si, Káe, že ty to budeš vědět."

Já? Jak bych to věděl? Když se mi připletou do cesty, tak je seberu, ale Bandary nelovím, ani žáby - a taky ne žabinec na mořále. Sss!"

"Vzhuru, vzhuru! Vzhuru, vzhuru! Hola! Hola! JJola, pohle vzhuru, Bálúe ze séonijské smečky!"

Bál pohlédl vzhuru, odkud se to ozývá, a on to luštil. Šel letlostemhlav dolů, rozpjaté letky ozářeny sluncem. Dávno už měl jít šel na kut, ale místo toho slídil nad celou džunglí, jak hledal medvěda. V hustém listí ho nikde nezahlédl.

"Copak?" řekl Bál.

"Viděl jsem u Bandarů Mauglího. Mám ti to vyřídit. Dával jsem pozor. Bandarové ho odvedli za řeku do opičího města - do Chladných doupat. Zdrží se tam možná noc, možná deset nocí, možná jen hodinu. Řekl jsem netopýrům, aby ve tmě hlídali. Tak zní můj vzkaz. Dobrý lov, vy tam dole!"

"Plný chůtán a hluboký spánek, šle," zvolal Baghíra. "Budu na tebe pamatovat, až něco skolím, schovám ti hlavu - vytešíš luštilku."

"To nic. To nic. Chlapec si pamatoval klíčové slovo. Co bych to neudělal," a šel se zase vznést vzhuru a odlétl na svůj háj.

"Nezapomněl, nemá jazyk," uchechtl se Bál. "Takový klouček, vlekou ho po stromech, a on si vzpomene na klíčové psací slovo."

"Však jsi mu je dlekladně vtlačil do hlavy," řekl Baghíra. "Jsem na něj pyšný. Ale te musíme do Chladných doupat."

Věděl, kde to je, ale z obyvatel džungle tam chodil málokdo. Takzvaná Chladná doupatata bylo staré zpustlé město, zapadlé a pohřbené v džungli, a kde dávno bývali lidé, tam šelmy z řídka chodí. Nanejvýš ještě divoký kanec, ale ne lovecká plemena. I opice tam bydlely asi tak, jako

bydlely jinde. Dravci dbalí cti se k Chladným doupat m p iblížili jen v dob sucha. V zchátralých studních a nádržích se tam drží špetka vody.

"Cesta nám potrvá p l noci - když p jdeme rázn ," ekl Baghíra a Bál zvažn l. "P jdu co nejrychleji," ekl bázliv .

"Cekat na tebe, to nejde. Drž se, Bálúe, za námi. My dva - Ká a já - to musíme vzít z erstva."

"Noha nenoha, já tvým ty em klidn sta ím," udrobil Ká. Bál se rozb hl, ale všecek udýchán hned usedl, nechali ho tedy, že za nimi dojde. Baghíra se hnál vp ed k epkým pardálím cvaem. Ká nic ne íkal, ale a zrychloval Baghíra sebevíc, obrovský hroznýš s ním držel krok. Teprve u horské byst iny získal Baghíra náskok, protože ji prost p esko il. Ká ji p eplaval, hlavu a krk dv stopy pod vodou, ale na rovné p d ho zas dohonil.

"P i uraženém zámku, který mi dopomohl na svobodu," ekl za soumraku Baghíra, "n jaký loudal zrovna nejsi."

"Mám hlad," ekl Ká. "Ostatn mi nadávali, že jsem ropuchá ."

" erv - žízala, ješt k tomu žlutá."

"To je jedno. Jd me." Ká jako by se po. zemi rozt kal, up en pátral po nejkratší cest a pevn sejí držel.

Opi áci si v Chladných doupatech na Mauglího p átele ani nevzpomn li. Dopravili chlapce do Ztraceného m sta a velmi si na tom zakládali. Mauglí až dosud žádné indické m sto nevid l. Byla to sice pouhá hromada sutin, ale jemu p ípadala skv lá a nádherná. M sto na vršku postavil kdysi dávno n jaký král. Dosud bylo znát kamenné silnice vedoucí k sesutým bránám, kde z rozviklaných, zreziv lých ve ejí tr ely zbylé št piny. Stromy prorostly hradbami a vyrostly nad n . Bašty se sesuly a zchátraly a z v žních oken na hradbách v hustých chumá ích splýval b e an.

Na samém vršku stál veliký palác bez st echy. Mramor na nádvo ích a v kašnách popraskal, m l rudé a zelené skvrny. I dlážd ní na dvo e, kde bývali ubytováni královi sloni, zhortily traviny a mladé stromy. Z paláce bylo vid t dlouhé ady dom bez st ech: m sto vypadalo jako prázdná plástev napln ná tmou. Na nám stí, kde se protínaly ty i cesty, stál beztvary balvan, kdysi to byla modla. Na nárožích zely díry a trhliny, d íve tam byly ve ejné studny. A z rozervaných chrámových kopulí vyrážely plané fíky. Opice íkaly sutinám naše m sto a na obyvatele džungle, žijící v lese, ohrnovaly nos. Jenže na se tam stavení zbudovala a k emu jsou, to nev d ly. Posedávaly dokola v králov poradní komnat , hledaly si blechy a hrály si na lidi. Nebo se prohán ly v domech bez st ech, snášely do kouta maltu a kousky cihel, za chvíli na svou skrýš zapomn ly, v hou ech se strkaly, rvaly a v ešt ly, potom se zas rozb hly hrát si na terasách královské zahrady, pro zábavu tam t ásly r žovými št py a oranžovníky, až z nich padalo ovoce i kv ty. V královském paláci prozkoumávaly chodby a tmavé pr chody a stovky šerých pokoj , ale co spat ily i nespat ily, to si nikdy nezapamatovaly. A tak se jednotliv nebo ve dvojicích nebo v houfech potulovaly sem a tam a íkaly si, že si vedou jako lidé. Pily z nádrží a kalily vodu, potom se o ni porvaly, potom se zas houfn rozb hly a valy: "Nikdo z celé džungle není tak moudrý a dobrý a chytrý a silný a mírný jako Bandarové." Tak to šlo po ád dokola, až je m sto omrzelo a vrátily se na vrcholky strom a doufaly, že si jich obyvatele džungle všimnou.

Mauglí měl zákon džungle v žilách. Takový život se mu nezamlouval, ba ani ho nechápal. Do Chladných doupat ho opice dovlekly pozdě odpoledne. Po dlouhé cestě by byl Mauglí nejraději ulehl ke spánku, ale kdepak opice - ty se vzaly za ruce, tancovaly dokola a prozpěvovaly hloupé písničky. Jeden opičák pronesl k němu a svým druhům zvěstoval, že Mauglího zajetí je mezníkem v dějinách Bandarů. Mauglí jim totiž ukáže, jak si mají z proutí a rákosí plést stříšky proti dešti a zimě. Mauglí utřhl běhan a hned z nich odlal pletivo. Opice to odlaly po něm, ale za chvíli je to omrzelo, tahaly se za ocas, poskakovaly po stromech a chrchlaly.

"Chtěl bych se najíst," řekl Mauglí. "V těchto končinách džungle se nevyznám. Dejte mi jíst nebo mě pusťte do hor."

Na jakých dvaceti opic se mu rozbehlo pro ořechy a plané papaje. Cestou se o ně porvaly a vracet se s chatrným zbytkem jim nestálo za to. Mauglího všechno bolelo, měl zlost a hlad, a tak bloumal po pustém městě a občas vydával lovecký pokřik cizince, ale nikdo se mu neozýval. Uvítal si, že je to s ním prašpatné. "Pravdu měl Bálu, když mluvil o Bandarech," řekl si. "Nemají zákon, lovecký pokřik ani v dce - jenom hloupá slůvka a nenechávají zlodějské pracky. Jestli mě tady umí hlad nebo zabijí, bude to jen mou vinou. Zkusím vrátit se do své džungle. Raději si dám na ezat od Bálua (a výprask mě nemine), než bych se tady s Bandary honil za hloupými rýžovými lístky."

Došel až na městské hradby, ale opice ho z nich strhly zpátky. Ani prý neví, jaké štěstí ho potkalo, a aby jim byl náležitě vděčný, celého ho poštipaly. Za al zuby, ani nemukl a spolu s opicemi se odebral na terasu nad nádržemi z červeného pískovce, zpola naplněnými dešťovou vodou. Uprostřed terasy stál zborcený letohrádek z bílého mramoru, zbudovaný pro královny zesnulé před sto lety. Kopulovitá stěcha se zborčila a zatarasila podzemní chodbu, kudy tam královny z paláce chodily. Zachovalé stěny byly z kružbov prolamovaného mramoru - pěkárské mléčké bílé mřížoví bylo posázeno acháty a karneoly a jaspisy a lazurity. Za vrškem se vynořil městec, a jak prosvítal dovnitř, vrhal na podlahu stín jako tmavý vyšívaný samet. Před všechnu pohmoždnost, ospalost a vyhladovlost neubráníl se Mauglí smíchu, když ho dvacet Bandarů najednou zaloposkotalo, jací jsou slavní a moudří a silní a mírní a jak je to hloupé, když od nich chce odejít. Jsme slavní. Jsme svobodní. Jsme úžasní. Jsme z celé džungle nejúžasnější! Říkáme to všichni, bude to tedy pravda," hulákali na něho. "Protože jsi mezi námi poprvé a naše slovo zaneš obyvatelům džungle, aby si nás napíště všímali, povíme ti, jací jsme výtečníci." Mauglí se nebránil. Na terasách se sešly stovky opic a poslouchaly opičí řeči, jak velebí Bandary. Když došel k níkovu dechu, všichni naráz zahulákali: Je to tak. Říkáme to všichni." Mauglí pokyvoval a mžoural a na všechno odpovídal: "Ano." Z toho rámusu mu šla hlava kolem. "Snad je všechny pokousal šakal Tabákí," řekl si, "a oni se pominuli. Vždyť je to divání neboli pominutost. A to nechodí v běc spát? Zrovna se městec schovává za mrak. Jestli je mrak dost velký, mohl bych se ve tmě pokusit o útěk. Jenže jsem utmácený."

Z rozpadlého píkopu pod městskými hradbami pozorovali mrak oba dobří přátelé Baghíra a Ká. V houfech jsou opičáci nebezpeční, to vědí, nazda bůh něco podnikat se jim tedy nechce. Opičáci se pouštjí do boje, jenom když je jich sto na jednoho, a rvát se proti takové přesile, o to v džungli nikdo nestojí.

"Zajdu k západním hradbám," zašeptal Ká, "přijde se tam našťastí svažuje a já po ní sklouznu jako nic. Mě se na hřbetu po stovkách nevrhnou, zato

Já vím," řekl Baghíra. "Škoda že tu není Bál. Musíme si poradit sami. Až se m síc schová za tamhleten mrak, vylezu na terasu. Konají tam nad chlapcem jakousi poradu."

"Dobrý lov," řekl zasmušile Ká a odplazil se k západním hradbám. Nebyly tolik sesuté a chvíli to mohutnému hadovi trvalo, než se vyškrábal po kamenech nahoru. M síc se schoval za mrak, Mauglí p emýšlel, co te , a vtom zaslechl na terase Baghír v lehký krok. Tém bez hlesu tam erný pardál vyb hl. Kousat, to by jen ma il as, a tak bušil zprava i zleva do opic, obklopujících Mauglího v padesáti až šedesáti adách. Rozlehl se ustrašený a vztekly sk ek. Baghíra se prohán l po povalených, kopajících opi ácích, a tu n jaký opi ák k ikli: "On je jenom jeden. Zabijte ho! Zabijte!" Houfem se na n ho opi áci shrkli, o p ekot ho hryzali, škrábali, tahali a rvali. N jakých p t šest opi ák popadlo Mauglího, vysadili ho na ze a dírou v prasklé kopuli ho spustili dol . Chlapec vyrostlý mezi lidmi by se byl p i tom pádu z výšky dobrých patnácti stop notn potloukl. Mauglí však dopadl na nohy, jak se to nau il od Bálúa.

"Z sta si tam," k ikli opi áci. "Nejprve zabijeme tvé p átele a potom si s tebou pohrajeme - jestli t ti jedovatí nechají naživu."

"Vy i já jsme z jedné krve," rázem pronesl Mauglí hadí pok ik. V suti kolem sebe slyšel šelest a sykot; pro jistotu pronesl hadí pok ik ještě jednou.

"Ssslyšíme! Všichni spustit káp !" ozvalo se tlumen p l tuctu hlas . (V Indii se v každých rozvalinách usadí asem hadi a v letohrádku se to hemžilo brejlovci.) "St j klidn , brat í ku, mohl bys nás zašlápnout."

Mauglí se ani nehýbal, vyhlížel m ížovím a poslouchal divou v avu kolem zápasícího erného pardála - v ískali, brebentili, popadali dech a Baghíra t ŷce sup l, jak v klubku nep átel uhýbal, vyrážel vp ed, kroutil se a svíjel. Co byl Baghíra na sv t , poprvé zápasil na život a na smrt.

"Bálu je jist nablízku. Sám by se sem Bahgíra nepustil," řekl si Mauglí a nahlas se ozval: "K nádrži, Baghíro. Pus se k nádrži. Pus se k nádrži. Pus se tam a pono se do ní. Sko do vody!"

Baghíra zaslechl Mauglího volání. Poznal, že je Mauglí naživu, a znovu nabyl odvahy. Coul po coulu se urputn a bezhlasn prodíral k nádrži. A tu se od zborčené hradby obrácené k džungli ozval Bálú v burácivý vále ný pok ik. Starý medv d utíkal, co mohl, ale d ív se tam nedostal. "Baghíro," houkl, "tady jsem. Už lezu nahoru. Pospíchám. Ahuvóra! Kameny se mi drolí pod nohama. Jen po kejte, až p ijdu, vy prachbídní Bandarové." U ícen dob hl na terasu a rázem zmizel až po hlavu v roji opic. Dosedl pevn na zadek, rozp áhl p ední tlapy, nejbližší opice, na které dosáhl, rozma kal v objetí a potom do nich vytrvale bušil plác - plác - plác jako lopatkové kolo na parníku. A tu žuchl a plácl do vody Baghíra. Mauglí poznal, že se probojoval do nádrže a tam za ním opice nemohou. Pardál ležel až po krk ve vod a popadal dech. Na ervených schodech postávaly ve t ech adách opice a vztekle rejdivy. Ze všech stran se na n ho chystaly sko it, až odtamtud vyleze na pomoc Bálúovi. A tu zdvihl Baghíra urousanou bradu z vody a zoufale pronesl hadí pok ik o pomoc: "Vy a já jsme z jedné krve." Napadlo ho, že Ká vzal snad v poslední chvíli do zaje ích. Bál se na terase div neudusil pod tíhou opic, a p ece se zachechtal, když zaslechl pardálovo volání o pomoc.

Ká se zrovna vydrápal na západní hradby a rázně se na nich uvelebil, až vylomil a do prázdné díry se švihl. Výhodného postavení chtěl náležitě využít, několikrát se tedy svinul a rozvinul, aby se přesvědčil, jestli má kdejakou stopou svého sáhodlouhého těla ve stěhu. Boj s Bálúem dosud trval a kolem Baghíry ponoseného v nádrži stále povykovaly opice. Netopýr Mang poletoval sem a tam a zprávu o velké bitvě zvěstoval celé džungli, až nakonec i divoký slon Háthí zatroubil a v širé dáli procitly houfy opic. Ká a po stromových cestách skokem běželi do Chladných doupat na pomoc druhým a hromotem rvačky se na míle kolem vyplašili denní ptáci. A tu se do toho zapíná, řízne, krveleně vrhá Ká. Hroznýšova bojová síla spočívá v úderu hlavou, do nosu vkládá veškerou tělesnou sílu i váhu. Představte si kopí, beranidlo nebo kladivo o váze téměř tuny, poháněné chladným, rozvážným duchem usazeným v topánce. Zhruba takový byl v boji Ká. Prvním úderem do prsou porazil ty až pětistopý hroznýšlovka. A Ká, jak víte, měl tuhle stop. První ranou namířil rovnou do houfy kolem Bálúa - zasadil ji, aniž otevřel ústa, a další už rozdávat nemusel. Opice se rozutekly s nádechem: "Ká, je to Ká. Ute te! Ute te!"

Od nepaměti strašily opice své děti povídačkami o Káovi. Je to totiž zloděj, suně se mezi tvými tichou tichou, jako když mech roste, a ukradne i nejsilnější opice. Starý Ká dokáže, že vypadá jako suchá větev nebo práchnivý peří: i nejmoudřejší se spletou, a najednou je ta větev drapne. Ká byl pro opice hotový postrach džungle. Nevěděly, kam až sahá jeho moc, nevydržely jeho pohled a živé nevyvázly z jeho objetí. Strachem blekotaly, jak se rozutekly na zdi a stěhy, a Bálú si zhluboka oddychl. Měl hustší srst než Baghíra, ale přece to v boji dle kladně slízl. Teprve tehdy otevřel Ká ústa a dlouze zasyčel. Opice, zdaleka široka chvátající na pomoc Chladným doupatům, zůstaly schlíple stát, až se přetížené v tve pod nimi prohýbaly a praskaly. Umlkl také křik opic na hradbách a domech a v tichu, které po celém městě zavládlo, zaslechl Mauglí Baghíru, jak vylézá z nádrže a otěpává si mokrou srst. A tu se znovu rozlehl ryk. Opice se draly výš po hradbách, kolem krku objímaly mohutné kamenné modly a s ješením si to metly po baštách. V letohrádku zatím poskakoval Mauglí radostí, tiskl zrak k mřížoví a na přední zuby houkal výsměšně a opovrživě jako syček.

"Vytáhnete lovní mládě z pasti, já už dál nemohu," zasípal Baghíra. "Vezmeme s sebou lovní mládě a pojme. Opice třeba ještě zaútočí."

"Dokud jim nepokynu, ani se nehnu. Ssstát!" zasyčel Ká a celé město znovu zmlklo. "Dívte se, bratře, nešlo, ale tak se mi zdá, že jsi pokřikoval," oslovil Baghíru.

"To byl - to byl nejspíš válečný pokřik," odpověděl Baghíra. "Co ty, Bálúe, jsi zraněn?"

"Něco ví, snad mě rozcupovali na nějakých sto medvídků," ozval se Bálú a dle kladně protěpal jednu nohu po druhé. "Ouvej! Ti mi dali. Káe, myslím, že jsi nám oběma, Baghírovi a mně, zachránil život."

"Rádo se stalo. A kde je ten lovníček?"

"Tady v pasti. Nemohu vylézt," křikl Mauglí. Přímě nad hlavou měl ohbí propadlé kopule.

"Odvedte ho. Rejdí tu jako páv Mór. Ještě nám ušlepe mláďata," reptali uvnitř břežlová.

"Hoho," zachechtal se Ká, "všude má ten lovníček pátele. Uhně, lovníku. A vy, jedovatí, se schovejte. Zbojíte se."

Ká si pozorně prohlédl mramorové kružby, až našel zašlou škvíru, prozrazující nej slabší místo. Několikrát do ní lehce ukl hlavou, aby měl správný odstup, potom se svými šesti stopami zdvihl rovně nad zem a pětkrát šestkrát ze vší síly do zdi udeřil nosem. Mřížová povolila a sesulo se v oblacích prachu. Z otvoru vyskočil Mauglí, vrhl se mezi Bálu a Baghíru - a pažemi jim oběma obemkl mohutnou šíjí.

"Jsi zraněn?" řekl Bálu a než ho sevřel v náruči.

"Všecko mě bolí, mám hlad a jsem samá modřina. Ti vás ale, bratři, zřídili. Vždy krvácíte."

"Oni taky." Baghíra se olízl a mrskl ořechy po skolených opicích na terase a kolem nádrže. "To nic není, to nic není, jen když ty jsi zdravý, ty mě jškvíř zabáku!" zafučkal Bálu.

"O tom si ještě povíme," prohodil suše Baghíra, až to Mauglího zarazilo. "Tady je Ká, který to za nás vyhrál a tobě zachránil život. Poděkuj mu, Mauglí, podle našich mravů."

Mauglí se ohlédl a uviděl hroznější, jak stopu nad ním komíhá mohutnou hlavou.

"Tak to je ten lovíček," řekl Ká. "Ple má heboučku, vypadá skoro jako Bandarové. Až zas někdy shodím kůži, pozor, lovíku, abych si tě nespletl s opicí."

"Ty a já jsme z jedné krve," odpověděl Mauglí, "od tebe jsem tuto noc přijal život. Až budeš mít někdy, Káe, hlad, má kořist je tvou kořistí."

"Děkuj, bratříku," zamžoural šelmovsky Ká. "Jakoupak kořist zabíjí náš smělý lovec? Ptám se proto, abych mohl jít za ním, až se zas vydá na lov."

"Sám nic nezabívám - jsem malý - ale každému, kdo o to stojí, naháním kozy. Až ti bude kručet v břiše, přijď za mnou a uvidíš, jestli mluvím pravdu, nebo ne. Ruce mám šikovné" - napáhl je k němu - "až se jednou octneš v pasti, třeba splatím dluh tobě, Baghírovi a Báluovi. Dobrý lov vám všem, moji učitelé."

"Správně," zabručel Bálu nad tím, jak hezky mu Mauglí podkoval. Na chvíli spočinul hroznější hlavou zlehka na Mauglího rameni. "Chrabré srdce a zdvořilý jazyk," řekl, "s tím to, lovíku, v džungli nemůžeš. Ale tebe se odtud klidně se svými přáteli. Jdi spát. Mě síč zapadá, a co se chystá, není pro tebe."

Mě síč zapadal za kopce a tetelivé opice schoulených na hradbách a cimbuřích vypadaly jako nějaké roztrásené cucky a cáry. Bálu se šel k nádrži napít. Baghíra si uhlazoval srst a Ká se připlazil doprostřed terasy, těsně sklopil elisti a rázem na něho opice upěly zrak.

"Mě síč zapadá," řekl. Jestlipak je dost vidět?"

Z hradeb to zakvílelo jako vítr v korunách stromů. "Vidíme, ó Káe!"

"Dobrá. Začíná tanec - Ká v hladový tanec. Seďte zticha a pozorujte." Dvakrát či ikrát se velkým kruhem otočil a hlavou pokýval vpravo i vlevo. Potom vytrvale a beze spěchu vytvářel smyčky a osmičky, vláčné a vazké trojúhelníky přecházející do tverců a pětúhelníků a uzlin a neustále si něco pro sebe tiše bzučel. Šero houstlo, převalující se proměnlivě klíčky zmizely o čem, bylo slyšet jenom skřípot šupin.

Bál s Baghírou stáli jako zkamenělí, z hrdla se jim dral sten, na šíji se jim ježily štětiny. Mauglí to pozoroval s úžasem.

"Bandarové," ozval se konečně Ká, "jestlipak bez mého pokynutí hnete rukou nebo nohou. Mluvte!"

"Bez tvého pokynu nehneme, Káe, nohou ani rukou."

"Dobrá. Postupte o krok blíž ke mně."

Opířeny se bezradně zakolísaly vpřed. Strnule se s nimi hnuli o krok také Bál s Baghírou.

"Blíž!" sykl Ká a všechno se zas posunulo.

Mauglí zatoužil odvést Bálua a Baghíru. Sáhl na ně a šelmy sebou trhly, jako by procitly ze sna.

"Nech mi ruku na rameni," zašeptal Baghíra. "Nech mi ji tam, jinak bych se musel vrátit - vrátit za Káem. Aaa!"

"Nic to není, to jen Ká dává v prachu kroužky," řekl Mauglí.

"Pojďte." Mezerou v hradbách upláchnuli všichni tři do džungle.

"Uf," ulevil si Bál, jakmile se zas octli mezi stromy. "Do smrti nechci Káa za spojence," všecek se osykl.

"Umí toho víc než my," zachvil se Baghíra. "Být tam ještě chvíli, snad jsem mu sám vlezl do chlánu."

"Než zas vyjde měsíc, však mu jich tam hodně vlezte," řekl Bál. "Pokud si zaloví - po svém."

"Co to vlastně znamenalo?" zeptal se Mauglí. O hrozných kouzelných mocích neměl tušení. "Viděl jsem jen velikého hada, jak se až do setmění hloupě kroutí. Chichi, jaký měl potlučený nos!"

"Mauglí," utrl se na čelo Baghíra, "nos má potlučený kvůli tobě, tak jako já mám kvůli tobě pokousané uši a slabiny a pracky a Bál zas krk a záda. Pár dní si Bál a Baghíra s chutí nezaloví."

"To nevádí," řekl Bál, "jen když zas máme loví mládě."

"Pravda, ale stálo nás to hrůzu, kdy jsme si mohli zalovit, ran, chlup - celý hrbet mám oškubaný -, nakonec i cti. Vzpomeňte si, Mauglí, že já, černý pardál, jsem chtěl j nechtěl zavolat Káa na pomoc a tím hladovým tancem jsme se dali Bál a já zmámit jako nějaké ptáčky. To všechno jen proto, loví mládě, že sis hrál s Bandary."

"Pravda, svátá pravda," řekl lítostivě Mauglí. "Jsem nezdárně loví mládě a útroby se ve mně kormoutí."

"Hm. Jakpak zní, Bálúe, zákon džungle?"

Bálu nemlchu dlat Mauglímu další nepřijemnosti, ale se zákonem nejsou žádné žerty. Zabruel: "Lítost nebrání trestu. Ale nezapome, Bahgíro, je malí ký."

"Nezapomenu. Lumpa il, a výprasku neujde. Máš nic proti tomu, Mauglí?"

"Nemám, chybil jsem. Ty a Bálu jste raneni. Trest je spravedlivý."

Baghíra mu zasadil pět šest láskyplných pardálích štulc (vlastní mláta by jimi ze spaní nevyburcoval), ale pro sedmiletého chlapce to byly peprné klofance, o jaké by žádný z vás nestál. Když si to Mauglí odbyl, kýchl a beze slova vstal ze země.

"A te mi, bratříku, vyskochnahbet," ekl Baghíra, "pojede domů."

Na zákonu džungle je krásné už to, že trestem se všechno vyrovná. Žádné dodatečné šourání.

Mauglí se Baghírovi opel hlavou o hbet a spal jak zabitý. Neprobudil se, ani když hoerný pardál složil doma ve vlísluji.

VANDROVNI PISEN BANDAR

Jak v nec vp ed se vlnící
jdem k evnivému m síci.
P i skota ní na stromech
ocas nám usnad uje b h.
Ten Amork v napjatý luk
doplnil by vám po et ruk.
*Nebu te, brat i, mrzouti,
ze se vám pahýl nekrouť.*
Vysoko v loubí stromovém,
jež Bandar m je domovem,
o kráse dumat je náš zvyk,
o tom, co p íší okamžik
moudrého zase provedem,
jen jestli nezapomenem.
*Nebu te, brat i, mrzouti,
ze se vám pahýl nekrouť.*
Pták, šelma, netopýr i had
jak za nou n co povídat
(sluch, ten nás nikdy nezklame),
sl vko si ujít nedáme
a drmolíme o p ekot
docela jako lidský rod.
*Nebu te, brat i, mrzouti,
že se vám pahýl nekrouť.*

*Nech stále víc a víc v korunách borovic
šplhá jich s námi po nohou i po ruce,
kal, který trousíme, zvuk, který loudíme,
je našich p íštích slavných in zárukou.*

TYGR, TYGR!

Na lov, zda smím se, lovce, ptát?

Na íhané m rozt ás chlad.

Kde jeleni jsou skolení?

Dosud se pasou v osení.

Kde je tvá zpupnost zbojníka?

Z boku mi proudem uniká.

Kam pospícháš? A co je ti?

Jdu um ít ve svém doup í.

Vrátíme se k první povídce. Po boji na Poradní skále odešel Mauglí z vl í sluje a sestoupil do oranic, obývaných vesni any. Dlouho tam nez stal, bylo to blízko džungle, a jak v d l, n koho si na porad náramn zneptelil. Po svažitě hrbolaté cest hnál se tedy úžlabinou dále, rázným klusem ub hl skoro dvacet mil, až p íšel do nepov domé krajiny. Úžlabina ústila do širé planiny poseté skalisky a rozryté roklemi. Z jedné strany stála vesni ka, z druhé se svažovala džungle až k pastvinám a tam najednou kon íla, jako když utne. Krávy a buvolí se pásli po celé pastvin . Pasá ci stád p ed Mauglím zav ískli a utekli a žlutá páriovská psiska, slídící kolem indických vesnic, se rozšt kala. Mauglí šlapal dál, m l hlad a u vesnické brány si všiml, že velké trnité k ovisko, jakým se za soumraku brána zahrazuje, leží stranou.

"Vida!" ekl si. Kolikrát už p íšel na takové zátarasy, jak se v noci toulal a shán l n co k jídlu. "Taky se tu bojí obyvatel džungle." Usedl u brány. Za chvíli z ní vyšel n jaký muž a tu Mauglí otev el ústa a prstem si do nich ukazoval, jako že by cht l jíst. Muž na n ho vyt eštil o i, rozb hl se zpátky po návsi a hlu n shán l kn ze. Kn z byl statný, bíle od ný tlus och, na ele m l rudé a hn dé znamení. P íšel ku brán a s ním tam p íšla stovka lidí. Koukali vyjeven , dohadovali se, hulákali a prstem ukazovali na Mauglího.

"Lidé se neum jí chovat," ekl si Mauglí. "Tohle d lá jenom šedá opice." Pohodil h ívou a zamra il se na shromážd ný dav.

" eho se bojíte?" ekl kn z. "Podívejte se, jaké má jizvy na pažích a na stehnech. To ho pokousali vlci. Je to vl í odchovanec, uprchlý z džungle."

Vl íta ho totiž kolikrát ch apla pevn ji, než cht la, a od toho mu na pažích a na stehnech z staly bílé jizvy. Tvrdit, že je pokousán, ho však ve snu nenapadlo, dob e v d l, co to je po ádné kousnutí.

"Aré! Aré!" podivilo se pár žen. "Chudinka, vlci ho pokousali. Hezký chlapec. O i mu planou jako ohe . Ba v ru, vypadá, Mésúo, jako tv j chlapec, kterého si odnesl tygr."

"Hned se podívám," ekla n jaká žena, na záp stí a na kotnících ozdobená t žkými mosaznými kroužky, dlaní si zastínila o i a up en si prohlížela Mauglího. "Kdepak, on to není. Je huben jší, ale jinak vypadá jako m j chlapec."

Kn z byl chytrák. Mésúa, to dob e v d l, je žena nejbohatšího vesni ana. Zahled l se tedy k nebi a za chvíli slavnostn prohlásil: "Co džungle vzala, to zas navrátila. P ijmi, sestro, chlapce k sob do domu a nezapome odm nit kn ze, který prohlídá osudy lidské."

"P i býku, kterým jsem byl vykoupen," ekl si Mauglí, "stejně e i, jako když si m prohlížela sme ka. Nic naplat, jsem lov k a lov kem z stanu."

Zena pokynula Mauglímu, a jde za ní do chýše, a zástup se rozešel. V chýši stálo ervené lakované l žko, hlin ná truhla na obilí s podivnými vystouplými ozdobami, p l tuctu mosazných kuchy ských hrnc , v p íst nku obrázek n jakého hidského b žka a na zdi opravdové zrcátko, jaké se na jarmarku prodává za osm krejcar .

Dala mu notný krajá mléka a kus chleba. Potom ho pohladila po hlav a zahled la se mu do o í. T eba je to p ece jen m j syn, ekla si. Vrátil se z džungle, kam mi ho tygr unesl. Oslovila ho tedy: "Náthú, Náthú!" Mauglí se na to jméno neozval. "To se už nepamatuješ, jak jsem ti jednou dala st evíce?" Sáhla mu na chodidlo, m l je nadobro zrohovat lé. "Kdepak," povzdechla si smutn , "st evíce jsi nikdy nenosil, ale mému Náthúovi se velmi podobáš a budeš mým synem."

Mauglímu bylo nep íjemn , pod st echou se doposud neoctl. Ale jen koukl na došky, zjistil, že až bude chtít odtud, sta í je vyškubnout, a také na okn že nejsou závory. Nakonec si ekl: "Co je lov ku platné, když nerozumí lidské e i. Jsem stejn hloupý a hluchý, jako by byl u nás v džungli lov k. Musím mluvit jejich e í."

Ne nadarmo se v džungli u vlk nau il napodobovat jelení íjení a chrochtání divokých kanc . Sotva tedy pronesla Mésúa n jaké slovo, hned je skoro bez chyby napodobil a tak se do ve era nau il leccos v chýši pojmenovat.

Horší to bylo, když m l jít Mauglí na kut . V pardálí pasti, jako byla ta chýše, necht l zanic spát. Když zav eli dve e, vylezl oknem. Jen ho nech," domlouval Mésúí její muž. "Pamatuj, že dosud ani na l žku nespal. Jestli je sám opravdu poslán za syna, tak neute e."

Ulehl tedy Mauglí ve vzrostlé tráv na kraji pole, ale než se mu klížily o i, dloubl ho pod bradou m kky šedý umák.

"Fí!" sykl Sedák, nejstarší z mlá at mámy Vl ice. "B žím za tebou dvacet mil, a co z toho mám? Páchneš d ev ným oudem a kravami - docela jako lov k. Probu se, brat í ku, nesu ti zprávy."

Jsou v džungli všichni zdraví?" ekl Mauglí a sev el ho v náru í.

"Všichni, kromě vlků popálených od Rudého květu. Dávej pozor. Šér Chán odešel lovit daleko od nás, dokud mu nedoroste kožich, je samá popálenina. Písá, že až se jednou vrátí, naháže tvé kosti do Vaingangy."

"To nezáleží jen na mně. Já jsem mu tady něco slíbil. Mít první zprávy neškodí. Jsem dnes velmi utmácen - velmi utmácen, bratříku, od těch novot, ale zprávy mi nos dále."

"A že jsi vlk, to nezapomeneš? U lidí se ti to stane jako nic," staral se Sedák.

"Ne, nezapomenu. Navždy si zapamatuji, že mám rád tebe a všechny z naší sluje: ale také to si zapamatuji, že mě ze smečky vyhnali."

"A že tě možná vyženou i z jiné smečky. Lidé jsou, bratříku, lidé a jejich peníze nestojí za víc než žabí kůrky. Až zase přijdu, pokármu na tebe v bambusovém houští na kraji pastviny."

Celé tě těm sice pak Mauglí z vesnické brány skoro paty nevytáhl, jak se pilně učil lidským mravům a zvykům. Nejprve si musel nasadit bederní roušku, což ho velmi hněvalo. Musel se seznámit s penězi, těm vobec nerozuměl, a s oráním - kterému je, to také nechápal. Dost ho dozírala vesnická drobotina. Naštěstí se podle zákona džungle uměl ovládat. Bez sebeovládání není v džungli život ani potrava. Posmívali se mu za to, že si s nimi nehraje a nepouští draka a že si šlape na jazyk. Zabíjet holá mláďata se nesluší, to věděl, jinak by je byl popadl a roztrhl vedví.

Sám netušil, jakou má sílu. Proti šelmám v džungli byl slabý, ve vesnici zase o něm říkali, že je silný jako býk.

Strachu neměl ani za mák. Jednou mu vesnický kněz pohrozil, že když mu nepůjde chodit na mangové plody, chrámový bůžek se na něj ho rozzlobí. Mauglí pak sebral v chrámě sošku, zanesl ji knězi do domu, a přýběžka rozzlobí, on, Mauglí, se s ním milerád utká v zápase. Byla z toho hrozná ostuda, ale kněz ji utulal, a Mésúinu manželovi nezbylo, než aby uchlácholil bůžka kupou stříbráků.

Jaké rozdíly vytváří mezi lidmi kasta, o tom neměl Mauglí ani ponětí. Za ocas vytáhl hrníček osla sklouzlého do hliniště, a ještě mu pomohl naložit hrnce, které vezl na jarmark do Khanhíváry. Kdekoho tím pohoršil: hrníček patí do nižší kasty, což teprve jeho oslík. Kněz ho za to vyplísnil a Mauglí mu pohrozil, že ho taky posadí na osla. Domluvil tedy kněz Mésúinu manželovi, a Mauglího co nejdříve zapřahne do práce. Starosta pak Mauglímu nařídil, aby hned druhý den vyhnal buvoly na pastvu a tam je hlídal. Největší radost z toho měl Mauglí. Jakožto nově jmenovaný obecní zřízenec odebral se ještě ten den do kroužku, který se navečer scházel na zděné terase pod mohutným fíkem. Družen tam besedovali a pokoušeli starosta, ponocný a holič, který věděl o všem, co se ve vesnici šustlo, a vesnický myslivec, starý Baldév s puškou. Nahore ve větvích sedaly a brebentily opice a pod terasou byl otvor k hnízdu kobí. Ta byla posvátná a každý večer dostávala misku mléka. Stařáci si hověli pod stromem a dlouho do noci se bavili a bafali z hůček. V jejich báchorkách vystupovali bozi a lidé a duchové. Nejpodivnější báchorky o tom, jak žijí šelmy v džungli, vyprávěl Baldév. Dřevem, rozsazeným opodál, div nad tím oči zduřkly nevydaly. Nejvíce bájili o zvířech, vždy džungli měli za humny. Srnci a divocí kanci jim pustošili úrodu, ba stávalo se, že za soumraku unesl tygr nějakého lovce pár kroků za vesnickou bránou.

O něm mluvili, to Mauglí ovšem dost znal, a tak se smál do hrsti. Baldév s puškou na klín sypal jednu bíchorku za druhou a Mauglí se mohl potřhat smíchy.

Baldév jim vykládal, že ten tygr, co unesl Mésúí syna, je pouhý pízrak tygra, do něhož je zaklet duch předlety zemělého něemného lichváře. "Vím, že je to tak," řekl, "protože od té rány, co utřil před výtržnostech, kdy mu spálili ústetní knihy, Purándás do smrti kulhal. Ten tygr, o němž mluvil, taky kulhá, aspoň za sebou zanechává nestejně stopy tlap."

Je to tak, je to tak, jistě je to tak," pokývali hlavou šedivci.

"V tšítěsky plesky si už neumíte vymyslet?" ozval se Mauglí. "Tygr kulhá, protože je chromý od narození, to ví před každým. Tvrdit, že je nějaký dravec posedlý lichvářem, zbabřejším než šakal, je pustý žvást."

Baldév zkoprněl leknutím, starosta se zatvářil vyjeveně.

"Cože? To ten spratek z džungle?" řekl Baldév. "Když jsi tak chytrý, zanes jeho kůži do Khanhíváry, vláda na něho vypsala odměnu sto rupií. A ještě líp uděláš, když nebudeš starším lidem skákat do očí."

Mauglí se zdvihl k odchodu a přes rameno na něho řekl: "Co jsem tu ležel a poslouchal Baldéva vyprávění o džungli, kterou má před sebou za humny, po celý večer ne řekl nic kloudného. Jak mám tedy vrátit jeho bíchorkám o pízracích a bozích a skřítcích, které prý viděl."

"Chlapec má nejvyšší práso jít za pasáka," řekl starosta. Baldév byl nad Mauglího drzostí všecek podrážděn a naježen.

V indické vesnici vyhánějí chlapci prásně zrána krávy a buvoly na pastvu a večer je pak ženou domů. Bulocha by ta dobytá ušlapala, ale domorodé děti, které jim nesahají ani po úmák, je mohou klidně mlátit, honit a okřikovat. U stáda se chlapci nemohou nic stát, protože na houf krav si ani tygr netroufne. Jenom občas unese chlapce, který si zajde natrhat květin nebo polapit ještě rku. Na hřebě statného býka Rámy, v dce stáda, projížděl

Mauglí za svítání po návsi. Jeden po druhém se za ním z chlévu trousili bídlicoví šedí buvoly s dlouhými zahnutými rohy a neurvalýma očima. Mauglí dával svým spolupasákům náležitě znát, že je pánem. Dlouhou hladkou bambusovou holi tloukl buvoly. Sám se hnul s buvoly dál a pasákoví Kámjovi kázal, ať pase krávy zvlášť a nikam se od stáda netoulá.

Indické pastvisko je samá skála, kletá, chomá trávy, roklina, stádo do nich zapadá a mizí. Buvoly se drží tůně a bažin, tam se dlouhé hodiny provalují a vyhívají na slunci. Mauglí je zahnal až na pokraj planiny, kde z džungle vytéká Vainganga. Slezl Rámovi ze šíje, rozbehl se k bambusovému křoví a tam zastihl Šedáka. "Předkných pár dní jsem se tu naěkal," řekl Šedák. "Co to, že ses dal na pasení?"

"To nic," chlácholil ho Mauglí, "prozatím jsem vesnickým pasákem. Co nového o Séré Chánovi?"

"Vrátil se do této krajiny, dlouho tu na tebe čekal. Zrovna odešel jinam, má tady prý málo zvěře. Ale pokud tě chce zabít."

"Dobrá," řekl Mauglí. "Dokud se nevrátí, se támhle na skále bu ty, nebo tam pošli jiného ze ty bratr , abych vás uvid l, jakmile vyjdu z vesnice. Až se Šér Chán vrátí, po kej na m na pláni v roklin u dhákového stromu. Na mluvit p ímo p ed Šér Chánovou damou."

Mauglí se pak uchýlil do chládku a tam se natáhl a spal. Buvoli se zatím pásli kolem n ho. Indické pastevectví je nadměru líné emeslo. Krávy se šinou, chroustají trávu, polehávají, znovu se šinou, ani nezabu í. Nanejvýš zafuní. Také buvoli se málokdy ozvou. Jeden po druhém lezou do bahnitých t ní a pozvolna se zarývají do bahna, až je jim vid t jenom tlamu a strnulé tmavomodré o í. Skály se v parnu míhají na slunci a n kde v nedohlednu hvízdá pasá k m nad hlavou lu ák (jeden jediný). Potkat smrt bu je, nebo krávu, to v dí, lu ák st emhlav slétne. O n kolik mil dál ho uvidí další lu ák a snese se za ním, po n m pak další a další. Ješt ani naposled nevydechnou, a kolem se to zahemží samými hladovými lu áky. D tí klímají, procitnou, znovu zd ímnou, ze suché trávy si upletou koší ek a schovají do n ho lu ní kobyvky, chytanou dv kudlanky nábožné a nechají je spolu zápasit, z ervených a erných džunglových o ech si ud lají náhrdelník, pozorují ješt rku, jak se na skále vyh ívá, nebo hada, jak u buvolích jam íhá na žábu. Prozp vují sáhodlouhé písni, kon ící prazvláštním domorodým trylkem, den se jim táhne víc než jiným lidem život. N kdy si z bláta uplácají hrad a v n m rovn ž z bláta muže, kon a buvoly. Muž m str í do ruky rákos, d lají, že jsou králové a ty figurky jejich vojáci, nebo se zas dávají uctívat jako bozi. Schýlí se k ve eru, pasá ci pok ikují, jeden po druhém se buvoli štrachají z lepkavého bahna, dá to pokaždé ránu jako z d la, po šedé pláni se pak v ad ubírají k blikajícím sv tl m vesnice.

Den co den vyhán l Mauglí buvoly k bahnitým jámám a den co den vídal z planiny na p ldruhé míle dál Šedák v h bet (to mu bylo znamením, že se Šér Chán dosud nevrátil) a den co den léhal na trávu a poslouchal v kol šum a snil o starých ásech v džungli. Za t ch dlouhých dopolední sta ilo, aby Šér Chán chromou tlapou špatn došlápl, a hned by ho Mauglí zaslechl.

Jednou kone n Šedáka na stanovišti nezahlédl. Zasmál se a zahnal buvoly do rokliny u dhákového stromu, celého obsypaného zlatorudými kv ty. Sedák tam už sed l, kdejakou št tinu na zádech naježenou.

"Celý m síc se schovával, aby uspal tvou bd lost. V era v noci p ekro il s Tabákím horské h ebeny a hned se pustil po tvé stop ," zasípal vlk.

Mauglí se zamra il. "Šér Chána se nebojím, zato Tabákí je všemi mastmi mazaný."

Jen žádný strach," olízl se Sedák. "Za svítání jsem Tabákího potkal. Svou moudrost te rozdává lu ák m, ale než jsem mu zlomil vaz, pov d l ji mn . Šér Chán si chce na tebe dnes ve er po íhat u vesnické brány - jen na tebe a na nikoho jiného. Leží u Vaingangy ve velké suché rokli."

Jestlipak se dnes najedl, nebo loví o hladu?" zeptal se Mauglí. Odpov í byla pro n ho na smrt d ležitá.

"Ráno skolil ko ist - prase - a taky se napil. Pamatuj, že se Šér Chán nikdy nepostí, ani když sejde pomstít."

"Ach ten hlupák, ten hlupák! Hotový jelimánek! Najedl se a napil, a já mám po kat, až se vyspí. Kdepak vlastn leží? Být nás deset, klidn bychom ho odtamtud odvedli. Buvoli

zaúto í, až když ho zv t í, a já jejich e neumím. Jak se mu zezadu dostat na stopu, aby ji ucítili?"

"Plaval kus po Vainganze a tak ji zahladil."

"To mu jist poradil Tabákí. Sám by na to nep išel." Mauglí stál zamyš-

len s prstem v ústech. "Ani ne p l mře odtud ústí do planiny vaingangská

velká rokle. Oklikou p es džungli se dá stádo zavést na za átek rokliny

a odtamtud prohnat cvaem až dol - jenže to by nám tudy upláchl. Musíme

ji z této strany uzav ít. Um l bys mi, Sedáku, rozd lit stádo vedví?"

"Asi ne - ale mám tady moud ejšího pomocníka." Sedák odklusal a zmizel v jám . A tu se p ed Mauglím z jámy vyno ila mohutná šedá hlava, tak pov domá, a v tom vedru se rozlehl ryk z celé džungle nejzlov stn jší - poslední lovecké zavytí vlka.

"Akélo! Akélo!" Mauglí spráskl ruce. "Hned jsem v d l, že na m nezapomeneš. Máme p ed sebou kus práce. Rozd l mi, Akélo, stádo vedví. Na jedné stran nech krávy s telaty, na druhé býky a plužní buvoly."

Jako p i tverylce oba vlci zakli kovali ve funícím a vzpírajícím se stádu a rozd lili je ve dva houfy. S telaty uprost ed stály v jednom houfu krávy, neklidn hrabaly a z o í jim sršely blesky. Kdyby vlk jen chvíli postál, hned by se na n ho vrhly a udupaly ho. V druhém houfu zas frkali a dupali býci a bý ci. P i vší mohutnosti nebyli zdaleka tak nebezpe ní, protože nechránili telata. Ani šest chlap by stádo tak p kn nerozd lilo.

"Co ještě porou iš!" Akéla sotva popadal dech. "Už zase se pokoušejí srazit v jeden houf."

Mauglí se vyšvihl Rámovi na h bet. "Bý ky odeže , Akélo, vlevo. A až budeme odtud pry , ty, Sedáku, drž krávy pohromad a že je do ústí rokle."

"Kam až je mám hnát?" Sedák m l p nu u huby a t žce oddychoval.

"Až tam, kde má rokle tak srázné st ny, že z ní Sér Chán nevysko í," k ikl Mauglí. "Krávy tam drž, než se vrátím." Na Akélovo zašt kání buvoli prudce vyrazili a Sedák stanul p ed kravami. Rozehnaly se po n m a on p ed nimi utíkal až k ústí rokle. Akéla zatím hnal buvoly kus vlevo.

"Výborn ! Jen co se rozb hnou, nic je nezadrží. Pozor - no tak, pozor, Akélo. Moc po nich nech apej, nebo se na tebe býci vrhnou. Hurá! Je to napínav jší než hnát oby ejné voly. Že buvoli um jí takhle uhán t, to sis nemyslel, vi !" houkl Mauglí.

"Taky jsem je - taky jsem je svého asu honíval," zasípal v prachu Akéla. "Mám s nimi zahnout do džungle?"

"Ano, zahni! A honem! Ráma soptí vztekem. Kdybych mu tak mohl pov d t, co po n m dnes chci."

Tentokrát zahnují býci vpravo a s praskotem se hnají mlázím. Půl míle odtud to od svého stáda pozorovali ostatní pasáci. Co jim nohy stály, utíkali do vesnice a křičeli, že se buvolí pominuli a utekli. Mauglí si to přikně promyslel. Důkladnou oklikou se chtěl dostat nahoru na samý začátek rokle a potom hnát býky po ní, až se nakonec Šér Chán octne v pasti mezi nimi a kravami. Po důkladném nasycení a napití, to vzděl, se nedokáže pustit do boje ani se vydrápat z rokle. Chlácholivým hlasem spustil te Mauglí na buvolí. Akéla břežel pozadu, jen párkrát zavrněl, aby opozdilce popohnal. Břeželí sáhodlouhou oklikou, nechtěl se dostat příliš blízko k rokli a Šér Chána vyplašit. Tam, kde začínala rokle, sehnal pak Mauglí stádo na travnatý, strmě se svažující palouk. Přes vrcholky stromů byl odtamtud výhled na planinu. Mauglí si však prohlížel stěny rokle. Nemálo ho potěšilo, že se tyčící tím kolmo a jsou porostlé jen psím vínem a břečanem, takže po nich tygr přilít ke sklouzne.

"Nech je, Akélo, vydechnout." Mauglí zdvihl ruku. Ještě ho nezvrtěli. Nech je vydechnout. Povím Šér Chánovi, kdo tuje. Máme ho v pasti."

Přiložil ruce k ústům a houkl do rokle - znělo to skoro jako houkání do tunelu - a ozvěnou se nesl jeho hlas od skály ke skále.

Teprve za dlouhou chvíli se ozvalo táhlé, ospalé zavrnění právě procitlého sytého tygra.

"Kdo volá?" ozval se Šér Chán a z rokle s výskotem vylétl nádherný páv.

Já, Mauglí. Zloději dobytka, nejvyšší čas, aby ses dostal na Poradní skálu. Jen dol, Akélo - že honem dol! Dol, Rámo, dol!"

Na pokraji svahu stádo zaváhalo, ale rázným mlasknutím dal Akéla povel k lovu. Jako parníky v peřejích hnali se buvolí opekot, až se kolem nich rozletoval písek a štrk. Břeželí nezadržetelně vpřed, ještě nebyli na dně rokliny, a tu Ráma zvtěl Šér Chána a zabuěl.

Na hřebetě se mu zachechtal Mauglí: "Tak už víš!" Hotová peřejerných rohů, zpěných tlam a vytěštěných očí se řítily roklí jako balvany unášené povodní. Mladší buvolí, odstranění až k stěm rokle, se prodírali břečanem. Znali svůj úkol - strašný buvolí útok, před nímž ani tygr neobstojí. Šér Chán zaslechl hromní jejich kopyt, vstal, motal se po rokli a po obou stranách slídil, kudy by utekl, ale kolmo nad ním se tyčily stěny rokle. Obtížen jídlem a pitím plahočil se dál, všechno mu bylo milejší než boj. Se šplícháním se stádo přehnalou tůlkou, ze které se zrovna zvedl, a buelo, až se to v úzkém žlabu rozléhalo. Mauglí zaslechl další zabuění v ústí rokle. Šér Chán se otočil, vzděl totiž, že v krajním případě bude lépe utkat se s býky než kravami, které mají u sebe telata. A tu Ráma zakopl, klopýtl a cosi mkkého zašlápl. Tlaen zezadu ostatními býky vší silou vrazil do druhého stáda, až se tím prudkým nárazem octli slabší buvolí nad zemí. Po náporu se obě stáda s velkým trháním, kopáním a funěním octla na planinu. V pravou chvíli slezl Mauglí z Rámově hřebetu a vpravo se rozháněl holí.

"Honem, Akélo! Roztrhni je, nebo se pusť do sebe. Že je odtud. Akélo! Hej, Rámo! Hej, hej, hej, dátko. Pomalu, pomalu. Už je po tom."

Akéla s Sedákem pobíhali sem a tam a chápali buvolím po nohách. Stádo se sice znovu stáelo a rozbíhalo k roli, ale Mauglímu se podařilo Rámu obrátit. Ostatní buvolí se pak ubírali za ním k jámám.

Po Šér Chánovi už nikdo dupat nemusel. Bylo po něm, houfem se k němu

slétali luáci.

"Byla to psí smrt, bratři," řekl Mauglí a sáhl po tesáku; co žil mezi lidmi, nosil ho stále v pochvě na krku. "Stejně by se nebyl bránil. Valá! Pokud se bude jeho kůže vyjímat na Poradní skále. Dáme se do toho ráz na ráz."

Stáhnout bez cizí pomoci desítistopého tygra, to by chlapce vyrostlého mezi lidmi ve snu nenapadlo. Líp než kdo jiný však Mauglí o šelmách věděl, jak jim kde kůže přiléhá a já se dá stáhnout. Stejně to byla důvěra. Celou hodinu Mauglí sekal a škubal a bránil. Vlci vedle něho seděli s vyplazenými jazyky, a když jim pokynul, pomáhali mu rvát kůži. Tu mu někdo sáhl na rameno. Zdvihl hlavu, byl to Baldév s puškou. Od chvíle se celá vesnice dovedla, že se buvoli splašili. Baldév se hned zlostně vypravil potrestat Mauglího za to, že si nehledí stáda. Jak vlci zmerli lovka, hned zalezli. "Pokud hloupost!" utřhl se na něho Baldév. "Ty si myslíš, že stáhneš tygra. Kdepak ho buvoli zabili? A on je to Chromý tygr, na jeho hlavu vypsalí odměnu sto rupií. Že jsi nechal stádo utéct, nad tím přimhouříme oko, a až tu kůži zanesu do Khanhíváry, možná že ti z odměny dám taky rupii."

Z opasku vylovil kůženu s očíčkou a shýbl se, že Šér Chánovi spálí vousy. Domorodí lovci pokaždé tygrovi vousy spálí, aby je nechodil strašit. Mauglí zrovna stahoval poslední pracku. Jen tak pro sebe zahuhlal: "Chmchm! Tak ty odneseš kůži za odměnu do Khanhíváry a dáš mi možná rupii. Tak mě napadá, že se mi ta kůže bude na něco hodit. Já kušáku, stačíku, pryč s tím ohněm."

"Takhle se mluví s vrchním vesnickým myslivcem? Ke komu jsi ti dopomohla šťastná náhoda a hloupost buvol? Tygr byl nasycený, jinak by byl dávno v prachu. Ani po vědomí stáhnout ho neumíš, ty spratku mizerný, namout, a já, Baldév, mu ani vousy spálit nesmím. Ani když z té odměny nedostaneš, zato ty, Mauglí, nemine po vědomí výprask. Nech tu mršinu být."

Mauglí se potýkal s plecí. "Pokud býku, který mě vykoupil, copak s tím starým opičákem proklábosím celé dopoledne? Sem, Akélu, ten chlap nedá pokoj."

Najednou se Baldév, až dosud sehnutý nad tygrovou hlavou, svalil do trávy a na sobě měl stát šedého vlka. Mauglí si klidně stahoval tygra, jako by byl v celé Indii sám a sám.

"A-no," procedil přes zuby. "Máš pravdu, Baldéve. Z té odměny mi nedáš ani věn. Mezi Chromým tygrem a mnou trval boj - a to velmi dlouho - a já jsem vyhrál."

Neklid mě Baldévovi. Být o deset let mladší a potkat Akélu v lese, však on by se do něho obul. Jenže vlk, na slovo poslušný chlapce, který sám bojuje s lidožroutským tygrem, to není obyčejná šelma. Věděl v tom kouzlo, zlověstné věry, usoudil Baldév a přemýšlel, jestlipak ho zachrání amulet, co má pověšený na krku. Ležel bez pohnutí a každou chvíli se nadál, že se i Mauglí promění v tygra.

"Mahárádžo! Mocný králi," hlesl chraplavě. "Copak?" Mauglí se po něm ani neohlédl. Bylo mu do smíchu. Jsem stařeček. Nevěděl jsem, že jsi něco více než pasáček. Mohu vstát a odejít, nebo mě tvůj služebník rozsápe?"

Jdi v pokoji. Ale podruhé se mi nepleš do lovu. Pusť ho, Akélu."

Ze všech sil pajdal Baldév do vesnice a poád se přes rameno ohlížel, jestli se snad Mauglí nepromní v něco hrzostrašného. Ve vesnici pak vyprávěl báčorku o tajemných kouzlech a árech, až nad tím kněz zvažoval.

Mauglí se nehnul od práce, ale s pomocí vlka a velikou strakatou kůží nadobro staženu teprve za soumraku.

"Kůží schováme a buvolů zaženeme domů. Pomoz mi je, Akélo, sehnat."

Stádo se v mlžném soumraku zhoufovalo. Když se pak octli poblíž vesnice, Mauglí si všiml, že všude svítí světlo a v chrámu vytrubují na mušle a vyzvánějí na zvonky. U brány na ně hořekalo před vesnicí. "To proto, že jsem zabil Šér Chána," pomyslel si. Ale vtom mu kolem hlavy zasvištěly kameny a vesničané spustili křev: "Kouzelníku! Vlčí spratku! Áble z džungle! Táhni! Táhni odtud, nebo tě kněz znovu promní ve vlka. Vystřel, Baldéve, vystřel."

Ze staré flinty to bouchlo a hned zabouřel bolestí nějaký mladý buvol.

"Zase kouzla!" zavali vesničané. "Sráží kulky stranou. Baldéve, to byl tvůj buvol."

"Co to?" žasl Mauglí nad novým lijákem kamenů.

Akéla se klidně posadil a řekl: "Tvoji bratři jsou povedená smečka. Ty kulky podle mě mají ten smysl, že tě odtud vyhánějí."

"Vlku! Vlče! Kličse!" houkl kněz a zašermoval v tví kůži posvátného tulsí.

"Tak už zas? Posledně to bylo, protože jsem lovk. Tentokrát, protože jsem vlk. Pojme, Akélo."

Na jaká žena - byla to Mésúa - přibíhala až k stádu a zakvílela: "Ach synu, synu máj! Jsi prý kouzelník, který se proměňuje v šelmu. Je tomu nevím. Ale odejdi, nebo tě zabijí. Baldév o tobě tvrdí, že jsi arod j, ale já vím, že jsi pomstil Náthúovu smrt."

"Vra se, Mésúo!" křikl dav. "Vra se, nebo tě ukamenujeme."

Zlým úsměvem se Mauglímu zivil obličej, jeden kámen ho totiž uhodil do úst. "Běž zpátky, Mésúo. Takové hloupé báčorky si za soumraku vyprávějí pod velkým stromem. Aspoň syna jsem ti pomstil. Bu zdráva. Běž honem. Pustím na ně stádo, to poletí rychleji než jejich cihly. Nejsem arod j, Mésúo. Bu zdráva!"

"Tak ještě jednou, Akélo," křikl. "Popože stádo."

Buvoli už stejně toužili zpátky do vesnice. Akélovo zavytí jim dodalo. Jako smršť prolétli bránou, až lidé uskakovali vpravo i vlevo.

"Spouštějte šije!" houkl opovržlivě Mauglí. "Tebe jsem vám nikterého buvola ukradl. Dobře si je spouštějte, já už vám pást nebudu. Buďte zdraví, lidští tvorové, a podkujte Mésúu za to, že na vás nepůjdu s vlky a neproženou vás po návsi."

Rázem se otočil a odešel s Vlkiem samotálem. Hleděl na hvězdy a bylo mu bláze. "Akélo, už nebudu spát v pasti. Seberme Šér Chánovu kůži a odejdeme. Kdepak, vesnici neublížíme, Mésúa na mě byla hodná."

Nad planinou vyšel měsíc, byla mlána bílá, a tu zahlédli vylekaní vesničtí Mauglího, jak s rancem na hlavě, v patách sledován dvěma vlky, uhání rázným sedmimílovým vláčím cvalem. Ještě ryčnou ji rozkinkali chrámové zvonky a zaduli do mušlí. Mésúa se rozplakala. Svědobrodružství v džungli Baldév všemožně vyšperkoval, až nakonec tvrdil, že Akéla stál na zadních nohách a mluvil lidským hlasem.

Na kopec, kde byla Poradní skála, došel Mauglí s oběma vlky, zrovna když měsíc zapadal. Nejprve se zastavili ve slujce mámy Vlčice.

"Vyhnali mě, mámo, z lidské smečky," houkl dovnitř Mauglí, "ale slovo jsem dodržel a pomináš Šér Chánovu kůži." Odměněným krokem vyšla ze slujce spolu s mláteny máma Vlčice, a jak spatřila kůži, v očích jí zajiskřilo.

"Však jsem mu řekl, jak ti tehdy, žabáku, ukládal o život, až se hlavou i plecemi vklínil do slujce - řekl jsem mu, že ho, lovce, nakonec ulovíš. Výborně."

"Výborně, bratříku," ozval se z houští ní hluboký hlas. "Bez tebe se nám v džungli stýskalo." A už se Mauglímu k bosým nohám vinul Baghíra. Vylezli spolu na Poradní skálu, Mauglí tam prostě ležel na poradní kámen, na němž sedával Akéla, a ještě jí pohloukl ty mi bambusovými klínky. Akéla na ni ulehl a obvyklým pokřikem svolával poradu. "Dívejte se, vlci, dobře, dobře se dívejte," jako když tam kdysi přivedli Mauglího.

Co Akélu sesadili, byla smečka bezvládná, každý si lovil a zápasil na vlastní pěst. Ze zvyku však volání uposlechli. Někteří zchromli, jak padli do pasti, jiní zas kulhali po kulce, všichni byli od španělského jídla prašiví, mnoho jich chybovalo. Pozdější se sešli na Poradní skále a tam na kameni zahlédli Šér Chánovu pruhovanou kůži, na ní prázdné schlíplé nohy, na nichž se komíhaly obrovské drápy. Tu spustil Mauglí nerýmovanou píseň, jak se mu sama drala do hrdla, ryčnou ji prozpěvoval a do taktu skákal a dupal po šustivé kožešině, až popadal dech. Akéla s Sedákem mu do každého verše zavýli.

"Dívejte se dobře, vlci. Dostál jsem slovu, nebo ne?" zeptal se Mauglí. Vlci mu souhlasně zavýli a jeden zbdovaný vlk zaskučel:

"Znovu nás voň, Akélo. Znovu nás voň, lovčí mládě. Omrzelo se nám bezvládně. Chceme být zas svobodným lidem."

"Kdepak," zavrnil Baghíra, "nic z toho nebude. Až budete syti, znovu se pominete. Ne nadarmo si říkáme svobodný lid. Za svobodu jste bojovali, až jste šiji vybojovali. Tebejší nažerte."

"Vyhnali mě z lidské smečky i z vlčí smečky," řekl Mauglí. "Tebe budu v džungli lovit sám."

"A my s tebou," ozvala se vlčice vlátná.

I odešel Mauglí a od toho dne lovil v džungli spolu s vlčicí. Ale sám vlčice nezstal. Po letech dospěl a potom se oženil.

Jenže to je už povídka pro dospělé.

MAUGLÍHO PÍSE

Zpíval ji na Poradní skále a pítom tan il po Sér Chánové k ži.

Mauglího píse - já, Mauglí, ji zpívám. Poslouchej, džungle, co jsem vykonal.

Sér Chán že prý zabije - zabije! Za soumraku zabije u brány žabáka Mauglího.

Najedl se a napil. Napij se zhluboka, Sér Cháne, kdoví kdy se zas napiješ. Ve spaní a se ti zdá o koisti.

Sám a sám jsem na pastvin. Poj sem. Sedáku. Poj sem, Viku samotá i, eká nás velká koist!

Spoádej statné buvolý, šedomodré býky se zlobnýma oima. Sem a tam je ho na m j pokyn. Ty ještě spíš, Sér Cháne? Vzbu se, vzbu. Tady jsem a za mnou moji býci.

Král buvol Ráma dupl nohou. Vodstvo Vaingangy, kampak se pod l Sér Chán?

Vždy on není Sáhí, aby si vyhrabal díru, ani páv Mór, aby ulet l. Není netopýr Mang, aby se zav sil do v tví. Sk ípavé drobné bambusy, pov zte mi, kam utekl.

Ahá! Tamhle je. Ahá! Tamhle je. Rámovi pod nohama leží Chromec. Vsta , Sér Cháne! Vsta a zabíjej! Toho jídla! Zlom býk m vaz!

Pst! Spí. Budit ho nebudeme, má v sob velikánskou sílu. Lu áci šiji p ilétli prohlédnout. erní mravenci se s ní p íšli seznámit. Na jeho po est se koná velké shromážd ní.

Hái, hái. Nemám se ím p iod t. Lu áci uvidí, jak jsem nahý.

Stydím se p ed tím zástupem.

P j mi, Sér Cháne, pláš . P j mi strakat pruhovaný pláš , p jdu na Poradní skálu.

P i býku, kterým m vykoupili, n co jsem slíbil - n jakou mali kost. Jen pláš mi chybí, a dostojím v slovu.

S tesákem, s tesákem, jímž se lidé ohán jí, s loveckým tesákem se shýbám nad tím nad lením.

Vodstvo Vaingangy, z lásky mi Sér Chán v nuje pláš . Pevn táhni, Sedáku! Táhni, Akélo. Sér Chán má tuhou k ži.

Lidská sme ka se zlobí. Hází po mn kamením a žvaní hlouposti. Mám zkrvavená ústa. Pry odtud.

K ep e se mnou, brat i, utíkejte nocí, žhavou nocí. Od sv tel vesnice se pustíme k zapadajícímu m síci.

Vodstvo Vaingangy, lidská sme ka m zapudila. Nic jsem jí neud lal, a p ece se m bála. Pro ?

I ty, vl í sme ko, jsi m zapudila. Zav ela se p ede mnou džungle a zav ela se vesnická brána. Pro ?

Jako poletuje Mang mezi šelmami a ptáky, tak i já poletuji mezi vesnicí a džunglí. Pro ?

Tan ím po Šér Chánov k ži, ale srdce m tíží. Od kamení z vesnice mám ústa pohmožd ná a poran ná, ale u srdce je mi lehké, protože jsem se vrátil do džungle. Pro ?

Jako spolu zápasí na ja e hadi, tak to dvojí ve mn zápasí. Vlaha mi prýští z o í. A jak prýští, zároveň se sm ji. Pro ?

Je ve mn dvojí Mauglí, ale pod nohama mi leží Šér Chánova k že. Celá džungle ví, že jsem Šér Chána zabil. Dívejte se dob e, vlci, dob e se dívejte!

Ahah! Srdce m tíží v cmi, které nechápu.

BÍLÝ LACHTAN

*Spi sladce, mé dítě, hle, slunce se sklání
a zelené vodstvo se pokrývá tmou,
jen m síc t sleduje na mo ské pláni,
jak klidn se kolébáš, houpity hou.
Kde vlnky' se e í, tam hebce jak v pe í
si, lachtánku, ustel, vždy p íboj už zkrot.
Ni bou e, ni zuby, jimiž žralok hubí,
ti nehrozí. Klidné spi v náru í vod.*

Stalo se to až n kde v Beringov mo i na severovýchodním cípu Svatopavelského ostrova, říká se tam Novastošna. Vypráv í mi to zimní st ízlík Limeršin, v trem zavátý do lanoví parníku, mí ícího k Japonsku. Odnosl jsem si st ízlíka do kajuty, tam jsem ho pár dní h ál a krmil, až se zas vzpamatoval a odlétl zpátky na Sv. Pavla. Roztodivný ptá ek, ten Limeršin, ale co ekne, je pravda.

Na Novastošnu chodí, jenom kdo tam má co d lat, a to jsou p edevším lachtani. Z šedého studeného mo e se tam v lét hrnou po statisících. Na novastošenské pláži se to lachtan m žije jako nikde na sv t .

Piráta o tom v d í, a a byl kde byl, s prudkostí torpédovaného lunu každé jaro rovnou namí il na Novastošnu a celý m síc se tam se svými druhy rval o p kné místo na skálách blízko mo e. Patnáctiletý Pirát byl mohutný šedý lachtan, na h bet úplnou h ívu a v tlam dlouhé zlov stné Špi áky. Op eno p ední ploutve tr el dobré ty i stopy nad zem a na váhu m í dobrých sedm set liber, jenže si ho nikdo zvažít netroufal. Od rva ek byl zjizven od hlavy

až k patám, ale chu do rvaní m l po ád. To vám naklonil hlavu, jako by se bál podívat nep íteli do o í, a najednou bleskem vyrazil a tak dlouho svíral mocnými zuby protivníkovu šíjí, až se mu protivník vytrhl, ale sám mu to nijak neusnadnil.

Poraženého lachtana Pirát nepronásledoval, p í ilo se to plážovým pravidl m. Šlo mu jen o místo na líhe poblíž mo e. O takové místo se každé jaro dralo ty icet až padesát tisíc lachtan , a tak tam na pláži pískali, št kali, vali a troubili až hr za.

Z nepatrného Hutchinsonova vršku bylo vid t na p l tvrté míle pevné p dy, a kam lov k pohlédl, všude se rvali lachtani. V p íboji se to lachtanými hlavami jen hemžilo: všichni pospíchali na b eh, aby si taky v té rva ce omo ili. Rvali se ve vlnobití, rvali se na písku, rvali se na ohrazených edi ových skálách líhni. V hlouposti a neústupnosti si nezadali p ed lidmi. Samice p íplouvaly na ostrov až koncem kv tna nebo za átkem ervna. Netoužily po tom, dát se rozsápat. P es šiky zápasník se do vnitrozemí prodírali dvouletí, t íletí a ty letí lachtanci, kte í si ješt nezaložili domácnost. Na píse ných p esypech si tam v hejnech a houfech hráli, až vyhledali ze zem kdejakou travi ku. íkalo se jim holušici neboli mládež - jen na Novastošn jich bylo dv st až t i sta tisíc.

Bylo to jednou zjara. Pirát si zrovna odbyl p ta ty icátou rva ku a tu se z mo e vyno ila jeho hebká, štíhlá, vlídnooká žena Matka. Popadl ji za límec, složil ji na vyhrazené místo a zabru el: "Už zas ses opozdila. Kdepak jsi byla tak dlouho?"

Celé ty i m síce se Pirát na pláži postíval, býval tedy dost nakvašený. Matka mu rad ji neodmlouvala. Oto ila se po n m a holušicím hlasem zavrkala: "To jsi hodný. Zabrals stejné místo."

"Bodej ," odsekl Pirát. "Podívej se na m ."

Nejmén na dvaceti místech byl rozedrán a zkrvaven. Div nep íšel o jedno oko a z bok mu visely cáry.

"Ach vy mužští, vy mužští!" ovívala se zadní ploutví Matka. "Kouska rozumu nemáte a po dobrém se nedohodnete. Vypadáš, jako by ses rval se zabija kou Velrybou."

"Od poloviny kv tna se rvu v jednom kuse. Na pláži je letos nesnesiteln plno. Potkal jsem dobrou stovku lachtan z Lukanonu, jak se tady hledí uchytit. Taky by mohli z stat doma."

"Však jsem si kolikrát ekla, že bychom se m li ze zdejší tla enice odklidit na Vyd í ostrov, bylo by nám tam o moc líp," ekla Matka.

"Pch! Na Vyd í ostrov chodí jen holušici. Ješt by si o nás ekli, že máme strach. Má milá, musíme d lat, co se sluší a pat í."

Hrd složil Pirát hlavu mezi tlusté plece, chvilku pod imoval, ale p ítom dával pozor, jestli se n co neseeme. Všichni lachtani i lachtanice byli už na souši a p es burácení vich ice se jejich ryk nesl po mo i na míle daleko. Byl jich na pláži dobrý milión - sta í lachtani, matky lachtanice, lachta átká a holušici. Potýkali se, strkali a rvali, be eli a vyvád li - po etách i plucích lezli do mo e a zas vylézali, kam oko dohlédlo, zabírali kdejaký kousek p dy a po celých brigádách svád li v mlze šarvátky. Na Novastošn je po ád mlhavo, jen ob as zasvitne slunko a všechno se perle ov a duhov zat pytí.

Uprostřed tohoto divného zmatku se Matce narodil lachtánek Kotik. Byl samá hlava a plece, oči mu lachtánkovsky bledě modré, ale kožíšek nanejvýš jak divný. Matka si ho pozorně prohlédla. "Piráte," ozvala se, "naš synáček bude bílý."

"Prrrázdné mušle abrrrokátové chaluhy!" zafuněl Pirát. "Bílý lachtan jakživ na světě nebyl."

"Nic naplat," řekla Matka, "tak bude." Tiše si zabroukala lachtaním písní, jakou lachtanice uspávají děti:

Do šesti neděl mi neplávej,
nebo se překotíš.
Tu fujavice, tu plískanice
tááhne níž a níž.
Ba níž a níž, má lachtánku,
tááhko se uchráníš.
Jen vachtej se, až vyrosteš,
za svého přijme tebe též
nesmírná vodní víš.

Zprvu tomu pacholíček samozřejmě vůbec nerozuměl. Motal se a batolil kolem matky a horempádem uhýbal z cesty, když se otec a nějaký jiný lachtan pustili do sebe a s ním se kutáleli po kluzkých skalách. Matka plavala za potravou na moře a lachtánek dostával jíst každý druhý den, ale baštil jen což a šlo mu to k duhu. Nejprve odleží daleko na ostrov a tam zastihl desítky stejných starých lachtánků. Hráli si jako šachy, usínali na čistém písku a znovu se dávali do hry. V línkách si jejich lachtaním nevšímali, holušici, ti drželi pohromadě, a tak si lachtánčí krásně vyhráli. Po návratu z mořského lovu chodila Matka za Kotikem až na břeh, aby ho jako ovce na jehnědekala, až ho uslyší mknout. Potom se pustila rovnou za ním, rozháněla se předními ploutvemi a porážela mláďata jako kuželky. Takhle se na břeh šplhala po lachtánčích vždycky pár set matek a lachtánčí si chvíli nepohovořili. Ale Matka mu říkala: Jen se mi neválej v blátivé vodě a neužeš si svrab; do škrábnutí nebo od eniny si nezadí písek, neplávej na rozbouřeném moři, a nic se ti nestane."

Podobně jako malé děti i lachtánčí plavat neumějí, ale dokud se to nenaučí, jsou celí nešťastní. Když se Kotik poprvé pustil na moře, zanesla ho vlna na hlubinu. Jak mu to Matka předtím zpívala, hlavou se ponořil pod vodu a zadní ploutve vystrčil nahoru. Nebýt toho, že ho další vlna zas odnesla zpátky na břeh, byl by utonul. Zvykl si potom lehat v plážovém rybníku. Omýván a houpán zemenými vlnami tam sebou plácal, ale dával pozor, aby ho nepraštila nějaká velká vlna. Tráčet dní se učil ovládat ploutve. Pořád se škrábal do vody a zase z vody ven, chrchlal a kuckal, lezl na písek, tam podímoval a zase se vracel, až si nakonec připadal ve vodě jako doma. To si můžete myslet, jak potom se svými druhy vyváděl, jak se v potápění, jak se vozil po hřebu vlny a s velkým šplícháním a žblukáním přistával, zatímco vlna prudce ubíhala dále po pláži. Nebo se stavěl na ocas a po zpusobu starých lachtánků se škrábal na hlavu. Nebo si zas na kluzkých, chaluhami zanesených skalách, trávících ztráven, hrál Já jsem králem na hradě. Občas zahlédl tenkou ploutev jako od nějakého velkého žraloka, a hned viděl, to že je zabiják plískavice, co pase po lachtánčích a požíraje. Jako šipka si to Kotik namířil ke břehu a ploutev pomalu odhopsala pryč, jako by se vobec po ní nemesháněla.

Koncem října vypluly lachtaní rody a sledi ze Sv. Pavla na širé moře. Ustaly rvačky v líhních a holušici si hráli, kde chtějí. "Na p esrok z tebe bude holušik," řekla Matka Kotikovi, "letos se musíš naučit chytat ryby."

Pustili se spolu přes Tichý oceán. Matka Kotikovi ukázala, jak má s ploutvemi po stranách svinutými spát nznak, aby mu jen nosouhal z vody. Jako v kolébce, tak pohodlně se to leží na vládném tichomorském vlnobití. Po celém těle malý Kotik svrdl. Od Matky se dověděl, že dostává "vodní cit", svrdl a svrbí, což znamená nepohodu, a hledí co nejdříve odplavat.

"Za chvíli budeš sám v d t, kam plavat, zatím ještě poplujeme za Mořským prasetem, ono je velmi moudré." Pod vodu se potápěla a tam sebou mrskala družina plískavic. Malý Kotik s nimi jakžtakž držel krok. "A jak víte, kam plujete?" vyhrkl celý udýchaný. V dce družiny jen zakoulel bílýmá ořima a hbit se potopil. "Svrbí mě ocas, chlapče," řekl. "A to znamená, že se za mnou žene vichřice. Pojď! Jak se octneš na jih od Lepkavé vody (to malý být rovník) a za neť svrbí tě ocas, znamená to, že je před tebou vichřice, a musíš zamířit na sever. Pojď. Je tady špatná voda."

Byla to jedna z mnoha věcí, kterým se Kotik naučil. A učil se bez přestávek. Od Matky se dověděl, jak má na malých inách pronásledovat tresky a platýsy a zadržet mezi chaluhami vytahovat vousatky. Jak má sto sáh pod hladinou obeplouvat vraky a jejich okénky se stěmhlav vrhat na klidně plovoucí ryby. Jak má za mihotání blesku rejdít na hřbet vln a jak má ploutví zamávat na pozdrav v třem unášenému krátkoocasému albratrosovi a bojovnému sokolovi. Jak se má, ploutve semknuty a ocas zkroucený, vymršovat i až tyč stopy nad hladinu. Jak si nemá všimát létavých ryb, protože jsou kost a kůže. Jak má deset stop pod hladinou v plném trysku vykusovat tresce plecko. Jak se nemá ohlížet za lunem nebo lodí, zvláště pak ne za veslicí. Za šest měsíců se Kotik o moři nedověděl jenom to, co nestálo za vědění. Po celou tu dobu nevkročil ploutvemi na pevninu.

Bylo to poblíž ostrova Juan Fernandez. Jednou tam ve vlažné vodě podímoval stejnolíný a malátný jako lidé, když jim zjara v nohou zatrne, a tu si vzpomněl, jak je na Novostošnu, sedm tisíc mil odtud, dle kladně pevná pláž, jak si tam jeho druhové hrají, jak tam pít chaluhy a jaký je tam plachtaních rvačkách ev. V tu chvíli vyrazil na sever, plaval a plaval a cestou potkával desítky známých, ubírajících se tam co on, a všichni se k němu hlásili: "Buď zdrav, Kotiku! Letos z nás budou holušici, u Lukanonu si ve vlnobití zataníme ohovový tanec a zahrajeme si na první trávu. Odkud máš ten oblek?"

Kotik malý na sobě téměř sněhobílou srst. Velmi si na ní zakládal, ale jenom je pobídl: "Plávejte, toužím po pevnině, až mě všechny kosti bolí."

A tak dopluli k rodným břehům a zaslechli, jak se tam v kotoučích mlhy rvou jejich otcové.

Tu noc si s jednorodnými lachtany zatanil ohovový tanec. Za letních nocí moře mezi Novostošnou a Lukanonem celé hořící, lachtani vyrývají za sebou rýhu planoucí jeho petrolej a při každém skoku to ohnivě vyšlehnou, v táhlých úřách i kružích pableskují z červené vlny. Potom se odebrali na holušická hřiště, váleli se ve vzrostlé plané pšenice a vyprávěli si, co všechno dělali na moři. Povíдали si o Tichém oceánu, jako když si kluci povíдают o tom, že byli v lese na ořících. Být tam někdo, kdo by jim rozuměl, klidně mohl podle jejich vyprávění nakreslit zbrusu novou mapu oceánu. Z Hutchinsonova vršku se s křikem pohnali tletí a

ty letí holušici: "Z cesty, drobotino! Může je hluboké a vy nevíte, co v něm všechno je. Jen pokejte, až obeplujete Horn v mys. A co ty, jednoroku. Kdepak sis opatřil ten bílý oblek?"

"Já jsem si ho neopatřil," řekl Kotik, "on mi narostl." Už by byl přešel holušika na lopatky, a tu se za písitým přesypem vynořili dva černovlasí a rudolící chlapi. Kotik dosud lidi nespáčil. Zachrchlal a sklopil hlavu. Holušici se odbatolili o pár yardů dál a zůstali hloupě stát. Byl to sám ostrovní náčelník lachtaních lovců, Kerik Buterin, se synem Patalamonem. Přišli z vesničky ležící necelou milí od láně a rozmýšleli, které lachtany mají zahnat na jatky - lachtani se totiž dají hnát jako ovce - a tam z jejich kůže nadlat kazajky.

"Ha!" vykřikl Patalamon. "Podívej! Tamhle je bílý lachtan."

Kerik, ať v tváři umáštěný a zašouzený, zbledl jako stěna. Byl to Aluean, a Aluean si na istotu nepotrpí. Zadrmočil modlitbu. "Nedotýkej se ho, Patalamone. Bílý lachtan se tu nevyskytl, co-co-co jsem živ. Teba je to Zacharov v duch. Zacharov zahynul v lošské vichřici."

"Jak nmu nepřijdu," řekl Patalamon. "Ještě mi přinese neštěstí. To myslíš, že nás opravdu straší starý Zacharov? Jsem mu dlužen pár raccích vajec."

"Nekoukej naňho," řekl Kerik. "Odežehajno ty roků. Naši pomocníci by jich dnes mohli stáhnout dvěstě, ale lovecké období teprve začíná a oni to neumějí. Stovka nám postačí. Pospěš!"

Patalamon zachrastil před houfem holušických lachtanů lopatkami a oni zůstali stát, jen prskali a funili. Jakmile k nim přistoupil, hnuli se vpřed a poháněl je Kerikem kráceli dále na ostrov. Utéci za ostatními druhy je vůbec nenapadlo. Jejich odhánění pozorovaly statisíce lachtanů, ale klidně si hrály dál. Jenom Kotikovi to nedalo, vyptával se druh, ale žádný nic neodpověděl, jenom prý takhle lidé odhánějí lachtany nějakých šest týdnů až dva měsíce rok co rok.

"Přijdu za nimi," řekl Kotik a vlekl se za houfem, div mu oči z důlků nevypadly.

"Bílý lachtan je za námi," křikl Patalamon. "Poprvé jde lachtan sám od sebe na jatky."

"Pst! Neohlížej se," napomenul ho Kerik. "Jistě je to Zacharov v duch! Povím o tom knězi."

Na jatky to bylo pouhé půldruhé míle, ale jim to trvalo půl hodiny. Když se uhnějí, to Kerik viděl, bude se jim kůže přitahování trhat. A tak pomalu minuli Tvouní šíjí a tkalcovnu, až došli k solnici. Tam už na březích pláže lachtani neviděli. Všecek udýchaný šel Kotik za nimi. Bylo mu, jako by se octl na konci světa, ale z láně k němu stále doléhal ryk, jako když vlak jede tunelem. Kerik usedl na mech, z kapsy vytáhl drahé cínové hodiny a tisket minut čekal, až stádo zchladne. Kotik slyšel, jak mu ze štítku kape sražená pára. Tu se objevilo asi dvanáct chlapců okovaných holemi dlouhými asi čtyři stopy. Kerik jim ukázal na pár lachtanů pokousaných od svých druhů, nebo příliš uhnětých, a chlapi, obutí do hrubých bot z mrožího chřtánu, je hned ze stáda vykopali. Kerik jim povel: "Do toho!" a chlapi ráz na ráz mlátili lachtany po hlavě.

Za deset minut už Kotik své přátele nepoznal. Od úmaku až po zadní ploutve jim kůže na zádech a stáhli a potom je naházeli na hromadu. Kotik toho měl dost. Otočil se a klusal (chvilku to lachtan dokáže) zpátky k moři, nedávno vypuštělé vousy se mu ježily hrůzou. U Lvouní šíje,

kde na pokraji p řboje sedávali mohutní lvouni, vrhl se st emhlav do studené vody a žalostn se tam t ásl a svíjel. "Co je?" ozval se nevrle n jaký lvoun - oni mají totiž rádi samotou.

"Sku no! O e sku no! (Je to smutné, velmi smutné)," ekl Kotik. "Kdejakého holuška na kdejaké pláži pozabíjejí!"

Lvoun se oto il hlavou k pevnin . "Hloupost," ekl, "vždy tvoji p átelé rámusí jako jindy. To jsi snad vid l, jak starý Kerik skolil stádo. D lá to už t icet let."

Je to hrozné," ekl Kotik. Op el se dorážející vln , šroubovitým pohybem ploutví se narovnal a z stal stát asi t i palce od zubatého skaliska.

"Na ro ka dost slušný výkon," ekl Lvoun, velký plavecký znalec. "Pro tebe je to ovšem hrozná podfvaná, jenže vy lachtani sem chodíte každý rok, a lidé o tom samoz ejm v dí, a dokud si nenajdete ostrov, kam se lidé v bec nedostanou, budou si vás po ád odhán t."

"A je takový ostrov?" spustil Kotik.

"Dvacet let honím platýsy, a ješt jsem ho nenašel. Poslyš - z ejm se rád bavíš se staršími co kdyby sis zašel na Mroží ostr vek a zeptal se Mo ského árod je. T eba o tom n co ví. Nezen se tolik. Po mo i je to šest mil. Být tebou, drobe ku, nejprve bych se natáhl a prospal."

Kotikovi se ta rada líbila, odplaval tedy na svou pláž, tam se natáhl a p l hodiny spal, po lachtaním zp sobu se p itom celý tetelil. Potom se rovnou vydal na Mroží ostr vek, plochý skalnatý útes na severovýchod od Novastošny, posetý skalními výstupky s rac ími hnízdy. Mroži tam žili v houfech sami pro sebe.

P istál p ed samým árod jem. Byl to velikánský tichomo ský mrož ze severu, s tlustou šjíjí a dlouhými kly, ohyzdný, m chatý, dolí kovatý. Slušný je, jenom když spí - a on zrovna spal, zadní ploutve zpola pono eny v p řboji.

"Vstávej!" št kl Kotik, rackové tam totiž velmi hlomozili.

"Haha! Hoho! Co to?" ozval se Mo ský árod j, kly uhodil dalšího mrože, až ho probudil, ten zas uhodil dalšího a tak to šlo dál, až všichni procitli a koukali vyjeven na všechny strany, jenom ne na tu správnou.

"Hej! To já," ekl Kotik a jako n jaký bílý slimá ek se pohupoval v p řboji.

"No ne, a m - z k že stáhnou!" ulevil si Mo ský árod j a všichni se na Kotika zahled li asi tak, jako když se plný sál ospalých vašnost kookne po n jakém klou kovi. O stahování z k že necht l Kotik nic slyšet, sta ilo mu, co vid l. K ikl tedy: Je n kde na sv t pro lachtany místo, kam se za nimi lidé nedostanou?"

"Najdi šije sám," odbyl ho Mo ský árod j a zamhou il o i. "Zmizni! Máme moc práce."

Kotik ud lal delfíní kotrmelec a k ikl z plných plic: "Žroute p ílipek! Žroute p ílipek!" V d l o árod ji, že rybu jakživ nechytí, po ád jen chlemtá p ílipky a chalupy a p itom se tvá í tak hroziv . Papuchalci a guverušky a jepatky, racci obrovští a t íprstí a polární kachny, celá ta zlolajná eládka to po n m opakovala a podle Limeršinových slov dobrých p t minut i rána z

dla by byla na Mrožím ostrov zanikla. Kdekdo tam je el a v ískal: "Žroute p ílípek! D dku!" a Mo ský árod j se jen p evaloval a chrochtal a hekal.

"Tak co, povíš mi to?" zasípal Kotik.

Jdi se zeptat Mo ského kon ," ekl árod j. "Ten ti to poví, jestli je dosud naživu."

"A jak ho poznám?" zeptal se už na odchodu Kotik.

"On jediný je z celého mo e ještě ohyzdn jší než árod j," zav ískal albatros obrovský a mihl se árod jovi p ímo p ed nose. Ješt ohyzdn jší a hrubší. D dku!"

Kotik nechal racky v ískat a odplaval zpátky na Novastošnu. Ale jak zjistil, nikdo tam pro jeho snahu nalézt lachtan m klidné místo ko nem l porozum ní. Holušiky prý lidé odhán jí odjakživa - je to jejich obživa -, když se na ošklivé v ci nerad dívá, nem l na jatky chodit. Krom n ho žádný jiný lachtan p i zabíjení nebyl, tím se od svých p átel lišil. A ke všemu ještě byl bílý.

Starý Pirát si poslechl synova dobrodružství a ekl mu: "Až dosp ješ v po ádného lachtana, jako jsem já, založíš si na pláži líhe , pak ti dají pokoj. Za takových p t let z tebe bude rvá jedná radost." Také hodná Matka mu domlouvala: "Proti zabíjení nic nesvedeš. Jdi si hrát, Kotiku, do mo e." A tak Kotik šel a se sklí eným srdé kem zatan il oh ový tanec.

Na podzim odešel z pláže záhy a sám a sám se vydal na cestu - v makovi ce se mu zlíhl nápad. Jestli je v mo i n jaký Mo ský k , tak ho vyhledá, a vyhledá také lachtan m klidný ostrov s d kladn pevnou pláží, kam se na ne lidé nedostanou. A tak bez cizí pomoci pátral a pátral od severu k jihu po celém Tichém oceán , kolikrát uplaval za den a noc t i sta mil. Prožil tolik dobrodružství, že se to ani vypov d t nedá, jen taktak unikl jednou žraloku obrovskému, podruhé žraloku skvrnitému, jindy zas kladivounovi, potkal lecjakého podez elého otrapu, jací se potloukají po mo ích, a také ryby nemotorn zdvo ilé, poslěze šarlatov h ebenité lasturnatky, které po staletí tr í na jednom míst a velmi si na tom zakládají. Nikdy však nezahlédl Mo ského kon ani ostrov, který by se mu zamlouval.

Pláž m l ostrov t eba po ádnou a pevnou a nad ní svah na hraní, ale na obzoru vždycky oudila n jaká velrybá ská lo , p eva ující tuk z velryb, a co to znamená, to Kotik v d l. Nebo si zas všiml, že lachtani na ostrov kdysi zavítali, ale byli vybiti. Kam lidé p íjdou, to Kotik také v d l, tam se zas vracejí.

Seznámil se se starým krátkoocasým albatrosem a ten mu ekl, že klid a pokoj najde na Kerguelenov ostrov . Kotik se tam pustil a v prudké plískanici s hromy a blesky se málem rozt íštil o záke né erné útesy. Jakžtakž se odtamtud proti vichru vyhrabal a tu si všiml, že i tam bývala lachtaní líhe . Stejn tomu bylo na jiných ostrovech, na které zavítal.

Limeršin mi je dlouze vypo ítal. P t let po sob prý Kotik pátral, na Novastošné odpo íval vždycky pouhé ty i m síce. Holušici si ho pro jeho pomyslné ostrovy dobírali. Doplu na Galapágy, ležící na rovníku, je tam p íšerné sucho, vedrem se div neupekl. Odebral se na Goergijské ostrovy, na Orkneje, na Smaragdový ostrov, Sk iván í ostr vek, Gough v ostrov, Bouvet v ostrov, Crossety, ba i na ten ostr ve ek na jih od mysu Dobré nad je. Všude slyšel stejnou písni ku. Lachtani na ostrovy kdysi dávno p íšli, ale lidé je do jednoho vybili. Na tisíc mil odplaval z Tichého oceánu až k mysu Corrientes (to jak se vracel z Goughova ostrova) a

tam na skále našel několik set prašivých lachtanů a od nich se dověděl, že i tam na něj chodí lidé. Div mu nad tím srdce nepuklo.

Kolem Hornova mysu zamířil rovnou k své pláži. Cestou si pohovl na ostrov porostlém zelenými stromy. Zastihl tam skomírajícího staršího lachtana. Nachytil mu rybu, rozpovídal se o svých nezdarech a dodal: "Vrátím se na Novastošnu, a si mě třeba zaženou s holušiky na jatky, to je jedno."

Starý lachtan mu řekl: Ještě to zkus. Jsem poslední z bývalé línny masafuerské. Kdysi nás pobíjeli po statisících, a tehdy kolovala na pláži pověst, že jednou připluje ze severu bílý lachtan a odvede lachtanů plém někam, kde je klid. Jsem starý, už se toho nedožiji, ale třeba se toho dožijí jiní. Zkus to ještě."

Kotik si nakroutil švihácké kníry a řekl: Jsem jediný bílý lachtan, jaký se kdy na pláži narodil, a a si černý nebo bílý, jsem jediný lachtan, jaký kdy hledal nové ostrovy."

Velmi ho to vzpružilo. V létě se vrátil na Novastošnu a Matka ho prosila, aby se oženil a založil vlastní rodinu. Z holušika vyspěl v poádňého piráta, po otci rozložitého, statného i prchlivého, na zádech se mu kadeřila bílá hřiva. "Dopřej mi ještě rok," řekl. "Pamatuj, že nejdále na pláž doletí sedmá vlna."

Jedna lachtanice si kupodivu taky řekla, že se vdá až napěsrok. Večer před poslední výzkumnou výpravou tančil s ní Kotik na lukanonské pláži ohňový tanec.

Tentokrát vyplul na západ. Pustil se po stopě velkého roje táhnoucích platýsů. Na posilnou spotřebaval denně aspoň sto liber ryb. Do úmoru se za nimi štvál, nakonec se stulil v brázdě vln valčících se k Měděnému ostrovu a usnul. Dost se na tom poběží vyznal. Oplácení dopadl zlehka do záhonu chaluh a řekl si: "To je dnes nějaký ostrý přeliv." Zvolna se pod vodou přebral, otevřel oči a poádň se protáhl. A tu se vymrštil jak koka: namlín před ním o uchávaly a okusovaly chomáče chaluh nějaké obludy.

"Přímocném vlnobití magellanském," řekl si pod vousy. "Co je to za mořské tvory?"

Nepodobali se mroži, lvounu, lachtanu, medvědu, velryb, žraloku, ryb, plotici ani hřebenatce, němu, co kdy Kotik spatřil. Měli dvacet až třicet stop, zadní ploutve neměly, jenom lopatovitý ocas jako vyštípnutý z vlhké usně. Hlavu měly nad pomyslením vyjevenou, a když se napásly, komíhaly se v hloubi moře na ocasy, ve vší vážnosti se klanily a předními ploutvemi na sebe kývaly, jako když tloušť mává rukou.

"Hmhm!" odkašlal si Kotik. "Veselou zábavu, pánové." Místo odpovědi se mu obludy uklonily a zamávaly předními ploutvemi jako žabácký lokaj v Alence. Daly se do jídla. Jak si Kotik všiml, měly rozštípnutý horní ret, celou stopu jej dovedly roztáhnout a vsoukat do sebe otep chaluh. Ve vší vážnosti se cpaly a žmoulaly.

"Přímocně se krmíte, jen co je pravda," prohodil Kotik. Znovu se mu obludy uklonily. "Dobrá," řekl. "Když už máte v předních ploutvích jeden kloub navíc, proto se nemusíte tolik naparovat. Klaníte se umíte lадně, to vidím, ale rád bych věděl, jak se jmenujete." Pohnuly a škubly rozštípnutým rtem; skelným zeleným zrakem se na něj ho upěně zahleděly, ale ani nemrkly.

"Vy jediní jste ohybnější než Mo ský národ - a taky hrubší."

Naráz si vzpomněl, co na něj ho jednou u Mrožího ostrůvku - byl mu tehdy pouhý rok - zavěškl albatros obrovský. Až se do vody převalil - konečně našel Mo ské koně.

Pořád se jen klaněli a okusovali a žvýkali chaluhy. Kotik se jich vyptával všemi jazyky, které na cestách pochytil, však jich mošští obyvatelé mají skoro tolik jako lidé. Mošští koně mu však neodpovídali. Mošští koně totiž neumějí mluvit. Místo sedmi mají v krku pouhých šest obrátel. V mošštině se o nich říká, že se ani mezi sebou nedomluví. V předsní ploutvi však mají, jak víte, jeden kloub navíc a podle jakéhosi hrubého telegrafického klíče tou ploutví šermují.

Do rána měl Kotik hlavu celou naježenou, trpělivost ho nadobro převalila. A tu vykročili Mošští koně zvolna k severu, občas se zastavili a s nejnepřátelivějším klaněním se radili. Kotik plaval za nimi a říkal si: "Kdyby si takoví hlupáci nenašli nějaký bezpečný ostrov, dávno by po nich bylo veta. A co se hodí pro Mo ského koně, to se hodí i pro lachtany. Jen kdyby si trochu pospíšili."

Kotika takové cestování zmáhalo. Za den urazili Mošští koně čtyřicet až padesát mil, navečer se stádo zastavilo a napáslo, ale pořád se drželo u břehu - Kotik plul kolem nich, nad nimi, pod nimi, ale o jedinou míli je tím nepopohlnal. Jak postupovali na sever, konali ukláněcí porady vždycky za pár hodin, div si nad tím Kotik zlostí vousy neukousl. A tu si všiml, že plují po teplém mo ském proudu, a hned k nim pocítil úctu.

Jednu noc se jako kámen stěmhlav ponořili do jasné vody a za tu dobu, co s nimi byl, poprvé plavali hbitě vpřed. Kotik je sledoval všecek užasný, jak jim to jde, takhle že by uměli Mošští koně plavat, to vůbec netušil. Mířili k pobřežnímu útesu, sahajícímu hluboko do moře, na jeho úpatí se pak dobrých dvacet sáhů pod hladinou ponořili do tmavého otvoru. Dlouho plavali, a než se Kotik z toho tmavého tunelu, do něhož ho zavedli, dostal ven, dusil se nedostatkem vzduchu.

"Namout!" řekl si, když se pak na druhé straně všecek ušácený a zalknutý vynořil z vody. "To ponoření trvalo dlouho, ale stálo opravdu za to."

Mošští koně se rozbledli a klidně se pásli na pokraji pláže, že krásnější Kotik jakživ nespátal. Na míle se tam táhly hloučkové skály jako stvořené pro lachtaní líhně, za nimi se pak do vnitrozemí zdvíhala tvrdá písečná hůšt. Lachtani tam mohli rejdit v přímboji a válet se ve vysoké trávě a zlézat písečné přesypy. A co víc, z vody Kotik vycítil (a v tom se piráti nezmýlí), že se tam nikdy nedostali lidé. Nejprve se přesvědčil, jestli je tam dost ryb, potom si zaplavoval podél pláže a poznal, co rozkošných plochých ostrůvků se před ním nořící z krásné mlhy. Na sever vybíhaly k moři útesy, mlatiny a skály, dál než šest mil od pláže se přes ně žádná loď nedostala, a mezi ostrovy a pevninou byla hloubka sahající až k strmým útesům a nade kde pod útesy byl vchod do tunelu.

"Upíná Novastošna, jenže desetkrát lepší," řekl Kotik. "Mošští koně jsou přece jen chytřejší, než jsem si myslel. Kdyby se sem nakrásně dostali lidé, pod útesy neproniknou a namlátinách smrem k moři by se každá loď roztříštila napadr. Jestli je v moři nade kde bezpečno, tak je to tedy." Zatoužil po lachtan-

nici, kterou doma zanechal. Honem se chtěl vrátit do Novastošny, ale nejprve novou krajinu důkladně probádal, aby mohl každému tazateli odpovídat.

Ponořil se pod vodu, zjistil, kde je ústí tunelu, a tryskem z nůž vyrazil k jihu. O takovém útočišti se kromě mořských koní a lachtanů nikomu nesnilo. Ohlédl se po útesech a sám tomu nevěřil, že tam vůbec byl.

Nejako pomalu neplaval, a přece mu cesta domů trvala deset dní. Z vody vylezl přímo nad Lvouni šíjí, a koho tam nepotkal jako tu čekající lachtanici. Na oči mu poznala, že přece jen ostrov našel.

Vyprávěl o svém objevu holušiček, otci Pirátovi a ostatním lachtanům, ale oni se mu vysmáli. Nejako stejný starý lachtánek mu namítl: "To se ti děkne, Kotiku, přijdeš si brávně hvíodkud, a my abychom se sebrali a šli za tebou. Nezapomej, že na rozdíl od tebe my jsme si vybojovali lůň a ty ses zatím potloukal po moři." Lachtani se dali do smíchu a lachtánek zakroutil samolibě hlavou. Zrovna se ten rok oženil a moc si o sobě myslel.

Já zatím o lůně nebojuji," řekl Kotik. "Chci vám jen ukázat místo, kde se vám nemůžou nic stát. Naše se pořád rvát?"

"Tnu, jestli si netroufáš do rvačky, je to tvoje věc," ušklíbl se lachtánek.

"A co když vyhraju, přijdeš se mnou?" Kotikovi to v oči zeleně zablýsklo, mrzelo ho, že se musí rvát.

"Dobrá," odsekl lachtánek. "Když vyhraješ, půjdu s tebou." Než se stačil rozmyslet, Kotik vymrštil hlavu a zuby mu zaal do tučné šíje, vzepel se, smykl protivníka na pláž, zalomcoval jím a mrštil o zem. Potom se rozklínil na lachtany: "Posledních pět let jsem myslel jen na vás. Našel jsem vám ostrov, kde budete v bezpečí. Jenže vy uvážíte, až vám z těchto pitomých šíjí hlavu srazím. Však já vás zpražím. Braňte se!"

Kotik se vrhl na lůň, že to ani Limeršín - a ten je za rok svátkem desetitisíc lachtaních rvaček - jakživ neviděl. Vybral si největšího piráta, vrhl se na nůž, popadl ho za chytání, škrtl ho a tak dlouho jím tloukl a mlátil, až prosil o milost. Potom ho odhodil a vzal si na mušku dalšího. Kotik totiž na rozdíl od dospělých lachtanů nedodržel ty mší ní příst, plaváním v širém moři se přikotučil, a hlavně se až doposud nikdy nerval. Kudrnatá hřívka se mu ježila vztekem, z očí mu šlehal blesk, mohutné špičky se mu blýskaly, byla to nádherná podívaná. Jeho otec, starý Pirát, pozoroval jeho řádění: prosediv lými lachtany smýká Kotik jako platýsy a holušičky rozhání na všechny strany. A tu za val rybný starý Pirát: "A si je hlupák, ale přitom je nejlepší rváč z celé pláže! Do táty se, synu, nepouštj! Ten drží s tebou!"

Místo odpovědi Kotik jen za val. Starý Pirát zježil vousy, zafuněl jako lokomotiva a přivalil se k němu. Matka a Kotikova nevěsta se jen pokorně krčily a planuly obdivem. Byla to velkolepá rvačka, rvali se tak dlouho, až si žádný lachtan netroufal zdvihnout hlavu. Potom si bok po boku pyšně vykřáovali po pláži a štěkali.

Tu noc probleskovala a šlehala z mlhy polární záře. Kotik se vyšplhal na holou skálu a pod sebou viděl rozkotlané lůň a potlučené, zkrvavené lachtany. "Teď jsem vás zpražil."

"Namout!" řekl starý Pirát a všecek pohmožděný se pracně narovnal. "Ani plískavice by je hřezidila. Jsem na tebe, synu, pyšný. Ba co víc, sám s tebou odejdu na ten ostrov - jestli opravdu takový ostrov je."

"Poslyšte, vy bachratí mo ští vep i. Kdo p jde se mnou do tunelu Mo ských koní? Odpov zte, nebo vás ještě jednou zpražím," za val Kotik.

Jako když se p íliv e í, tak to zašum lo po celé pláži: "P jdem," hlesly malátn tisíceré hlavy. "P jdeme za bílým lachtanem Kotikem."

Kotik skr il hlavu mezi plece a pyšn p imhou il o i. Nebyl už bílý, byl rudý od hlavy až k patám. Ale kouknout na ránu nebo si na ni sáhnout, to by se byl styd l.

Za týden pak celý voj (ítající skoro deset tisíc holušik a starých lachtan) v ele s Kotikem vyrazil na sever k tunelu Mo ských koní. Ti, co z stali na Novastošn , jim nadávali pitomc . Zjara se pak všichni sešli na rybolovu v Tichém oceán . O nových plážích za tunelem Mo ských koní vypráv li Kotikovi tuleni hotové divy, a tak odešli z Novastošny další lachtani.

To se ví, že neodešli najednou, moc chyt í totiž lachtani nejsou, dlouho se rozmýšlejí. Ale p ece jen rok co rok odcházeli lachtani z Novastošny a Lukanonu a jiných líhni na pokojnou, odevšad chrán nou pláž. V tom mo i, kam se nikdy lidé nedostanou. Kotik celé léto prosedí a obklopen skota ícími holušiky rok od roku mohutní, tloustne a sílí.

LUKANON

Teskná lachtaní hymna

Své druhy potkal jsem já, zestárlý, te , zrána,
kde skála vlnobitím je všecka rozervána,
kde prudký p íboj urputn na b eh doráží -
dva milióny hlas tam valy na pláži.
O solných lagunách tato píse zpívá,
o houfech na dunách zní tato píse tklivá,
o p lno ních tancích zpívám svou píse lachtaní.
Kdopak t , Lukanone, p ed lovci zachrání!
Své druhy potkal jsem (ach, vzpomínka už bledne),
hemžily se jich všude houfy nep ehledné,
náš pozdrav rozléhal se a vracel ozv nou,
jak na b eh se brodili za námi vodou zp n nou.
Ach Lukanone, kde zimní pšenka do klasu žene,
kde lišejníky jsou mlhou celi ké orosené,
kde na hladkých h íštích lachtan m život za íná,
ach Lukanone, jsi naše p edrahá ot ina.
Své druhy jsem potkal zbité, ach, pramálo jich zbylo.
St ílet a kyji nás utloukat, to lidské dílo,
a jako ovce nás do solnic honit surov .
My zpívat budeme dále o svém ostrov .
Le na jih, guveruško, le na jih bez prodlení,
vlada m hlubin pov z o našem utrpení.
Za chvíli ustane tu všecken šum a shon
a navždycky osi í náš rodný Lukanon.

RIKKI-TIKKI-T AVI

*Do dutiny skryté v kvítí
na hada on takto volci:
"Zvu t k tanci smrti, hola.
Zvu t , hade, na zápas.
(Dej si pozor, Nágu.)
Zem íť musí jeden z nás.
(Jen si posluž, Nágu.)
Rány prší, had se svíjí.
(Ute , skryj se, Nágu.)
Hadí zub se cíle mívá.
(B da tob , Nágu!)*

A te vám povím, jaký boj svedl Rikki-tikki-tavi sám a sám v koupeln velkého bungalovu v segulíské stanici. Snova Darzí mu sice pomáhal a krysa ha húndra, co se nikdy neodváží doprost ed a po ád se drží p i zdi, mu radila, ale boj svedl Rikki-tikki-tavi sám.

Rikki-tikki-tavi byl mungo, srst a ocásek m l spíše jako ko ka, ale hlavu a chování docela jako lasi ka. O i a špi ku neposedného umá ku m l r žové, dovedl se poškrábat, kde se mu zacht lo, kterou cht l prací kou, p ední nebo zadní, um l naježit ocásek, až byl jako kartá ek na láhve, a jak smejí il ve vysoké tráv , vydával vále ný pok ik: "Rikk-tikki-tikki- k!"

Jednou ho vyplavil letní p íval z doup te, kde dosud žil s otcem a matkou, a a kopal a kvi el sebevíc, nic naplat, proud ho unášel silní ním p íkopem. Chytil se plujícího chumá e trávy a držel se ho, až ztratil v domí. Když zas p íšel k sob , ležel celý urousaný na zahradní p šince a slunce do n ho pražilo. N jaký chlape ek se ozval: "JJele, mrtvý mungo. Pochováme ho."

"Ba ne," ekla maminka, "vezmeme ho dom a osušíme ho. T eba ani není opravdu mrtvý."

Vzali ho dom a n jaký dlouhán ho uchopil dv ma prsty a ekl, že mungo není mrtvý, jenom napolo zadušený. Zabalili ho tedy do vaty, zah áli ho, a on otev el o ka a kýchl.

Jenom ho nepoplašte," ekl dlouhán (byl to Angli an, práv se do bungalovu nast hoval), "uvidíme, co bude d lat."

Ale poplašit munga, to není tak lehké, protože mungo je vt lená zv davost. Všichni mungové se ídí heslem: "B ž se podívat!" a Rikki-tikki-tavi byl pravý mungo. Prohlédl si vatu a usoudil, že se nejí, pak ob hl st l, posadil se a uhladil si kožíšek, podrbal se a sko il chlape kovi na rameno.

"Neboj se, Teddy," chlácholil chlape ka tatínek. "Takhle on se seznamuje."

"Au! Když on m šimrá pod bradou," bránil se Teddy.

Rikki-tikki nakukoval chlapeci za krk pod košili, o enichal mu ucho a pak slezl na zem, usadil se a t el si umá ek.

"Panebože," zvolala Teddyho maminka, "tohle že je divoké zví e! Je krotký asi proto, že jsme na n ho hodní."

"Takhle se chovají všichni mungové," vysvětloval otec. "Když ho nebude Teddy tahat za ocásek a strkat do klece, bude se celý den volně prohánět. Ale teď mu dejme něco jíst."

Dali mu tedy kousek syrového masa. Rikki-tikki si moc pochutnal, a když se najedl, sedl si na verandu na sluníčko a načechrával si kožíšek, aby mu prošlo. Hned mu bylo líp.

"Tady v domě se toho dá objevit tolik," povídal si mungo, "že celá má rodina toho tolik neobjevila, co živa byla. Rozhodně tady zůstanu a všechno proslídím."

Celý den se potom potuloval po domě. Div se neutopil ve vaně, do inkoustu na psacím stole strčil umák a pak si ho zas spálil o špičku doutníku, když se vyšplhal dlouhánovi na klín, aby viděl, jak píše. Když vešel k Teddymu do detského pokoje a díval se, jak se rozsvítí petrolejové lampy, a když pak uleh Teddy do postele, vylezl si tam Rikki-tikki za ním. Ale byl to neklidný druh, celou noc vstával a naslouchal každému šramotu, aby mu nic neušlo. Nakonec se přišli Teddymu rodiče podívat na chlapce a Rikki-tikki na polštářích byl vzrušen. "To se mi nelíbí," řekla Teddymu maminka, "může dítě pokousat." "Nic takového neudělá," řekl otec. "S tímhle zvířátkem je Teddy bezpečnější, než kdyby ho hlídal lovecký pes. Kdyby se do detského pokoje vplížil had -"

Ale o něm tak hrozně nechtěla Teddymu maminka ani slyšet.

Už ráno přišel Rikki-tikki k snídani na verandu, usazen Teddymu na rameni. Dostal banán a kousek vařeného vajínka; stál u něj všem na klíně, protože každý dobře vychovaný mungo pevně věří, že z něho jednou bude mungo domácí a bude se prohánět po pokojích. Proto taky matka (žila kdysi u generála v Segauli) Rikki-tikkiho dávala kladně poučovat, jak se má chovat, až se jednou setká s bílými lidmi.

Rikki-tikki pak odběhl porozhlédnout se po zahradě. Byla to velká, jen z poloviny zahrada a v ní ohromné keře říz Maršál Niel, vysoké jako besídky, citroníky a oranžovníky, bambusová krovina a houš vysoké trávy. Rikki-tikki se olízl. "Tady se to bude lovit!" a přitom pomyslení hned zas byl z ocásku kartáček na láhve. Rikki smejl sem tam po zahradě, tu a tam začal načichat, až najednou uslyšel v trní ustarané hlasy.

Byl to snova Darzí a jeho žena. Udělali si krásné hnízdo ze dvou velkých listů; sešili je k sobě dlouhými vlákny a vystlali chomáčky bavlny a chmýří. Seděli na okraji a naíkali a hnízdo se s nimi pohupovalo.

"Co se stalo?" zeptal se Rikki-tikki.

"Jsme velmi zarmoucení," řekl Darzí. "Věra nám vypadlo jedno mládě z hnízda a Nág je sežral."

"No, to je opravdu moc smutné," řekl Rikki-tikki, "ale neznám to tady. Kdo je Nág?"

Darzí se ženou se jen přikrčil v hnízdečku a neodpověděl; z husté trávy u samého keře to zhluboka zasyčelo - tak studeně, dšivě, až Rikki-tikki celé dvě stopy uskočil. A pak se z trávy kousek po kousku soukala hlava a rozprostřená kápená brejlovce Nága, od jazýčku po ocas přitop dlouhého. Když se vztyčil z jedné tetiny do výše, zůstal tak a kolébal se sem a tam, zrovna jako odkvetlá pampeliška ve větru, a upíral na Rikki-tikkiho zlý hadí pohled, jehož výraz se nikdy nemění, a už si had myslí, co chce.

"Kdože je Nág?" spustil. "To jsem já. Velký dobrý Bráhrna dal našemu rodu tento znak za to, že nad ním první brejlovec rozestel svou kápi a chránil ho před sluncem, když spal. Pohle ať se!"

Roztáhl svou kápi co nejvíce a Rikki-tikki na ní spatřil kresbu brejlí, podobnou petlici, na kterou se zapíná háček. Na okamžik se mungo zalekl, ale žádný mungo se nevydrží bát dlouho, a třeba se s živým brejlovcem Rikki-tikki ještě nesetkal, doma už ho matka krmila mrtvými a dovedl, že všichni dospělí mungové celý život s hady bojují a pak je pojídají. Nág to vedl také a v hloubi svého chladného srdce měl strach.

"Znak sem, znak tam, copak se sluší sežrat mládě vypadlé z hnízda?" spustil na něho Rikki-tikki a očásek se mu naježil.

Nág se zamyslel a přitom bedlivě pozoroval každý sebemenší pohyb v trávě za Rikki-tikkim. Vedl, že mungova přítomnost v zahradě znamená dříve či později smrt pro něho a jeho rodinu, ale teď chtěl ukolébat Rikki-tikkiho ostražitost. Svalil hlavu trochu na stranu.

"Můžeme se snad domluvit," řekl Nág. "Ty přece jíš vejce. Proč bych já neměl jíst ptáky?"

"Za tebou! Pozor, za tebou!" zahvízdal Darzí.

Rikki-tikki hned vedl co a jak a ani se neohlédl, aby neztrácel čas. Vyskočil, jak nejvýš dokázal, a těsně pod ním zasvištěla hlava Náginy, zlé Nágovy ženy. Za jeho tělo se jí plazila až k Rikki-tikkimu a chtěla ho zabít. Slyšel, jak vztekle zasyčela, když se minula cíle. Dopadl jí přímo na záda, a byť zkušený mungo, byl by vedl, že teď je pravý okamžik překousnout jí páteř, ale Rikki se bál, že se mu pomstí strašným šlehnutím. Sice se zakousl, ale zas brzy pustil a uskočil od rozdrásané Náginy, vztekle mrskající ocasem.

"Darzí, ty ulítníku!" syčel Nág a mrskal tělem vzhůru k hnízdu, jak nejvýš mohl. Jenže Darzí si hnízdo postavil tak, aby na něho hadi nedosáhli, a tak se jen houपालo sem tam.

Rikki-tikki cítil, jak mu oči rudnou a žhnou (mungovi rudnou oči, když se rozzlobí), usedl na očásek, zadní nožky složil jako klokánek, rozhlížel se a vztekle si něco brblal. Ale Nág s Náginou už zmizeli v trávě. Když se had nestrefí, nedá na sobě nic znát a neprozradí, co má za lubem. Rikki-tikki raději za nimi nešel, nebyl si jist, zda na dva hady stačí. Odcupital na šetrnou cestičku před domem, tam se posadil a přemýšlel. Však to také byla vážná věc.

Ve starých příbězích byste se dočetli, že když je mungo v zápase s hadem uštknut, bývá si sníst jistou bylinku a to ho zachrání. To není pravda. Vyhrává rychlý posteh a rychlý pohyb - had udeří, mungo uskočí - přitom se pohyb hadí hlavy při útoku nedá zrakem postehnout, a tak je to mnohem nádhernější než nějaká zázračná bylinka. Že je ještě mladý, to Rikki-tikki vedl, a tím ho víc těšilo, jak unikl útoku zezadu. Posílilo to jeho sebevědomí, a když přiběhl po cestě ke Teddy, Rikki-tikki se nebránil pohlazení.

Ale jak se Teddy k němu shýbal, něco sebou v prachu nepatrně cuklo a ozval se slabou kýčlivou hláskou: "Pozor! Jsem smrt!" Byl to Karait, šedohnědý hádek, který se rád popelí v prachu. Má stejnou nebezpečnou uštknutí jako brejlovec. Ale že je tak malý kýčlivý, nikdo s ním nepočítá, a tím víc lidem škodí.

Rikki-tikkimu zas zrudla o ka a kolébavým, houpavým pohybem, zd d ným po rodi ích, se p ito il ke Karaitovi. Vypadá sm šn ta ch ze, aleje tak dokonale vyvážená, že mungo m že kdykoli vyrazit v libovolném úhlu; a to je velká výhoda, když má co d lat s hady. Rikki-tikki m l v d t, že boj Karaitem je mnohem nebezpe n jší než boj Nágem. Karait je mali ký a dovede sebou rychle mrsknout: když se mu Rikki-tikki nezakousne do týlu, Karait se vymrští a uštkne ho do oka nebo do tlami ky. Jenže Rikki-tikki to nev d l. O i mu zrudly, kolébal se sem tam a hledal n jakou pevnou oporu. Karait se vymrštil. Rikki usko il a cht l se na hada vrhnout, ale ta zlá šedohn dá hlavi ka se mu kmitla u ramene; musil tedy hada p esko it, ale jeho hlavi ka mu byla po ád v patách.

Teddy volal do domu: "Poj te se podívat! Náš mungo zabíjí hada." A Rikki-tikki zaslechl, jak Teddyho maminka vyk ikla. Otec vyb hl ven s klackem, ale v okamžiku, kdy k nim dobíhal, Karait ud lal výpad p íliš daleko. Rikki-tikki se vymrštil, sko il hadu na h bet, hlavu pohroužil mezi p ední nožky, zakousl se hadu do t la, až kam nejvýše dosáhl, a pak se skulil. Kousnutím Karaita zneškodnil, a už se chystal pustit se do jeho ocásku, jak to d lávali doma p i ob d , ale vtom si p ipomn l, že po vydatném jídle mungo zleniví. Má-li si udržet sílu a hbitost, musí z stat štíhlý.

Odb hl tedy pod ricinový ke a vykoupal se tam v prachu. Teddyho otec zatím tloukl klackem do mrtvého Karaita. K emu to? pomyslil si Rikki-tikki, vždy už jsem ho vy ídil. Teddyho maminka pak sebrala munga z prachu a s plá em ho tiskla k sob , že zachránil Teddymu život, a Teddyho otec prohlásil, že mungo je jejich proz etelnost. Teddy tu stál a hled l na n velkýma ustrašenýma o ima. Rikki-tikki ovšem nechápal, na tolik cavyk , ale bavilo ho to. Vlastn m la maminka Teddymu vyhubovat, že si hrál v prachu. Rikki se výborn bavil.

Ve er u ve e e se sm l procházet po stole mezi vinnými sklenkami a sníst trojnásobnou dávku dobrot, ale nezapomínal na Nága a Náginu. Nechat se hladit a hý kat od Teddyho maminky a hov t si na Teddyho rameni se Rikkimu sice líbilo, ale o i mu chvílemi zrudly a pak vydával vále ný pok ik: "Rikk-tikk-tikki-tikki- k!"

Teddy si ho odnesl do postele a nedal jinak, než že mu mungo musí spát pod bradou. Rikki-tikki byl dob e vychovaný a nekousal ani neškrabal, ale sotva Teddy usnul, vydal se na obch zku po dom . Ve tm narazil na ha hůndru, kysu plížící se kolem st n. ha hůndra je vt lené zoufalství. Celé noci f uká a piští, ráda by se pustila doprost ed místnosti, ale netroufá si.

"Nezabíje m ," pla tiv žadonila ha hůndra. "Rikki-tikki, nezabíje m ."

"Myslíš, že zabíje had bude zabíjet kysy?" odbyl ji pohrdav Rikki.

"Kdo zabíjí hady, toho hadi zabijí," ekla ha hůndra ještě zoufaleji. "Kdo mi zaru í, že si m jednou v temné noci nesplete Nág s tebou?"

"Žádný strach," ekl Rikki-tikki, "Nág je na zahrad a tam ty p ece nechodíš."

"Sest enice háa mi povídala -," spustila ha hůndra a náhle umkla.

"Co povídala?"

"Pst! Nág je všude, Rikki-tikki. M l sis promluvit s háou na zahrad ."

"Nemluvil jsem s ní - tak mi to musíš říct ty. Dolej, ha hůndro, nebo tě kousnu!"

ha hůndra se dala do usedavého pláče, až se jí slzy jako hrachy kutálely z fousků. "Jsem ubožáka," vzlykala. "Nikdy se neodvážím doprostaed místnosti. Pst! Nic neeknu. Copak neslyšíš, Rikki-tikki?"

Rikki-tikki poslouchal. V domě bylo hrobové ticho, ale připadlo mu, že zaslechl slaboulinké škrab škrab - tak slaboulinké, jako když se vosička prochází po okenní tabuli - suché škrábání hadích šupin o cihlovou zeď.

"To je Nág nebo Nágina," řekl si v duchu, "leze do kanálku v koupelně. Máš pravdu, ha hůndro, mohl jsem si promluvit s háou."

Odplížil se do Teddyho koupelny, ale tam nic nebylo, tak šel do koupelny Teddyho maminky. Z hladce omítnuté zdi byla dole vytažena jedna cihla pro kanálek, kterým odtékala voda z vany, a jak se plížil podél podezdívky, pod vanou zaslechl Nága a Náginu, jak si venku příměsí ku šeptají.

"Až budou lidi pryč," říkala Nágina svému muži, "pak bude muset odejít i on a zahrada bude zase jen naše. Vlez tiše do domu a pamatuj si, že nejdříve musíš uštknout dlouhána, co zabil Karaita. Pak sem přijď a spolu chytne Rikki-tikkiho."

"Víš jistě, že nám to pomůže, když ty lidi zabijeme?" ptal se Nág.

Jistě. Copak jsme mohli v zahradě najít jaké mungy, dokud v bungalovu nebyli lidé? Dokud bude bungalov prázdný, budeme kralovat v zahradě my; a nezapomeň, že až se nám z vajíček v melounovém záhonu vylíhnou mláďata (a možná že to bude zítra), budou potřebovat prostor a klid."

"Na to jsem nepomyslel," řekl Nág. "Už jdu, ale potom snad už Rikki-tikkiho chytat nemusíme. Zabiju dlouhána a jeho ženu, a když to půjde, i jejich dítě, a potom se klidně odplázním. Bungalov pak bude prázdný a Rikki-tikki už půjde sám."

Rikki-tikki celý hořel vztekem a nenávistí, a vtom se vynořila z kanálku Nágova hlava a hned za ní jeho studeně přitisknuté tělo. Když viděl tu délku obrovského brejlovce, Rikki-tikki příměsí všem vzteku dostal hrozných strach. Nág se svinul, vztyčil hlavu a rozhlížel se v tmavé koupelně. Rikki viděl, jak mu oči blýskají.

"Co tě: když ho zabiju hned zde, neujde to Nágině, a když ho napadnu na prostědce, bude ve výhodě on. Co mám dělat?" uvažoval Rikki-tikki-tavi.

Nág se kolébal sem tam a pak zaslechl Rikki-tikki, jak pije z nejvtěšího džbánku, kterým se nalévala voda do vany. „Je dobrá," pochvaloval si had. "Dlouhán držel klacek, když zabil Karaita. Možná že ho ještě má, ale až se půjde ráno koupat, jistě klacek mít nebude. Po kámen na něj, až půjde sám. Nágino - slyšíš mě? - po kámen tady v chládku do rána."

Zvenku se neozvala odpověď a Rikki-tikki si domyslel, že Nágina odešla. Nág se pomalu svinoval, závit po závitě, kolem vypouklého dna džbánku a Rikki-tikki byl tiše, ani nedýchal. Po hodině se začal hýbat, sval se svaem, a šoural se ke džbánku. Nág spal a Rikki-tikki si prohlížel jeho velký hřbet a odhadoval, kde by se nejlépe zakousl. "Když mu nezlomím páteř"

p i prvním skoku," ekl Rikki, "bude ještě zápasit; a když bude zápasit - b da ti, Rikki!"
Prohlížel si tlustý krk pod kápí - na to nesta í; a kousnout Nága za ocasem, jen ho rozzu í.

"Tak tedy do hlavy," rozhodl se nakonec, "do hlavy hned nad kápí, a až se zahryznu, už nesmím povolit."

A sko il. Hadí hlava ležela trochu stranou pod b ichem velkého džbánu. Rikki rychle skouzl, op el se h betem o hlin nou výdu a tiskl hlavu k zemi. Získal tím vte inový náskok a jaksepat í ho využil. Potom s ním had cloumal jako pes s krysou - sem tam po podlaze, nahoru, dol a dokola ve velkých kruzích, ale Rikki m l o i stále rudé a nepovolil, když hadí t lo prudce svišt lo po podlaze, p evrhlo plechá ek, misku na mýdlo a kartá a tlouklo o zinkovou vanu. Tiskl p ítom zuby k sob po ád pevn ji a pevn ji, nepochyboval už, že ho had k smrti usmýká, a pro est svého rodu cht l, aby ho našli se zuby stisknutými.

Všecko se s ním to ilo, všecko ho bolelo, byl celý polámaný, když vtom n co prásklo jako hrom t sn nad ním. Horký vítr ho zbavil smysl a rudý ohe mu sežehl kožíšek. Dlouhán se hlomozem probudil a vypálil z obou hlavní své brokovnice Nágovi pod kápí.

Rikki-tikki s o ima zav enýma stále ještě tiskl zuby. Byl p esv d en, že je mrtev, ale hadí hlava se nehýbala a dlouhán munga zdvihl a ekl: "Zase náš mungo, Alice. Te zachráníl život nám, chlapík." P edstoupila k nim Teddyho maminka, ve tvá i celá bílá, a dívala se, co zbylo z Nága. A Rikki-tikki se odšoural do Teddyho ložnice, a než usnul, dlouho se opatrn ohmatával, jestli opravdu není rozbit na ty icet kus , jak se mu zdálo.

A pak p išlo ráno a Rikki byl celý strnulý, ale spokojený s tím, co vykonal. "Te ještě musím skoncovat s Náginou a ta bude horší než p t Nág a kdoví kdy se vlastn vyklubou ta její mlá ata. Propána, honem za Darzím!"

Rikki-tikki ani nepo kal na snídani a uhán l k hloží. Darzí tam vyzp voval z plných plic vít znou píse . Novinku o Nágov smrti už znali po celé zahrad , protože sluha p i úklidu vyhodil hadí t lo na smetišt .

"Ty hlupáku ope ený!" zlobil se Rikki-tikki. "Copak te je as na zpívání?"

"Nág je mrtev - mrtev - mrtev!" vyzp voval Darzí. "State ný Rikki-tikki mu stiskl hlavu a nepustil. Dlouhán p inesl boucha ku a Nág byl na dva kusy! Už mi nikdy nebude žrát mlá ata."

"To je sice pravda, ale kde je Nágina?" zeptal se Rikki-tikki a opatrn se rozhlížel.

"Nágina p išla ke kanálku z koupelny a volala Nága," zpíval dál Darzí, "a Nág vyšel ven na holi - sluha ho sebral na špi ku hole a hodil ho na smetišt . Op vujeme velkého rudookého Rikki-tikki-taviho!" A Darzí nafoukl hrdélko a zpíval.

Jen kdybych dosáhl na hnízdo, všecka mlá ata bych ti vyházal," zlobil se Rikki-tikki. "Nikdy neud láš v pravou chvíli, co se pat í. Ty jsi v svém hnízde ku v bezpe í, ale já tady dole musím bojovat. P esta na chvílku zpívat, Darzí."

"Velikému, nádhernému Rikki-tikkimu k v li p estanu zpívat," ekl Darzí. "Co si p eješ, ty, který jsi zabil strašlivého Nága?"

"Ptám se tě potěti, kde je Nágina?"

"Na smetišti vedle stáje, oplakává tam Nága. Velký je Rikki-tikki s blostnými zuby."

"Dej pokoj s blostnými zuby. Nevíš náhodou, kde má svá vejce?"

"V záhon melounů, až u samé zdi, slunce se tam opírá skoro celý den. Je to už kolik týdnů, co je tam ukryta."

"A to tě nenapadlo říct mi o tom? Říkáš až u samé zdi?"

"Rikki-tikki, proč jí ta vejce nesníš?"

"To zrovna ne. Darzí, jestli máš špetku rozumu, lehonem ke stáji, dlejí, že máš zlámané kídlo, ať Nágina pronásleduje až sem k hloží. Musím se dostat k záhonu melounů a tam by mě upozorovala."

Darzí měl jen ptačí mozek a myslet dovedl vždycky jen najedno. Věděl, že Nágina mláta, právě jako jeho, se líhnou z vajec, a tak jeho první myšlenka byla, že se nesmí jí zabíjet. Ale Darzího žena byla rozumné stvoření a věděla, že z brejlových vajec budou mladí brejlová, hned tedy vylétla z hnízda a Darzího nechala, a zahřívá mladé a zpívá si dál o Nágově smrti. Vněm byl Darzí jako všichni mužští.

U smetišť zatřepala Nágina pímou nad hlavou a nařkala: "Ach, mám zlámané kídlo! Chlapec z domu po mně hodil kamenem a zlomil mi je." A ještě zoufaleji třepala kídly.

Nágina vztyčila hlavu a zasyřela: "Nebýt tvého varování, byla bych zabila Rikki-tikkiho. To sis vybrala špatné místo pro své kulhání." A plazila se prachem k ženě Darzího.

"Přerazil mi je chlapec kamenem!" vykřikovala Darzího žena.

"No dobrá! Měže ti být útchou, že až bude po tobě, vypořádám se i s chlapcem. Je ráno a mám jmužtu leží na smetišti, ale než bude večer, chlapec v domě bude ležet bez hnutí. Pro vlastně přeháší? Stejně tě chytím. Hlupáku, podívej se mi do očí!"

Ale Darzího žena nebyla tak hloupá, aby to udělala. Když se totiž pták podívá hadu do očí, je tak zděšen, že se nehne z místa. Darzího žena třepala kídly dál, ustrašeně pípala, a ze země se nevznesla a Nágina se plazila za ní stále rychleji.

Rikki-tikki slyšel, jak se vzdalují po pšíně od stáje, a uhněl k záhonu melounů až k samé zdi. Tam v teplé slámpodestlané pod melouny bylo důmyslně kryto pťadvacet vajec, velkých asi jak vejce liliputek, ale místo ve skoápkách byla v bledé křídli.

"Přišel jsem přesně na den," pomyslně si Rikki. Ve vejcích už bylo vidět mladé brejlovce, stočené do klubíčka. Věděl, že jakmile se vylíhnou, měže každý z nich zabít lovčaka nebo munga. Co nejrychleji ukusoval vejčímšpičky a důkladně drtil mladé brejlovce; obasprohraboval slámu, aby mu žádné neušlo. Už zbývala jen pouhá tři vejce a Rikki se usmíval pod vousy, když tu spustila Darzího žena křik:

"Rikki-tikki, odvedla jsem Náginu k domu a ona vlezla na verandu a b ě ž tam honem - chce n koho zabít!"

Ješt ě dv vejce Rikki-tikki rozmá kl, s t etím v tlam vycouval po záhon ě a uhán ě l na verandu, sotva se zem ě dotýkal. Teddy, maminka a tatínek tam práv ě sed ě li u snídan ě , ale Rikki-tikki vid ě l, že se jídla ani nedotkli. Sed ě li jako vytesaní z kamene a v tvá ě i byli bílí. Nágina byla svinuta na rohoži vedle Teddyho židle, na dosah od Teddyho bosé nohy, a kolébala se sem tam a zpívala vít ě znou píse ě .

"Synu dlouhána, který zabil Nága," sy ě la, "ani se nehýbej. Ješt ě nejsem hotova. Po kejte chvilku. Nikdo z vás t ě í a ě se nepohne. Když se pohnete, uštknu, a když se nepohnete, taky uštknu. Jste hlupáci, že jste zabili Nága!"

Teddy upíral pohled na otce a otec jenom šeptal: "Se ě tiše, Teddy. Ani se nehýbej, Teddy, bu ě tiše."

Vtom se p ě ihnal Rikki-tikki a vyk ě ikl: "Oto ě se, Nágino! Oto ě se a bojuj!"

"Všecko má sv ě j as," ě kla Nágina a neodvracela pohled. "S tebou se vypo řádám za chvíli. Te ě se podívej na své p řátele, Rikki-tikki. Jsou bílí a tiší, mají strach. Netroufají se pohnout, jestli ud ě láš ješt ě krok, ude ě ím."

"B ě ž se podívat na svá vejce v záhon ě meloun ě vzadu u zdi. Jen se b ě ž podívat, Nágino."

Obrovský had se pooto ě il a uvid ě l na verand ě vejce. "A! Dej ho sem!" zasykl.

Rikki-tikki vzal vejce do dvou tlapi ě k a o ě i m ě l krvav ě rudé. "Co mi dáš za hadí vejce? Za mladého brejlovce? Za krále brejlovc ě ? Za posledního - za posledního z celé líhn ě ? Všecky ostatní už žerou mravenci tam v záhon ě meloun ě ."

Te ě teprve se Nágina oto ě ila celá a pro to jediné vaj ě ko na všecko ostatní zapomn ě la. A Rikki-tikki zahlédl, jak otec prudce vymrštil velkou ruku, popadl Teddyho za rameno a p ě es stolec s šálky ho p ě itáhl do bezpe ě né vzdálenosti od Náginy.

"Zasko ě na! Zasko ě na! Zasko ě na! Rikk-tikk-t k!" posmíval se Rikki-tikki. "Chlapec je v bezpe ě í a to já-já-já chytil Nága za kápi v ě ra ve ě er v koupeln ě ." A za ě al skákat na všech ty ech, s hlavou u zem ě . "Cloumal mnou sem a tam, ale set řást m ě nemohl. Byl mrtvý, ješt ě než ho dlouhán p ě est elil vejp ě l. To já jsem ud ě lal. Rikki-tikki- k- k! Tak poj ě , Nágino. Poj ě a bojuj se mnou. Dlouho vdovou nebudeš."

Nágina vid ě la, že propásla p řležitost zabít Teddyho a vaj ě ko že má v tlapách Rikki-tikki. "Dej sem vejce, Rikki-tikki. Dej sem mé poslední vejce a odejdu a nikdy se nevrátím," řadonila a sklonila kápi.

"Ano, odejdeš a nikdy se nevrátíš, protože p ř jdeš zaNágem na smetišt ě . Bojuj, vdovo! Dlouhán si šel pro pušku! Bojuj!"

Rikki-tikki skákal kolem Náginy, ale tak daleko, aby ho nemohla zasáhnout, a o ě i mu žhnuly jako uhlíky. Nágina se smrštila a vyrazila na n ě ho. Rikki-tikki vyskakoval a uskakoval. Nágina úto ě ila zas a zas a pokaždé ude ě ila hlavou o rohož na zemi verandy a smrštila se jako

hodinkové péro. Rikki-tikki tančil v kruhu, aby se dostal za ni, Nágina se zastavila, aby s ním byla hlavou proti hlavě, a ocas jí přitom šustil o rohož jako suché listy poháněné větrem.

Rikki zapomněl na vejce. Leželo dosud na verandě a Nágina se šinula blíž a blíž, až konečně, zatímco Rikki-tikki popadal dech, chytila je do tlamy, namířila ke schodům z verandy a jako šipka se vrhla po schodech s Rikki-tik-kim v patách. Když jde brejlovci o život, kmitá se jako blikolam kolem koškové šije.

Rikki-tikki věděl, že ji musí chytit, nebo za ně celé to trápení nanovo. Mířila rovnou do vysoké trávy pod hlozím, a jak tamtudy Rikki-tikki běžel, slyšel, že Darzí pořád ještě zpívá tu svou hloupou vítěznou písničku. Ale Darzího žena byla chytřejší. Slétla z hnízda, a jak tudy Nágina prchala, tloukla ji Darzího žena k díly do hlavy. Kdyby jí byl pomohl, mohli Náginu obrátit; takhle Nágina jen sklonila kápi a prchala dál. Ale ta vteřina zdržení stačila, aby ji Rikki-tikki dohonil, a když se vrhla do kysí díry, kde s Nágem žila, zakousl se jí bílými zoubky do ocasu a vletěl tam s ní - eknou vám, málokterý mungo, sebestarší a sebezkušenější, si troufne vlézt za brejlovcem až do jeho díry. V díře bylo tma a Rikki-tikki neměl tušení, kdy se díra rozšířila a Nágina bude mít dost místa obrátit se a vrhnout se na něj. Zuřivě se držel tlapkami a opíral na tmavém svahu v horké, vlhké hlíně, jako když brzdí.

Pak se tráva v otvoru do díry přestala kolébat a Darzí řekl: "S Rikki-tik-kim je konec! Zaspívejme mu pohřební píseň! Se statečným Rikki-tikkim je konec! Nágina ho jistě pod zemí zabije."

A dal se do zpěvu velmi truchlivé písně, kterou na místě složil, a právě když dospěl k nejdolejšímu místu, tráva se zase zavlnila a Rikki-tikki celý od bláta se hrabal z dny, jednu nohu za druhou, a olizoval si fousky. Darzí přestal zpívat a vykřikl. Rikki-tikki si vytřepal trochu prachu z kožíšku a kýchl. "Už je po všem," řekl. "Vdova už víckrát nevyšleze." A zaslechli to červení mravenci žijící mezi stébly trávy a pospíchali se přespědít, zdaje to pravda.

Rikki-tikki se svinul do klubíčka a na místě usnul - a spal a spal do pozdního odpoledne; však také měl za sebou těžkou práci.

"A tebe," řekl, když se vzbudil, "přijdu do domu. Ty, Darzí, ekní Kotlán, a rozhlásí po celé zahradě, že Nágina je mrtvá."

Kotlák je ptáček, který vydává takové zvuky, jako když se tlouče malým kladívkem do mrdného kotle; dělá to proto, že je v každé indické zahradě obecním zpravodajem a každému, kdo o to stojí, poví všechny novinky. Rikki-tikki běžel po schodech a slyšel Kotlákovo "bubnování" jako na malinky gong a pak dál: "Bim-bam-bam! Nág je mrtev - bum! Nágina je mrtva! Bim-bam-bam!" Všichni ptáci v zahradě se dali do zpěvu a žáby do kukaní, vždy Nág a Nágina požírali žáby stejně jako ptáky.

Když došel Rikki k domu, Teddy, Teddyho maminka (ještě celá bledá, protože omdlela) a Teddyho otec, všichni vyběhli z domu a div nad ním neplakali. A ten večer snědl Rikki všechno, co mu dali, až už nemohl dál a usnul Teddymu na rameni. Maminka ho tam našla, když se šla ještě pozdě večer podívat na Teddyho.

"Zachránil nám a Teddymu život," řekla manželovi. "Přestav si, všem nám zachránil život!"

Rikki-tikki sebou trhl a procitl; všichni mungové mají totiž lehké spaní.

"To jste vy?" ekl. "Co zas máte? Všichni brejlová už jsou mrtví. A i kdyby nebyli, jsem tady p ece já."

Právem byl Rikki-tikki na sebe hrdý; ale ne zas p íliš hrdý, a zahradu opatroval, jak se na munga sluší; hop a skok a hryz a kus, a žádný brejlovec si už za plot netroufl.

DARZÍOVA ÓDA

Já p vec a snova jsem
a dvojnásob š astn žiju:
zpívám pro celou zem
a p itom hnízdo si šiju.
Nahoru dol snováni sv j zp v - nahoru dol hnízdo si šiju.
Jen zpívej svým d tem zas
a hlavu už nev š, matko!
Mrtev je na v ný as
brejlovec. ádil tu krátko.
Had, který v r žích íhal, je mrtev - ádil jen krátko.
Kdo zachránil život nám?
Jak jmenuje se, kde žije?
Tu rudooký Rikki sám,
on odvážný, state ný je.
Rikki-tikki-tavi sám, o i má rudé, state ný je.
Vychvalte ho zp vem svým,
že zbavil nás zlého hada.
Slavte ho hlasem slavi ím.
M j hlas už též ódu sp ádá.
Slyšte mou ódu o hrdinném Rikkim s rudýma o ima.

TU P ERUŠIL DARZÍHO RIKKI-TIKKI,
A TAK JE KONEC PÍSN NEZNÁMÝ

TÚMÉ, MILÁ EK SLON

*Nezapomínám, ím jsem byl. Já pont a et z jsem syt.
Nezapomínám na svou dávnou sílu a volnost v lese.
Za otep t tiny cukrové už nechci otro it.
Vrátím se k druh m do hor, tam všechno lip se snese.*

*Já p jdu t eba celou noc až do ranního svítání
tam, kde mé sv ží vítr zulíbá a voda obejmje,
že zapomenu na své okovy a hrotu bodání -
tam, kde dosud volné žijí druzi a družky> dávné mé.*

Celých sedma ty icet let sloužil Kálá Nág, což znamená erný had, indické vlád všemi zp soby, jak jen slon sloužit m že. Když ho chytili, bylo mu dobrých dvacet let, a tak mu te

táhlo na sedmdesátku - a to je u slona zralý v k. Ješt si vzpomínal, jak s širokým koženým polštářem na elefanta il d lo uvízlé v hlubokém bahn . Bylo to p ed afgánskou válkou r. 1842 a tehdy ješt nebyl v plné síle. Ješt než mu vypadly mlé né kly, od matky Rádhy Pjári - rozmilé Rádhy, chycené zároveň s ním - slýchal, že bázlivého slona nejspíš n co zlého potká. Brzy se Kálá Nág p esv d il, že m la pravdu; když p ed ním prvn vybuchl granát, zav ískl a usko il rovnou do hromady naskládáných pušek a kdejaké m kké místo ko na t le m l popíchané od bajonet . Nebylo mu ješt p tadvacet a už se nebál ni eho, byl z n ho nejoblíben jší a nejhý kan jší slon ve službách indické vlády. Na pochodu severní Indií nosil stany, dvanáct set liber t žké stany. Parním je ábem ho spustili na lo a mnoho dní se plavil p es vodu a potom tahal na h bet hmoždí v neznámé skalnaté zemi daleko od Indie. V Mandele vid l císa e Theodora na mářách. Pak se zas na parníku vrátil; vojáci íkali, že by m l dostat habešskou vále nou medaili. Za deset let potom vid l, jak jeho sloní druhy hubí zima, hlad, padoucnice a úžeh v míst zvaném Ali Masdžid. Potom ho zas poslali tisíce mil na jih do d eva ské ohrady v Moulmeinu; tam tahal a skládal na hromady týkové kmeny. Div tam nezabil jedno neposlušné sl n , které se vyhýbalo.

Od tahání d eva ho poslali s desítkami slon , zvláš k tomu vycvi ených, pomáhat p i chytání divokých slon v Gáróských horách. Indická vláda si slony p ísn chrání. Celý jeden vládní ú ad se v nuje jen nahán ní, chytání a krocení slon a pak je rozesílá po celé zemi, jak je kde pot ebují na práci.

Kálá Nág m l v plecích dobrých deset stop. Kly mu usekli na pouhých p t stop a na konci je stáhli m d nými pásy, aby se mu neroztípily, ale Kálá Nág dokázal s t mi pahýly víc než necvi eny slon s kly celými a nabroušenými.

Celé dlouhé týdny opatrn šán li slony rozb hlé po horách, až kone n zahrnali takových ty icet padesát divokých potvor do poslední ohrady. Sotva za nimi zask ípala padací vrata z kmen svázaných lanem, tu na povel vstoupil Kálá Nág do toho bou ícího, troubícího pekla (oby ejn v noci p i svitu pochodní, kdy se tak t žko odhaduje vzdálenost), vybral si z toho davu nej v tšího a nejdivo ejšího hromotluka a bušil do n ho tak dlouho, až zkrotí. Muži posazení na h bet druhých slon zatím chytali mladší slony a svazovali je provazy.

Kálá Nág, ten modrý erný had, se vyznal v zápolení všeho druhu, vždy nejednou musil elit ran nému tygru. Svinul m kký chobot vysoko, aby nep íšel k úrazu, a když šelma zaúto ila, trhl hlavou, jako když srpem sekne, a v letu srazil stranou. Sám na tenhle zp sob p íšel. Pak tygra povalil a tak dlouho na n m obrovskými koleny kle el, až tygr s fun ním a sup ním vypustil duši; zbyl z n ho jen pruhovaný st apatý cár a Kálá Nág ho tahal za ocas.

Je to tak," ekl jeho pohán Velký Túrné, syn erného Tímého, který byl s KáláNágem v Habeši, a vnuk Tímého, milá ka slon , který byl p i tom, když Kálá Nága chytali. " erný had se nebojí ni eho, leda mne. Dává se od nás opatrovat už po t i generace a do ká se ješt tvrté."

"M se taky bojí," ekl Malý Túrné a vypjal se do plné výšky svých ty stop; na sob m l jediný had ík. Bylo mu deset a byl nejstarší syn Velkého Tímého. Podle dávného zvyku nastoupí na otcovo místo u Kálá Nága, jen co vyroste a unese t žký železný ankus, bodec k pohán ní slon , celý uhlazený od otce, d da i prad da. Malý Túrné nemluvil jen tak do v tru. Vždy se ve stínu Kálá Nága narodil, ješt neum l chodit a už si hrál se špi kou jeho chobotu, sotva se nau il b hat, vodil ho k vod napojit a Kálá Nága ani ve snu nenapadlo neuposlechnout jeho b itkých d tských rozkaz , zrovna jako ho nenapadlo zabít ho, když mu

tenkrát Velký Tůmé vyzdvihl hned dříve dříve až ke klámu a vyzval ho, aby pozdravil svého budoucího pána.

"Opravdu se mě bojíte," tvrdil Malý Tůmé, dlouhým krokem zamířil ke KáláNágovi, řekl mu ty tlusté prase a poručil mu zvedat nohy jednu po druhé.

"Ty jsi ale velikánský slon," pokyvoval Malý Tůmé stápatou hlavou a mlel dál, jak to slyšel od otce: "Stát na slony platí, ale oni stejně patří nám mahautům. Až budeš, Kálá Nág, starý, půjdeš nějaký bohatý rádža a koupí tě od státu, protože jsi tak velký a dobře vychovaný, a pak už nebudeš dále nic, jen chodit v ele královského provedce se zlatými náušnicemi v uších, se zlatým palankinem na hrbě a s červenou zlatě protkávanou abrakou na bocích. Já ti budu sedět na krku, můj milý Kálá Nág, stábní ankus v ruce, a před námi pobíží muži se zlatými holemi a budou vyvolávat: 'Místo pro královského slona!' To bude hezké, ale lovit v džungli je ještě lepší."

"Ach jo!" povzdechl si Velký Tůmé. Jsi ještě kloudek, ale divoký jak mladý buvol. Lítání po kopcích, to není dobrá státní služba. Stárnu a divoké slony už nemám v lásce. Než tohle rovné táboření, to raději zděné stáje, pro každého slona zvláštní stání s velkým sloupem, ke kterému se pevně přiváže, a rovné široké silnice, po kterých se sloni provádějí. Jo, taková kasárna v Kánpuru, to bylo něco! Bazar hned vedle a práce jen tři hodiny denně."

Malý Tůmé si kánpurské stáje pamatoval a mluvil. Radši měl život v táboře a široké rovné silnice nenáviděl. Každý den tahat píci z vyhrazených pastvin a pak celé dlouhé hodiny nemít do něho přichnout, leda koukat, jak Kálá Nág přeskakuje mezi kupy.

To zas mnohem lepší bylo šplhání po horských stezkách, kam se jen slon odváží, pak zas prudký sjezd do údolí, letmý pohled na slony pasoucí se na míle daleko, úprk vyplašených kanců a pávů, aby je Kálá Nág nezašlápl, teplé líjčky, až se z kopců z údolí kouká, překrásná zamžčená rána, kdy není jisté, kde se bude na noc tábořit, vytrvalé a ostražitě nahánění divokých slonů, a potom poslední veškerý šílený shon, plápol a ryk, když se sloni jako lavina naženou do ohrady, zjistí, že nemohou ven, vrhnou se proti těžkým kladkám, a hned zas jsou zahánáni zpátky k ikem, plápolem pochodní a salvou slepých nábojů.

I malý chlapec se při tom uplatnil a Tůmé pomáhal za něj. Dostal do ruky pochodec, mával s ním a křikem ze všech sil. Ale pravý požitek pro něj nastal, když zas slony hnali ven a khédato jest ohrada - vypadala jako o soudním dni: lidi jen posunkovali, protože jeden neslyšel druhého. Malý Tůmé se vyšplhal až nahoru na kymácející se sloup ohrady, hned dříve, od slunce vyrudlé vlasy mu poletovaly kolem ramen, v zádech pochodně vypadal jako skřítek. Když se rámus na chvíli ztišil, přes troubení a praskot, svištění provazů a sténání spoutaných slonů bylo slyšet, jak písčavým hlasem povzbuzuje Kálá Nága: "Mail, mail, Kálá Nág! (Do toho! Do toho, černý hade!) Dánt do! (Naber ho klem!) Sambhaló! Sambháló! (Pozor! Pozor!) Máro! Máro! (Uho ho! Uho ho!) Pozor na kladku! Aré! Aré! Hé! Hé! Kjá!" křikem Malý Tůmé a Kálá Nág s divokým slonem se zmítali v prudkém zápase sem tam po celé khédě. Stačí chytnout slona si utírali pot z očí, a pak obě strany zamávali Malému Tůmému, který se nahore na kladku tetelil radostí.

Ale nejen to. Jedné noci sjel po kladce na zem, vklouzl mezi slony a hodil konec provazu lovcům; ten ho upustil, jak se ho pokoušel zaklesnout kopajícímu slonovi na nohu (slonata dají vždycky víc práce než dospělí sloni). Kálá Nág Malého Tůmého zpozoroval, popadl ho chobotem a podal ho Velkému Tůmému. Ten chlapci na místě naplácal a posadil ho zpátky na kladku.

Ráno mu jaksepatří vyhuboval: "Copak ti zděné stáje a nošení stanu nestačí, to musíš ještě chytat slony na vlastní pěst, ty jeden nečemo? Ti hloupí lovci, placení mínež já, o tom jistě řekl sáhibu Petersenovi." Malý Tůmé se polekal. Moc toho o bílých lidech nevěděl, ale sáhíb Petersen byl pro něho nejvůlejší muž na světě. Řídil všechny práce v khédě - lovil všechny slony pro indickou vládu a ve slonech se vyznal jako nikdo na světě.

"Co - co se stane?" koktal Malý Tůmé.

"Co se stane! To nejhorší, co se stát může. Sáhíb Petersen je šílenec. Proč by jinak sám lovil takové divousy. Teba bude chtít, abys taky chytal slony, spal bys hvídky v zamořené džungli a nakonec se dal k smrti udupat v khédě. Ještě že ten celý nesmysl dobře dopadne. Píší týden lov končí a nás z roviny pošlou zpátky do stanic. Potáhneme po hladkých silnicích a na lovení zapomenem. Ale zlobím se na tebe, chlapče, že se pleteš do věci, na které se hodí ještě tak ti špinaví Ásamci z džungle. Kálá Nág poslechne jen mě, proto s ním musím do khédy; ale on jen se slony zápasí a při jejich svazování napomáhá. A tak si na něm hovím jako pravý mahaut - ne jako obyčejný lovec, ale mahaut, slyšíš, lovce, který dostane penzi, když doslouží. Copak se to hodí pro syna z rodu Tůmého, miláčka slona, dát se v té blátivé khédě ušlapat? Ty uleňku! Ty darebáku! Ty nečemo! Tebež Kálá Nága umýt a vyistit mu uši a nemá v chodidlech ani jeden trn, nebo tě sáhíb Petersen chytne a udělá z tebe divokého lovce - stopa se sloních šlépějích, divokého medvěda. Fúj! Styse! Už utíkej!"

Malý Tůmé beze slova odešel, ale když prohlížel Kálá Nágovi nohy, se všiml si mu postěžoval. "A si," řekl Malý Tůmé, když ohrnoval Kálá Nágovi obrovský boltec pravého ucha. "Sáhíb Petersen o mně ví a možná - možná - možná - kdož ví? Jéje, tebe jsem ti ale vytáhl velikánský trn."

Pár dní potom slony jen shromažďovali, nově chycené divoké slony prováděli mezi dvěma krotkými, aby už na pochodu do rovin tolik nevyváděli, a zajišťovali, kolik provazů a všeho ostatního se v lesích zničilo a poztrácelo.

Sáhíb Petersen přijel za nimi na své chytré slonici Padminí. Dával výplatu v ostatních horských táborech, končilo totiž období lovu. U stolu pod stromem seděl domorodý úředník a vyplácel honcům mzdu. Když dostal honce peníze, šel k svému slonu a postavil se do řady připravené na pochod. Honci, lovci, náhonci, stáli zaměstnanci khédy, kteří zůstávají v džungli po celý rok, seděli na slonech patřících k Petersenově družině nebo se s puškou na rameni opírali o strom, pošklebovali se odcházejícím honcům a smáli se, když nově chycení sloni vyrazili z řady a pobíhali sem tam.

Velký Tůmé přistoupil k úředníkovi s Malým Tůmém v patách a tu řekl potichu kamarádovi vrchní stopa Ma hua Apa: "Z tohotohle jistě jednou bude dobrý lovec slona. Škoda posílat toho kohoutka z džungle do rovin, vypelichá tam."

Sáhíb Petersen měl uši všude, jak se sluší na muže, který naslouchá tvoru ze všech nejtiššímu - divokému slonu. Jak ležel Padminí na hřbetě, otočil se a řekl: "Co to povídáš? Jak znám honce z rovin, ani jeden chlap nedokáže spoutat teba jen mrtvého slona."

"Není to chlap, je to chlapec. Při posledním lovu vlezl do khédy a hodil Barmavovi provaz, když jsme odtrhovali od matky to sloně se skvrnou na plecích."

Ma hua Apa ukázal na Malého Tímého, sáhí Petersen se na n ho podíval a Malý Túrné se poklonil až k zemi.

"Ten že hodil provaz? Vždy je jak za groš kudla. Jakkpak ti íkají, chlape ku?" zeptal se sáhí Petersen.

Malý Tímé strachy ze sebe nevypravil ani slovo, ale za sebou m l Kálá Nága, dal mu tedy znamení rukou a slon ho vzal do výše Padminina ela, p ímo p ed velkého sáhíba Petersena. Malý Tímé schoval obli ej do dlaní, byl p ece ještě dít a každého krom slon se styd l, jak všechny d ti.

"Podívejme se!" usmíval se sáhí Petersen pod vousy, "pro pak jsi nau il svého slona tomuhle kousku? Abys mohl snáze krást zelenou kuku ici ze st ech, kde se klasy suší?"

"Ba ne, zelenou kuku ici ne, Ochrán e chudých - melouny," ekl Malý Tímé a všichni, co sed li kolem, se dali do hrozného ehotu. Sami také v d tství tomu kousku svého slona nau ili. Malý Tímé visel ve vzduchu osm stop nad zemí a nejrad ji by byl osm stop pod zemí.

Je to m j syn Tímé, sáhíbe," ekl zamra en Velký Tímé. Je to uli ník a skon í v žalá i, sáhíbe."

"Ani bych ne ekl," odporoval sáhí Petersen. "Chlapec, který se v jeho v ku odváží do plné khédy, nekon í v žalá i. Koukej, chlape ku, tady máš ty i ány na cukroví, že máš takovou malou hlavi ku pod tou velkou kšticí. T eba z tebe jednou bude lovec." Velký Tímé se mra il ještě víc. "Ale pamatuj si, že khéda není h íšt pro d ti," varoval ho sáhí Petersen.

"To už tam nikdy nesmím, sáhíbe?" se zatajeným dechem hlesl Malý Tímé.

"Ale ano," usmál se zase sáhí Petersen. "Až uvidíš slony tancovat. Pak už smíš. Až uvidíš slony tancovat, p ij ke mn a já t pak pustím do khédy."

Znovu se všichni za ehtali, protože se to mezi lovci slon íká jen žertem a znamená to nikdy. Hluboko v lesích jsou skryty rovné mýtiny, takzvané sloní tane ní sály, ale p ijde se na n jen náhodou a slony tan ít ještě nikdo nevid l. Když se n jaký lovec moc chlubí, co všechno dokáže, zeptají se ho druzí: "A slony tancovat jsi vid l?"

Kálá Nág postavil Malého Tímého na zem, ten se uklonil a odešel s otcem. St íbrný tyrák dal matce, zrovna krmila jeho brat í ka. Pak je všechny naložili KáláNágovi na h bet a ada frkajících, k u ících slon se valila po horské cest do rovin. Byl to rušný pochod, u každého brodu byla s novými slony patálie, musili je v jednom kuse p emlouvát a bít.

Velký Tímé vztekle popohán l Kálá Nága, byl celý rozzlobený, ale Malý Tímé byl nad pomýšlení š astný, sáhí Petersen si ho všiml a dal mu peníze. Bylo mu jako prostému vojáku, kterého velitel vyvolá z ady a ud lí mu pochvalu.

Jak to myslil sáhí Petersen s tím sloním tancem?" zeptal se potichou ku matky.

Velký Tímé ho zaslechl a zabru el: "Že z tebe nikdy žádný horský buvolí stopa nebude. Tak to myslel. Co vy tam nap ed, pro zase stojíte?"

N jaký ásamský honec, asi o t i slony p ed nimi, se vztekle obrátil a k ikl: "P ive sem Kálá Nága, a spo ádá tohohle klacka. B hsu , pro vybral sáhib Petersen zrovna m , abych doprovázel tyhle osly z rýžových polí! Pus , Tůmé, to zví e k nám, a po ádn bodne t mi svými kly. U všech horských boh , ti noví sloni jsou jak posedlí, anebo v t í své druhy v džungli."

Kálá Nág rýpl nová ka do žeber, až mu vyrazil dech, a Velký Tůmé ekl: "Vždy jsme p i posledním lovu všechny slony z hor pochytili. Ale vy slony po ádn neženete. Copak mám v celém pr vodu udržovat po ádek?"

"Slyšíte ho?" smál se honec. "My že jsme slony pochytili! Chacha! Jste vy ale mudrlanti, vy lidi z rovin. To jenom takový trouba, co jakživ džungli nevid l, to nechápe, ale oni dob e v dí, že období lovu je u konce. Proto všichni divocí sloni dnes v noci - ale co bych to vykládal n jakému slemejšovi!"

"Copak budou d lat?" vyk ikl Malý Tůmé.

"A jéje, chlape ku, ty jsi tady taky? Tak tob to povím, ty máš jasnou hlavu. Budou tancovat, a tv j táta, co pochytil všechny slony z celých hor, ten a dá ke k l m dvojité popruhy."

"Co je to za e i?" zlobil se Velký Tůmé. "Celých ty icet let jsme s otcem opatrovali slony, a takové povída ky o sloním tanci jsme jakživi neslyšeli."

"No jo, jenomže lov k z rovin, co bydlí v chýši, zná jen ty své ty i st ny. Dobrá, jen nech slony dnes v noci odvázané a uvidíš, co se stane. A co jejich tancování, sám jsem vid l místo, kde - báp ré báp! Kolik zákrut má ještě ta eka Díháng? Zase brod a musíme pomoci telat m p eplavat. Stát, vy tam vzadu!"

A tak si povídali a hádali se a brodili se ekami, až urazili první ást pochodu do jakéhosi sb rného tábora pro nové slony, ale nálada je p ešla už dávno p edtím.

V tábo e uvázali slony za zadní nohu k mohutným nízkým k l m, novým slon m pout ješt p idali a nasypali p ed n p íci. Horší lovci se vraceli odpoledne zpátky k sáhibu Petersenovi, ale p ed odchodem ješt nabádali honce z rovin, aby tu noc dávali zvláš dobrý pozor, a když se jich honci ptali pro , jen se jim vysmáli.

Malý Tůmé se Kálá Nágovi postaral o ve e i, a když se setm lo, toulal se nevýslovn š asten po tábo e a shán l n jaký tamtam. Když n jakému indickému dít ti p etéká srdce št stím, neb há a nepovykuje jako zt ešt né. Zaleze si n kam a o samot se oddává své radosti. Vždy s Malým Tůmém mluvil sám sáhib Petersen! Kdyby byl Tůmé nenašel, co hledal, snad by se byl rozstonal. Ale v krámku s cukrovím mu p j ili malý tamtam - bubínek, na který se tlu e dlaní -, a když vyšly první hv zdy, Tůmé se posadil, nohy k ížem, p ed Kálá Nága s bubínkem v klín a bubnoval a bubnoval a bubnoval, a ím víc myslel na tu velkou poctu, které se mu dostalo, tím víc bubnoval, sám a sám na hromad sena. Bez melodie, beze slov, jen bubnoval a byl š asten.

Noví sloni ob as trhli lany, zak u eli a zatroubili a v táborové chýši uspávala matka jeho brat í ka starodávnou ukolébavkou o velkém bohu Šivovi, jak kdysi p ikázal všem tvor m, co má který jíst. Je to velmi konejšivá ukolébavka a takhle zní první sloka:

Šiva, jenž dával že a v tr m velevát,
u bran sv ta kdys sed l, když sv t byl ještě mlád,
každému ur oval podíl, jídlo, práci i osud,
a král i rab byl, starý i nenarozen dosud.

*Všechno stvo il Siva Ochránitel.
Mohadev! O Mohadev! Všechno stvo ily
pro velblouda bodlák, pro dobytek píci,
mat ino dal srdce tob , syná ku m j spící!*

Na konci každého verše vpadl Malý Tůmé s radostným bum-a-bum, až ho p emohla ospalost a natáhl se na sen vedle Kálá Nága.

Sloni jeden po druhém uléhali, jak to mají ve zvyku, až nakonec po pravé stran z stal stát jediný Kálá Nág; zvolna se kolébal ze strany na stranu, uši nastražené, poslouchal, jak no ní vítr zlehka vane po horách. Ve vzduchu bylo plno no ních šramot a ty dávaly dohromady velké ticho - bambusový proutek ukl o druhý, v podrostu šustlo n co živého, v polosnu zaškrábal a zatíkal pták (ani bychom ne ekli, jak asto se ptá ci v noci budí), kdesi ve veliké dálce šum l vodopád. Malý Tůmé chvíli spal, a když se probudil, m síc jasn svítíl a Kálá Nág po ád ještě stál s ušima nastraženýma. Malý Tůmé se p evrátil, zašustil v sen , díval se na k ivku Kálá Nágova obrovského h betu proti hv zdné obloze a tuzaslechl z velikánské dálky, že to zn lo, jako když ticho protkne špendlík, zatroubení divokého slona.

Všichni sloni v stání naráz vysko ili, jako když do nich st elí, až svým frkáním probudili spící mahauty. Ti p ib hli, velkými palicemi zatloukli k ly hloub ji do zem , tu upevnili lano, tam zase ud lali smy ku a nakonec zavládl klid. Jeden nový slon málem vyhrabal sv j k l. Velký Tůmé s al Kálá Nágovi pouta z nohou a p ivázal onomu slonu p ední nohy k zadním. Kálá Nágovi pak navlékl na nohu travnaté pov íslo a p ipomn l mu, že je pevn p ipoután. Zrovna tak to stokrát ud lali on, otec i d d. Avšak Kálá Nág na ten p íkaz nezahuhlal jako jindy. Jen tiše stál, s hlavou trochu zdviženou, s ušima rozprost enýma jako v jí hled l p es m sí ní krajinu až tam ke vzdáleným h eben m Gáróských hor.

"Dohlídni na n j, kdyby se snad v noci plašil," p íkázal Velký Tůmé Malému a šel si lehnout do chýše. Malý Tůmé zrovna usínal, a tu zaslechl, jak pov íslo slabounce luplo a Kálá Nág vyklouzl zvolna a tiše ze stání, jako když mrak vypluje z jícnu údolí. Malý Tůmé cupital za ním bos po silnici zalité m sí ním svitem a tiše volal: "Kálá Nágú! Kálá Nágú! Vezmi m s sebou, milý Kálá Nágú!" Slon se v m sí ní zá i bez hlesu oto il t i kroky zpátky k chlapci, schýlil k n mu chobot a vyzdvihl si ho na krk, a než se Malý Tůmé po ádn usadil, vklouzl Kálá Nág do lesa.

Ze strání zaburácelo troubení, potom všude zavládl ticho a Kálá Nág se dal na cestu. Tu se mu ot el o boky chomá vysoké trávy, jako se vlna ot e o bok lodi, tu zas drásavé šlahouny divokého pep e ho škrábaly po h bet , pak zase zapraskal bambus, jak o n j zavadil plecí, ale jinak se pohyboval docela tiše, proplouval hustým Gáróským lesem jako dýmem. Stoupal do kopce, ale kterým sm rem, to Tůmé nev d l, a skulinami mezi stromy pozoroval hv zdy.

Kone n dorazil Kálá Nág na h eben a z stal okamžik stát a Malý Tůmé vid l na míle daleko jen samé vrcholky strom , rozsochaté a žíhané m sí ním sv tlem, a v úžlabin modravou mlhu nad ekou. Tůmé natáhl krk a vykulil o i, v lese pod ním bylo ilo a živo, jen se to tam hemžilo. Kolem ucha mu prolétl hn dý netopýr, který se živí ovocem, v houšti zaharašil

bodlinami dikobraz a ve tmě mezi kmeny bylo slyšet kance, jak ryje ve vlhké, teplé zemi a pítom funí.

Pak se nad ním zas v tve zavěly a Kálá Nág sestupoval do údolí - už ne tiše, ale divoce, jako když se utrhně dlo a ítí se po p íkrém svahu. Obrovské údy se mu sunuly vytrvale jako píсты, každý krok na osm stop, svažš l á k že mu na kloubech vrzala. Z obou stran podrost praskal, jako když se trhá plátno, malé stromky, které plecemi ohýbal napravo nalevo, se zas nap imovaly a tloukly ho do slabin, obrovské hust spletené šlahouny lián se mu v šely na kly, jak pohazoval hlavou ze strany na stranu a klestil si tak cestu. Malý Tůmé se mu pevn p ítiskl na veliký krk, aby ho n jaká rozhoupaná v tev nesmetla na zem, a nejrad ji by už byl zpátky ve stání.

Tráva p ešla v mok inu. Kálá Nágovi p i každém šlápnutí nohy mlaskaly a vachtaly a Malého Tůmého zastudila no ní mlha na dn údolí. Pleskalo a šplouchalo to, zašum l vodní proud a Kálá Nág se brodil korytem í ky a opatrn našlapoval. Voda cr ela slonu kolem noh. Pod nimi a nad nimi v ece bylo slyšet šplouchání a troubení a zlostné fun ní a frkání a v mlze kolem dokola jako by se valily a vlnily šeré stíny.

"Hele," vyjekl Tůmé a zuby mu drkotaly. "Sloní panstvo si dnes vyšlo. Tak p ece bude tanec."

Kálá Nág se vyhrabal z vody, odfrkl a za al zase stoupat; ale už nebyl sám a nemusil si klestit cestu. Do ší ky šesti stop byla už p ed ním proražena cesta a zohýbaná divoká tráva se na ní marn narovnávala a zdvíhala. P ed malou chvílkou tudy asi prošla spousta slon . Malý Tůmé se ohlédl a uvid l za sebou velkého divokého slona s prase íma o kama, žhavýma jako uhlíky, jak se vyno uje ze zamlžené eky. Stromy se nad nimi zase zav ely a Kálá Nág s Tůmém stoupali dál a výš a kolem dokola to troubilo a praskalo a v tve se lámaly.

Kone n Kálá Nág stanul na vrcholu mezi dv ma kmeny. Stromy tu v kruhu obklopovaly nepravidelný prostor, t i až ty i jitra veliký, a Malý Tůmé si všiml, že po celém tom prostoru je zem udupaná jako mlat. Uprost ed mýtiny stálo n kolik strom , ale k ru m ly sed enou, a kde na n dopadal m síc, bílé d evo se jen blyšt lo. Z horních v tví visely liány a jejich voskové zvonkovité kv ty jako velké svla ce m ly hlavy sv šené, jako by tvrd spaly. Ale na mýtin sámé nebyl jediný zelený lupínek - nic než udusaná zem .

V m sí ním sv tle byla ocelov šedá, jen sloni na ni vrhali inkoustové erné stíny. Malému Tůmému se tajil dech a o i mu lezly z d lk , jak stále noví a noví sloni se vyno ovali z lesa na volné prostranství. Um l po ítat jen do deseti a po ítal desítky na prstech, až se mu popletly a hlava se mu zato ila. Slyšel praskat podrost, jak se sloni prodírali nahoru na mýtinu; ale sotva se octli v kruhu strom , pohybovali se jako duchové.

Byli tam divocí sloni s b lostnými kly, do vrásek na krku a do záhyb na boltcích jim napadalo listí, v tví ky a o íšky, byly tam tlusté t žkopádné slonice, pod trupem jim pobíhala neposedná r žová a erná sl ata, sotva t i ty i stopy vysoká. Byli tam i mladíci velmi hrdí na kly sotva pro ezané. Pak tam byly vyzáblé staré panny s vpadlými ustaranými tvá emi a s chobotem jako drsná k ra. Byli tam i zu iví sloní samci, od plecí až po slabinu samý šrám a jizva po starých p tkách, z plecí jim padaly kusy uschlého bláta, poz statky jejich samotá ských bahenních koupelí. Dokonce tam byl i jeden slon se zlomeným klem a strašným šrámem na boku; byly to stopy po plném zásahu tyg ích dráp .

Desítky a desítky slonů stály buh hlavou proti sobě, nebo se v párech procházely po mýtině, nebo se kolébaly a pohupovaly, každý sám pro sebe.

Dokud bude klidně ležet Kálá Nágovi na krku, to Tůmé v dle, nic se mu nestane; vždy ani v divoké vavě khéd se divoký slon neožene po lovku sedícím na krku krotkému slonu a neshodí ho na zem. A co tebylo slonem po lidech. Najednou sebou sloni trhli a nastražili uši. Zaslechli v lese kovové cinknutí, ale to jenom Padminí, milá ek sáhíba Petersena, s urvaným kusem et zu sup la a fun la do kopce. Nejspíš se utrhla od klu a pihnala se tam rovnou z tábora sáhíba Petersena. A tu spatřil Malý Tůmé jiného slona, toho neznal, m l na h bet a na hrudi hluboké jizvy po provazech. Také asi utekl z n kterého tábora v horách.

Nakonec už nebylo v lese slyšet další slony. Kálá Nág se vyvalil ze svého místa pod stromy do stědu zástupu a kvokal a frkal, a všichni sloni se dali po svém do e i a procházeli se po mýtině.

Malý Tůmé vleže shlížel na desítky rozložitých slonů, jak mávají ušima, pohupují tlem a koulí okama. Sloní kly klapaly, jak o sebe náhodou zavadily, suše šustily dvojice trupů, obrovské plece a slabiny se v tom chumlu o sebe tely, veliké ocasy se ustavičně mrskaly a svištěly. M síc se schoval za mrak a kolem Tůmého byla černá tma, ale tiché hemžení, strkání a funění neustávalo. V dle, že kolem Kálá Nága jsou spousty slonů a že s ním z toho zástupu nemže žádným způsobem vycouvat. Za al zuby a celý se tásal. V khédě aspoř svítí pochodně a lidé tam pokikují, ale tady je sám a sám v úplné tmě; jednou mu dokonce zavadil nějaký chobot o kolena.

Jeden slon zatroubil a hned se všichni na n kolik vteřin p idali - bylo to strašné. Jako děš cr ela rosa ze stromů na neviditelné h bety. Pak se ozvalo tupé dunění, zprvu ne p íliš silné, a Malý Tůmé nev dle, co by to bylo, ale dunění sílilo a sílilo. Kálá Nág zvedl jednu přední nohu, potom druhou a zas je spustil na zem - raz dva, raz dva, pravidelně jako buchar. Sloni dupali všichni naráz, zn lo to, jako když v ústí jeskyně ví í vále ný buben. Rosa ze stromů spadala, až jí tam nezbyla ani kapka, a dunění neustávalo a země se houpala a tásala a Malý Tůmé si zacpal uši, aby to neslyšel. Ale mohutný, drásavý zvuk mu probíhal celý tlem - dupot starých tžkých noh do syté země. Párkrát ucítil, jak Kálá Nág s ostatními se n kolik kroků dere vp ed, a místo dupání bylo slyšet, jak se láme a praská šavnatý zelený porost, ale za chvíli už zas zazn l dupot noh o tvrdou zemi. N kde nablízku zapraskal a zasténal strom. Malý Tůmé vztáhl ruku a nahmatal k ru, ale Kálá Nág se s dupotem šinul kup ed, a tak Tůmé nepoznával, kde na mýtině vlastně je. Sloni byli zticha, jen jednu chvíli asi t i sláta vykvikla najednou. Sloni do sebe chvíli šouchali a strkali a zas už dupali dál. Trvalo to snad dobré dvě hodiny. Malého Tůmého už všechno bolelo, ale v no ním vzduchu zv t il blízké svítání. Za zelenými kopci se bled žlutě rozbesklo a p i prvním sluně ním paprsku ustalo dupání jako na povel. Malému Tůmému ještě ani nep estalo hu et v hlavě, ještě se ani nenarovnal, a všichni sloni zmizeli a zbyl tu jen Kálá Nág, Padminí a slon s jizvami po provazech. Ani hlásek, ani šelest na svahu neprozradil, kam se ostatní pod li.

Malý Tůmé si div o i nevykoukal. Ta mýtin, jak šiji pamatoval, se v noci rozrostla. Uprostřed stálo víc stromů, ale podrost a divoká tráva po okrajích ustoupily. Malý Tůmé se rozhlédl ještě jednou. Te už tomu dupání rozum l. Sloni udupali víc místa - rozdupali hustou trávu a šavnatý rákos na dr , tu dr na kousíky, kousíky na tenká vlákna a vlákna na tvrdou zemi.

Malý Tůmé měl najednou hroznou žkávku a zaprosil: "Kálá Nág, prosím tě, držme se Padminí a pojme s ní do tábora sáhíba Petersena, nebo ti spadnu z krku."

Těť slon hleděl za nimi, jak odcházejí, zafrkal, otočil se a dal se svou cestou. Možná že patřil k malému dvoru nějakého domorodého krále nějakých padesát, šedesát až sto mil odtamtud.

Za dvě hodiny nato, sáhíb Petersen právě snídal, sloni, které v noci dvojnásob připoutali, zařvali troubit a do tábora se přiběhla Padminí, zablácená až po plece, a vedle ní Kálá Nág s rozbolavěnými nohama.

Malý Tůmé byl celý sinalý a přepadlý a ve vlasech promáčených rosou měl plno listí; ale přece jen vypravil ze sebe pozdrav sáhíbu Petersenovi a slabě zavolal: "Tanec - sloní tanec! Viděl jsem ho a - umírám!" Když se Kálá Nág posadil, sklouzl mu Tůmé z krku v hluboké mdlobě.

Ale dříve domorodci co vydrží, a tak za dvě hodiny si už Tůmé hovořil v sírovém žáru sáhíba Petersena s jeho loveckým pláštěm pod hlavou, posilně sklenicí teplého mléka s trochou brandy a špetkou chininu, a starým zarostlým zjizveným lovcem z džungle, kteří seděli těmi adami kolem něho a hleděli na něho jako na zjevení, vyprávěl celý příběh krátce, jak už to dělalí, a takto skončil:

"A jestli jen jedno slovo není pravda, pošlete tam lidi, a to vidí, že sloni udupali víc místa v tom svém tanečním sále a že k tomu sálu vedou velké spousty stop. Nohama tam udělali víc místa. Viděl jsem to, Kálá Nág mým tam vzal a já to viděl. Však taky Kálá Nága moc bolí nohy!"

Malý Tůmé ležel a spal celou odpoledne až do soumraku, a zatímco spal, sáhíb Petersen s Ma huou Apou šli po stopách obou slonů patnáct mil přes kopce. Sáhíb Petersen chytil slony už osmnáct let a na takovou taneční síp šel doposud jen jedinkrát. Ma huovi Apovi stačil jediný pohled na mýtinu a hned věděl, co se tu dalo, ani nemusil rýpnout palcem u nohy do udusané, upchované země.

"Ten chlapec mluví pravdu," řekl. "Tohle udělali dnes v noci a u brodu přes eku jsem napočítal sedmdesát stop. Podívejte se, sáhíbe, tady seděla Padminí tě zem k ruze stromu! Ano, ona tu byla taky."

Hleděli jeden na druhého, pak se rozhlíželi kolem dokola a nešlo jim to do hlavy. Mravy slonů jsou nezbadatelné. Lidský rozum, a černý, a bílý, na to nestačí.

"Už pětadvacet let," spustil Ma hua Apa, "chodím za svým pánem slonem, ale jakživo jsem neslyšel, že by nějaký lidský tvor viděl to, co viděl ten náš hoch. Přivšech bozích našich hor, je to - jak to jen nazvat?" a zavrtěl hlavou.

Dom se vrátili zrovna včas na večer. Sáhíb Petersen jedl sám ve stanu, ale pro tábor poručil vydat dvě ovce a nějakou drbež, dvojitou dávku mouky, ryže a soli; věděl, že bude hostina.

Velký Tůmé tam přiběhl rovnou z tábora v rovině hledat svého syna a slona, a teprve když je našel, jako by se jich obou bál. A předeť adami uvázaných slonů se konala hostina v zářivých táborových ohněch a Malý Tůmé byl hrdinou dne. A ostatní snědí chytili slona, stopaři, honci a poutaři a muži, znalí všech tajemství, jak zkrotit a ty nejdivočejší slony, ti všichni si ho

podávali z ruky do ruky a jeden po druhém mu poznamenal elo krví z hrudi erstv zabitého kohouta na d kaz toho, že je zasv cenec les a džunglí.

A když kone n ohn doho ely a v rudé zá i polen vypadali sloni, jako by je byli také namo ili do krve, vystoupil Ma hua Apa - v dce všech honc ze všech khéd, Ma hua Apa, pravá ruka sáhiba Petersena, Ma hua Apa, který celých ty icet let po ádnou silnici ani okem nespat il, Ma hua Apa, tak slavný, že nem l jiné jméno než Ma hua Apa - vysko il, vyzdvihl Malého Túmého vysoko nad hlavu a k i el: "Slyšte m , brat i! Slyšte i vy, mí páni tam ve stáních, mluvím k vám já, Ma hua Apa! Tenhle chlapec se už nebude jmenovat Malý Túmé, ale Túmé, milá ek slon , jako kdysi jeho prad d. Celou noc se díval na n co, co jakživ nikdo nevid l, a p íze celého sloního rodu a p íze boh džungle ho provází. Bude z n ho velký stopa , bude slavn jší než já, než Ma hua Apa! Jasným okem pozná erstvou stopu, vy ichlou stopu i smíšenou stopu. V khéd se mu nikdy nic nestane, i když bude b hat pod b ichem divokých slon a spoutávat je. Když uklouzne p ed úto ícím sloním samcem, samec ho pozná a nerozdrťí ho. Ehé! Mí páni v et zech" - a rukou obkroužil adu k l - "tenhle klou ek vid l, jak na skrytém míst tan íte - to ješt žádný lov k nevid l! Vzdejte mu est, pánové! Salám karó, d ti moje! Pozdravte Túmého, milá ka slon ! Ganga paršád, héj! Híra gadž. Bar hí gadž, Kattar gadž, héj! Padminí, tys ho vid la p i tanci, a ty taky, Kálá Nágu, ty perlo mezi slony! - Héj! Všichni najednou! Túmé, milá ek slon . Bará hó!"

A p i tom posledním divokém výk iku všichni sloni v ad zvedli chobot, až se dotkl ela, a vyrazili slavnostní pozdrav - hromové troubení, jaké slýchá jen indický místokrá, salámat khédy.

A to všechno jen pro Malého Túmého, který vid l, co nikdo p edtím nespat il - tanec slon uprost ed noci sám a sám v srdci Gáróských hor.

ŠIVA A KOBYLKA LU NÍ

Píse , kterou zpívala d átku Túmého matka

Šiva, jenž dával že a v tr m velevát,
u bran sv ta kdys sed l, když sv t byl ješt mlád.
Každému ur il podíl, jídlo, práci i osud,
a král i rab byl, i nenarozen dosud.

*Všechno stvo il Šiva Ochránitel.
Mohadev! O Mohadev! Všechno stvo il,
pro velblouda bodlák, pro dobytek píci,
mat ino dal srdce tob , syná ku m j spící!*

Bohá m pop ál pšenici a chudým proso jen,
žebravým mnich m drobt pár a vodu den co den.
Dobytěk tygr m dal, lu ák m mršiny,
vlk m, co v noci loví, notný kus zv íny.
Na všechny pamatoval, nic neodešlo s prázdnou.
Parbati, jeho žena, lest p ece nehoráznou si smyslela, z boha Šivy tak ztropila si smích:
kobytku lu ní malou skryla na adrech svých.

*Obelst n byl Šiva Ochránitel.
Mohadev! O Mohadev! Všem n co dal,
velbloud m bodlák a dobytku píci.
Kobylka byla malinká, syná ku m j spící.*

Když s rozdělením hotov byl, Parbati ptá se:
"Milión úst jsi nasýtil, pane, mn zdá se,
krom jedn ch." Šiva sm je se: Jídlo má
i kobylka ta malá, již h ejí adra tvá."
Parbati hned kobylku na adrech odkrývá.
Ta do líste ku erstvého své zoubky zarývá.
Užasne Jeho žena a do prsou se bije.
Vždy Šiva doopravdy nasýtil vše, co žije.

*Všechno stvo il Šiva ochranitel.
Mahadev! O Mahadev! Všechno stvo il,
pro velblouda bodlák, pro dobytek píci,
mat ino dal srdce tob , syná ku m j spící!*

SLUŽEBNÍCI JEJÍHO VELI ENSTVA

*Troj lenka, zlomky, násobilka
nic nepomohou, samá mýlka.
Kvak)> žab, Šlapy šlap, klapy klap,
z dešt pod okap.*

Celý m síc lilo jako z konve - lilo na tábor, v n mž bylo t icet tisíc muž a tisíce velbloud , slon , koní, volk a mezk . V kon in zvané Rávalpindí se tam shromáždili na p ehlídku p ed indickým místokrálem. Za místokrálem p ijel afgánský emír - divošský král zem nadmíru divošské. Emírovu t lesnou stráž tvo ilo šest set muž i koní, kte í p edtím tábor a lokomotivu jakživi nevid li - sve epí muži a sve epí kon až b hvíodkud ze St ední Asie. Noc co noc p ervali kon na nohou provazy a ve tm a blát pak lítala splašena sme ka po celém tábo e, jindy se zas utrhli velbloudí a v b hu klopytali o stanové provazy. Jak je to p íjemné, když lov k usíná, to si m žete domyslit. Stan jsem m l kus od ustájených velbloud , tam se mi, íkal jsem si, nem že nic stát. Ale jednou v noci ke mn n kdo nakoukl a k íkl: "Honem ven! Už jdou. Po mém stanuje veta!"

Hned jsem v d l, o kom je e . Vjel jsem do bot, navlékl si pršák a hnal se ven do plískanice. Má foxterié i fenka Lišti ka vylítla druhou stranou. Rozlehlo se je eni, chropt ní, sup ní, stanová ty praskla, stan se zhroutil a poletoval jako n jaké bláznivé strašidlo. Vrazil do n ho n jaký velbloud. Jak jsem byl promá ený a vzteklý, neubráníl jsem se smíchu. Nev da, kolik velbloud se vlastn utrhlo, o p ekot jsem se brodil bahnem dál, až mi tábor zmizel z o í.

Nakonec jsem upadl p es zadek d la. Hned jsem v d l, že jsem poblíž d lost electického stanovišt , kam se na noc d la ukládají. Nem l jsem chu motat se dokola v mrholení a ve tm . P ehodil jsem tedy pršák p es ústí jednoho d la, našel si pár nabíják a s nimi zrobil jakýsi vigvam. Vedle zadku druhého d la jsem pak ulehl a p emýšlel, kam se pod la Lišti ka a kde to vlastn jsem.

Zrovna jsem usínal, a tu cinkl postroj a někdo zachrchlal. Některý mezek šel kolem a stříhal mokřýma ušima. Podle toho, jak na něm chrastily emínky a kroužky a šetízky a součásti sedlové podložky, byl od baterie šroubovacích děl. Šroubovací děla jsou prokonečné dvoudílné kanóny. Podle potřeby se oba díly k sobě sešroubují. Berou se do hor, až kam mezek vyškrábe, a hodí se pro boj v skalnatém terénu.

Za mezkem se ubíral velbloud. Děkavými měkkými chodidly vachtal a klouzal v blátě jako nějaká zatoulaná slepice na všechny strany kroužil krkem. Naštěstí jsem se od domorodců naučil, že i zvířata - samozřejmě ne divokých, ale táborových -, vyrozuměl jsem tedy, co říká.

Zřejmě to byl ten, co se mi zamotal do stanu. Křikl totiž na mezka: "Co mám dělat? Kam mám jít? Sním jsem se porval, bylo to bílé, poletovalo to sem tam a holím to praštilo po zádech." (To byla má zlámaná stanová tyč, velmi mě to potěšilo.) "Pobížíme dál?"

"Aha," řekl mezek, "tak to ty děláš v táboře spolu s přáteli takový zmatek? Dobrá. Ráno dostaneš výprask. Tady máš závdavek."

Mezek vyhodil zadníma nohama, postroj mu přitom zacinkal, a zasadil velbloudovi dvě rány do žeber, až to zadunělo. K tomu dodal: "A teď už nenapadne bít v noci po mezích baterii a křik: 'Zloději, hoří!' Posaďte se a nekřičte hloupě krkem."

Velbloud se po velbloudím způsobu složil na zem jako sklápěcí pravítko a seděl a fňukal. Tmou se rozlehl dusot kopyt. Pravidelným krokem jako na vojenské přehlídce převaloval jezdecký kůň, přeskočil zadek děla a dopadl přímo vedle mezka.

"Je to hanba," zafrkal. "Poté tento týden řídili na našem stanovišti velbloudi. Jak má být k pěstí síle, když se nevyspí. Kdo jsi ty?"

"Mezek od zadního kusu druhého děla první šroubovací baterie," řekl mezek, "a ten druhý patří k tvým známým. Taky mě probudil. A co ty?"

"Číslo patnáct, oddíl E, devátý hulánský - jsem k Bertíkovi Cunliffa. Uхни trochu."

"Promi," řekl mezek, "potmě není na krok vidět. Zkus, že bych nad těmi velbloudy vylítl. Jdu si sem ze stanoviště trochu vydechnout a pohovět."

"Pánové," ozval se poníženo velbloud. "V noci se nám zdály ošklivé sny a dostali jsme strach. Jsem pouhý nákladní velbloud od devíticátého domorodého příšivého pluku, nejsem, pánové, tak statečný jako vy."

"U všech všudy, pro tebe netáháš náklad pro devíticátý příšivý domorodý pluk a lítáš po celém táboře?" pokáral ho mezek.

"Byly to velmi ošklivé sny," řekl velbloud. "Moc mě to mrzí. Poslouchejte! Co je to? Máme se zase rozběhnout?"

"Sebe," okřikl ho mezek, "nebo si ty dlouhé hnáty přerazíš o děla." Nastražil ucho a poslouchal. "Volci!" řekl. "Volci od děla. Namout, vyburcoval jsi se svými přáteli celý tábor. Dá to nějakého šouchání, než se takový volek od děla zdvihne."

O zem za in el et z a bok po boku se jedním ja mem sp áhnutí p ihrnuli dva bílí zarputilí volci, jací za slony, neochotné chodit blízko k palb , tahají t žká obléhací d la. Málem jim na et z šlápl jiný mezek: zu iv se shán l po n jakém Vilíkovi.

"On je to nová ek," vysv tloval mezek hulánskému koni. "Stýská se mu po mn . No tak, chlap e, p esta k u et. Tma t nepokouše." D lost ele tí volci ulehli vedle sebe a p ežvykovali. Mladý mezek se p itulil k Viktorovi.

"Strašidelné p ízraky, Vilíku!" ekl nová ek. "P íšly na nás ve spaní. Co myslíš, zabijí nás?"

"Mám chu po ádn t zkopat," zak ikl ho Vilík. "Cvi ený mezek vysoký trnáct p stí, a on tady p ed pánem d lá celé baterii ostudu."

"Ne tak zhurta!" ozval se hulánský k . "Pamatuj, že všichni za ínají stejn . Když jsem jako t íro ek (bylo to v Austrálii) poprvé uvid l lov k, b hal jsem p l dne. Uvid t tehdy velblouda, snad bych b hal dosud."

Pro anglickou kavalerii se do Indie dovážejí kon hlavn z Austrálie. Kavaleristé je sami zajížd jí.

"To je pravda," ekl Vilík. "P esta se, mláden e, t ást. Když mi poprvé nasadili na h bet úplný postroj i s etízky, postavil jsem se na p ední nohy a tak dlouho jsem vyhazoval, až jsem to všecinko st ásl. Vyhazovat podle všech pravidel jsem tehdy ještě neum l, ale celá baterie na mn mohla o i nechat."

"Ale to neza in el n jaký postroj," bránil se mladý mezek. "Z toho si, však to, Vilíku, víš, dávno nic ned lám. Ty p íšery byly jako stromy a kymácely se po našem stanovišti a sup ly. Praskla mi ohlávka, pohán níkde a ty, Vilíku, níkde, a tak jsem spolu s t mihle pány utekl."

"Hm!" ekl Vilík. "To já jsem zas, jakmile mi ekli, že se velbloudi utrhli, klidn vstal a odešel. Když mezek od baterie, mezek od šroubovacího d la, íká d lovým volk m páni, to má asi d kladn nahnáno. Kdopak jste, vy tam na zemi?"

Volci od d l p ehodili v hub žvanec a odpov d li oba naráz: "Sedmý pár prvního d la velké baterie. Velbloudi nás zastihli ve spaní, šlapali po nás, a tak jsme odešli. Rad ji ležet v blát než se dát vyrušovat na po ádném l žku. Tady vašemu známému jsme vymlouvali, že se nemá eho bát, ale on to v d l lip a nedal si íct. Bú!"

A p ežvykovali dále.

"To máš z toho, když se bojíš," ekl Vilík. "I volci od d l se ti vysm jí. To máš, mladíce, radost, co?"

Mladý mezek sklapl zuby a n co zamru el, jako že se žádného hovadského volka nebojí. Volci jenom ukli rohy o sebe a p ežvykovali dále.

"Nap ed ses bál, a te se zlobíš. To je nejhorší zbab lost," pokáral ho hulánský k . "Když se n kdo v noci poleká n eho, emu nerozumí, já bych mu to nem l za zlé. Kolikrát jsme se jen my, a bylo nás ty i sta padesát, utrhli ze stanovišt , když nám n jaký nová ek vypráv l, jaké u nich v Austrálii mají hady bí ovky, nakonec jsme se lekali kdejakého cancouru na ohlávce."

"V táboře se to ještě snese," řekl Vilík, "když má pár dní nepustí ven, kolikrát se sám splašen rozběhne, jen tak pro nic za nic. Ale jak to děláš ve službě?"

"To je něco docela jiného," řekl hulánský kůň. "To na mně sedí Bertík Cunliffe, má káma kolena a já jen koukám, abych správně našlapoval kopyty, držel pevně zadní nohy a šel se udidlem."

"Jak to, udidlem?" řekl mladý mezek.

"Při mokrých dávných zadních stoličkách," zafuněl hulánský kůň, "copak ty se při práci neučíš šel se udidlem? Co vůbec dokážeš, když se neumíš rázem otočit, jakmile se ti uzda přitiskne na krk? Pro jezdce je to otázka života a smrti a pro tebe ovšem taky. Jakmile ucítíš na krku uzdu, opřenou o zadní nohy se v tu chvíli otočíš; Když na to nemáš dost místa, vzepneš se na zadních nohách a tak se přece otočíš. Tomu se říká šel se udidlem."

"To my se neučíme," řekl upjatý mezek Vilík. "Učíme se poslouchat lovka, který nám strojí hlavy: na povel zastavit a na povel vyrazit. Myslím, že je to nakonec jedno. Při vší té parádě a drezúře, která jistě vašim zadním hnátům neslouží, co vlastně děláte?"

"Přijde na to," řekl hulánský kůň. "Obvykle se musím rozjet do houfu hulákajících špatných chlapců, ozbrojených noži - dlouhými lesklými noži, horšími než kovářské -, a musím hledět, aby se Bertík sousedovy boty dotýkal a netlačil do ní. Napravo od pravého oka vidím Bertíkovu píku a vím, že se mi nemůže nic stát. Řeknu Bertíkovi a mně, když se rozejdeme, to bych nechtěl, a už bych byl lovka nebo kůň."

"A co nože, bolí to od nich," zeptal se mladý mezek.

Jednou mě seklí přes hru, ale Bertík za to nemohl

"Kdo za to může, to je mi jedno, když to bolí!" rozumoval mladý mezek.

"To ti nesmí být jedno," opravil ho hulánský kůň. "Když jezdcí nedůvěruješ, tak rovnou uteče. Vsak to není naše koně dělají, a já jim to nemám za zlé. Jak říkám, Bertík za to nemohl. Chlap ležel na zemi, vzepjal jsem se, abych na něj ho nešlápl, a on po mně sekl. Až zas budu muset někoho překročit, šlápnu na něj ho, a to dělá klidně."

"Hm!" řekl Vilík. "Taková hloupost. Nože jsou vždycky ohavná věc. Nejlepší ze všeho je lézt s vyváženým sedlem na kopec, zuby nehty držet a nepovolit, plazit se, škrábat, drápat, až se octneš stovky stop výš na skalním výstupku, kde se jen taktak vejdeš s kopyty. Klidně tam stojíš - nechtěj, mládenče, po nikom, aby ti držel hlavu - klidně stojíš a čekáš, až smontují děla, a potom se díváš, jak do korun stromů hluboko pod tebou praskají granáty."

"A to nikdy neklopýtneš?" zeptal se hulánský kůň.

"To by byl div, aby mezek klopýtl," řekl Vilík. "S nevyváženým sedlem se mezek třeba přepokotí, ale stane se to málokdy. Kdybych ti tak mohl ukázat, jak to děláme. Je to krásná. Teprve za tři léta jsem pochopil, o lidem vlastně jde. Celé umění tkví v tom, neukazovat se proti obzoru, jinak po tobě stělní. Zapiš si to za uši, chlapče. Teba měli si zajít, jenom z toho schován. Při takovém šplhání bývám v celé baterie."

"Nechat po sobě stálet a nesmíš se vrhnout na ty, co po tobě stálejí!" zadumal se hulánský kůň. "To bych nevydržel. Raději bych šel s Bertíkem do útoku."

"Do útoku bys vůbec nešel. Vždyť to víš, dala se rozestaví a potom útočí sama. To je istá vada. S noží mi dej pokoj!"

Chvilí už vystrkoval nákladní velbloud hlavu a nemohl se dokat, až jim vpadne do očí. Zaslých jsem, jak si odkašlal a nesměle řekl:

"Taky - taky - taky jsem si zabojoval, ale pitom jsem ani nešplhal, ani neútočil."

"Když tak o tom mluvíš," odbyl ho Vilík, "šplhání nebo útočení asi moc nedáš. Tak jak to bylo, milý Otýpko,"

"Nejlepší je řekl velbloud. "Všichni jsme se rozsadili

"Má ty podpínko a máj ty podocasníku!" hlesl hulánský kůň. "Rozsadili?"

"Ano, rozsadili - bylo nás celkem sto," hovořil velbloud, "do velikánského tverce, za tverec vojáci naskládali vaky a sedla a potom přes hřebec stáleli ostošest."

Jací vojáci? Co se tam zrovna nachomýtl?" rozhořčil se hulánský kůň. "V jízdárně se u mě lehnot, aby jezdec mohl přes nás stálet, ale já bych to jinému než Bertíkovi Cunliffovi nestrpl. Šimrá mě to ve slabinách a kromě toho s hlavou na zemi nic nevidím."

"Co je ti po tom, kdo přes tebe stálejí?" namítl velbloud. "Kolem tebe je hromada vojáků a hromada velbloudů a kotouč dýmu. V tu chvíli se nebojím. Klidně sedím a čekám."

"Vida, a v noci se ti pak zdají ošklivé sny a vzbouříš celý tábor," řekl Vilík. "Tak nevím. Než já bych si lehl, natož sedl, a nechal někoho přes sebe stálet, spíše bych mu kopyty dal pár do hlavy. Hrdě, kdo to jakživ slyšel."

Dlouho bylo ticho a tu zdvihl hlavu jeden volek a řekl: "To je mi hloupost. Bojovat se dá jen jedním způsoby sobem."

"Ale jdi," dobíral si ho Vilík. "Tak ven s tím. Vy se v boji asi stavíte na ocas."

Jen jedním způsoby sobem," ozvali se oba volci naráz. (Snad to byla dvojčata.) "A to takhle. Jakmile zatroubí Dvojocasník (- v táborové hantýrce se tak říká slonovi -), zapáhnou nás, všech dvacet párů, do velkého dla."

"A pro vlastní Dvojocasník zatroubí?" řekl mladý mezek.

"Znamená to, že dál směřujeme k protějšímu týmu nepřítele. Dvojocasník je zbabělec. Společně se tedy do velkého dla zapáeme - Heja! - Hulá! - Híja! - Hula! My nešplháme jako kočky a nelítáme jako telata. Po dvaceti párech kráčíme po rovině, potom nám sundají jáma a dáme se do pastvy. Velká dla si to zatím přes rovinu vyizují s nějakým mstem, ohrazeným hliněnou hradbou, až z ní kusy odletují, a všude je prachu, jako když táhne domů spousta krav."

"A to vy se zrovna tehdy dáte do pastvy?" divil se mezek.

"Tehdy stejně jako jindy. Krmení se hodí vždycky. Nakrmíme se, znovu nám nasadí ja mo, potom odvedeme d lo zpátky Dvojocasníkovi, ten už na n ěká. N kdy velká d la palbu z m sta oplácejí, pár nás p i tom padne a zbylí mají pak víc pastvy. Osud - pouhý osud. Nic naplat. Dvojocasník je velký zbab lec. Nejlíp se bojuje takhle. Jsme brat i z Hapuru. Otec byl posvátný Siv v býk. Domluvili jsme."

"To jsem se toho dnes v noci dov d l," ekl hulánský k . "Co vy, páni od šroubovacích d l, jestlipak se vám chce jíst, když do vás st ílejí z velkého d la a za vámi je Dvojocasník?"

"Zrovna tak se nám nechce vsed sloužit voják m za podp ru nebo vrhat proti divoch m ozbrojeným noži. Kdo to jakživ slyšel. Horský výstupek, vyvážený náklad, pohán , který t nechá jít svou cestou, jako mezek jsem každému k službám; s tím ostatním dejte pokoj!" ekl Vilík a zadupal.

"Nejsme všichni stejní, to se ví," ekl hulánský k , "tví p íbuzní z otcovy strany, to je mi jasné, všelicos nechápu!"

Jenom nech mé p íbuzné z otcovy strany na pokoji," utrl se na n ho Vilík; mezek je totiž nerad, když se mu p ípomene, že má otce osla. "M j otec byl pán z jihu, jak padl na n jakého kon , porazil ho na zem a pokousal a pokopal až b da. Pamatuj si to, ty hn dý australský mustangu!"

Mustang je nevycválaný divoký k . P edstavte si, jak je závodnímu koni, když mu drožká ský k ěkne "ty herko". Tak n jak bylo našemu australskému koni. Všiml jsem si, jak mu ve tm b lmo ost e blýsklo.

"Koukej, ty synu osla p ivezeného z Malagy," procedil mezi zuby, "vezmi na v domí, že po matce pocházím od Karabiníka, který vyhrál pohár na melbournských dostizích. Tam u nás si nedáváme sprost nadávat od n jakého mezka s papouš ím zobákem a prase í tlamou, který slouží u baterie hrachových kanónk . Jsi p ipraven?"

"Postav se na zadní," zahýkal Vilík. Oba se vzepjali a stanuli proti sob . Cekal jsem, že se zu iv porvou, a tu n kdo ve tm zprava zahuhlal: "Ale d ti, na se rvete? Jen klid."

Oba nevrle odfrkli a spustili se na p ední nohy. Sloní hlas zní totiž nelib koni i mezkovi.

Je to Dvojocasník!" ekl hulánský k . "Nemohu ho ani vystát. Nosit na obou stranách ocas, to je trochu moc!"

Já si to taky myslím," ekl Vilík a vmísil se mezi hulánského kon . Jsme si v lec em podobni."

"To máme asi po matce," ekl hulánský k . "Co bychom se hádali. Hej, Dvojocasníku, jestlipak jsi p ivázán?"

Jsem." Dvojocasník se zasmál, až se mu celý chobot t ásl. "P ivázali m na noc ke k lu. Zaslechl jsem, co si povídáte. Jen žádný strach. Nejdte na vás."

Volci a velbloudi si ulevili. "Bát se Dvojocasníka - koho by to napadlo!" A volci dodali: "Žes to zaslechl, to nás mrzí, ale je to tak. Pro se, Dvojocasníku, tolik bojíš st flejících d l?"

"To máte tak," Dvojocasník si t el jednu zadní nohu o druhou, jako když školák od íkává báse , "vy to, zdá se mi, nechápete."

"Nechápete, zato d la tahat musíme," ekli volci.

"To vím a taky vím, že jste o moc state n jší, než si myslíte. To já nejsem. Onehdy mi kapitán od naší baterie ekl Tlustokožecký p ežitek."

"To má být n jaký jiný zp sob boje?" ozval se Vilík; už zase do n ho vjela kuráž.

"Co to je, to vy ovšem nevíte, ale já to vím. Znamená to asi tak uprost ed, a tam já tr ím. V duchu vidím, co se stane, až granát vybuchne. Vy volci to nevidíte."

Já ano," ozval se hulánský k . "Aspo trošku. Ale snažím se na to nemyslit."

"To já zas vidím víc než vy, a p ece na to myslím. Víím, že musím na sebe dbát, a je m po ádný kus, a víím, že když onemocním, nikdo si se mnou neví rady. Nanejvýš p estanou mému pohán í platit do té doby, než se uzdravím, a já svému pohán í v bec nev íím."

"Ach tak!" ekl hulánský k . "Tudy na to, to já zas Bertíkovi v íím."

"Posa mi na h bet t eba celý pluk Bertík , a nijak m to nevzpruží. Co víím, to mi sta í na to, abych zneklidn l, ale nesta í mi na to, abych p ece jen táhl vp ed."

"My to nechápete," bránili se volci.

"Bodej . S vámi nemluvím. Nevíte, co je to krev."

"Víme," ekli volci. ,Je to ervená tekutina, vsakuje se do zem a pí."

Hulánský k vyhodil nohama, posko il a odrfrkl.

"Nemluv mi o ní," ekl. Jen na ni pomyslím, hned ji cítím. Mám chu rozb hnout se, i když na mn Bertík nesedí."

"Vždy tu žádná není," ozval se velbloud s volky. "Pro jsi tak bláhový?"

"Krev je odporná," ekl Vilík. "Chu rozb hnout se sice nemám, ale nechci o ní mluvit."

"Tudy na to," ekl Dvojocasník a na vysv tlenou mávl ocasem.

"Kudy, vždy jsme tu celou noc," ekli volci.

Dvojocasník dupl, až mu na noze za in el železný kruh. "S vámi nemluvím. Vy v duchu nic nevidíte."

"To ne. Vidíme jenom ty ma o ima," ekli volci. "Vidíme p ímo p ed sebe."

"Kdybych uml jen to a nic jiného, nemuseli byste tahat velká dila. Kdybych byl jako můj kapitán - ten vidí všechno v duchu ještě před palbou, celý se těse, aleje tak moudrý, že neuteče -, kdybych byl jako on, tahal bych díla jako nic. Ale mít tolik moudrosti, nebyl bych se tu octl. Byl bych jako dřív lesním králem, před dne bych prospal a koupal bych se chodil, jak by se mi zachcelo. Měsíc jsem se už předně nevykoupal."

"To je hezké," řekl Vilík, "ale něco sáhodlouze pojmenovat, tím se nic nespraví."

"Pst!" okřikl ho hulánský kůň. "Tak se mi zdá, že chápu, jak to Dvojocasník myslí."

"Za chvíli to pochopíš ještě líp," rozhorlil se Dvojocasník. "Tak mi vysvětlí, proč se ti tohle nelíbí."

Zuřivě zatroubil, co mu chobot stáčil.

"Přestaň," okřikli ho naráz Vilík i hulánský kůň. Zadupali a zatetelili se, až to bylo slyšet. Sloní troubení je vždycky ošklivé, zvláště pak v noci.

"A nepřestanu," řekl Dvojocasník. "Vysvětlíte mi to laskavě. Hrmf! Rrrt! Rrrmf! Rrrhha!" Najednou umkl, ve tmě něco zakouelo. Konečně Lištička našla. Stejně jako já i ona věděla, že ze všeho nejvíce se slon bojí štěkavého pejska. Přestala na Dvojocasníka dorážet a šafala mu po mohutných nohách. Dvojocasník se od ní odštrachal a zaječel. Jdi pryč, pejsku. Neomchávej mi kotníky, nebo tě kopnu. JJodný - milý pejsáčku! Táhni, ty hafavá potvůrko! Proč jsi nikdo neodvede? Ještě mě pokouše."

"Tak se mi zdá," řekl Vilík hulánskému koni, "že našemu příteli Dvojocasníku kdeso nahání strach. Kdybych tak byl za každého psa, kterého jsem vykopal za cvičení, dostal bych předně najíst, moc by nechybělo a vydal bych za dva Dvojocasníky."

Zahvízdal jsem na Lištičku. Celá zablácená ke mně přibíhala, lízala mi nos a dlouze mi vyprávěla o tom, co se mě po táboře nahledala. Že rozumím zvířecí řeči, to jsem jí neprozradil, jinak bych s ním nebyl vůbec obstál. Zapjal jsem šiji tedy do pršáku. Dvojocasník zatím přešlapoval, dupal a bručel si něco pro sebe.

"Zvláštní! Zvláštní věc! Máme to v rodině. Kampak se ta ošklivá potvůrka poděla?"

Bylo slyšet, jak kolem sebe šmátrá chobotem.

"Zřejmě každý máme nějakého brouka v hlavě," povzdechl si a odfrkl. "Tak se mi zdá, pánové, že jsem vás tím zatroubením polekal."

"Polekal, to zrovna ne," řekl hulánský kůň, "mě se jen zdálo, jako bych měl na hřebět místo sedla sršň. Už s tím nezačíněj."

"Mě straší pejsek a tady velblouda zas ošklivé sny."

"Šťastí že nemusíme bojovat všichni stejně," řekl hulánský kůň.

Mladý mezek dlouho mlčel a najednou řekl: "Rád bych věděl, moc rád bych věděl, proč musíme vůbec bojovat."

"Protože nám to kážou," frkl pohrdliv hulánský k .

"Rozkaz," ekl mezek Vilík a scvakl zuby.

"Hukni hai! (Tak zní rozkaz!)" zachr el velbloud. A Dvojocasník a volci po n m opakovali:
"Hukni hai!"

"Ano, ale kdo ho dává?" zeptal se mez í nová ek.

" lov k, který ti jde u hlavy nebo ti sedí na h bet nebo t drží na ohlávce nebo ti kroutí ocas," ozval se Vilík, po n m hulánský k , velbloud a volci.

"Ale kdo jim dává rozkaz?"

"Moc bys toho, mláden e, cht l v d t," usadil ho Vilík, "ješt dostaneš kopanec. Poslouchej lov ka, který jde p ed tebou, a na nic se neptej."

"Správn ," ekl Dvojocasník. Já vždycky poslechnout nemohu, protože tr ím n kde uprost ed, ale Vilík to íká správn . Poslouchej toho, kdo stojí vedle tebe a porou í, jinak zastavíš celou baterii a ješt ti na ežou."

Volci od d l se zdvihli a ekli: "Hnedle bude den. Vrátime se na svá stanovišt . Pravda, vidíme jen svýma o íma a chyt í moc nejsme, ale my dva jediní jsme se v noci nebáli. Dobrou noc, hrdinové."

Nikdo ani nemukl. Hulánský k to zkusil zamluvit: "Kdepak je ten psík? Kde je pes, tam je lov k."

"Tady, pod spodkem d la u svého pána," hafla Lišti ka. "Ty nemehlo, ty velbloudisko, tys nám p evrhl stan. M j pán se hrozn zlobí."

"Fú!" vyhrkli volci. "Tak to bude b loch."

"To se ví," ekla Lišti ka. "Copak si myslíš, že se o m stará n jaký erný honák volk ?"

"Uá! Uach! Fú!" polekali se volci. "Honem pry !"

Jak se brodili blátem, n jak se s ja mem napíchli na voj vozíku se st elivem a z stali tr et.

"To jste to vyvrbili," ekl klidn Vilík. "Neškubajte sebou. Do rána se nehnete. Copak je vám?"

Po zp sobu indického rohatého dobytka za ali volci sy iv fun t, strkali se, šubali, motali, dupali, vztekle chropt li, nohy jim ujížd ly, div nepadli do bláta.

Ješt si zlámete vaz," napomenul je hulánský k . "Co máte proti b loch m? Já s nimi žiji."

"Když oni - nás - pojídají! Zatla !" ekl krajní volek. Ja mo prasklo a oba se spolu odštrachali.

Předtím jsem vůbec netušil, proč se indický dobytek Angličanům tak bojí. Jíme hovíz - honák se ho ani nedotkne - a dobytka se to ovšem nelíbí.

"A mým sedlovým otázkou se ežou. Kohopak by napadlo, že se dvě taková nemotorná hovada splaší?" řekl Vilík.

"Nech je být. Půjdu se na toho lovka kouknout. Pokud vím, bledší mívají všelicos po kapsách," řekl hulánský káplík.

"Tak tě opustím. Že bych je měl nějak moc rád, to ne. Ostatní bledší, kteří nemají kde spát, bývají šmahem zloději, a já mám na hlavě hromadu státního majetku. Pojď, chlapče, vrátíme se na své stanoviště. Dobrou noc, Australane! Uvidíme se snad zítra na přehlídce. Dobrou noc, milý Otýpko! - Nepoddávej se tolik citlivě. Dobrou noc, Dvojocasníkú! Netrub, až přijdeš zítra na cvičení kolem nás. Mates nám ady."

Mezek Vilík vojenským krokem furiantsky odšmatlal. Hulánský káplík mi tak dlouho mluvil v náprsních kapsách, až dostal suchar. Lištička, ta mazaná potvůrka, mu zatím bájila o tom, že chováme, já a ona, tucty koní.

"Na přehlídku si zítra pojedou v loveckém vozíku," řekla. "Kde ty budeš?"

"Na levé straně druhé škadrony. Já, slepinko, udávám krok celému oddílu," řekl dvorník. "Už musím za Bertíkem. Mám zablácený ocas, než mi na přehlídku vyparádí, bude mít dvě hodiny chvilky." "

Odpoledne se konala velká přehlídka všech tisíc mužů. Dostali jsme s Lištičkou přikéřeno místo blízko místokrále a afghánského emíra. Ten měl na hlavě vysoký černý astrachánový širák a na něm uprostřed velkou dýmákovou hvězdu. Zprvu nám svítilo slunce, kolem nás pochodovaly pluky, vlna za vlnou se stejným rytmem sunuly nohy, ve vyrovnaném šiku za nimi jela dýla, až nám oči přecházely. Podle krásné melodie "Bonnie Dundee" drobným klusem se přihnala kavalerie. Lištička, usazená na loveckém vozíku, zastíhala ušima. Kolem nás ujížděla druhá hulánská škadrona a v ní hulánský káplík; ocas měl jak hedvábný, hlavu vztaženou na prsa, jedno ucho namířeno dopředu, druhé dozadu, vykroval si plavně jako plovák a udával krok celé škadroně. Potom projela kolem velká dýla. Uviděl jsem Dvojocasníka ještě se dvěma jinými slony zapraženého do čtyřicetiberního obléhacího dýla, za nimi pak šlo pod jeho dvacet párů volků. Sedmý pár měl nové jarmo a vypadal nějak toporně a utmáceně. Nakonec projela šroubovací dýla a mezek Vilík se tvářil jako velitel vojska. Postroj měl namaštěný a vyleštěný, až se celý blyštil. Provolal jsem mezkovi Vilíkovi hurá, ale on se nedíval ani napravo, ani nalevo.

Znovu se rozpršelo a chvíli byla taková mlha, že na pohyb vojska nebylo vidět. Seskupilo se na planině do pláče a potom se roztáhlo v šik. Šik rostl a rostl a rostl, až měl od jednoho konce k druhému tři čtvrtě míle - pevná hradba mužů, koní a děl. Postupoval přímě k místokrali a emírovi, jak se k nim blížil, země se otácala jako paluba na parníku, když jdou stroje na plnou páru.

Kdo tam nebyl, nedovede si představit, jaký dojem mají z takového stejného postupu diváci, i když vědí, že je to pouhá přehlídka. Koukl jsem po emírovi. Až doposud nedal na sobě znát úžas. Ale najednou vyvalil oči, hmátl po uzdě a ohlédl se. Chvilku vypadalo, že už vytrasí šavli a proseká se přes Angličany a Angličanky usazené vzadu v korbách. A tu

postupující šik rázem strnul, země se přestala třást, vojsko zasalutovalo a najednou spustilo tisíc kapel. Pehlídka skončila a pluky odtáhly v dešti do tábora. Pochovní kapela zanotovala:

Velká, prostřední i malá,

hurá!

do archy se ubírala
zvíata vždy po dvou, trala!
Všechna se tam namakala,
aby nezmokla!

A tu jsem zaslechl nějakého staříka, prošedivlého vlasatého náčelníka odněkud ze Střední Asie, který k nám přišel s emírem, jak se vyptává domorodého indického důstojníka.

Jakpak takový div dokážete?" řekl.

Důstojník mu odpověděl: "Poslechnou na rozkaz."

"Copak jsou zvíata tak moudrá jako lidi?" řekl náčelník.

"Poslouchají stejně jako lidi. Mezek, koň, slon, volek poslouchá poháně, poháně seržanta, seržant poručíka, poručík kapitána, kapitán majora, major plukovníka, plukovník brigádníka, brigádník generála, generál pak poslouchá místokrále, který je císařovniným služebníkem. Tak to dokážeme."

"Kéž by to tak bylo i v Afghánistánu!" povzdechl náčelník. "Tam poslouchá každý sám sebe."

Domorodý důstojník si nakroutil kníry a řekl: "Proto si musí váš emír, kterého neposloucháte, chodit pro rozkazy k našemu místokrali."

PÍSEŇ TÁBOROVÝCH ZVÍAT

zpíváné na vojenské pehlídce

DLOST ELE TÍ SLONI

Hlavou a koleny my přisobíme strach a děs,
díků nám byl Alexandr silný jako Hérakles,
tak sloužíme, co bodec Vrážejí nám do šíje.
Uhněte z cesty - deset stop se tyčí polní artilerie.

VOLCI OD DOLU

Prach hrozí neradi, když granát na ně namíří,
jsou celí bez sebe, ti hrdinové v krunýřích.

Co s nimi! To zas volek tahoun mnohem lepší je.
Uhn te z cesty - je nás dvacet pár polní artilerie.

JEZDE TÍ KON

P i melodii, jakou hrají huláni,
dragouni, husa i, to se to uhání,
na poslech koním stejn p íjemná je,
jako když ekneš "voda" nebo "stáje".
V í každý, kdo je v sedle pravý um lec,
že hlavní v c je žrádlo, trénink, h ebelec.
Pak pyšn vzpínají se ve škadron
dragounští, husarští, hulánští kon .

MEZ Í BATERIE ŠROUBOVACÍCH D L

Vzh ru a vzh ru nás to neustále nutí,
až tam, kde kostrbatá cesta mizí v suti.
Jen zkuste zadržet ho, když se mezek chystá
stanout, kde víc než pro dv nohy není místa.
Zdar seržant m, co nebrání nám prudce stoupat,
zmar honák m, co nechávají d la houpat.
Jen zkuste zadržet ho, když se mezek chystá
stanout, kde víc než pro dv nohy není místa

ZÁSOBOVACÍ VELBLOUDI

Velbloud, tvor hrbatý,
zná málo not,
jen ch tán, ten pozoun JJu atý,
ratata, pozoun JJu atý,
mu troubí na pochod:
Dál nejdu! A nejdu! Ani hni!
Zdá se mi:
Tam z p edních ad n komu spad
náklad. Bác! - už je na zemi.
Ach, shodit své b ím ! Chvilku si pohovíme.
Ta únava!
Urrr! Jarr! Grr! Arrr!
N kdo tam vp edu výprask dostává.

VŠECHNA ZVÍ ATA SBOREM

Pod ja mem i pod chomoutem
sehnutí anebo poutem
pevn k sob p ipoutání,
naložení, osedlaní,

po pláni se všichni plouží.
Každý tak i onak slouží,
úmorným pochodem zpocen,
od ran bi em krví zbrocen.

S nimi táhnou v jednom šiku
houíy chmurných bojovník .
íkají si, uprášení,
na je válka, utrpení!

*Po pláni se všichni plouží,
každý tak i onak slouží,
pod ja mem i pod chomoutem,
s druhým spoután jedním poutem.*

DRUHÁ KNIHA DŽUNGLÍ

KDE SE VZAL STRACH

*Vody je sotva nad paty,
jsme kamarádi, já a ty;
jak na b ehu tu sedíce,
toužíme svlažit sanice.
Je vedro, nepohne se list,
kdopak by myslil na ko ist.
S vlkem leží bok po boku
kolouch, strach nemá z úskoku,
jelen jen pozoruje spár,
co otci v stíl smrt a zmar.
Vody je sotva nad paty,
jsme kamarádi, já a ty.
Jak zablýskne, hrom ude í,
hned skon í Vodní p ím í.*

Zákon džungle - na celém sv t zákon nejstarší - pamatuje tém na všechno, co m že obyvatele džungle potkat. Je to soubor p edpis , zdokonalený asem i zvykem. Jak si snad z d ív jších p íb h pamatujete, pobyl Mauglí delší dobu v séónijské sme ce a zákonu džungle se u il u hn dého medv da Bálúa. V né pou ování se chlapci zajídalo. Bálu mu stále tvrdil, že zákon je jakási obrovská liána, kolem kdekoho se ovíjí a uniknout nelze. Jen co se, brat í ku, dožiješ mého v ku, však uvidíš, že kdeco v džungli podléhá aspo jednomu zákonu. P íjemná podívaná to zrovna nebude," ekl Bálu.

On je jedním uchem poslouchal a druhým zas poušt l ven. Takový chlapec po ád jenom jí a spí, na nic nemyslí, a najednou je to tady. Jeden rok se Bálúova slova splnila a tu Mauglí zjistil, že se celá džungle ídí jedním zákonem.

Za alo to tehdy, když v zimě ani nezapršelo. Při setkání v bambusové houštině řekl Mauglímu dikobraz Sáhí, že hlízy planých amnan usychají. Sáhí je, jak známo, až směšný a živí se jen tím nejlepším a nejzralejším. Mauglí se mu dal do smíchu: "A co je mně po tom?"

"Zatím to eba nic," zachrastil Sáhí upjatá nevlídná bodlinami, "však se do káme. A co ta hluboká skalní tůň pod velí skálou, dá se v ní, bratříku, potápnout?"

"Nedá. Hloupá voda z ní nadobro mizí, nemám chuť rozbít si hlavu," řekl Mauglí. Byl přesvědčen, že má rozum za potvora obyvatel džungle.

"Tvoje škoda. Skulinkou by ti tam možná vnikla špetka moudrosti." Sáhí se rázem naježil, aby ho snad Mauglí nezatahal za štětky na nose. O tom, co říkal Sáhí, pověděl pak Mauglí Bálúovi. Bálú zvažoval a na co si jen tak pro sebe zabruel: "Být tady sám, rázem bych zmínil loviště, než si vzpomenu druhů. Jenže když lovíš mezi cizími, nakonec se s nimi porveš - ještě by mému lovišti ti ublížili. Po káme, až pokvete mahua."

Oblíbený Bálú v strom mahua to jaro vůbec nekvetl. Voskovce zelenavé, zažloutlé květy vyprahly vedrem, ještě než se rozvily. Bálú si stoupl na zadní nohy a zatáhl stromem, ale na zem spadlo jenom pár uhnílych okvětních plátků. Krátek po krátku pronikalo nezkrotné vedro až do hloubky džungle, až od ní ho žloutla, hnědla, černala. Zelený porost na stromech roklí se spálil zářem na zpětrhané drátky a zkroucené mázdry trouchniviny. Na okraji vsáklých a speklých skrytých tůňů byla poslední drobounká stopa jakoby z litiny. Ze stromů se odlepily šavnaté popínavé rostliny a zmíraly u jejich paty. V horkém vzduchu vadl a chrastil bambus a hluboko v džungli se mech sloupal ze skal, až byly stejné holé a žhavé jako tetelivě modré valouny v eišti.

Hned po ústupu roku se odebrali na sever ptáci a opice. Věděli, co se blíží. Srnci a kočky se poušteli do pustých polí poblíž vesnic a často hynuli lidem před oči; ti byli tak slabí, že je ani nestačili skolit. Jenom luák Cíl tam zůstal a tloustl, mršiny měl hojně a šelmám, které se samou slabostí neprodraly na nová loviště, večer co večer zůstal, že ti dny letu na všechny strany slunce hubí džungli.

Po žádný hlad Mauglí doposud nezakusil. Bral tedy zavděk i léta starým plesnivým medem, vyškrabaným z opuštěných skalních ústředím jako smůla a s popraškem zaschlého cukru. Slídil také po ústředích zalezlých do stromové kory a vosy okrádal o mláta. Zvěř v džungli byla kostaká a Baghíra se po něm nenajedl, i když v noci několikrát po sobě něco ulovil. Že chyběla voda, to bylo nejhorší. Obyvatelé džungle pijí sice z řídka, ale když se k tomu dostanou, napijí se dle kladně.

A parno nepěstávalo, vstřebalo veškerou vláhu, nakonec se hlavním eištem Vaingangy prodíral mezi mrtvými břízami pouhý pramínek. Divoký slon Háthí, který se dožívá více než stalet, uviděl, jak se zprostředky vynořuje a osychá protáhlý tenouký modrý skalní hbit. I poznal, že hledí na Mírovou skálu, a jako kdysi před padesáti lety jeho otec, i on teprve vztyčil chobot a vyhlásil Vodní písmo. Chraplavě to potom vykřikovali srnci, divocí kanci a buvoli; široko daleko kroužil luák Cíl a hvízdavým a pištivým hlasem kdekoho na to upozoroval.

Kdo po vyhlášení Vodního písmo zabíjí u napajedla, toho stihne smrt. Je to proto, že pít je přednější než jíst. Při nedostatku vody se každý v džungli nájedl jak protlučen. Ale voda je voda, a jakmile se obyvatelé džungle přihnou k jedinému zdroji, aby se tam posílili, rázem ustane

boj. Za lepších časů bývalo vody hojně. Jít se napít k Vainganze nebo jinam znamenalo dát život v sázku, patřilo to ke kouzlu těch nočních toulek. Slézt opatrně dolů, aby ani lístek nezašustil, po kolena ve vodě přebrodit mluví se, přehlušující všechny zvuky odzadu, s ustavičným ohlížením se napít, kdejaký sval ve stehnu, a při náhlém leknutí stěmhlav vyrazit, vyválet se na písčitém okraji a dlekladně napít a na břehu zmámený se vrátit k obdivem žasnoucímu stádu, v tom si zvláště líbali srnčí s lesklým paroží už proto, že je mohl každou chvíli povalit a drapnout Baghíra nebo Sér Chán. Skončila nebezpečná hra na život a na smrt, v jednom houfu se vyhladovělí a utmácení obyvatelé džungle - tygr, medvěd, buvol, vepřotáhli k opadlé kůře, chlemtali zkalenou vodu a dlouho pak v ní tréleli tak zmalátnělí, že se ani nemohli hnout dál.

Celý den hrabali srnčí a vepřiv hlíně po něm lepším než je suchá kůra a uschlé listí. Nikde bahnitě, aby se v nich buvoli ochladili, nikde osení, aby šije uškulí. Dávno už odlezli z džungle až k kůře hadů a tšili se na nějakou zatoulanou žábu. Leželi stočeně kolem vlhkých kamenů a nezaútili, ani když je muchající vepřypákem odstrlí. í ní želvy vyhubil vychytralý Baghíra a íby, ty se hluboko zaiyly do rozpraskaného bahna. Jako dlouhý had se přes mluinu táhla Mírová skála a se sykotem se o její rozpálené stěny vypařovaly malátně vlnky.

Noc co noc tam Mauglí nacházel chládek a společnost. Ani nejhladovější nepřátelé teóni ho nestáli. Při své nahotě vypadal ještě hubenější a ubožejší než druzí. Vlasy, vyrudlé od slunce, mlu jako koudel. Žebra mu vystupovala jako proutě na košíku. Od lezení a slídění po tšech mlu kolena a lokty samý mozol. Na vyzáblých nohou a rukou vypadaly ty mozoly jako uzlíky travních stébel. Chladným a klidným zrakem se však díval zpod rozčuchané kštiny. Jeho rádce v tškých ásech, Baghíra, mu radil, aby se pohyboval klidně, lovil zvolna a vbec se nerozšloval.

"Je to bída," ekl černý pardál jednoho večera žhnoucího jako pec. "Vsak ona pomine, jen to vydržet. Jestlipak máš, loví mládě, plné břicho?"

"Něm jsem se nacpal, ale nic mi to není platné. Snad na nás deště zapomněly a už se nevrátí, nemyslíš, Baghíro?"

"To nemyslím. Však ona zas rozkvetě mahua a koloušci zbuclatí od první trávy. Poj k Mírové skále, poslechneme si, co je nového. Sko mlu, bratě, na hbet."

"Nosit břemena, to se tě nehodí. Zatím se udržím na nohou. Ani ty, ani já v ruce na krmné volky nevypadáme."

Baghíra si změil rozedrané, zaprášené boky a zašeptal: "Dnes v noci jsem skolil zapraženého volka. Přijsem to dopracoval: nebýt toho, že byl pod jámem, ani bych si netroufl po něm skoit. Úúú!"

Mauglí se zasmál: "Stali se z nás náramní lovci. Já si už troufám na ervy." Praskajícím podrostem slezli oba na íní břeh, na všech stranách vroubený krajkovím mlu in.

Přistoupil k nim Bálu a ekl: "Voda dlouho nevydrží. Jen se podívejte tamhle na druhou stranu! Kůře vedou stezky jako lidské silnice."

Tuhá tráva džungle na protější pláni uhynula vstoje, jako by byla mumifikována. Od stezek, které si srnci a kanci k večeru vyšlapali, byla bezbarvá planina žíhána prašnými stružkami, proraženými v desetistopové trávě. Už teprve záhy zrána se tito dlouhými alejemi valili k vodě první návštěvníci. Jako šupavý tabák dráždil prach lačny a kolouchy ke kýčání.

Výš proti proudu tekoucí na ohbí mrtvé tekoucí obklopující Mírovou skálu i strážce Vodního písmení stál se svými syny divoký slon Háthí, písmení ku všecek vyzáblý a šedý, kýval se ze strany na stranu - stále se jen kýval. Kousek pod ním stál srncí pádvoj, dále za nimi divocí kanci a buvoli. Na protějším břehu, kde rostou vysoké stromy až u vody, měli vyhrazené místo masožravci, tygři, vlci, pardáli, medvědi a jiní.

"Jedním zákonem se řídíme, to je vidět," řekl Baghíra. Jak lezl do vody, zadíval se na druhý břeh: s vypoulenýma očima, s parohy cvakajícími o sebe se tam cpali a strkali srnci a kanci. "Dobrý lov vám všem, kdo jste z mé krve," dodal a natáhl se na písmení tak, že mu jeden bok ouhal z vody. Potom procedil mezi zuby: "Nebýt zákona, to by se nám to lovilo."

Poslední vlna neušla nastraženým uším srnců. Jejich očima probíhala ustrašený šepot. "Písmení! Nezapomeň na písmení!"

"Ticho, vy tam ticho!" zahuhlal divoký slon Háthí. "Písmení platí, Baghíro. Nehodí se mluvit o lovu."

"To já dobře vím." Baghíra zakoulel žlutýma očima směrem k hornímu toku. "Pojídám želvy - chytám žáby. Ngája! Kdyby mi tak šlo k duhu chroustání v tvech!"

"To je taky naše vroucí právní," mekl koloušek. Narodil se teprve na jaře a moc se mu to na světě nezamlouvalo. I Háthí se navzdory celé těle obyvatel uchichtl. Mauglí, o lokty opřený v teplé vodě, se však rozesmál na celé kolo a nohama šlehal vodu, až se zpěníla.

"Dobrá, zelená i," zavrnil Baghíra. "Až vyprší písmení, budeš to mít u mě k dobru," a v šeru si koloucha pronikavě zmínil, aby ho pak s určitostí poznal.

Jeden po druhém se u napajedel rozpovídali. Se šoucháním a chrochtáním si kanec zjednával víc místa. Buvoli na sebe bučeli, jak se smekali po písčivých náspech. Srnci trpce žalovali, že si samým sháněním potravy div nohy neubíhají! Občas se písmeníku na něco zeptali masožravci, ale nic kloudného se od nich nedověděli. Ve skalách a drnících haluzích skučeli a zas utučal žhavý vítr džungle a metal na hladinu v tvech a prach.

"Hynou i lidé u pluhu," ozval se mladý sámbar. "Tí jsem zahlédl od západu slunce do soumraku. Leželi bez hnutí a jejich volci taky. Za chvíli tak budeme ležet i my."

"Od včerejší noci seka zase opadla," řekl Bál. "Zažil jsi už, Háthí, takové sucho?"

"Však ono přejde, ono přejde," řekl Háthí a vodou si pokropil záda i boky.

Jednoho tady máme, ten to dlouho nevydrží," řekl Bálu a pohledem zavadil o milovaného chlapce.

Mauglí se ve vodě posadil a zlostně řekl:

"To myslíš m ? Dlouhý kožich p es kosti nemám, zato - zato kdyby tebe, Bálúe, stáhli z k že
"

Háthí se nad tím všecek osykl a Bálu p ísn spustil:

" lov í mlád , takhle mluvit s u itelem zákona se nesluší. Bez kožešiny m jakživ nikdo nevid l."

"Vždy já jsem to, Bálúe, tak zle nemyslel. Smysl byl ten, že ty jsi tak ka kokosový o ech ve slupce. Já jsem stejný o ech, jenže zbavený slupky. A ta tvoje hn dá slupka Mauglí sed l s nohama zk íženýma pod sebe a jako vždy šermoval p i e i ukazovákem. Tu po n m Baghíra hrábl m kkou tlapou a naznak ho p evrátil do vody.

Chlapec se s prskáním vyno il a erný pardál ho pokáral: " ím dál h . Nejprve bys Bálúa stáhl z k že, te zas z n ho d láš kokosový o ech. Dej pozor, a ti neud lá, co d lajízralé o echy."

"A co?" Z nepozornosti Mauglí nalítl na nejstarší chyta ku džungle.

"Ze ti rozbije hlavu," ekl klidn Baghíra a znovu ho potopil.

"Dobírat si u itele není správné," ekl medv d a pot etí se Mauglí octl pod vodou.

"Ze není správné! Co chcete? Ten nahá si tady lítá, tropí si šašky z lovc , kte í n co dokázali, a i ty nejlepší z nás pro nic a za nic tahá za vousky." To se dobelhal k vod chromý tygr Šér Chán. Chvíli se pásl na leknutí srnc z prot jšího b eh, potom sklonil hranatou, lalo natou hlavu a p i chlemtání zavr el: "Džungle se nám prom nila v líhe holátek. Podívej se na m , lov í mlád ."

Mauglí se na n ho podíval - p esn ji e eno s drzostí sob vlastní zabodl do n ho zrak - a za chvíli Šér Chán zneklidn l a odvrátil hlavu. Napil se a zabru el: " lov í mlád sem, lov í mlád tam. Není to mlád lov í ani jiné, vždy ze m nemá strach. Nap esrok abych se ho dovolil, než za nu pít. Vrrr!"

"To se ti m že stát," Baghíra si ho up en zm il, "i to se ti m že brzo stát... Fuj, Šér Cháne! Jakou hanbu jsi to zas na nás uvalil?"

Od namo ené brady a tlamy chromého tygra plavaly po ece tmav mastné mouhy.

Šér Chán chladn odtušil: Je to od lov ka, p ed hodinou jsem skolil lov ka." A dál si pro sebe vr el a p edl.

V adách zví at se to zakolísalo a zavlnilo, ozval se šepot, ten pak zmohutn l v ryk: " lov ka skolil! lov ka! lov ka!" Kdekdo upíral zrak na divokého slona Háthího, ale Háthí jako by neslyšel. Háthí jedná až v pravý as, proto se dožívá tak vysokého v ku.

"Skolit lov ka v takovou dobu! To jsi nenašel jinou ko ist?" Baghíra štítiv vylezl z pot ísn né vody a jako ko ka si ot epal tlapy.

"Chtěl jsem pochoutku, ne potravu, proto jsem ho skolil." Znovu se ozval ustrašený šepot a bystrým očkem zamžoural Háthí po Šér Chánovi.

"Pochoutku," zahuhlá Šér Chán. "Jdu se po něm napít a umýt. Chce mi to někdo zakázat?"

Jako bambus ve vichru se Baghírovi prohnul hřbet. Háthí jen zdvihl chobot a klidně promluvil.

"Tedy pro pochoutku jsi ho skolil?" zeptal se ho. Háthímu je radno na otázku odpovědět.

"Zajisté. Bylo to mé právo, byla to má noc. Vsaň ty to Háthí, víš," ozval se dost zdvořile Šér Chán.

"Ano, vím," odpověděl Háthí. Odmlčel se a řekl: "Už ses napil dosyta?"

"Pro tuto noc jsem syt."

"Tak se klič odtud. Reka je na to, abys z ní pil, ne abys ji znečišoval. Jenom chromý tygr se ohání svým právem v tuto dobu, kdy - kdy trpíme všichni stejně - lidé i obyvatelé džungle. A už ses omlít nebo ne, táhni, Šér Cháne, do pelechu."

Poslední slova na něm ho zatroubil blesk jak z polnice a jeho tři synové se hnuli o křep vpřed. Nebylo to ani třeba. Šér Chán si ani zavrčet netroufl a zmizel. Stejně jako druzí i on věděl, že když jde do tuhého, Háthí je pánem džungle.

"O jakém právu tu mluví Šér Chán?" pošeptal Mauglí do ucha Baghírovi. "Skolit lovka je přece vždycky hanba. Tak to stojí v zákoně. A Háthí najednou tvrdí

"Zeptej se ho, bratříku. Já nevím. Ale ať si je to správné nebo ne, nebýt Háthího slova, málem jsem dal tomu chromému ezníkovi za vyučnou. Rovnou po skolení lovka přijít k Mírové skále a ještě se tím chlubit - to dělá jen šakal. A ke všemu nám potísnil vodu."

Chvíli to trvalo, než si Mauglí dodal odvahy. Oslovit rovnou Háthího, to nebylo jen tak. Nakonec zvolal: "Co to má vlastně Šér Chán za právo, Háthí?" Ozvěnou se jeho slova rozlehla po obou březích. Obyvatelé džungle jsou náramně zvědaví, a co zrovna zažili, tomu snad jediný z nich rozuměl - zamyšlený Bál.

"Je to starý příběh, starší než džungle," řekl Háthí. "Ticho tam na březích, já vám ten příběh povím."

Kanci a buvoli se chvíli šouchali a strkali, až nakonec v dci stáda jeden po druhém křikli: "Vekáme." Háthí pokročil vpřed, až mu tři u Mírové skály sahala po kolena. Vyzáblý, vrásčitý, kly zažloutlé, ale přece jen bylo na něm vidět, že je uznávaným pánem džungle.

"Sami víte, dětičky," spustil, "že nejvíc ze všeho se bojíte lovka." Zamručeli na souhlas.

"Ten příběh se, bratříku, týká tebe," řekl Baghíra Mauglímu.

"Mně? Vždyť patří do smečky - lovím spolu se svobodným lidem," bránil se Mauglí. "Copak mám s lidmi společného?"

"A pro se bojíte lov ka, to nevíte?" pokračoval Háthí. "Řeknu vám to, V prvopočátcích džungle, kdy to bylo, není známo, my, její obyvatelé, jsme spolu chodili a neměli před sebou strach. Tehdy nebylo sucho, na jednom stromě rostlo listí, kvítí i ovoce a my jsem se živili jen listím a kvítím a trávou a křovím."

"To jsem rád, že jsem se tehdy nenarodil," oddychl si Baghíra. "Krára se hodí jen na broušení drápů."

"A vládcem džungle byl Prvotní slon Thá. Ten vytáhl chobotem džungli z vodní hladiny. Kde kly zbrázdil zemi, tam se rozbořily kory, kde šlápl nohou, tam vytryskly kapky pitné vody, když zatroubil chobotem, stromy se kácely. Tak stvořil Thá džungli. A tak mi ten příběh vyprávěl."

"Na šavnatosti mu Háthí nijak neubral," zašeptal Baghíra a Mauglí se zasmál do hrsti.

"Tehdy nebyly obilné klasy a melouny a pepř a cukrová třtina, ani domky, jak je všichni znáte. Lovka obyvatelé džungle neznali, jako jeden lid žili v džungli. Pastvy bylo sice dost pro všechny, ale brzo se kvůli jídlu poškorpili. A to z pouhé lenosti. Kdekdo se chtěl krmit vleže, tak to dáváme dosud, když zjara vydatně naprší. Prvotní slon Thá zatím pilně robil nové džungle a do něj zaváděl toky. Všechno obcházel nemohl, ustanovil tedy pánem a soudcem nad džunglí Prvotního tygra: jemu a obyvatelé džungle přednášeli své spory. Jako každý jiný i Prvotní tygr se tehdyivil ovocem a trávou. Statný byl jako já a překrásný, po celém těle žlutý jako rozkvetlá liána. Jediný pruh ani šmouhu neměl na křížích blahých mladistvých letech džungle. Bez bázně před ním obyvatelé džungle předstupovali a jeho slovo bylo džungli zákonem. Byli jsme tehdy, pamatujte, jediný lid. A tu jednou večer vzplála mezi dvěma srnci hádka - byla to hádka o pastvu, jaká se tě vyizuje hlavou a předníma nohama - a jak tak před Prvotním tygrem, uvelebeným v kvítí, oba hájili svou věc, jeden prý do nímho rýpl parohy. Prvotní tygr zapomněl, že je pánem a soudcem nad džunglí, skočil po srnci a zlámal mu vaz.

Až do toho večera nikdo z nás nezahynul. Prvotní tygr pochopil, co provedl, a pachem krve zmámen utekl do severních bažin. My, obyvatelé džungle, jsme se octli bez soudce a rvali se mezi sebou. Thá ten lomoz zaslechl a hned se vrátil. Jeden mu vykládal to, druhý zas ono, ale Thá zahlédl v kvítí mrtvého srnce a zeptal se, kdo ho zabil. Nikdo z nás, obyvatel džungle, mu to nechtěl povědět, zmámil nás totiž pach krve, jako nás občas zmámí dodnes. Rejdili jsme kolem dokola, metalí kozelce, výskali a pohazovali hlavou. Nařídil tedy Thá stromům se p evislými v tvemi a džunglovým liánám, a mu srncova vraha poznamenají tak, aby ho poznal. Řekl Thá: „Kdo bude nyní pánem nad obyvateli džungle?“ Vyskočil Šedý opiák, který je domovem ve tvých, a řekl: „Já budu pánem džungle.“ Thá se zasmál, řekl: „Budiž,“ a zlostně odešel.

Znáte, děti, Šedého opiáka. Byl tehdy stejný jako te. Zprvu se tvářil moudře, ale za chvíli se už drbal a skákal jako divý. Thá se vrátil a zastihl Šedého opiáka, jak se po hlavě zavěšen z větve posmívá těm dole a oni se zas posmívají jemu. A tak nebyl v džungli zákon - jenom bláhové řeči a planá slova.

1 svolal nás Thá a řekl: „Váš první pán uvalil na džungli smrt a druhý hanbu. Nezbyvá tedy než zavést zákon, a to zákon, který neporušíte. Poznáte Strach, a až ho zastihnete, poznáte, on že je vaším pánem, a ostatní už půjde samo.“ Řekli jsme my, obyvatelé džungle: „Co je

Strach?' A Thá ekl: 'Hledejte ho a naleznete.' K ížem krážem jsme tedy chodili po celé džungli a hledali Strach a tu jednou buvoli

"No ne!" ozval se z pís iny v dce buvol .

"Ano, Maiso, byli to buvoli. Vrátili se z džungle a oznámili, že v jedné sluji d epí Strach, po celém t le je lysý a chodí po zadních nohou. Šli jsme tedy my, obyvatelé džungle, za stádem, až jsme p išli ke sluji. V ústí sluje stál Strach, a jak tvrdili buvoli, byl lysý a chodil po zadních nohou. Když nás zahlédl, vzk íkl a svým hlasem nám nahnal strach; ten nás trápí dosud. Polekan jsme se rozutekli, p ítom jsme po sob šlapali a do krve se zra ovali. Ten ve er jsme neulehli podle starého zvyku pospolu - každé plém se odebralo jinam - kanci s kanci, jeleni s jeleny, parohá i se p idružili k parohá m, kopytníci ke kopytník m - svoji k svému - a tak jsme leželi v džungli a celí se t ášli.

Jenom Prvotní tygr s námi nebyl, po ád se skrýval v severních bažinách. Když se pak doslechli o tom, co jsme ve sluji spat íli, ekl: 'P jdu za tím a zlámu tomu vaz.' B žel ke sluji celou noc, ale kudy b žel, pam tlivy Tháova p íkazu, stromy a liány sklán ly v tve, prstem mu máraly po zádech, bocích a sanicích a tak ho poznamenaly. Kde se ho dotkly, všude mu na žluté k ži z staly skvrny a pruhy. Však ty pruhy nosí jeho potomstvo dodnes. Dorazil ke sluji a tu nap áhl lysý Strach ruku a pojmenoval ho 'Pruhovaný no ní slídil'. Prvotní tygr se Lysého polekal a se sku ením odb hl zpátky do bažin."

Mauglí, až po bradu pono ený ve vod , se uchichtl.

"Prvotní tygr sku el a sku el, až ho zaslechl Thá a ekl: 'Copak t trápí?' A tu k obloze dnes už staré, tehdy však teprve nedávno zrobené, zdvihl Prvotní tygr hlavu a ekl: 'Vra mi, Thá, zpátky moc. P ed celou džunglí jsem zostuzen, utekl jsem p ed Lysým, on mi ostudn spílá.' 'A pro ?' ekl Thá. 'Protože jsem se v bažinách zamazal blátem,' ekl Prvotní tygr. 'Tak si zaplav a vyválej se v mokré tráv , jestli je to bláto, jist je spláchněš,' poradil mu Thá. Prvotní tygr si tedy zaplav a potom se válel a válel, až mu džungle ví íla p ed o íma, ale jediný proužek mu z k že nezmizel. Thá ho se smíchem pozoroval. Tu ekl Prvotní tygr: 'Za co se mi to stalo?' A Thá ekl: 'Za to, že jsi zabil srnce a pustil do džungle Smrt. Se Smrtí sem p íšel Strach. Jako ty se bojíš Lysého, tak se obyvatelé džungle bojí jeden druhého.' Tu ekl Prvotní tygr: 'Mne se bát nebudou, vždy je znám od prvopo átku.' A Thá ekl: 'Jdi a uvidíš.' Prvotní tygr na všechny strany a z plných plic volal srnce a kance a sám bhary a dikobrazy a jiné obyvatele džungle. Ale oni p ed svým bývalým soudcem prchali, protože se báli.

Všechna pýcha Prvotního tygra p ešla a vrátil se, hlavou tloukl o zem, nohama ryl do hlíny a prosil: 'Pomni, Thá, že jsem býval pánem džungle! Nezapomínej na m . Nech má moje potomstvo na pam ti, že m kdysi netížila hanba ani strach!' I ekl Thá: 'To ti splním, vždy jsme spolu byli p ístvo ení džungle. Jednu noc v roce budeš na tom stejn jako p edtím, než jsi skolil srnce - ty i tvé potomstvo. Potkáte-li tu noc Lysého - a jmenuje se lov k -, bát se ho nebudete, zato on se bude bát vás, jako byste stále byli soudci džungle a pány nade vším. Tu noc, co se bude bát, prokaž mu milosrdenství, vždy sám jsi zkusil, co je Strach.'

Tu odpov d l Prvotní tygr: 'Víc si nežádám.' Ale jen se šel napít, zahlédl na bocích a slabínách erné pruhy, i vzpomn l si, jak ho Lysý pojmenoval, a dostal zlost. Rok prožil v bažinách a ekal, jestli mu Thá splní slib. Jednou se M sí ní šakal (jak se íká ve ernici) vyhnul džungli, i uv domil si Prvotní tygr, že nastala jeho noc, odebral se tedy do sluje za Lysým. I stalo se, jak mu Thá slíbil. Lysý p ed ním padl na zem a z stal ležet a prvotní tygr

ho praštil a zlámal mu vaz. Domníval se, že jiný takový v džungli není, a že tedy zabil Strach. Ovíchl kořist a tu zaslechl, jak jde k němu ze severních lesů. Thá, a najednou se rozlehl hlas Prvotního slona, je to hlas, který zrovna slyšíte

Po suchých, zprahlých kopcích zaburácel hrom, ale déšť nepřišel, jen blyskavice se míhaly za horami - a Háthí hovořil dále:

"Zrovna takový hlas uslyšel a ten mu řekl: 'To je tvé milosrdenství?' Prvotní tygr si olízl pysky a řekl: 'Co na tom. Zabil jsem Strach.' I řekl Thá: 'Ty slepý a bláhový! Smrti jsi rozvázal nohy a budeš ji mít v patách, až nakonec zahyneš. Lovci jsi naučil zabíjet!'"

Prvotní tygr strnulý nad kořistí řekl: 'Je docela jako ten srnec. Po Strachu je veta. Znovu budu soudit obyvatele džungle.'

I řekl Thá: 'Obyvatelé džungle už nebudou před tebe předstupovat. Nebudou ti křivdit cestu, nebudou poblíž tebe uléhat ke spaní, nebudou chodit za tebou, nebudou se pást u tvého doupěte. Jen Strach půjde za tebou a neviditelným bíděm tě požene, kam se mu zlíbí. Jeho představení se ti podaří pod nohama rozevřít, liána se ti ovine kolem krku a kmeny kolem tebe se srazí k sobě až do výšky, kam nedoskociš. Nakonec ti pak stáhne křivku a zabalí si do ní mláčku, aby se zahřála. Neprokázal jsi mi milosrdenství, on ti je taky neprokáže.'

Prvotní tygr si stále troufal, noc mu zatím nepřišla, i řekl: 'Co Thá slíbil, to slíbil. Snad můj otec moc nepřipravíš?' I řekl Thá: 'Jak jsem řekl, jedna noc ti náleží, ale nyní to odpykáš. Naučil jsi lovci zabíjet, a on je učenlivý.'

Prvotní tygr řekl: 'Leží mi u nohou, má zlámaný vaz. Celá džungle nechť zví, že jsem zabil Strach.'

Thá se dal do smíchu: 'Jednoho z mnohých jsi zabil, ale povíš to džungli sám - tvá noc končí.'

Rozběsklo se, z ústí sluje vyšel další Lysý, na cestě zahlídl skolenou kořist a nad ní Prvotního tygra, i vzal ostrý kůl

"Teď se rozhánějí římsi se ným," ozval se Sáhí, jak se chrastivě šoural po boku. On totiž velmi chutná Góndim - říkají mu Hó-Igú - a dost zkusí od zákeřné gónské sekery, která se jako vážka mihne mýtinou.

"Byl to ostrý kůl, jaký se zaráží na dno pasti," řekl Háthí. "Vymrštil ho a vrazil Prvotnímu tygrovci hluboko do slabiny. I stalo se, jak pravil Thá. Se skúšením bítal Prvotní tygr po džungli tak dlouho, až si kůl vyrval, a tak se celá džungle dověděla, že i z dálky umí Lysý udeřit, a tím více se báli. A tak se stalo, že Prvotní tygr naučil Lysého zabíjet - však víte, co zlého kvůli tomu náš lid od té doby snáší - od osidel, jam, pastí, létavých kůlů i žhavých much, vyskakujících z bílého dýmu (Háthí tím myslel rušnici), a od Rudého květu, který nás vyhání do širých polí. Ale podle Tháova slibu jednu noc v roce se Lysý tygra bojí a tygr dává, co může, aby se ho bát nepřišel. Pamětliv na kdejšího zotuzení Prvotního tygra, jakmile ho zastihne, na místě ho skolí. Jinak se Strach prohání džunglí ve dne v noci."

"Ahí! Aú!" zaúpěl srnec nad tím, co to pro něj znamená.

"Když jako te na všechny dolehne jediný velký strach; jen tehdy odložíme my, obyvatelé džungle, své drobné strachy a jako te se shromáždíme na jednom místě."

"A to se lov k bojí tygra jenom jednu noc?" zeptal se ho udiven Mauglí.

Jen jednu noc," řekl Háthí.

"Ale pokud vím, pokud my všichni z džungle víme, Šér Chán skolí lov ka t ikrát za m síc."

"Zajisté. To po n m sko í zezadu a p i úderu odvrátí hlavu, protože trne strachem. Podívat se tak na n ho lov k, hned ute e. Ale ve svou noc si okázale zajde do vesnice, projde se mezi domy, hlavu str í až do dve í, až p ed ním lidé padají na tvá , a tam skolí ko ist. Jednou za noc."

Mauglí se p evalil ve vod a řekl: "Už chápu, pro mi Šér Chán kázal, a se mu podívám do o í. Nic tím nezískal, protože m j pohled nevydržel a já - já jsem mu rozhodn k nohám nepadl. Jenže já nejsem lov k. Pat ím k svobodnému lidu."

"Hm!" zhloubi hu atého hrdla broukl Baghíra. "A jestlipak pozná tygr, že nastala jeho noc?"

„Je to tehdy, když se M sí ní šakal ztrácí ve ve erní mlze. Jediná tygrova noc n kdy p ípadne na suché léto, jindy zas na vlhké dešt . Na sv domí to má Prvotní tygr, jinak by nikdo z nás neznal strach."

Srnci smutn zame eli a Baghíra se jen ušt pa n ošklíbl a řekl: "A znají ten p íb h lidí?"

"Znají ho jenom tyg i a my sloni, Tháovi potomci. Vyslechli jste m , vy u t ní, domluvil jsem."

Háthí pono il chobot do vody. Bylo to znamení, že mu není do e i.

"Ale pro , pro pak se vlastn Prvotní tygr dál neživil trávou a listím a stromy," zeptal se Mauglí Bálúa. "Vždy srnci jenom zlomil vaz. A nesn dl ho. Jak to, že si umanol na syrové maso?"

"Stromy a liány ho, brat í ku, poznamenaly a ud laly z n ho pruhovanou šelmu, jakou je dodnes. Omrzelo se mu jejich ovoce. Od toho dne se mstí srnc m a jiným býložravc m," řekl Bál .

"A ty taky ten p íb h znáš? Vida. Pro pak jsi mi ho nevypráv l?"

"Takových p íb h je v džungli plno. Za ít je vypráv t by nebralo konce. Pus a netahej m , brat í ku, za ucho."

ZÁKON DŽUNGLE

Pro pou ení o nesmírné rozmanitosti zákon džungle jsem jich n kolik p ebásnil; týkají se vlk . Bálu šíje stále prozp voval. Jsou jich ovšem ještě stovky. Tady máte na ukázkou pár pou ek.

Nuž, pamatuj, zde platí zákony džungle a pražádné jiné.
 Živ bude, kdo ctí je, kdo nezachovává je, ten bídně zhyne.
 Jak liána pevně lpí na stromě, odtrhnout nedá se ani -
 tak chrání vlk smečku a v odměnu za to zas smečka ho chrání.
 Když myješ se, tak se myj důkladně. Pij jenom do polopíta.
 Spi ve dne, den na spaní stvořen je, v noci se koistlip chytá.
 Jen Šakal se za tygrem na lovu plíží a živí se drobtý,
 až dospěješ v lovce, buď hrdý a vlastní se koisti chop ty.
 Je pánem tvým tygr a pardál a medvěd. Jen netvař se hloupě.
 Měj Háthího v úctě. A zdaleka obejdi kouovo doupu.
 S tvou smečkou když srazí se na stopě nějaká neznámá, cizí,
 buď zticha. Snad v dci se pokojně shodnou a raznice zmizí.
 Když ze smečky s nějakým druhem se do křížku popadneš, erte,
 hleď, aby se kdekdo z nich nevrkl do boje, stranou se perte.
 V svém doupu ti každý vlk žije si bezpečně tak jako v hradě,
 vstup nemusí dovolit vědím vlkovi, ba ani radě.
 V svém doupu ti žije si vlk, ale doupu když do očí bije,
 tu vzkáže mu rada a na jiném místě pak vyhrabe si je.
 Při vešném lovu nech neplaší jeleny v lese tvé vytí,
 a bratři, co později vyjdou, též nějaký úlovek chytí.
 Co staříš, svým mláťatm, družce i sobě si nachytej v lese,
 lež zábavu z lovu si nedělej. Lovka zabíjet stěže se!
 Kdo slabšímu úlovek vyrve, a na místě zhltně, co mže,
 a ostatek ponechá chudáku, patí mu hlava akže.
 Co uloví smečka, to smečka nechť sní. Z toho pravidlo plyne,
 že kdo by si z úlovku odnes kus domů, ten postupně zhyne.
 Co uloví vlk, to jen vlkovi celi ké po právu patí.
 Až když jim dá svolení, směj se přiživit ze smečky bratři.
 Jen roek si z každého úlovku po právu soustíko zkusí,
 když požádá sytého lovce, ten vždycky mu dovolit musí.
 Též vlíce s mláťaty v doupu ti nárok má na lepší kusy,
 když o kýtuz úlovku požádá, každý jí vyhovět musí.
 Vlk, který je ve sluji pánem, ten lovit smí, jak se mu zlíbí,
 a nesmí ho pokárat smečka, jen rada mu vytknout smí chyby.
 Kdo nad jiné lstivý je, silný a odvážný, vědcem ho zovem,
 ten všelike mezery v zákoně vyplní rázným svým slovem.
 To základní zákony džungle, je věctmít věru se sluší.
 V z: poslušnost všeho je morkem a krví a tlem a duší.

PURÁNBHAGAT V ZÁZRAK

*Tahali jsme ho za rukáv
 tu noc, co v základech se chvěla
 zem. Naše láska, prostá slov,
 to jinak íci neuměla.*

*Děš leje, kopec s rachotem
 puká a v hlubině se tratí.*

*Smrti jsme sv tce vyrvali.
Ach b da, už se nenavráť.*

*Je smutno zv í. Miloval
ho každý láskou nelí enou.
On spí a jeho rodáci
nás odtud s divým laním ženou.*

V jednom polosamostatném domorodém stát severních kon in Indii m li kdysi ministerského p edsedu a to byl bráhman z kasty tak vznešené, že kasta pro n ho vlastn nic neznamenal. Za otce m l vysokého hodnostá e starosv tského hindského dvora, kde se to hemžilo roztodivnou holotou. V dosp lém v ku Purándás pochopil, že se starobylý ád m ní, a kdo to chce n kam p ívést, že musí být zadob e s Angli any a všechno d lat po nich, jak to oni pokládají za správné. A jakožto domorodý hodnostá že si p itom musí uchovat vlada ovu p íze . Snadné to nebylo, ale klidný, uzav ený mladý bráhman, po anglicku odchovaný na bombajské univerzit , v tom um l chodit, až to v království poněnáhu dotáhl na ministerského p edsedu. To znamená, že m l v tší moc než mahárádža.

Starý král, v n žehrající na Angli any s jejich železnicemi a telegrafy, um el a mladistvý král v nástupce, který m l domácího anglického u itele, si Purándáse velmi oblíbil. K nemalé radosti anglického ministerstva zahrani ních v cí a indické vlády spolu s králem zakládal dív í školy, stav l silnice, otvíral bezplatné státní ošet ovny a výstavy zem d lských stroj , vydával ú ední ro enku. O duševním a hmotném pokroku státu, ale zásluhu o to ponechal králi. Anglický pokrok domorodé státy v tšinou neuznávali bezvýhradn , ony totiž na rozdíl od Purándáse - ten tomu naoko v il - nev í, že co se hodí pro Angli ana, hodí se dvojnásob pro Asijce. Ministerský p edseda se p átelsky stýkal s místokráli, guvernéry, podguvernéry, zdravotními i oby ejnými misioná i, s anglickými d stojníky-nimrody, zajížd jícími na lov do státních rezervací, a také s houfy turist , za chladného po así prohán jících se po celé Indii a trousících rozumu. Ve volném ase pak p esn podle anglického vzoru zakládal léka ská a pr myslová stipendia, do nejv tšího indického deníku Pr kopník psal dopisy a v nich vykládal vlada ovny zám ry a cíle.

Posléze se odebral do Anglie. Po návratu pak cht necht zaplatil kn žím hromadu pen z; cestou p es erné mo e pozbude totiž kasty i vznešený bráhman Purándás. V Londýn se stýkal s celebritami - s lidmi po celém sv t v hlasnými -, ale víc se díval, než mluvil. Od u ených univerzit dostal doktoráty a o hindské společenské reform p ednášel a vykládal dámám ve ve erních róbách. Celý Londýn byl nad ním u vytržení. "Co se na sv t prostírá k ve e i, s tak roztomilým lov kem jsme se ješt nesetkali."

Po návratu do Indie se na n ho sláva jen hrnula. Místokrál se osobn vypravil k mahárádžovi, aby mu ud lil velkok íž indické hv zdy - samý démant, stužka a email. P i tom ob adu byl Purándás za dun ní d l pasován na komtura ádu Indického císa ství. Podepisoval se pak sir Purándás, komandér ádu Indického císa ství.

V místokrálov stanu pak p i ve e i povstal, na prsou stužku i ádový et z, a na p ípítek vlada i odpov d l proslovem, že by málokterý Angli an svedl lepší.

Znovu zavládl ve m st zprahlý klid, a tu za m síc ud lal Purándás n co, co by žádného Angli ana ve snu nenapadlo, odum el totiž sv tským starostem. Indická vláda dostala zpátky drahokamy posázený rytí ský ád, do ela státu byl jmenován nový ministerský p edseda a

nižší úady si zahrály na "škatule, hejhejte se". Kníže viděl, co se stalo, a lidé to tušili. Ale Indie je jediný kraj na světě, kde si každý může dělat, co chce, a nikdo se ho na nic neptá. Že se díván sir Purándás, komandér řádu Indického císařství, z ekly postavení, paláce i moci a spokojil se žebráckou miskou a okrovým rouchem sanjásina neboli svatce, v tom nikdo neviděl nic zvláštního. Podle starozákonního příkazu byl dvacet let jinochem, dvacet let bojovníkem - t ebaže zbraň nenosil - a dvacet let hlavou rodiny. Bohatství a moc vynakládal jen na věci náležité. Pocty přijímal, ale nevyhledával. Nablízku i v dále zhlédl lidi i města a lidé ho s úctou zdravili. Všeho toho se tě vzdal, jako když lov k odloží nepotřebný plášť.

Od antilopí kůži, pod paží berlu s mosazným držadlem, v ruce hnedou žebráckou miskou z hlazeného mosazného echu, bos, sám a sám, s ořezanými rukama sklopenými prošel městskými branami - a z bašty se za ním rozlehly salvy na počest šastného nástupu. Purándás jen pokýval hlavou. Veta po dosavadním životě, žádný dojem, a dobrý i špatný, v něm ten život nezanechal - pouhý mátožný sen. Stal se z něho sanjásin - potulný žebrák bez domova, jemuž bližní poskytují vezdejší chléb. Pokud zbude v Indii krajíček na rozdělání, ani kníže, ani žebrák tam neumře hladu. Maso Purándás jakživ do úst nevzal, málokdy požil i rybu. Za ta léta, co svrchovaně rozhodoval o milionových částkách, rovně vydal za jídlo všeho všudy pět liber. Už tehdy, kdy se mu celý Londýn koutil, snil o klidu a pokoji - o tom, jak se na dlouhé, bílé, prašné indické silnici potíštěnými bosými nohama chvíli netrhne zvolna se šinoucí proud chodců i povozů i jak ostře píše za soumraku kouzelná podíkovnice, kde poutníci usedli k vešerému jídlu.

Když se pak měl ten sen ministerskému předsedovi uskutečnit, učinil, co bylo třeba, a za tři dny by lov k spíše našel bublinu v rýze široširého Atlantiku než Purándáse v těch putujících, hned se shlukujících, hned zas rozcházejících milionech Indií.

Kde ho zastihl soumrak, tam si na noc rozprostel antilopí kůži - n kdy v sanjásinském klášteře, hned u cesty. N kdy v hliněné svatyni božstva Kálá Pří, kam ho zvali jiní světci z mlhavé sekty jogínů, jako zvou všechny lidi povznesené nad kastu i sektu. N kdy za humny hindské vesničky, kam mu děti kradmo od rodičů nosily jídlo. Jindy na vršku holé pastviny, kde plápolavým ohněm z roští budil ospalé velbloudy. Purándásovi - neboli Puránbhagatovi, jak si teřikal - to bylo jedno. Zlhostejná mu země, zlhostejní mu lidé, zlhostejná mu jídlo. Nohy ho však bezděky nesly k severu a k východu, od jihu do Róhtaku, z Róhtaku do Karnúlu, z Karnúlu do rozpadlé Šamany a dále proti proudu vyschlým řečištěm Gadžaru, které se naplní, jenom když v kopcích zaprší, až jednoho dne v dále zhlédl obysy velkého Himaláje.

Tu se Puránbhagat usmál, vzpomněl si, že jeho matka z rodu rádžpúrských bráhmanů pocházela n kde od Kulů - po řád sejí, horalce, stýskalo po sněhu -, a kdo má v sobě špetku horalské krve, toho to nakonec přitáhne zpátky do rodného kraje.

Puránbhagat vykročil k dolním svahům Síválíku, z nichž jako sedmiramenné svícny trčí kaktusy, a řekl si: "Tamhle se usadím a získám vědomí." Kráček silnicí od Šimly a kolem uší mu hvízdal studený vítr Himaláje.

Naposled tamtudy slavnostně jel s dusajícím jízdním doprovodem navštívit místokrále, ten byl samá vlídnost a ochota. Hodinu se tehdy bavili o společných londýnských známých a o skutečném smýšlení indického prostého lidu. Tentokrát Puránbhagat k nikomu na návštěvu nešel, opřen o zábradlí v aleji kochal se nádherným pohledem na pláň prostírající se pod ním do dálky tyčící se mil, až ho domorodý muslimský strážník upozornil, že zdržuje provoz.

Puránbhagat vzdal uctivý salám zákonu, vždy znal jeho cenu a sám pro sebe také zákon hledal. Odešel a p enocoval v prázdné chat u hóta Šimly. P ipadal si jako na samém konci sv ta, jenže pou mu teprve za ínala. Ubíral se po himálajsko-tibetské silnici. Byla to deset stop široká stezka: tu se zarývá do skály, tu se na b evnech hrd vypíná nad tisícistopými propastmi, tu se no í do teplých, zavlažovaných úžlabin, tu zas šplhá po holých, travnatých h betech, do nichž slunce praží jako zápalná o ka, tu se zas vine mokvavými šerými lesy, kde kmeny od koruny až k pat obr stá kapradí a kde bažant toká po sami ce. Potkával tibetské pastý e se psy a ov ími stády, kde si každá ovce nesla na h bet pytlík s boraxem, ko ovné d evorubce a tibetské lámy v kápích a ízách, konající pou do Indie, vyslance odlehlých horských státe k , o p ekot cválající na kroužkovaných i grošovaných ponících, nebo kavalkádu n jakého rádži ubírajícího se na návšt vu. Jindy zas za celý dlouhý jasný den zahlédl jen erného medv da, jak pod ním v údolí mru í a hrabe. Když tehdy vyrazil na cestu, v uších mu dozníval rachot sv ta, tak to rachotí v tunelu chvíli potom, co jím projel vlak. Po zlezení Mutiánijského pr smyku to však zmizelo a Puránbhagat sám a sám, o i sklopené k zemi, myšlenky v oblacích, krá el a žasl a dumal.

Jednou nave er p ekro il až dosud nejvyšší pr smyk - výstup mu trval dva dni - a tu se p ed ním vyno ilo pásmo zasn žených štít ovíjejících celý obzor - kopce vysoké patnáct až dvacet tisíc stop, zdánliv co by kamenem dohodil, a zatím k nim bylo padesát až šedesát mil. Pr smyk v n il tmavý hustý les - s deodary, o echy, planými t ešn mi, olivami a hrušn mi, ponejvíce však s deodary neboli himalájskými cedry. Ve stínu deodar stála opušt ná svaty ka bohyn Kálí - jinak zvané Durga nebo také Šítala - vzývané ochránkyn proti neštovicím.

Purándás zám ti kamennou podlahu, usmál se na rozšklebenou sochu, vzadu ve svatyni si zrobil hlin ný krb, na l žko z erstvého jehli í prost el antilopí k ži, bairági neboli berlu s mosazným držadlem si vsunul do podpaždí a usedl k odpo inku. P ímo pod ním se do hloubky patnácti set stop svažovala holá, vymýcená strá . Dole se k p íkré st n tulila vesni ka s kamennými zdmi a se st echami z udusané hlíny. Jako našívané zást ry na klín hor se kolem dokola táhla terasovitá polí ka a mezi okrouhlými mlaty z hladkého kamene se pásly krávy drobné jako brouci. Pohled p es údolí klamal. Zprvu si lov k neuv domil, že zdánlivá kle na prot jším úbo í je vlastn sto stop vysoké smr í. Nad obrovským žlebem šipkou let l orel, ale než doletí doprost ed, byl jako te ka. V tlumech se údolím p evalovaly mrá ky, utkvívaly na úbo í nebo zas stoupaly výš, až se ve výši pr smyku rozptýlily. "Tady dojdou klidu," ekl si Puránbhagat.

Šlapat stovky stop nahoru dol je pro horala jako nic. Sotva tedy vesni ané uvid li v opušt né svatyni kou , hned vylezl po terasovitém kopci za cizincem vesnický kn z, aby ho pozdravil.

Zachytil Puránbhagat v pohled - pohled lov ka zvyklého porou et tisíc m - a hned se p ed ním poklonil až k zemi, beze slova vzal od n ho žebráckou misku, vrátil se do vesnice a ekl: "Kone n tu máme sv tce. Takového lov ka jsem dosud nespát il. Pochází z roviny - ale ple má sv tlou - je to bráhman nad bráhmany." Tu se ozvaly vesnické hospodyn . Jestlipak u nás z stane, co myslíš?" a o p ekot va ily Bhagatovi chutné jídlo. Horalé se stravují prost , ale z pohanky a kuku ice, rybek z údolního potoka, medu z rourovitých úl , vestav ných do kamenných zídek, sušených merun k, šafránu, planého zázvoru a je né mouky umí nábožná žena p ípravit všelijaké dobroty. Plnou misku jich zanesl kn z Bhagatovi. Jestlipak u nich z stane, vyptával se ho kn z. Nepot ebuje snad élu - tj. u edníka -, který by za n ho žebral? Má se za chladného po así ím p íkrýt? Chutná mu?

Puránbhagat dojedl a pod koval dárce. Hodlá tam z stat. To že sta í, ekl kn z. Žebráckou miskou a ukládá p ed svatyní tamhle do d lku dvou spletených ko en , najíst mu dají každý den. Vesnice si pokládá za est - a tu se plaše zahled l na Bhagata -, že u nich takový lov k prodlévá.

Ten den skon ilo Puránbhagatovi putování. Došel na p edur ené místo - v kol ticho a pusto. as se mu do té chvíle zastavil, sedal u vchodu do svatyn , a nev d l, jestli je živ í mrtev, jestli dosud vládne svými údy, nebo splývá s kopci a mraky a p ehá kami a sluncem. Nastokrát si potichu íkal posvátné jméno a p í jeho vyslovení mu bylo, jako by se odpoutával od t la a dral se vzh ru k brán úžasného zjevení. Už se brána rozevírala, a tu ho strhlo t lo zpátky a s žalostí si uv domil, že je uv zn n v t le a kostech Puránbhagatových.

Každé ráno mu do rozsochy ko en u svatyn ml ky kladli napln nou žebráckou miskou. N kdy ji p inesl kn z, n kdy se s ní ve snaze získat zásluhu dotrmácel ledácký kupec usazený ve vesnici, ast ji však žena, která mu jídlo v noci uva ila. Tlumen Šeptala:

"P imluv se, Bhagate, za m u boh . P imluv se za tu a tu ženu toho a toho!" I n jakému srdnatému chlapci se té cti ob as dostalo. Puránbhagat hojen zaslechl, jak cinkl miskou a potom peláší, co mu nožky sta í. Do vesnice však Bhagat nechodil. Prostírala se p ed ním jako na map . Pozoroval, jak tam ve er na okrouhlém mlatu, jediném to rovném prostranství, besedují. Pozoroval úžasnou, nevystihlou zele mladé rýže a indigovou mod kuku ice, uzounká polí ka pohanky a rud zakvétající amarant, jehož semínka sm jí Hindové jíst i v post , protože to nejsou ani zrnka, ani lušt niny.

Na sklonku roku se st echy prom nily ve tvere ky ryzího zlata, to jak tam vesni ané sušili kuku í né palice. Jako vyšívání se mu na k ivolacích polí kách p ed o ima st ídalo rojení v el a sklize , setí rýže a její loupání. P emýšlel o tom a íkal si, k emu to vlastn je.

I v takové lidnaté Indii, když lov k celý den klidn sedí, hned po n m jako po skále b há divá zv . Brzo se v té pustin znovu objevila zví ata zdomácn lá v Kálín svatyní prohlídnout si vet elce. První p íšli ovšem velcí šedovousí himalájští opi áci langu i, nedá jim to samou zv davostí. P evrhli žebráckou miskou, kutáleli ji po podlaze, brousili si zuby na berle s mosazným držadlem, ušklebovali se antilopí k ži, až nakonec o klidn sedícím lidském tvorovi usoudili, že jim neublíží. Ve er seskákali ze smrk , sepjatýma rukama žebrali 0 n jaké sousto, potom se zas ladn vyhoupli na strom. Líbilo se jim teplo od ohn , kupili se kolem n ho, až je Puránbhagat p í p íkládání musel odstrkovat. Kolikrát našel ráno hu atého opi áka, jak si s ním hová pod dekou. Celý den u n ho n jaký opi ák vysedával a nevýslovn moudrým i truchlivým výrazem si pro sebe broukal.

Hned za opi áky p íšel statný jelen bárásinh; je jako náš, jenže mohutn jší. Na studeném kameni Kálíiny sochy si cht l sed ít l ý í z paroh . Spat il ve svatyní lov ka a zadupal. Puránbhagat se nehýbal. Královský jelen se p íšoural až k n mu a o muchal mu rameno. Chladnou rukou chladil Puránbhagat rozpálené parohy a tak dlouho roz íleného jelena chlácholil, až k n mu schýlil hlavu. Zlehka mu Puránbhagat t el a sdíral l ý í. Bárásinh mu pak vodil la s kolouchem - ob n žná stvo ení okusovala sv tci deku - nebo za ním chodil v noci sám, v zášlezích ohn blýskal zelenýma o ima a chroupal erstvé o echy. Nakonec se objevil l nejmenší plachý jelínek kabar pižmový, velké králi í slechy vzty eny. Ani žíhanému, zamklému mušik-nábhovi to nedalo, šel se p esv d it, co to, že se ve svatyni svítí. Losí tlami ku pokládal Puránbhagatovi do klína, chodil za ním a zas odcházel, jak ohe tuchl. Puránbhagat jim íkal "brat e", a pokud byli na doslech, tlumeným voláním "Bháí! Bháí!" je v

poledne vábil z lesa. Mrzutý a nedvěřivý černý hubatý medvěd - Sóna, pod bradou má vidlicovitou bílou lysinu - tam také leckdy zabrousil. Puránbhagat nejevil strach. Sóna zas nejevil zlost, jenom se díval, přistoupil až k němu, vyžebrał si polaskání, krajíc nebo lesní maliny. V ranním tichu vylezl někdy Bhagat až nahoru do prsou smyku podívat se, jak po zasněžených štítech putují červánky. V patách za ním šmatlal a supěl Sóna, všetečně strkal pracku pod poražené stromy a se zlostným uřádkem ji zas vytahoval. Jindy se zas Sóna, schoulený do klubíčka, jeho častými kroky vzbudil. Připraven k boji rozlícené se vztyčil a tu zaslechl Bhagata a poznal, že před ním stojí nejlepší přítel.

O poustevnících a svatých žijících daleko od velkomsta se trousívá pověst, že s divou zvířátkou dokáží zázraky. Zázrak tkví v tom, že zstanou v klidu, že se prudce nepohnou nebo aspoň že se dlouho na návštěvníka nepodívají. Jako matné stíny viděli vesničané bharásinhy, pyšně si vykrajující v šeru lesa za svatyní. Před Kálínou sochou viděli himalájského bažanta minaula, zářícího všemi barvami, a uvnitř langury, jak si vsedě hrají s obojstrannými skořápkami. Dříve zas zaslechly Sónu, jak si za sesutými skálami medvědí hlasem prozpěvuje, a Bhagatova pověst divotvorce se tím všude ještě víc upevnila.

Zázraky mu však byly nadobro cizí. Byl přesvědčen, že všechno je jediný veliký zázrak, kdo tohle ví, ten se nemá čeho bát. Nic tady na světě, to věděl jistě, není velké ani malé. Dnem i nocí přemýšlel, jak proniknout k jádru věci, až tam, kde vznikla jeho duše.

Při tom přemýšlení mu nestáhnuté vlasy přerostly až na záda, kamenná dlaždice vedle antilopí kůly byla vyhloubena špičkou berly s bronzovým držadlem a jamka mezi stromy, v níž denně spočíval jako žebřáková miska, byla propadlá a hladká skoro jako ta hrdá slupka. Každý divý tvor měl své pevné místo u ohně. S mýjáním ročních období se na polích stídal barvy. Mlaty se zaplávaly a vyprázdnily a tak to šlo pořád dokola. V zimě rejdlili po zlehka posněžených vlnách jen languri, teprve zjara přiváděly opice svá tesknoucí opíátka z teplejších údolí. Mnoho se toho ve vesnici nemilo. Jen když zestárla ti, kdo za ním kdysi jako kluci chodívali s žebřákovou miskou, posílali tě své kluky. Na otázku, jak dlouho žije jejich svatec v Kálíně svatyni, odpovídali vesničané: "Odjakživa."

A tu spustily letní deště, jaké v kopcích nikdo nepamatoval. Dobře tím síce zahalovaly údolí mraha a lezavé mlhy - lilo stále a vytrvale do toho vpadala jedna průtrž za druhou. Kálínina svatyně byla skoro pořád nad mraky, celý měsíc Bhagat vesnici ani nezahlédl. Byla zasuta bílou vrstvou mraha, která se neustále vzdouvala, převalovala, vlnila, kypěla, ale od hrází, tj. od údolních stran, se vůbec nehnila.

Shora ze stromů dole pod nohama se ozýval crkot milionů stružek, prosakujících jehličím, kanoucíků ze zplhlého kapradí a říčních sepořích nově vyrytými blátivými koryty. Vyšlo slunce a probudilo libou pryskyřici deodaru a rododendrona s ním ten vzdálený istý pach, kterému horalé říkají "sňázňavina". Týden pražilo, dešť pak zmohutněl a prudkým přivalem na kámen drhly proudu, až z ní bláto odskakovalo. Tu noc si Puránbhagat navrhl dle kladnou hranici. Bratři, to věděl, se u něho rádi ohřejí. Ale žádná zvířátka do svatyně nevkročila. Bylo mu divné, co se to v lesích děje. Volal a volal, až z toho usnul.

Tisícerymi bubny rachotil déšť a tu za nejhlubší noci Puránbhagat procitl: něco ho tahalo za deku. Dlaní nahmatl pracku nějakého langura. "Tady je lip než na stromech," řekl rozespale a odhrnul číp deky, "tumaš, jen se zahřej." Opíátka mu cloumal rukou. "To chceš jíst?" zeptal se Puránbhagat. "Pokej, hned tě něco přichystám." Poklekl a přiložil na oheň, ale langur odběhl ke dveřím, zakoucal, znovu k němu přiběhl a zatahal ho za koleno.

"Copak? Co je ti, brat e?" zeptal se Puránbhagat. Langurovi tkv lo v o ích cosi, co neum l vyslovit. "P jdu do té nepohody, jenom jestli n kdo z tvé kasty padl do pasti - a pasti se tady nelí í. Pohle , uchýlil se sem i bárásinh."

Jelen ude il parohy, jak rázem vkro il do svatyn , ude il rozšklebenou sochu Kálí, potom je sklonil sm rem k Puránbhagatovi, neklidn dupl a p iv enými nozdrami zafun l.

"Hé! Hé! Hé!" Bhagat luskl prsty. "Takhle se mi odm uješ za nocleh?" Jelen ho však strkal ke dve ím. Puránbhagat cosi zaslechl, bylo to, jako když se n co sténav rozev e, a tu vid l, jak se dv dlaždice v podlaze od sebe odchlíply, až pod nimi mazlavá hlína mlaskla.

"Už vím," ekl Puránbhagat. "Nekárám bratry za to, že dnes neseď li u ohn . Hora puká. Jenže pro mám odejít?" Zavadil pohledem o prázdnou žebráckou misku a všecek se rozzá il. "Co jsem tady, den co den mi dávají jíst, jestli si nepospíším, nezbude tam zítra v údolí živá duše. Musím za nimi varovat je. Uhní, brat e! Pus m k ohni!"

Bárásinh bezd ky couvl. Puránbhagat zarazil do plamene lou a tak dlouho ji otá el, až p kn chytla. "P išli jste m tedy varovat? Ud láme n co lepšího, mnohem lepšího. Hýbejte, a ty mi, brat e, prop j h bet, mám jenom dv nohy."

Pravou rukou sev el bárásinh v št tinatý kohoutek a s lou í v levé ruce, nap ažené co nejdál, vykro il ze svatyn do ohavné noci. Vzduch se ani nehnul, ale mohutný jelen, každou chvíli klouzaje po zadku, uhán l ze strán dol , div jim děš lou neuhasil. Octli se venku z lesa a tam se k nim p idali další Bhagatovi brat i. Langury sice nevid l, ale slyšel je, jak se kolem n ho hemží, a za nimi si ulevoval uf! uf! Sóna. Dlouhé šediny Bhagatovi promokly a zplihly v provázky, bosýma nohama šlapal do kaluží, až to šplíchal, na vetché sta ecké t lo se lepila žlutá íza, ale op en a bárásinha slézal stále dol . Ne sv tec - to sir Purándás, kamandér ádu Indického císa ství, ministerský p edseda dost velkého státu, zvyklý porou et, chvátal zachránit lidem život. A tak se Bhagat s bratry hnuli po strmé bahnité cest stále níž a níž, až najednou bárásinh zavadil parohy o zídku mlatu a klopýtl. Frknul, jak zv t il lov ka. Octli se na kraji klikaté návsi. Pod okapem se Bhagatovi lou rozho ela: berlou zabušil ková i na zam ížovaná okna. "Vstávat, ven z domu!" k ikl Puránbhagat. Ani sv j hlas nepoznával, léta už na nikoho hlasit nepromluvil. "Hora puká. Hnedle se rozpukne. Vy, co jste uvnit , vsta te a ven z domu!"

Je to náš Bhagat," ekla ková ka. "Stojí tam mezi svou zv í. Seber mali ké a k i na poplach."

Poplach se ší il od domu k domu. Nama kaná na úzké návsi se zv hrnula a tulila k Bhagatovi a Sóna jen podrážd n hekal.

Lidé se vyhrnuli na náves - bylo jich všeho všudy sedmdesát - a v zá i lou í spat ili svého Bhagata. Krotil poplašeného bárásinha, opice se ho zbožn držely za ízu a Sóna sed l a val jako divý.

"Honem p es údolí na prot jší kopec," k ikl Puránbhagat. "Nikoho tu nenechávejte! Jdeme za vámi!"

I rozb hli se, jak b hají jen horalé. P i sesuvu p dy, jak v d li, je nutno p eb hnout celé údolí a vystoupit co nejvýše. Prchali, se šplíchotem se brodili í kou na dn údolí, celí u ícení se

drápali na protější terasovitá políčka a za nimi šel se svými bratry Bhagat. Vyš a vyš lezli na protější kopec, volali na sebe hned jménem - hned zas vesnickým heslem - a v patách za nimi se hmoždil bárásinh, obtížený Puránbhagatem; toho síly opouštěly. V chládku hlubokého smrčí se jelen ve výšipatí set stop zastavil. Předtím mu pud prozradil, že se blíží sesuv, a te mu zas napověděl, tam že se mu nic nestane.

Puránbhagat se po jeho boku bezvládně svezl k zemi. Dodal mu mrazivý dešť a prudký výstup. Ještě předtím však houkl kupedu na rozptýlené louce: "Stájte a spojte se." Louce se shlukly k sobě a tu pošeptal Puránbhagat jelenovi: "Zstaum, bratře. Zstaum, dokud neskonám."

Ozval se sten, ten přešel v kvíl, kvíl pak přešel v jekot, a to v jekot přímo ohlušující, a úbočí, na němž stáli, zasáhl ve tmě náraz, až se pod tím úderem zatřásl. Nakých pat minut bylo pak slyšet jenom protáhlý hluboký, určivý tón jako varhanové spodní C, až do konce se tím tónem zachvívaly smrčky. Tón dozněl a crkot deště na širé rozlohy pevně padly i trávy vystřídaly tlumený šelest kapek, dopadajících do mokré hlíny. Už to bylo dost výmluvné.

Žádný vesničan, ba ani kděs netroufal promluvit na Bhagata, který jim zachránil život. Schouleni pod smrčky čekali na svítání. Za rozběsku se pak zahledli přes údolí a uviděli, že kde byl dříve les a terasovitá políčka a pastvíska protkaná chodníky, zeje syrová, rudá, v jíovitá šmouha a na srážu z ní hlavou dol trčí smrčky. Červe se táhla kus na kopec, kam se uchýlili, tarasila cestu íce a ta se rozlévala v cihlově rudé jezero. Po vesnici, po cestě k svatyni, po svatyni samé i s lesem vzadu nezbylo památky. V šířce jedné míle a v hloubi dvou tisíc stop se od hlavy až k patám úbočí odštíplo a zřítilo do propasti.

Jeden po druhém vylezli z lesa vesničané pomodlit se k Bhagatovi. Viděli, jak u nich stojí bárásinh, teprve když se přiblížili, před nimi jelen utekl, slyšeli, jak ve tvých kvílejí langu i a jak cestou do kopce sténá Sóna. Bhagat jim uměl. Seděl se zkříženými nohama, zády opřen o strom, berlu zasunutou v podpaždí, tvář k severovýchodu.

Řekl kděs: "Vizte zázrak nad zázraky. Vždy v této poloze se pohybují sanjásinové! Tam, kde je, postavíme svatci chrám."

Do roka chrám postavili, pouhou kamennou a hliněnou svatyní, a kopec přejmenovali na Bhagat v kopec, a dodnes ho tam uctívají svatými a květinami a obětinami. Nevědí však, že uctívání svatce je nebožtík sir Purándás, komandér řádu Indického císařství, doktor práva, doktor fozofie atd., bývalý ministerský předseda pokrokového a osvíceného státu Móhinivály, estný a dopisující mnoha učených a vdeckých společností, které tady na svatyni v noci stejně nic kloudného nesvedou.

KABÍROVA PÍSE

Zvážil a lehkým shledal tento svat,
nedal se tíhou statk zadržet,
dávno ho omrzela marná dína,
odešel v chudém rouše sanjásina.
Po prašném koberci se k Dillí bral,
před vedrem kíkar chránil ho a sál,
dav valil se a nikde místa stinná,
svou cestu hledal v rouše sanjásina.

Pohledem jasnozřivým zmínil lovka
(dí Kabír: "Jedno je, to pravda odvěká,
a konání je pouhá mlhovina.")
Tak došel k cíli v rouše sanjásina.
I poznal, na světě že jeho druh
je zvířecí, jeho druh je také bůh,
tak jako jeho věrný druh je hlína.
Tu moudrost získal v rouše sanjásina.

VPÁD DŽUNGLE

*Vase předurčeném
zaroste vše býlí
a my zapomenem,
že tu lidé byli.*

*Popel na oltáři
spláchnou vlhké deště.
Srnec nelekne se lidských tváří,
z pole neutěšeno, strachem třeště.
Co tu zbylo z domu ještě,
džungle smete, pohltí a zmaří.*

Jak jste se v První knize džunglí dočetli, Mauglí předpověděl Šér Chánovu kůži na Poradní skálu a zbylým příslušníkům séónijské smečky oznámil, že od té chvíle bude v džungli lovit sám.

Matka máminých a tátových vláda byla ochotna lovit s ním. Ale zmanit náraz život není tak snadné - zvláště v džungli. Neukázněná smečka se rozutekla a Mauglí zašel nejprve do rodné sluje a tam se den a noc prospal. Potom máma Vlci a tátovi Vlkovi vyprávějí o svých dobrodružstvích, pokud je stačí pochopit. Když pak před nimi v ranním slunci zablýskal tesákem - tím, kterým stáhl z kočky že Šér Chána - pochválili ho, že je pašák. Akéla s Sedákem zas vyhlásil svůj podíl na velké buvolí štvanci v roklině. Až na kopec se za nimi vyškrábal Bál, by si to poslechl, a Baghíra se ošíval radostí nad tím, jak to Mauglí předpověděl.

Slunce už dávno vyšlo, ale nikomu se nechtělo spát, jenom chvílemi pohodila máma Vlci hlavou a spokojeně vdechla pach tygříků, v třem zanášený z Poradní skály.

"Nebýt tadyhle Akéla a Šedáka, nic jsem nepořídil," ozval se posléze Mauglí. "Ach mámo, mámo. Škoda že jsi neviděla modré buvolí valit se roklinou a potom uhnout do bran, když mloví smečka kamenovala!"

Ještě že jsem to druhé neviděla," rozhořčila se máma Vlci. "Prohánět mi mláďata jako šakaly, to nikomu nestrpím. Tyžce by mi to mloví smečka odpykala. Naživu bych ovšem nechala tu ženu, která tě odkojila, ale jenom ji."

"Klid, jen klid, Rákšasí!" pronesl malátní táta Vlk. "Žabák se nám vrátil tak moudrý, že se i otec před ním musí klonit. O jedno škrábnutí na hlavu víc nebo míň, to je toho. Jenom nechtělovkabýt." A Bál s Baghírou po něm opakovali: Jen nechtělovkabýt."

S hlavou opřenou o matčin bok Mauglí prohlásil, že on sám nechce lovit ka do smrti vidět, slyšet ani čekat.

Akéla napřimil ucho a řekl: "Ale co když ti, bratříku, oni nedají pokoj?"

„Je nás pět,“ rozhlédl se po shromážděném Sedákovi a po posledním slově cvakl elistí.

Baghíra švihl ocasem a koukl po Bálúovi: "Teba bychom si s vámi taky zalovili. Ale pro mysliť, Akélo, na lovit ka?"

"Řeknu ti pro tebe," odvětil Vlk samotá. "Když se k tomu žlutému lupiči octla na skále, vrátil jsem se po naší stopě do vesnice, šel jsem ve vlastních šlépějích, jen chvílemi jsem odbočoval a válel se po zemi, abych jim stopu zmátl, kdyby se snad za námi pustili. Pokazil jsem jim tak, že jsem jim nakonec sám nerozeznal. Tu přelétl za křoví mezi stromy netopýr Manga a zůstal nade mnou viset. A tu se mi Manga ozval: 'Vesnice lovití smečky, odkud vyhnali lovití mládě, se rojí jako hnízdo sršně.'"

"Po řádným kamenem jsem po nich hodil," začetl se Mauglí. Pro zábavu metával na hnízda sršně papaje a potom uhnětl k nejblížejším, aby ho sršni nedohonili.

"Zeptal jsem se Manga, co tam viděl. U vesnické brány prý kvete Rudý květ a kolem nímho sedí muži ozbrojení puškami. Nikdo mým nemusí používat, vím své" - Akéla se ohlédl po starých jizvách ve slabinách a na bocích - "že pro nic za nic lidé pušku nenosí. Ani se bratříku, nenaděješ, a nejaký lovit se pustí po naší stopě - jestli ji už nesleduje."

"Proč by ji sledoval? Lidé mým vypudili. Co ještě chtějí?" utrl se na nímho Mauglí.

Jsi lovit, bratříku," odsekl Akéla. "Proč a na to a ono tvoji bratři dělají, po tom nám, svobodným lovcům, nic není."

Před Akélou se do země zabodl nůž, taktak že Akéla ucukl tlapou. Mauglí bodal rychle, pouhé lidské oko to ani nepostehlo, jenže Akéla byl vlk. Vždyť pes, od svého pánka, divokého vlka, hodně vzdálený, proctivně, jakmile mu o bok škrábne kolo, a dávno uskočí, než ho kolo přejede.

Mauglí zastrčil tesák do pochvy a klidně řekl: "O lovití smečce a Mauglím nemluv podruhé jedním dechem."

"Fí! To je mi ostrý zub," Akéla ořechal zářez v zemi, "ale pohybem u lovití smečky se ti pokazil zrak. Než jsi bodl, dávno bych skolil volka."

Baghíra se skokem postavil na nohy, a hlavu vztyčenou, kdejaké ohbíťla ztuhlá, vřel. Po něm to udělal Sedák, stanul však vlevo od nímho a lapal vítr vanoucí zprava. Akéla se rozběhl padesát yardů proti vřel, přikřivil se a také ztuhl. Mauglí na to hleděl závistivě. Jako málokterý lidský tvor všelicos vyřechal, ale nepřemýšlel pach džungle mu zůstal nedostupný a za tyťím síce strávené vřelouzené vesnici notně otupěl. Olízl si prst, přetřel jím nos, potom stanul zpřímá, aby zachytil nejhořejší a nejvlastnější pach.

"Lovit!" zavrčel Akéla a prudce dosedl.

"Baldév!" řekl Mauglí a také se posadil. Jde po naší stopě. Tamhle mu blýskla ručnice. Jen se podívejte."

Pouhý zlomek světla se na slunci mihlo bronzové kování starobylé flinty; tak nápadně se v džungli nic nezatpytí, leda když je zataženo. Tebe slída, tuka nebo hlávkový lístek zasvitne jako heliograf. Ale ten den bylo jasno a klidno.

"Vždy jsem věděl, že se lidé za námi pustí," holedbal se Akéla. "Ne nadarmo jsem věděl, že se budou koukat."

Mauglího tygry ani vlčata ani nemrkla, po bídě sbíhala z kopce a zmizela v hloží a kovářích.

"Kampak takhle bez jediného slova?" křikl za nimi Mauglí.

"Pst! V poledne ti přikutáme jeho lebku," odpověděl Sedák.

"Zpátky! Zpátky po katilovklovka nejí!" zavýskl Mauglí.

Ještě před chvílí to byl vlk. A za to, že v něm vidím lovka, sekl po mně nožem," zašpičoval Akéla. Vlčata se mrzutě vrátila a ulehla.

"Když se mi zachce něco dlat, to mám pokaždě říkat, protože dlat?" rozružil se Mauglí.

"Úplný lov k! Tak mluví lov k!" zabručel Baghíra pod vousy. "Zrovna tak mluvili lidé kolem udajpurské královské klece. My, obyvatelé džungle, o lovku víme, že je ze všech nejmuřejší. Spolehnout se na svůj sluch, vědět bychom, že je ze všech nejhloupejší." Hlasitě pak dodal: "Lovčí mládě má pravdu. Lidé loví ve smečkách. Zabít jednoho, když nevíme, co udělají druzí, je špatný lov. Pojme se přesvědčit, co to proti nám lovci zamýšlí."

"My nepjdeme," zavrčel Sedák. "Lov si, bratříku, sám. My víme, co chceme. Dávno jsi už mohl lebku mít."

Jednoho po druhém si Mauglí své přátele prohlédl, hrůse mu dmula a oči se mu zalévaly slzami. Rázem k nim přistoupil, poklekl na koleno a řekl: „Já že nevím, co chci? Podívejte se na mě.“

Stísně na něho hleděli, a sotva zatekali pohledem jinam, hned je zas pivoval, srst se jim ježila, tělesli se po celém těle, ale Mauglí šije stále upřeně.

"Tak co," řekl, "kdo z nás přiti je vědět?"

"Ty jsi, bratříku, vědět," řekl Sedák a olízl Mauglímu nohu.

"Tak za mnou," poručil Mauglí a všechna tygry i vlčata schlípla ohon a táhla mu v patách.

"Tam vede soužití s lovčí smečkou," řekl Baghíra a hnal se za nimi. "V džungli už neplatí, Bálúe, jen zákon džungle."

Starý medvěd nic neříkal, ale leccos mu táhlo hlavou.

Potichoučku se Mauglí sunul džunglí napřík Baldévov cest, nakonec rozhrnul podrost a uviděl starce, jak s flintou na rameni jako pes kluše po stopě staré dva dni.

Snad si vzpomenete, že Mauglí odcházel z vesnice obtížen na hrbě Šér Chánovou nevydlanou kůží a za ním klusali Akéla s Sedákem, vyryli tedy z etelnou stopu. Baldév zrovna došel až tam, kam se, jak známo předtím, Akéla vrátil, aby zmátl stopu. Posadil se, chrchlal a funěl, kolem dokola po ní v džungli pátral vzdálen od slídil, jen co by kamenem dohodil. Když se vlk nechce prozradit, je jako pán. V očí vlka byl sice Mauglí nemotora, ale i on uměl chodit jako stín. Jako hejno plískavic kolem uhanějího parníku, tak kroužili kolem starce a při tom kroužení bezstarostně rozprávili. Při něm i totiž nasazují pod nejhlubším tónem stupnice, jaké necvičené lidské ucho ještě postřehne. (Druhý konec stupnice je dán vysokým kníkáním netopýra Manga, které přemnoho lidí vůbec neslyší. Od tohoto stupně výš pak nasazuje při něm i ptactvo, netopýři a hmyz.)

Baldév zůstal stát, vyvaloval oči a funěl. Sedák prohodil: "Kolik pohledání. Vypadá, jako když v džungli zabloudí prase kůže. Co říká?" Baldév si něco nakvašen brumlal.

Mauglí jím to položil: "Jistě přý kolem mý tancovaly smečky vlka. Takovou stopu přý jakživ neviděl. Už přý toho má dost."

Ještě si odpočine, než ji zase najde," pronesl chladně Baghíra, a při téhle na schovávanou vklouzl za strom. "Co to ten kostrouh dělá?"

"Strká do úst jídlo nebo vyfukuje kouř. Lidé si pořád hrají s ústy," řekl Mauglí. Zamklí stopa i pozorovali starce, jak si nacpává a zapaluje hukku a jak z ní dýmá. Všichni povali si do paměti v ní kouř, aby podle potěby Baldéva poznali i za hluboké noci.

Po cestě se přehrnul hlouček uhlí. Dostali samozřejmě chuť porozprávět s myslivcem Baldévem, v hlasném dobrých dvacet mil kolem. Sesedli se a pokoušeli se Baghíra s ostatními přistoupili až k nim a pozorně sledovali. Baldév sáhodlouze bájil o šabelském chlapci Mauglím a stále si něco přidával a vymýšlel. Šér Chána že zabil on sám. Mauglí že se promnil ve vlka, celé odpoledne s ním zápasil, znovu se promnil v chlapce, a když pak naň ho on, Baldév, namířil flintu, ošetroval mu ji, kulku stoupl za roh a zastřelil mu buvola. Vesnice že ho, Baldéva, jakožto nejstatečnějšího séónijského lovce poslala skolit Mauglího. Zatím že se vesnice zmocnila nesporných rodičů šabelského chlapce, Mésúy a jejího manžela, a zavěšeli je v jejich chalupě. Budou je tak dlouho mučit, až se přiznají ke kouzlu a smrti, a potom je upálí.

"A kdy to bude?" zeptali se uhlíři, rádi by přibodu byli.

Baldév je ujistil, že vesnice s tím počká, až se on vrátí, nejprve přý má skolit chlapce z džungle. Potom odpraví Mésúu a jejího manžela a rozdělí se o jeho pozemky a buvolu. Překně buvolu má Mésúin manžel. Hubitárod je, to je podleňho, Baldéva, správné. A ti, kdo u sebe přechovávají vlčata z džungle, jsou nejhoršíárod ji.

Ale co když se to dovídají Angličané, zeptali se uhlíři. Angličané jsou, jak známo, úplní šílenci, ti po estným sedlákům nedovolí klidně upálitárod je.

Což o to, upokojil je Baldév, starosta ú edn oznámí, že Mésúa s manželem um eli na hadí uštknutí. Je to domluveno, zbývá jen skolit Vl ího chlapce. Nezahlédli snad n jaké takové stvo ení?

Uhlí i se opatrn rozhlédli, že ho chválabohu nevid í. Ale on, Baldév, takový state ný muž, ho jist vyslídí. Slunko se už chýlí k západu, rádi by se vypravili do Baldévovy vesnice a zhlédli tu mrzkou árod jnici. Baldév na to, že má sice uloženo zabít ábelského chlapce, ale pustit neozbrojený hlou ek bez salakvardy do džungle ho ani nenapadne, každou chvíli se tam m že objevit vl í ábel. P jde s nimi, a jestli se ten árod j v chlapec ukáže - však sami uvidí, jak s ním zato í on, nejlepší séónijský lovec. Od bráhmana dostal za íkadlo, nic se mu nem že stát.

"Co povídá? Co povídá? Co povídá?" každou chvíli se ptali vlci. Mauglí jim to p ekládal, až došel ke kouzl m a ár m, t m ani on moc nerozum í. ekl tedy, že ten muž a žena, co na n ho byli tak vlídní, jsou v pasti.

"Copak lidé chytají lidi do pasti?" podivil se Sedák.

"Podle n ho ano. To jejich povídání je mi nepochopitelné! Jsou to sami šílenci. Copak za m Mésúa se svým manželem m že, že je strkají do pasti? A co to blábolí o Rudém kv tu? Musím se p esv d ít. A už naloží s Mésúou tak í onak, ud lají to, až se Baldév vrátí. A tudíž Mauglí hladil prsty rukov tesáku a usilovn p emýšlel. Husím pochodem vykro íl Baldév s uhlí i srdnat vp ed.

"Tryskem se rozb hnu k lov í sme ce," ozval se posléze Mauglí.

"A co s tamhlet í?"

Sedák se hladov zahled í na osmahlé plece uhlí í.

"Zazpívejte jim na cestu," ušklíbl se Mauglí. "K vesnické brán a dojdou až za tmy. Jestlipak je udržíte?"

Sedák pohrdliv vycenil bílé zuby. Jak znám lov ka, dají se od nás vodit kolem dokola jako kozy na etízku."

"To není t eba. Trochu jim zazpívejte, aby jim nebylo po cest smutno, a moc libá píse to, Sedáku, nemusí být. Ty, Baghíro, jdi s nimi a pomoz jim zpívat. Až se snese noc, sejdeme se u vesnice - Sedák to tam zná."

"Slídit pro lov í mlád í, to není snadný lov. Kdypak se vyspím?" zíval Baghíra, ale na o ích mu bylo vid ít, jak ho ta zábava t ší. Já a zpívat nahá ím. No, zkusme to."

Sklonil hlavu, aby se to po ádn rozlehlo, a protáhle zavyl: "Dobrý lov" - už ten p lno ní pok ík ozývající se odpoledne zn íl dost strašliv í. Mauglí ho za sebou slyšel, jak k u ív stoupá í klesá a nakonec se rozplývá v p íšerné sku ení. B žel džunglí a smál se na celé kolo. Zahlédl uhlí íe, schoulené do klubí ka, a Baldéva šermujícího ru nicí na všechny sv tové strany jako n jakým banánovým listem. Sedák spustil Jalahi! Jalah! - ten pok ík sme ky ze štvanice na Nílgáje neboli modrého tura jako by doléhal až z konce sv ta, blížil se víc a víc, a najednou skon íl št knutím, jako když utne. Do toho vpadli ostatní t í vlci. Mauglí by hnedle

dal krk na to, že to vyje celá sme ka. A potom všichni spustili nádhernou jit ní píse džungle a prozp vovali ji s figurami, fanfárami atrylky, jaké vyloudí jen hluboké hlasy vl í sme ky. Tohle je pouhý hrubý p eklad písn , ale musíte si domyslit, jak teprve zní, když poruší hluboký odpolední klid džungle.

Malou chvíli, co jsme byli
zahalení tmou,

v skrytu strom táhnem dom ,
stíny s námi jdou.

Matn , še e tr í ke e,
jak se zvolna dní.

Hlas náš v lese pozdrav nese
t m, kdo zákon džungle ctí.

Chundelatá, parohatá,
dravá, zubatá,

po své práci zv se vrací,
táhne v doumata.

V jit ním tichu o e líchu
bílých volk pár.

Slunce rudé vyšlo. Bude
sálat po celý den žár.

Co tu dravá pohledává
vl í rodina,

že se pouští v husté houští,
když den za íná.

Nevidomí mezi stromy
táhnem. V daleku

z nebe volá kachna: *Hola!*
Nastává den lov ku.

Neomžení, nezroseni
jdem a do ticha,

slyš, jak holý jíl se drolí,
válem usychá!

Trávou skryté, hle, ty vryté
no ní stopy v ní!

Hlas náš v lese pozdrav nese
t m, kdo zákon džungle ctí.

T žko v p ekladu zachytit, jaký to d lalo dojem a s jakým opovržením vyřázeli vlci každé slovo, když p ed nimi uhlí i lezli na v tve, až pod nimi stromy praskaly, a Baldév od íkával kouzla a za íkadla. Potom vlci ulehli a zd ímli. P i svém namáhavém živobytí dbali na po ádek; bez spánku se nic kloudného nepo ídí.

Mauglí zatím uhán l devítimílovým tempem a m l radost, jak mu to po tolika m sících, co žil ne inn mezi lidmi, p kn jde. Myslel jen na to, že vytáhne Mésúu i s manželem z pasti, a si je jaká chce, na pasti má totiž odjakživa spadeno. Potom, íkal si v duchu, se s vesnicí d kladn vypo ádá.

Teprve za soumraku zahlédl pov domé pastviny a dhákový strom; tehdy, jak zabil Šér Chána, ekal tam na n ho Sedák. Pohlédl na vesnické st echy a p i všem hn vu na celé lidské plém i spole enství najednou se mu hrdlo sev elo, že nemohl popadnout dech. Jak si všiml, všichni se z polí vrátili neoby ejn brzo, ve e i neva ili, shluknutí pod vesnickým stromem brebentili a hulákali.

"Lidem to nedá, po ád robí pasti na lidi," ekl si Mauglí. "P edev írem chytli Mauglího - jenže od toho p edv erejška jako by napadlo mnoho deš . Dnes ve er je to Mésúu se svým manželem. Znovu dojde na Mauglího zítra a kdoví kolikrát ještě potom."

Za zídkou se doplazil až k Mésúin chýši a oknem nakoukl do jizby. Na rukou a nohou spoutána, s roubíkem v ústech tam ležela Mésúu, dusila se a sténala. Její manžel byl p ívázán k pest e pomalovanému l žku. Dve e na náves byly na závoru, zády k nim sed lo na prahu n kolik chlap .

Mravy a zvyky vesni an Mauglí dost znal. Dokud jedí, povídají a poku ují, tak usoudil, do ni eho se nepustí. Nebezpe ní za nou být, až se nasytí. Za chvíli se vrátí Baldév, a jestli jeho stráž splnila sv j úkol, bude mít o em vypráv t. Vlezl tedy Mauglí oknem, sklonil se nad mužem a ženou, p e ízl jím emínky a vytáhl roubíky a potom shán l v chýši mléko.

Od odpoledního bití a kamenování byla Mésúu celá bez sebe bolestí a hr zou. Ješt v as jí Mauglí zakryl dlaní ústa, aby nezav ískla. Její manžel byl jen zmaten a roz ílen: sed l a z rozčuchaných vous si vybíral prach a smetí.

Já jsem v d la - v d la, že p ijde," zavzlykala Mésúu. "A te vím ur it , že je m j syn." P ivinula si Mauglího k srdci. Až dosud se Mauglí držel, ale najednou se po celém t le rozt ásl, nesmírn ho to p ekvapilo.

"Na ty emínky? Pro t spoutali?" zeptal se po chvíli ml ení.

"Za to, že jsme t p ijali za syna, cht li nás popravít - jak jinak?" vyhrkl nakvašen muž. "Hle, krvácím."

Mésúu slovo ne ekla, ale Mauglí si prohlížel její rány. Uvid l krev a zask ípal zuby.

"Kdo ti to ud lal?" zeptal se. "To mi odpyká."

"Celá vesnice. Byl jsem moc bohatý. Měl jsem moc dobytka. A tak z nás udělali národ je, protože jsme tě vzali pod stěchu."

Já to nechápu. Ať mi to poví Mésúa."

"Kojila jsem tě, Náthú, jestlipak si ještě vzpomínáš?" řekla plaše Mésúa. "Protože ty jsi ten syn, kterého mi tygr odnesl, a protože tě mám nade všechno ráda. Já prý jsem tvá matka, matka šáblova, a zasloužím smrt."

"Co je to šábel?" řekl Mauglí. "Smrt jsem už viděl."

Muž se ještě víc zachmuřil, zato Mésúa propukla v smích. "Vidíš!" řekla manželovi, "vždy jsem to viděla - vždy jsem to říkala, že není národ j! Je mým synem - mým synem!"

"Syn nebo národ j, co je nám to platné?" ozval se muž. "Smrt nás stejně nemine."

"Tamhle vede cesta přes džungli" - Mauglí ukázal prstem do okna. "Ruce a nohy máte volné. Jděte."

"Když my, synáčku, džungli tak neznáme jako - jako ty," bránila se Mésúa. "Myslím, že daleko nedojdu."

"Pustí se za námi mužští a ženské a znovu nás sem dovedou," řekl Mésúin manžel.

"Hmhm!" pronesl Mauglí a špičkou tesáku se pošimral na dlani. "Nikomtu tady ve vesnici ublížit nechci - aspoň zatím ne. Ale že by vás zdržovali, to si nemyslím. Co nevidíte budou mít dost jiných starostí. Ha!" zdvihl hlavu a poslouchal, jen venku dupou a křičí: "Tak už Baldéva pustili domů?"

"Dnes ráno ho na tebe poslali, měl tě skolit," zakvílela Mésúa. "To jsi ho nepotkal?"

"Ale ano, potkali jsme ho - totiž já jsem ho potkal. Má oči vyprávět, a než to dopoví, leccos se dá udělat. Ale nejprve se přesvědčím, co mají za lubem. Rozmyslete si, kam byste chtěli, a až se vrátím, tak mi to povíte."

Vyskočil z okna a znovu obhlédl vesnickou zídku, až byl na dohled od davu, shromážděného kolem pípálového stromu. Baldév ležel na zemi, chrchlal a hekal a kdekdo na něj ho zvedavě dorážel. Vlasy se mu svezly na ramena, od šplhání po stromech měl oděné ruce i nohy, nic ze sebe nemohl vypravit, jen se kochal svou důležitostí. Občas utrousil slůvko o šáblech a o kouzlech a šárech, aby dav navnadil na to, co přijde. Křičel, ať mu podají vodu.

"Pch!" ušklíbl se Mauglí. "Žvást - žvást! Tlach, samý tlach. Lidé jsou pokrevní bratři Bandar. Vypláchně ústa, zakoučí si, a až si to odbude, za ně vyprávět. Jsou mi to mudrci - ti lidé. K Mésúině na stráž nikoho nepostaví, dokud se nenasytí Baldékových báchorek. A já - já tady ležím docela jako oni."

Rázem se zas odplížil do chýše. Octl se pod oknem a tu se ho někdo dotkl na noze.

Poznal, iže to jazyk, a řekl: "Mámo, co tady děláš?"

"Přes celý les jsem slyšela své děti prozpěvovat, a tak jsem se vydala za svým nejmilejším. Ráda bych se, žabáku, podívala na tu ženu, která tě kojila," řekla máma Vlčice, od rosy celá urousaná.

"Nasadili jí pouta, že ji skolí. Ale já jsem jí pouta převal. Spolu s mužem odejde přes džungli."

"Přijdu za nimi. Stará jsem, ale ne bezzubá." Matka Vlčice se vztyčila na zadních nohou a oknem pohlédla do šeré chýše.

Za chvíli se zatahouce svezla a řekla jenom: Já jsem tě první kojila. Ale pravdu má Baghíra: Nakonec lovíš odejde za lověkem."

"Možná," pronesl nepřítiv Mauglí, "ale dnes večer je mi ta stopa cizí. Pojkej tady, ale jí se neukazuj."

"Měses, žabáku, nikdy nebál," řekla máma Vlčice. Couvla do vysoké trávy a v ní se obratně ztratila.

Znovu skočil Mauglí do chýše a vesele spustil: "Všichni se rozsadili kolem Baldéva a ten jim vypráví o něm, co se nestalo. Až dopoví, všichni prý sem na vás přijdou s Rudým - totiž s ohněm a oba vás upálí. Co potom?"

"Mluvila jsem s mužem," řekla Mésúa. "Do Khanhíváry je daleko, ale třeba tam v Khanhívě zastihneme Angliany"

"Co je to za smečku?" zeptal se Mauglí.

"Nevím. Jsou bílí a vládnu prý celé zemi a bez svých nedovolují bitky ani upalování. Když tam dnes v noci dojdeme, zachráníme si život. Jinak zahyneme."

"Tak si zachrať život. Zbrány tuto noc nikdo nevykročí. Copak to děláš?" Mésúin manžel klelel v koutku chýše a něco ze země vyhrabával.

"Má tam trošku peněz," řekla Mésúa. "Nic jiného s sebou brát nemůžem."

"Aha. To je to, co jde z ruky do ruky a nikdy se nezahraje. Jinde než tady to taky potebují?" řekl Mauglí.

Muž se zakabonil. "Hlupák je to, a nešábel. Za peníze koupím koně. Jak jsme pohmoždění, daleko nedojdeme a za chvíli se za námi pustí celá vesnice."

"Nepustí, řekám, leda až budu já chtít, ale ten kámen je dobrý nápad. Mésúa je utmáčená." Mésúin manžel vstal a do opasku si zavázal zbylé rupie. Mauglí pomohl Mésúině z okna. V nočním chladu hned pookřál, ale pod hvězdami vypadala džungle přece jen chmurná a nepřívětivá.

"A stezku do Khanhíváry znáte?" zašeptal Mauglí.

Kývla hlavou.

"Dobrá. A pamatujte, žádný strach. Pospíchat nemusíte. Možná - možná že se před vámi i za vámi ozve v džungli menší prozpovování."

"Nebýt strachu před upálením, to myslíš, že bychom si troufli předocovat v džungli? Raději se dáme skolit od šelem než od lidí," řekl Mésúin manžel. Mésúa se jen s úsměvem zahledl na Mauglího.

Docela jako Bál, když postě vtloukal roztomilému mláďatku do hlavy nějaký dávný zákon džungle, tak hovořil Mauglí: "Tvrším, že v džungli na vás nikdo nevyceň zub, nikdo na vás nezdvihne tlapu. Lov k ani šelma vás nezadrží, dokud se neocnete na dohled od Khanhíváry. Budete mít u sebe stráž." Ohlédl se po Mésúině a řekl: "On mi nevěří, ale ty ano, víš."

"To se ví, synáčku. Víš mě, a už jsi lov k, duch nebo vlk z džungle."

"Až on uslyší mé lidi zpívat, dostane strach. Zato ty pochopíš a porozumíš. Už pomalu jdete, pospíchat nemusíte. Brány jsou zavěny."

S nákem se Mésúa vrhla Mauglímu k nohám, ale on se zachvil a rázem ji zvedl. Povsil se mu na šíji a vroucně mu žehnal. Její manžel se jen lakotně zahledl na svá pole a řekl: "Jestli se dostaneme do Khanhíváry a tam si zjednáme přístup k nějakému Angliánovi, budu se s bráhmánem, starým Baldéem a ostatními tak dlouho soudit, až provedu celou vesnici na bubnu. Za neobdlané lány a nekrmené buvolky mi zaplatí dvojnásobek. Však já se domohu práva."

Mauglí se zasmál. "Co je právo, nevím - ale až za násou dešť, přijdeš a uvidíš, co tady zbylo."

Vykročil do džungle a hned přiběhla z úkrytu matka Vlčice.

Jdi za nimi!" řekl Mauglí. "A celé džungli oznam, že se jim nesmí nic stát. A je třeba slyšet. Zavolám Baghíru."

Stoupavě i klesavě se rozlehlo dlouhé zavytí. Jak si Mauglí všiml, Mésúin manžel zaváhal, otočil se a už se rozběhl zpátky do chýše.

Jen jdete," řekl na ně veselé Mauglí. "Vždy jsem vám řekl, že se to asi bez zprávy neobejde. Ten pokik potrvá až do Khanhíváry. Džungle vám tím projevuje svou přízeň."

Mésúa pobídla manžela vpřed a tma zahalila je i matku Vlčici. A tu se Mauglímu přímo u nohou zvedl ze země Baghíra, všecek rozechvilý noční slastí, jaká rozdivo uje obyvatele džungle.

"Stydím se za tvé bratry," zavrnil.

Jak to? Copak Baldévovi lib nezaspívali?" řekl Mauglí.

"Až moc! Až moc! Já jsem nakonec odložil pýchu, a při uraženém zámku, který mi dopomohl na svobodu, na celou džungli jsem si prozpovoval jako při jarních námluvách! Copak jsi nás neslyšel?"

"Na n co jiného jsem m l polí eno. Zeptej se Baldéva, jak se mu ten zp v líbil. Ale kde jsou ti ty i vlci? Nikdo z lov í sme ky mi dnešní noc nesmí vyjít z brány."

"Na to p ece nepot ebuješ vl í tve ici," ekl Baghíra. P ešlapoval z nohy na nohu, blýskal o ima a vrn l jedna radost. "Vždy já si to s nimi, brat í ku, vy ídím sám. Kone n se tedy bude zabíjet. Z toho zp vu a z toho, jak lidé lezli na stromy, jsem dostal laskominy. Co je nám po lov ku - po tom lysém a bezzubém sn dém kopá i, který se živí hlínou? Od rána jsem mu v patách - v poledne - za bílého dne. Shán l jsem ho do houfu, jak shán jí vlci volky. Jsem Baghíra! Baghíra! Baghíra! Lapal jsem po t ch lidech, jako lapám po svém stínu. Hle!" Mohutný pardál posko il, jak ská e kot po suchém listu, který mu ví í hlavou, napravo nalevo se rozhán l, až to b in elo, tichounce dopadal na zem a znovu poskakoval, zpola vrn ní, zpola vr ení sílilo, jako když v kotli hu í pára. Jsem Baghíra - z džungle - z noci - a mám v sob sílu. Kdopak odolá mému úderu? Hlavu ti, lov í mlád , rozplácnu jedinou ranou tlapy, že bude jako žába v lét ."

"Tak ude !" vybědl ho Mauglí vesnickým ná e ím, ne mluvou džungle. Po tom lidském slov Baghíra rázem zkrátí, dopadl na rozechv né hýžd , zrak m l stejn vysoko jako Mauglí. Jako tehdy, když mírnil vzpurná mlá ata, zahled l se mu Mauglí do berylov zelených o í, až rudý žár za jejich zelení pohasl: tak hasne v dálce dvaceti mil vypnuté sv tlo na majáku. Pardál klopal zrak, klopal hlavu - stále níž a níž, až nakonec struhadlov drsným rudým jazykem olízl Mauglímu chodidlo.

"Brat e - brat e - brat e," šeptal chlapec a od šíje dol mu zlehka a stejn om rn hladil cukající h bet. "Utiš se, utiš! Ty za to nem žeš, m že za to noc."

"To ty no ní pachy," ekl zkroušen Baghíra. "Všude ve vzduchu to na m volá. Ale jak to ty víš?"

Kolem indické vesnice je ovšem vzduch p esycen všelijakými pachy, pro tvora, myslícího tém jen nosem, stejn omamnými, jak jsou pro lov ka hudba a opium. Ješt chvíli se dal pardál od Mauglího laskat, až tam s prackami pod hrudí a s p iv enýma o ima z stal ležet jako kot u krbu.

Jsi z džungle, a nejsi z džungle," ozval se posléze. Já jsem pouhý erný pardál. Ale mám t rád, brat í ku."

Mauglí d lal, že nic neslyšel, a ekl jen: "Ti toho tam pod stromem napovídají. T ch báhorek, co jim Baldév vysypal. Asi už brzo p ijdou vytáhnout ženu i s mužem z klece a vrhnout je do Rudého kv tu. Zjistí, že klec je prázdná. Chacha!"

"Poslyš," ekl Baghíra. "Hore ka mi už z krve vyprchala. Nech tedy zastihnou mne. Kdo m tu uvidí, ten nevytáhne paty z domu. Nejsem v kleci poprvé. A že by m svázali provazy, to nemyslím."

"Opatrnosti nezbyvá," zasmál se Mauglí pardálovi, který už zatím vklouzl do výše. P ipadal se stejn zpupný jako on.

"Br!" osykl se Baghíra. " pí to tady lov kem, ale mají tady stejné l žko, na jakém jsem léhal v udajpurské královské kleci. Hned si na n lehnu." Mauglí zaslechl, jak pod tíhou statné šelmy praskají v matraci péra. "P i uraženém zámku, který mi dopomohl na svobodu, p knou

ko ist ulovili, eknou si asi! Poj si, brat í ku, sednout ke mn . Spole n jim pop ejeme dobrý lov."

"Ba ne, n co jiného mám za lubem. Že mám v té h e prsty, to se nesmí lov í sme ka dov d t. Lov si sám. Já je nechci vid t."

"Budiž," ekl Baghíra. "Už jdou."

Beseda pod pípalovým stromem na druhém konci vesnice byla stále hlu n jší. Skon ila divokým rykem. Muži i ženy se vyhrnuli na náves a šermovali kyji, bambusy, srpy a noži. V ele šli Baldév s bráhmanem a hned za nimi povykoval dav. "Na arod je a arod jnici! Vsak ony jim horké mince rozvážou jazyk. Spalte jim chýši nad hlavou. Myje nau íme, brát k sob vl í ábly. Ale nejprve je zbijme! Pochodn ! Ješt pochodn ! Baldéve, nah ej si hlave !"

Závora u dve í ne a ne povolit. N jak se zaklesla, nakonec ji svorným úsilím urazili. Sv tlo lou í zalilo jizbu a tam na l žku s tlapami zk íženými a lehce sv šenými p es pelest rozvaloval se Baghíra, smoln erný a ábelsky p íšerný. Chvíli bylo zoufalé ticho, pak se p ední ady hrnuly a draly zpátky p es práh, a tu zdvihl Baghíra hlavu a zív l - d kladn , promyšlen , okázale - tak zíval, jen když cht l urazit n jakého druha. Rozchlípl a ohrnul z asené pysky, rudý jazyk pokr il, níž a níž spoušt l dolní sanici, až mu bylo vid t do žhavého ch tánu, obrovské Špi áky obnažil po samé dásn a potom je sklapl; cvaklo to, jako když u pancé ové pokladny zapadnou ozubená dví ka. Náves jako když vymete. Baghíra vysko il oknem za Mauglím. S v ískáním a evem strkali se a šlapali po sob , jak horempádem uhán li každý do své chýše.

"Do rána nevytáhnou paty z domu," ekl klidn Baghíra. "Co te ?"

Na vesnici jako by padlo odpolední ticho, ale jak oba napjali sluch, zaslechli na hlin né podlaze šoupání t žkých truhel na obilí, p istrkovaných ke dve ím. Pravdu m l Baghíra, do svítání nikdo nevytáhne paty z domu. Mauglí sed l zamyšlen a chmu il se stále víc.

"N co jsem ud lal?" lísal se k n mu Baghíra.

"Dobrou v c jsi ud lal. Hlídej je až do rána. Já se vyspím." Mauglí odb hl do džungle, ulehl na skálu a prospal celý den a celou noc.

Procítl a vedle sebe m l Baghíru a u nohou erstv skoleného srnce. Baghíra ho zv dav pozoroval, jak se ohání tesákem, jí a pije a nakonec s bradou v dlaních uléhá na b icho.

"Muž a žena se š astn dostali do Khanhíváry," ekl Baghíra. "Máma ti to vzkazuje po Cílovi. Tu noc, co se octli na svobod , ješt p ed p lnocí sehnali kon , a tím jim to šlo rychle. Je to dob e?"

"Dob e," ekl Mauglí.

"Tvá lov í sme ka ve vesnici vylezla z domu, až už bylo slunce vysoko na obloze. Najedli se a honem zas zpátky dom ."

"Nezahlédli t snad?"

"Možná. Zrána jsem se tam u brány povaloval v prachu a snad jsem si taky pro sebe trochu prozpěvoval. Už není, bratříku, co dlat. Pojď si se mnou a s Bálúem zalovit. Rád bych ti ukázal, jaké má nové úly, všichni toužíme po tom, abys byl zas u nás jako dřív. Pesta s tím pohledem, i mně naháníš strach. Muže se ženou na Rudý květ neuvrhnou a v džungli zas všechno klope. Víš? Loví smečku pus me z hlavy."

"To se stane - za chvíli. Kdepak se tuto noc pase Háthí?"

"Kde ho zrovna napadne. Kdepak za Ml'enlivce ručí? Ale proč se ptáš? Dokáže Háthí něco, co my nedokážeme?"

"Vyšimnu, aby sem za mnou se všemi těmi syny přišel."

"Říkat Háthímu 'Poj nebo Jdi', to se přece, bratříku, nesluší. Pamatuj, že je pánem džungle, a než ti loví smečka promílná výraz obličeje, on tě naučil klíovému slovu džungle."

"To je jedno. Mám tě klíové slovo pro něho. Vzkaz mu, a půjde za žabákem Mauglím, a jestli napoprvé neposlechne, řekni mu, že je to kvůli zpustošení bhartpurských polí."

"Zpustošení bhartpurských polí," Baghíra si to pro jistotu několikrát zopakoval. "Už jdu. Nanejvýš se Háthí rozlítní. Jednomu si říkám bych dal za klíové slovo, které pohne Ml'enlivcem."

Odešel a Mauglí dál vztekle sekal tesákem do země. Lidskou krev Mauglí doposud neviděl, teprve na Mésúiných poutech ji uviděl, ba co víc, ucítil, a to mu dodalo. Mésúa byla na něho kdysi vlídná. Pokud se v té věci vyznal, miloval Mésúu stejně bezvýhradně, jako zas ostatní lidé nenáviděl. Hnusili se mu jejich čerť, surovost, i zbabělost, ale vzít někomu život a znovu nenichat strašný pach krve, k tomu se za všechno bohatství džungle neodhodlal. Vymyslel si něco prostšího, ale účinnějšího! Zasmál se, když si vzpomněl, že ho na to jednou báhorkou, vyprávěnou pod pípálovým stromem, přivedl starý Baldév.

"Přece jen to bylo klíové slovo," pošeptal mu do ucha Baghíra. "Pásli se ušky a poslechli jako nějakí volci. Hle, už jdou!"

Háthí a jeho synové se jako vždy objevili bez hlasu. Na bocích byli ještě umazáni od řídkého bahna. Zamyšleně chroupal Háthí zelenou banánovou plátku, kly vyrytou ze země. Baghíra měl bystrý postřeh. Z každého rysu jeho mohutného těla bylo jasné, že to nemluví Pán džungle s lovím mládětem; že se jen bojí přestoupit před toho, kdo se nebojí. Za otcem se bok po boku valili všichni tři synové.

Na Háthího pozdrav "Dobrý lov" Mauglí ani nezdvihl hlavu. Dlouho ho nechal kolébat a pohupovat a přeskakovat z nohy na nohu, a nakonec promluvil ne na slony, ale na Baghíru.

"Povím ti, co mi vyprávěl lovec, kterého jsi včera lovil," řekl Mauglí. Je to příběh starého a moudrého slona, padlého do jámy. Od paty až po hřbet se tam na dně škrábl o špičatý bodec, dodnes z toho má bílou jizvu." Mauglí pokynul rukou, Háthí se pootočil a na bledlivém šedém boku se mu přimířila objevila dlouhá bílá jizva jako šlehnutí žhavým bím. "Lidé ho přišli z jámy vytáhnout," hovořil Mauglí, "ale on byl silný, zpětrhal provazy, a než se mu rána zhojila, nebylo po něm ani slechu. V noci se pak rozlícen vrátil na pole těch lovců."

Pokud si vzpomínám, měl to i syny. Stalo se to před mnoha a mnoha dešti, daleko odtud - v bhartpurských polích. Copak bylo, Háthí, s těmi poli o p íší sklizni?"

"Sklízeli jsme je já a moji tři synové," řekl Háthí.

"A s orbou, která následuje po sklizni?" řekl Mauglí.

"Nikdo je neoral," řekl Háthí.

"A s lidmi, jejichž obživou je osení, které na těch pozemcích roste?" řekl Mauglí.

"Odešli."

"A s chýšemi, v nichž lidé nocovali?" řekl Mauglí.

"Stechy jsme rozsápali a zdi pohltila džungle," řekl Háthí.

"A co dál?" řekl Mauglí.

"Kolik za dvě noci ujdu od východu na západ a kolik za tři noci ujdu od severu na jih, tolik dobré země uchvátí džungle. Do pěti vesnic jsme pustili džungli a na pozemcích těch vesnic, pastvinách a obilných lánech neživí dnes p řa žívou duši. To bylo zpusťování bhartpurských polí, zp řobil jsem je já se svými třemi syny. Ptám se tě, loví mlád ě, jak ses o tom dov ěd l?" řekl Háthí.

"N kdo mi to řekl. Vida, i Baldév mluví n kdy pravdu. Dob e jsi to provedl, Háthí s b ělou jizvou. Ale podruhé to provedeš ještě l p, protože t ř povede lovk. Znáš vesnici loví sme ky, odkud m ř vypudili? Jsou to lenoši, hlupáci, surovci. Hrají si s ústy a slabší druhy nezabíjejí pro potravu, ale pro zábavu. Když se nasytí, vlastní plém ř vrhají do Rudého kv ětu. Nemají tady co pohledávat. Nenávidím je."

"Tak je zabijeme," řekl nejmladší ze tří Háthího syn ů, uškubl chumá trávy, o p ední nohy z n ho oklepal hlínu a zase ho zahodil. řervená o ka mu rejčila na všechny strany.

"Na ř jsou mi bílé kosti?" rozlítil se Mauglí. "Copak jsem vl í mlád ě, abych si na slunci hrál se syrovou hlavou? Skolil jsem Sér Chána, na Poradní skále hnije jeho k ře. Ale jestli - jestli je opravdu po Sér Chánovi, nebo ne, to nevím, po řád mám prázdko v řaludku. Tentokrát se zmocn ěm toho, co vidím a hmatám. Pus ř, Háthí, na vesnici džungli!"

Baghíra se zachv ěl a p řikř íl. ře by se m ěl v krajním p řípád ě p ehnat po řávsi, napravo i nalevo rozdávat rány nebo úsko ěné skolit za soumraku o rá e, to chápal, ale d ř sil se toho, ře by se m ěla p ed o ěma lidí ř řelem chladnokrevn ř vyhladit celá vesnice. Pochopil, pro vzkázal Mauglí pro Háthího. Takovou válku dokáže zosnovat a provést jenom dlouhov řký slon.

"A ře rozute ou, jako utekli tamt ě z bhartpurských polí, jediným pluhem a ře tam deř ová voda a místo vr ění kolovrátku a ř tam deř řer í na listí - a ři v řráhmanov řdom ř Baghírou ud řáme doup řa z nádrře za chrámem a řijí srnci! Pus ř na n ř džungli, Háthí!"

"Vždy - vždy s nimi žádný spor nemáme. P řebytky, v nichž lidé spí, strhujeme jenom, když jsme rozlícení bolestí," Háthí se nerozhodn pohupoval.

"Copak jste jediní býložravci v celé džungli? Naže tam své poddané. A to za ídí jeleni a kanci a Níl gáj. Ani ždibcem k že se tam neobjevuj, dokud nebudou pole jako mlat. Pus tam džungli, Háthí."

"A zabíjet se nebude? Kly mi zrudly p i zpuštění bhartpurských polí a nerad bych ten pach probouzel."

„Já taky ne. Ani jejich bílé kosti a se nám tady na ísté zemi nepovalují. A si vyhledají nová doupata. Tady z stat nemohou! Vid l jsem i cítil jsem krev ženy, své životelky - nebýt m , málem ji skolili. Ten pach zapudí jen Vo avá tráva, která jim vypu í na prazích. Ho kne mi v ústech. Pus tam džungli, Háthí!"

"Há!" ekl Háthí. "I m páliho na k ži to škrábnutí bodce tak dlouho, až p ed našima o ima zanikly jejich vesnice v jarním porostu. Už to chápu. Tvá válka bude naší válkou. Pustíme tam džungli."

Mauglí ješt ani nepopadl po ádn dech - vztekem a nenávisť se všecek t ásl -, a tam, kde p edtím stáli sloni, bylo prázdno. Baghíra na n ho hled l s hr zou.

"P i uraženém zámku, který mi dopomohl na svobodu!" ozval se posléze erný pardál. "Ty že jsi ten nahá ek, za kterého jsem se kdysi v mladých letech u sme ky p imluvil? Pane džungle, až m jednou síla opustí, p imluv se za m - p imluv se za Bálúa - p imluv se za nás všechny! P ed tebou jsme pouhá mlá ata! Rozšlápnuté halouzky! Kolouší zatoulaní od lan ."

Ze by byl Baghíra zatoulaný kolouch, to bylo na Mauglího trochu moc. Smál se, až se mu vrátil dech, st ídav plakal a zas se smál a uklidnil se, teprve když sko il do t n . Plaval kolem dokola, jako jeho jmenovec žabák se v pruzích m sí ní zá e potáp l a zas vyno oval.

Háthí a jeho synové se zatím rozešli na ty i sv tové strany. Potichu slézali dobrou míli do údolí. Celé dva dni pak šli dál p es džungli, až urazili šedesát mil. O každém jejich kroku hned v d li a povídali si Mang, Cíl, opi áci a ptáci. Potom se sloni pustili do pastvy a pásli se asi týden. Háthí a jeho synové jsou jako skalní hroznýš Ká. Pospíchají jen z nezbytí.

Týden minul - a b hví, kdo s tím za al - po džungli se roznesla zpráva, že v tom a v tom údolí je lepší potrava i voda. Nejprve se v houfech po skálách drali divo áci - ti by za po ádným jídlem šli t eba na kraj sv ta -, za nimi se hnuli jeleni a divoké lišti ky, živící se uhynulými nebo hynoucími kusy ve stádech. V jedné ad s jeleny postupovali širokoplecí Níl gájové a za Níl gáj i se hnuli divocí buvoli z bažin. Sta íla mali kost, a roztroušená toulavá hejna, která se pásla, lelkovala, napájela a zase pásla, by se byla hned rozprchla. Ale p i každém poplachu je n kdo uchlácholil. Jednou jim dikobraz Sáhí zv stoval, že kousí ek dál je hojn potravy, jindy zas Mang s veselým pok íkem lítal nad úžlabinou, aby je p esv d il, že tam není živá duše, nebo se zas k rozkolísané ad p íbatolil Bál , v ústech plno ko ínk , a hrozbami a škádlením je nemotorn postrkoval zpátky na správnou cestu. Dost bylo t ch, kdo couvli, utekli, ztratili chu , ale zbylí postupovali vp ed. Takhle to vypadalo za dalších deset dní. Jeleni a divocí vep i se motali kolem dokola v kruhu m ícím osm až deset mil a na jeho obvodu svád li šarvátky masožravci. Ve st edu kruhu ležela vesnice, kolem ní zrály obilné lány a na takzvaných ma ánech - holubníkovitých teráskách sroubených ze ty k l

p ikrytých prkny - sed li vesni ané a plašili ptáky a jiné zlod je. Jeleny už nikdo po dobrém nep emlouval, odzadu na n dotírali masožravci a hnali je p ed sebou dále do kruhu.

Za jedné tmavé noci p išli nepozorovan z džungle Háthí a jeho t i synové a choboty podtrhli ma ány. P i pádu k ly ruply, jako když padne rozkvetlý stonek bolehlavu. Hlída i se z ma án skutáleli na zem a do uší jim zalehlo hluboké sloní huhlání. P edvoj štvaných jeleních voj vyrazil vp ed a zaplavil pastviska i oranice. S nimi tam vyvrhli rýpaví kanci s ostrými kopýtky a zni ili, co ještě po jelenech zbylo. Ob as poplašili zv vlci: zoufale p ed nimi pobíhala sem a tam, až zašlapala erstvý je men a rozdupala zavlažova i p íkopy. Tlak na obvodu na jednom míst za svítání povolil. Masožravci tam ucouvli a tak otev eli volnou cestu na jih. Utekla po ní hojná srn í stáda. Jenom pár state n jších zalezlo do houští a t šili se, že se v noci ještě dosytí.

Ale dílo bylo vlastn vykonáno. Ráno se vesni ané rozhlédli a uvid li, že je po úrod veta. Když neodejdou, eká je smrt. K hladu m li rok co rok stejn blízko jako k džungli. Vyhnali buvoly na pastvu, a ti, celý vyhladov lí, zjistili, že jim pastviny oškubali jeleni. Pustili se tedy dál do džungle a tam se p idružili k svým divokým druh m. Za soumraku pak ty i poníci (víc jich ve vesnici nem li) leželi ve stáji s rozt íšt nou hlavou. Takovou ránu jim mohl zasadit jen Baghíra a jen Baghíru mohlo napadnout drze vyvléci chcíplého poníka na náves.

Tu noc si vesni ané netroufli rozd lat v polích ohn . Vydal se tedy Háthí se svými t emi syny pab rkovat, pokud ještě n co zbylo. Chodit za pab rkujícím Háthím je zbyte né. I umínili si vesni ané, že do p íštích deš budou živi z osiva, potom se dají do služby a tak vyrovnej lo skou ztrátu. Ale protože obchodník s obilím myslel jen na své nap chované truhlice a na to, jak své zboží zdraží, Háthí mu ostrými kly vyrýpl roh hlin né chýše a prout nou, kravinci omezenou bednu s vzácným pokladem mu rozdrtil.

Po zjišt ní této poslední pohromy ujal se slova bráhman. Modlil prý se k jejich boh m, ale oni ho oslyšeli. Snad urazila vesnice bezd ky n jaké božstvo džungle, protože džungle se na n z ejm hn vá. Vzkázali tedy pro ná elníka nejbližšího kmene ko ovných Gónd - moudrých, velmi sn dých drobných lovc , usazených v hloubi džungle, potomk jedné z nejstarších indických ras - prap vodních vládc zem . Na uvítanou p edložili Góndovi, kdec o m li. Stál na jedné noze, v ruce luk, pár šíp zastr ených do up iny, a trochu bázliv , trochu pohrdliv se díval na ustarané vesni any a jejich zpustošená pole. To se na n hn vají jejich bohové - pradávni bohové - a jaké ob ti jim mají p inést? Gónd nic ne íkal, jenom utrl úponek karely, která rodí ho kou planou tykev, a opletl jí dve e chrámu p ímo naproti vyjevené ervené hindské sošce. Ruku nap áhl tím sm rem, kudy vedla cesta do Khanhíváry, potom se vrátil do džungle a pozoroval, jak se to tam hemží jejími obyvateli. Když se džungle pohne, to v d l, jedin bílí muži ji dokážou zastavit.

Ptát se ho, co to znamená, bylo marné. Kde se klan li svému bohu, tam vyroste planá tykev a nejlíp ud lají, když se rovnou zachrání.

Ale t žké je odtrhnout vesnici z kotvy. Dokud m li v lét co jíst, stále otáleli, zkoušeli sbírat v džungli o echy, ale tam na n íhaly stíny s žhavýma o ima a ploužily se p ed nimi i v pravé poledne. Ustrašen se rozb hli zpátky dom , a hle, na stromech, kolem kterých p ed chvílkou šli, n í mohutná tlapa s ostrými drápy strhla a sed ela k ru. ím více se zdržovali ve vesnici, tím kurážn jší byla ta zdivo elá eládka skota ící a povykující na pastvinách u Vaingangy. Zalepit a vyspravit zadní zdi prázdných kravín , obrácených k džungli, si ani netroufali. Rozšlapali je divocí kanci, na uchvácené p d se uzlovitými ko ínky uchytila a rozbujela

planá réva a mezi révou vyrážela pichlavá tráva. Nejprve utekli svobodní a široko daleko zůstávali, že je s vesnicí konec. Kdopak se ubrání džungli nebo bohům džungle, když i vesnická kobra odlezla z díry, kterou měla v terase pod pípálovým stromem? Ušlapané cesty za vesnicí se ztrácely a mizely a pomalu se vesničané s nikým nestýkali. Pěstalo je dšit no ní vytrubování Háthího a jeho t í syn . Nem ěli kam jít. P ěšli o úrodu na zemi i zrno pod zemí. Okolní pole byla k nepoznání. Nejvyšší ěas odejít do Khanhíváry a poprosit Angli ěany o podporu.

Jako praví domorodci to odkládali ze dne na den, až je stihly první dešt ě. Neopravenými st ěchami proudem zatékalo, pastviny bylo po kotníky pod vodou a po letním vedru valení se všechno zazelenalo. Muži, ženy i d ěti - všichni v oslepujícím dopoledním dešti vyb ědli z vesnice, ale naposled se ješt ě ohlédli a tak se lou ěili s domovem.

Poslední rodina, obložená ranci, vyšla husím pochodem z brány a tu se rozlehl rachot padajících krov ě a došk ě. P ěd jejich zrakem se mihl zdvižený ěrný chobot, hadovit ě lesklý, jak rozhazuje namoklé došky. Chobot zmizel, znovu se ozval rachot a po n ěm bolestné kvaknutí. Háthí rval st ěchy chýšší jako lekníny, n ě jaký trám se p ěitom vzp ě í il a p íchl ho. Sta ěilo to rozpoutat v n ěm všechnu sílu, rozlícený slon je z celé džungle nej sv ěvoln ější ni ěitel. Zadníma nohama se rozehnal do hlin ěné zdi, po jediné rán ě se sesula a po sesutí se v ělijáku roztekla v žluté bláto. To ěil se dokola a kvíkal, prohán ěl se uli ěkami, vpravo i vlevo se opíral do zdi, lomcoval chatrnými dve ěmi a k ěivil okapy. Za n ěm ědili t ěi jeho synové jako tehdy p ěi zpuštění bhartpurských polí.

"Džungle ty sko ěpky sama pohltí," ozval se v rozvalinách n ě í klidný hlas. "Padnout musí v n ější zdi," a Mauglí, na holých ramenou i pažích všecek zmáchaný dešt ěm, usko ěil ze zdi, snášející se k zemi jako n ě jaký unavený buvol.

"Na všechno dojde," zasípal Háthí. "Ach, to jsem t ěi m ěl v Bhartpuru rudé kly! K v n ější zdi, d ěti! Hlavou! Všichni naráz. Hej rup!"

Bok po boku bušili všichni ěty i. V n ější ze ě se prohnula, pukla a padla a v rozeklané trhlíně zahlédli vesničané, on ěm lí hr ě zou, sve ěp ě, hlínou pot ěsn ěné hlavy ni ěitel . P ěipraveni o domov i obživu prchali údolím a jejich deptaná, bo ěená, rozdupávaná vesnice se rozpadala vnive ě.

Za m ěsíc z ní zbyl jen hrboletý kope ěk zarostlý hebkým zeleným porostem. Když pak p ěestaly dešt ě, tam, kde p ěd pouhým p ěl rokem zajížd ěl do zem ě pluh, bou ěliv ě bujela a kyp ěla džungle.

MAUGLÍHO ZP ě V PROTI LIDEM

Z vesnice bude brzo rozvalina,
živná prs ě pro úponky psího vína,
krovy se se st ěchami
sesují,
jen karela, ho ká karela
tam vybudují.

Krb osi í, had vyplazí se z díry,
sýpka se bude hemžit netopýry.

chrám utone pak v evu
hromovém,
kde karela, ho ká karela
je domovem.

Nikoho nespátíte. P i m síci
jen vytušíte rotu úto ící,
m j vlk vám bude potom
stáda pást,
kde karela, ho ká karela
te má svou vlast.

Sám sklídím že . Nebudu milostivý,
a zbylé klásky, ty vás neuživí,
pole vám budou orat
jeleni,
kde karela, ho ká karela
se plemení.

Z vesnice bude brzo rozvalina,
žirná prs pro úponky psího vína
a stromy, až se krovy
sesují,
jen karela, ho ká karela
tam vybuchí.

HROBA I

*Když s Tabákím se brat íš a hyenu zveš k ve e i, to Džakal m,
to darmožrout m, rovnou vyhlas p ím í.*

ZÁKON DŽUNGLE

"M jte v úct starce!"

Mazlavý hlas - lepkavý hlas, že se lov k až ot ese - hlas, jako když se láme n co m kkého.
Hlas t eslavý, sk ehotavý, k ouravý.

"M jte v úct starce! Druhové z eky - m jte v úct starce!"

Na široké hladin eky plula po proudu menší flotila sroubených lodic s tvercovými
plachtami, naložených stavebním kamenem. Pod železni ním mostem sto ily t žkopádná
kormidla, aby se vyhnuly pís in , naplavené kolem mostních pilí . Jak tudy pluly, vždycky
t i vedle sebe, znovu se ozval ten p íšerný hlas:

"Bráhmani na ece - m jte v úct starce a neduživce!"

Na jaký lodník se na palubním zábradlí otočil, zvedl ruku, vykřikl něco - požeňání to nebylo - a lodník šel soumrakem dál. Široká indická lodička, spíše z jezírka než plynulý proud, byla hladká jako sklo. Vprostřed toku se v ní zrcadlila pískovitě červená obloha se žlutými a temně fialovými skvrnami poblíž nízkých břehů a pod nimi. Ve vlhkém období ústily do řeky potoky, ale tečela jejich vyschlá ústí kus nad hladinou. Na levém břehu skoro pod železným mostem stála vesnice, celá z hlíny, cihel, došek a dřeva; náves, po které se právě vracela stáda dobytka do chlévů, vedla přímo k řece a končila jakousi cihlovou přístavní hrází, po níž lidé krok za krokem sestupovali do vody, když se šli umýt. Bylo to přístaviště - ghát - vesnice zvané Maga í Ghát.

Na nízko položená ořechová, rýžová a bavlníková pole, každoročně zaplavovaná řekou, na rákosí i na divokou spleť pastvin za nehybným rákosím se rychle snášela noc. Papoušci a vrány už přestali brebentit a pokřikovat nad vešerým douškem a letěli hřadovat dál do kraje. Cestou potkávali rukující řety netopýrů a mračená vodních ptáků s pištělím a houkáním zapadajících do rákosového porostu. Byly mezi nimi husy s bařatou hlavou a vešerým peřím na zádech, čirky, hvízdáci, divoké kachny, liščí husy, kolihy a tu a tam plameňáci.

Voj uzavíral nemotorný Marabu; letěl zvolna, jako by každý rozmach křídla už byl rozmachem posledním.

"Mjte v úctě starce! Bráhmani na řece, mjte v úctě starce!"

Marabu pootočil hlavu, odbočil trochu po hlase a toporně přistál na písčíně pod mostem. Pak teprve bylo vidět, co je to za surového lotra. Zezadu vypadal nadměrně důstojně, byl skoro šest stop vysoký, tak trochu jako plešatý farář. Ale zperedu to byla jiná. Na hlavě a na krku neměl jedině peříčko a pod bradou měl strašlivé vole, celé rudé, jakýsi vak na všechno, co svým zobákem, špičatým jako krumpáč, ukořistil. Dlouhé nohy, kost a kůže, zdvíhal opatrně a hleděl na ně s pýchou, jak si uhlazoval popelavě šedé peří na ocase; pak se ohlédl přes hladké rameno a ztuhl "v pozoru".

Na nízkém břehu hladově štěkající malý prašivý šakal; vztyčil uši a ocas a přes mluhu uháněl k Marabuovi.

Ve své kasti stál až dole - ani nejlepší šakali za mnoho nestojí, ale tenhle byl ušlechtilý vyvrhel, napolo žebrák, napolo zločinec - vymetal vesnická smetiště, hned k smrti bázlivý, hned zastřelil odvážný, v něm byl hlad a tropil neplech, které mu nikdy nic dobrého nevynesly.

"Brrr!" ulevil si šakal, když se tam přebrodil a smutně se otěpával. "A všichni psi ve vsi pojedou na červenou prašivinu. Jsem celý sežraný od blech, a to jen proto, že jsem se v kravíně podíval - slyšíš, jen podíval - na starou botu. Mám snad žrát bláto?" A poškrábal se pod levým uchem.

"Slyšel jsem," spustil Marabu, jako když tupou pilou řeže prkno, "slyšel jsem, že v té botě bylo právě vylíhlé štěně."

"Něco jiného je slyšet a něco jiného vidět," řekl šakal, který se dost vyznal v příslovích, jak je u vešerých ohledů pochytil od vesničanů.

"To je pravda. A tak jsem se pro jistotu o to štěně postaral, když měli psi práci jinde."

"A po žádnou práci, to mli," řekl Šakal. Já abych tě n jaký as o odpadky ve vsi ani nezavdil. Tak ono v té bot bylo slepé št n ?"

Je tady," a Marabu zašilhal přes zobák na své plné vole. "Moc nevypadá, ale hodí se, když te milosrdenství za sv ta vymizelo."

"Jojo! Sv t te nemá kouska citu," b doval Šakal. T kavým zrakem post ehl na vod drobounkou vlnku a rychle mluvil dál: "Všichni te máme t žký život a jist i náš slovučný pán, pýcha ghátu, chlouba celé eky

"Lhá , pochlebník a šakal se vylíhli z jednoho vejce," řekl Marabu jen tak pro sebe; ale sám taky lhal jedna radost, když se do toho dal.

"Ano, chlouba celé eky," opakoval Šakal d razn . "Co tu postavili most, i jemu, to je jisté, se t žko shání živobytí. Ale na druhé stran - do jeho vznešených o í bych mu to ne řekl -, je tak moudrý a tak ctnostný - to já bohužel nejsem

"Když o sob Šakal ekne, že je šedý, jak erný je asi Šakal," zabru el Marabu. Nevid l, co se blíží.

"Ze jemu jídla nikdy nepochybí, a tudíž

Slabounce to sk íplo, jako když drhne lo o m l inu. Šakal se rázem oto il a elem stanul (tak je to nejlepší) proti tvoru, o kterém práv mluvil. Byl to velikánský krokodýl, ty iadvacet stop dlouhý, a vypadal, jako by na sob m l trojit snýtovaný kotelní plát, lunovit protáhlý a zdobený puklinami a h ebenem. Žluté hroty horních zub mu p e nivaly přes krásn žlábkovanou dolní elist. Byl to sám tuponosý Magar z Maga ího Ghátu, nej starší z celé vesnice po n m pojmenované. Před stavbou železni ního mostu to býval zloduch brodu - vrah, lidožrout a místní modla v jedné osob . Ležel tu bradu zabo enou v písku a ocasem slabounce ví il a tak se udržoval na míst . A p ec, to Šakal dob e v d l, sta il jediný úder ocasu o vodu, a Magar se s rychlostí parostroje vymrští na b eh.

"To je ale š astné setkání, Ochránce chudých!" lísal se Šakal a p i každém slov o krok ustupoval. "Slyšeli jsme tv j libý hlas a t šili jsme se, že si p kn popovídáme. P i své bezocasé troufalosti jsem za al, jak jsme to ekali, mluvit o tob . Doufám, že jsi z toho nic nezasechl."

Šakal ovšem mluvil nahlas, aby ho Magar slyšel, lichocením totiž ješt nejspíš sežene n co k sn dku. Magar v d l, že práv proto Šakal tak hlasit mluví, a Šakal zas v d l, že to Magar ví, a Magar v d l, že Šakal ví, že to Magar ví, a tak byli oba velmi spokojeni.

Starý lotr se s hekáním a sup ním šinul na b eh a mru el: "M jte v úct starce a neduživce!" a pod t žkými zrohovat lými ví ky na trojhranné hlav mu o ka žhnula jako uhlíky, jak na skr ených nožkách soukal nabub elé, m chaté t lo. Pohodln se uvelebil. Šakal, dávno zvyklý na jeho zp soby, snad už posté se znovu vyd sil nad tím, jak Magar p esn napodobí kládu uvízlou na m l in . Dokonce dodržel i p esný úhel, jaký vzhledem k místu a proud ní eky v tu ro ní dobu svírá plující kláda s vodou. Ale to jen tak ze zvyku. Magar se p íšel na b eh pobavit. Jenže krokodýl není nikdy syt, a dát n co na zdání, namíst možná Šakal domudroval.

"Nic jsem neslyšel, synu," řekl Magar a pohlédl mu do jednoho oka. "Měl jsem vodu v uších a byl jsem malátný od hladu. Co tu postavili železný most, už máme vesničané nemilují. Srdce mi nad tím puká."

"To je hrozné!" zvolal Šakal. "Takové ušlechtilé srdce! Ale podle mě jsou všichni lidé stejní."

"To tedy nejsou mezi nimi velké rozdíly," mírnil ho Magar. "Některé jsou hubení jako ty ky, jiní zas tlustí jako mladí ša-ovci, chtějí psi. Nikdy bych lidi pro nic za nic nepomlouval. Lidi jsou všelijací, ale za ta léta jsem poznal, že jsou dobří jeden jako druhý. Muži, ženy i děti - nic mi na nich nevádí. A pamatuj si, synu, kdo lidi pomlouvá, toho lidé pomluví."

"Lichotky jsou horší než prázdná plechovka v bříšku. Ale teď jsme slyšeli moudré slovo," řekl Marabu a pohlédl na druhou nohu.

"Ale uvaž jejich nevděk k našemu vzácnému přítelovi," spustil Šakal líbezně.

"I proto, kdepak nevděk!" odporoval Magar. "Oni prostě na druhé nemyslí, to je všechno. Ale když jsem tak ležel na svém stanovišti pod brodem, všiml jsem si, jak těžko se chodí starým lidem a dětem po strmých schodech na most. O staré mi ani nejde, ale je mi líto - upírně líto - těch tlustou kých dětek. Do kámy se, jen co jim nový most zevšední, budou moji lidé zas odvažně vachtat bosýma sněhýma nohama přes brod jako děti. Starého Magara budou pak mít zase v úctě."

"Ale vždy jsem dnes v poledne viděl z přístaviště vyplouvat misky kové vance," řekl Marabu. "Misky kovými vanci se po celé Indii vzdává pocta."

"Chyba lávky. To byla cukrářova žena. Rok od roku hromadí a nerozezná kládu ode mne - Magara z ghátu! Viděl jsem, jak se spletla, když vance házela a já ležel až u samotného přístaviště: ještě krok, a byl bych jí ukázal ten malý rozdíl. Ale myslela to dobře a dobrý úmysl je na oběti to hlavní."

"Co jsou mi platné misky kové vance, když jsem na smetišti," vrátil Šakal. Vybíral si blechy, ale pítom ostražitě pokukoval po Ochránci chudých.

"To je sice pravda, ale smetišť, na kterém bych se octl já, ještě zatím nedělají. Pětkrát už před mými oči od vesnice ustoupila a na konci návsi přibylo suché písky. Pětkrát před mými oči vesnici na březích přestavili a ještě pětkrát ji budou stavět znovu. Nejsem přece nestálý rybožrout Gavial, jak se říká, dnes v Káší a zítra v Prajágu, ale věrný, spolehlivý strážce brodu. Pro nic za nic nenese vesnice mé jméno, synu, ale jak se říká, kdo poká, ten se doká."

Já taky čekám - dlouho čekám - skoro celý život, a jeho jsem se do kal: každý mě kouše a bije," vzdychl si Šakal.

"Chachachá!" zašeptal se Marabu.

V srpnu se narodil Šakal
a v září se jen lilo.
,Takový déšť, 'dí mlád',
,já ještě nezažilo.'"

Marabu má jednu nepříjemnou vlastnost. Znenadání za nenežlivě rejdít a poskakovat, a on, když stojí, jdeš než je abí, a ti si přece na slušnost potrpíš, dá se do divokého válečného tance jako na chodkách, poroztáhne křídla a pokyvuje lysou hlavou nahoru a dolů. Touhle posuněnou - nejspíš ví, co dělá - provází vždycky své nejpevnější poznámky. Dozpíval a stanul v pozoru, marabuovšť jdeš než dříve.

Šakal jen zamžikal, byly mu sice už celé tři roky, ale copak se může zlobit pro urážku na někoho, kdo má tak dlouhý zobák a umí jím bodnout jako oštěpem? Marabu byl sice známý zbabělec, ale Šakal byl ještě zbabělejší.

"Život tě naučí," prohodil Magar, "a jedno je jisté: takových šakálků, synu, je plno, ale takový krokodýl jako já, ten je vzácný. Přes to prese všechno nejsem pyšný, pýcha přechází pád. Ale pamatuj si, je to osud, a na osud a nikdo nereptá, kdo plave, chodí a běhá. Já jsem s osudem spokojen. Hlavní je trochu štěstí, bystrý zrak a opatrnost: vždycky než někde vlezou, zjistit předeem, má-li potok nebo zátoka nějaký východ."

"Ale jednou se pryč i sám Ochránce chudých zmýlil," řekl Šakal škodolibě.

"Máš pravdu. Ale osud mě zachránil. Bylo to tenkrát, ještě jsem nebyl dospělý, před posledním hladomorem (připravém i levém břehu Gangy! Co toho tehdy v řekách bylo!). Ano, byl jsem mladý a nerozumný, a když přišla povodeň, to byla radost! Tehdy mi stačilo málo ke štěstí. Vesnice byla celá zatopená a já plaval nad přístavištěm a pouštěl jsem se daleko od břehů, až na rýžová pole, zanesená krásným bahnem. Ještě se pamatuju, kápl jsem tenkrát ve vlně na pár náramků (byly skleněné, daly mi co proto). Ano, skleněné náramky; a jestli mě paměť neklame, taky na jednu botu. Měl jsem stáhnout obě, ale byl jsem hladový. Potom jsem už byl chytřejší. Jojo. Po jídle jsem se najedl a pak jsem si hovořil. Jenže mezitím voda opadla, a tak jsem se brodil bahnem po návsi. Ano, já sám. Sbíhali se všichni moji lidé, muži, ženy, děti, a já na ně vlídně hleděl. V blátě se to špatně zápasí. Povídá jeden lodník: 'Běžte pro sekyry a zabte ho, vždyť je to Magar od brodu.' Ale bráhman řekl: 'To ne, vidíte přece, že před sebou žene povodeň. Je to bůžek naší vesnice.' A pak mě zasypali květinami a jeden lovčík mi šťastnou náhodou přivedl do cesty kozu."

"Kozu je dobrá - moc dobrá," podotkl Šakal.

Je chlupatá - moc chlupatá, a když se najde ve vodě, obyčejně v sobě má zahnutý hák. Ale tamtu kozu jsem přijal a ubíral se s velkými počty k přístavišti. Později mi osud seslal toho lodníka, co mi chtěl sekyrou useknout ocas. Jeho člun uvízl na starém mýlně, ale to vy už nepamätujete."

"Nejsme tu přece sami šakali," řekl Marabu. "Nebyla to snad mýlna, u které ztroskotaly lodě s kamením, jak bylo to velké sucho - podlouhlá mýlna, vydržela přes tvoji povodeň."

"Byly tam dvě mýlny, horní a dolní," řekl Magar.

"A jo, zapomněl jsem. Odděloval je příliv, později zas vyschl," Marabu si na své paměti moc zakládal.

"Na dolní mýlnu uvízla loď mého dobrodruha. Spal na přídi, a jak byl ještě rozespálý, skočil do vody - bylo mu to po pás - ne, jen asi po kolena - a chtěl se odstranit. Prázdný člun

poodplul a uvízl u dalšího záhybu, jak tehdy eka tekla. Plul jsem za ním, v d l jsem, že ho p ijdou lidi vytáhnout."

"A p išli?" zeptal se Šakal trochu ustrašen . Tak velkolepý lov mu imponoval.

"P išli, na to místo a ještě kousek níž. Dál už jsem nešel, t i v jednom dni, to mi sta ilo - sami vypasení mándžihíové (lodníci). Až na toho posledního, u toho jsem si nedal pozor, ani nepípli, takže ti na b eh u nic netušili."

Jak ušlechtilá zábava! Ale co d vtipu a rozvahy vyžaduje!" zvolal Šakal.

"Ani ne tak d vtip, jako p emýšlení. Život bez p emýšlení je jako rýže bez soli, jak íkají lodníci, a já jsem vždycky d kladn p emýšlel. M j bratranec Gavial, ten rybožrout, mi jednou povídal, co mu dá práce honit ryby, jak je každá jiná, že je musí všechny znát, pohromad i každou zvláš . Tomu íkám moudrost. Ale on zase m j bratranec Gavial žije mezi svými. Ti moji neplavou v houfech s tlamou vystr enou ven z vody jako Réva; a nevyno ují se po ád nad hladinu a nep evracejí se z boku na bok jako Mohu a malá Capta; a po zátop se neshromaž ují na m l inách jako Bat ua a Cilva."

"Všechny chutnají výborn ," ekl Marabu a zaklapal zobákem.

"M j bratranec to taky íká a moc toho s jejich lovem nad lá; na b eh se p ed jeho ostrým enichem stejn nevyškrábou. S lidmi je to jiné. Žijí na zemi, v domech, se svým dobytkem. Musím v d t, co d lají te a co budou d lat potom, pak to dát dohromady - jak se u nás íká, ocas k trupu, a slon je celý. Visí n kde nad vraty zelená v tvi ka a železný kruh? Starý Magar hned ví, že se tam narodil chlapec, jednou si p ijde hrát k p ístavišti. Jinde se vdává d v e? Magar to pozná, lidi nosí dary sem a tam. D v e se p ijde p ed svatbou vykoupat a - Magar tam eká. Zm nila eka tok a tam, kde býval jen písek, je pevná p da? Magar to ví."

"A k emu je to dobré?" zeptal se Šakal. "Vždy i za m j krátký život zm nila eka tok." Indické eky mají koryta velmi pohyblivá a n kdy zm ní tok i o dv až t i mfle v jednom roce a zatopí pole na jednom b eh u a na druhém zanechají dobrou naplaveninu.

"V d t to je moc užite né," ekl Magar, "nová p da znamená nové hádky. To Magar ví. Jojo, to Magar dob e ví. Sotva voda vyschne, plíží se malými pot ky, kde by se lidé nenadali ani psa, a tam eká. Zanedlouho p ijde sedlák a ekne, tady zašiju okurky, tamhle melouny, na nové p d , kterou mu eka dala. A bosou nohou hn te úrodné bahno. Tu p ijde druhý a ekne, sem dám cibuli, tam mrkve a tam zas t tinu. Pak se st etnou jako dv utržené lo ky a pod modrým turbanem koulí po sob o ima. Starý Magar to vidí a slyší. íkají si .brat e' a na nové p d si jdou vyzna it své pozemky. Magar se rychle plazí blátem za nimi od jednoho kolíku k druhému. A najednou jsou v sob ! Nadávají si. Tahají se za turbany! Už pozvedají láthí (hole) a nakonec jeden padne do bahna a druhý ute e. Když se vrátí, spor už je vy ízen; po poraženém tu zbyla jen okovaná bambusová h l. A p ec nejsou Magarovi vd ni. To ne, k i í .vražda!' A ob rodiny, dvacet lidí na každé stran , se mlátí holemi. Jsou hodní, ti moji lidé - Džátové z kopc - Málvové z Béthu. Ale nebijí se jen pro zábavu, když je po boji, starý Magar už eká dole na ece za kikarovým houštím, kam není z vesnice vid t. Mí ramenatí Džátové jdou k ece, osm i dev t jich krá í pod hv zdami a na nosítkách nesou mrtvého muže. Samí šedobradí starci, hlas mají hluboký, jako já. Rozd lají ohní ek - ach, dob e ten ohní ek znám - poku ují, sedí v kruhu a pokyvují hlavou na sebe nebo stranou k nebožtíku na b eh u. Za tohle, íkají si, je v anglickém zákon provaz. N í rodinu stihne hanba, protože

n koho na velikém v ze ském dvo e ob sí. P átelé mrtvého na to eknou: .A visí!! a za nou zas od za átku, po ád dokola, aspo dvacetkrát, celou dlouhou noc. Nakonec jeden eknou: ,Byl to poctivý boj. A nám zaplatí krevné, o n co víc, než nabízí vrah, a už o tom nebudeme mluvit.' Pak se handrkují o krevné, protože mrtvý byl statný chlap a zanechal mnoho syn . Ale než p ijde maratvéla (východ slunce), dali ho trochu k ohni, jak je u nich zvykem, a mrtvý je m j a nic už ne eknou. Jojo, milé d ti, Magar se vyzná - Magar se vyzná - a mí Málvové a Džátové jsou moc hodní!"

Jsou to skrblíci - pro mé vole málo sypou," zakrákal Marabu. "Ti jen tak lehko nepustí chlup, jak se íká. Po Málvách toho moc neposbíráš."

Já sbírám - je," ekl Magar.

"Ze starých as na jihu v Kalkat ," vzpomínal Marabu, "všecko se házelo ven na ulici, a my jsme si vybírali a zobali. To byly asy! Ale dnes, ulice mají ísté jako vaje nou sko ápku a mí druhové odlétají jinam. ístota je p kná v c, ale utírat prach, zametat, kropit sedmkrát za den, to by omrzelo i bohy."

Jeden šakal z jihu mi povídal, m l to od bratra, že na jihu v Kalkat jsou všichni šakalové vypasení jako ondatry v dob deš , povídal Šakal a sliny se mu sbíhaly už p i pouhém pomyšlení.

Jo, ale jsou tam b loši - Angli ani - a ti tam vozí odn kud v lodích po ece velké silné psy - aby ti šakali moc neztloustli," dodal Marabu.

Jsou tam tedy stejní necitové jako tady? To jsem si mohl myslet. Zem , nebe ani voda nemají s šakalem slitování. Loni po deštích jsem vid l b lošské stany a sebral jsem tam novou žlutou uzdu. Ale b loši nevyd lávají k ži jaksepat í. Bylo mi po ní špatn ."

"To mn se stalo n co horšího," spustil Marabu. "Když mi byly t i roky, jako mladý odvážný pták jsem let l dol k ece, kam p íplouvají lod . Anglické lod jsou t íkrát v tší než naše vesnice."

"Byl až v Dillí a lidi tam prý chodí po hlav ," mru el Šakal. Magar otev el levé oko a up el je na Marabua.

Je to pravda," trval na svém Marabu. "Lhá lže jen tehdy, když eká, že se mu uv í. Kdo ty lod nevid l, neuv í."

"Na tom n co je," ekl Magar. "A co dál?"

"Zevnit z té lodi vynášeli obrovské kusy n eho bílého a za chvílku z toho byla voda. Ulamovaly se kousky a padaly na b eh, ostatek rychle skládali do domu s tlustými st nami. Ale jeden lodník mi se smíchem hodil kus, ne v tší než pejsek. Já - jako mí druzi - spolknú všechno bez rozmyšlení, a tak jsem i ten kus ze zvyku spolkl. Okamžit jsem pocítil strašný chlad, nap ed ve voleti a pak dál až do kone k prst a slovo jsem ze sebe nemohl vypravit a lodníci se mi smáli. Jakživ jsem takový chlad nepocítil. Samým žalem a úžasem jsem se roztancoval, až jsem zas popadl dech a pak jsem zas tancoval a ho ekoval, jak je ten sv t falešný, a lodníci se váleli smíchy. Krom toho úžasného chladu nejpodivn jší na tom bylo, že když jsem p estal ho ekovat, nem l jsem ve voleti do ísta nic!"

Tak jim Marabu syt vylí il, jak mu bylo, když spolkl sedmiliberní krychli ledu, dovezenou na americké lodi z Wenhamského jezera. Bylo to p edtím, než si v Kalkat za ali vyráb t led um lý. Ale protože nev d l, co je led, a Magar se Šakalem to nev d li o nic lip, vypráv ní se minulo s ú inkem.

"Všecko je možné," p ipustil Magar a zas p iv el levé oko, "všecko je možné na lodi t ikrát v tší než Maga í Ghát. A moje vesnice není malá."

naho e na most to zapískalo, p ehнал se po n m poštovní vlak z Dillí - všechny vozy osv tlené, provázené v rnými stíny na ece - odrachotil zase do tmy. Ale Magar a Šakal byli na n j tak zvyklí, že ani hlavu neoto ili.

Je snad tohle mí úžasné než lo t ikrát tak velká jako Maga í Ghát?" zeptal se Marabu a pohlédl vzh ru.

"Vid l jsem, když to stav li, synu. Vid l jsem r st pilí e kámen po kameni, a když lidi spadli dol (v tšinou se pohybovali s úžasnou jistotou - ale když už spadli), byl jsem p ipraven. Když postavili první pilí , ani je nenapadlo hledat v ece t lo, aby je spálili. Ušet il jsem jim moc starostí. Na stavb mostu nebylo nic zvláštního," skon il Magar.

"Ale to, co po n m b ží a táhne kryté vozy, to je p ece zvláštní," opakoval Marabu.

Je to bezpochyby n jaké nové bý í plemeno. Jednou možná neudrží tam naho e rovnováhu a spadne jako ti lidi. Starý Magar bude p ipraven."

Šakal pohlédl na Marabua a Marabu pohlédl na Šakala. Jedno jim bylo nad všechno jasné, že totiž lokomotiva m že být cokoli na širém sv t , jenom ne býk. Šakal se na ni nes etn krát díval z ke aloe podél trati, a Marabu ji znal už od té doby, co se v Indii objevila první lokomotiva. Ale Magar se na to díval jen zdola, odkud mu mosazný kotel p ipadal jako bý í hrb.

"Ano - n jaký nový druh býka," opakoval Magar d razn , aby sám sebe ujistil. A šakal na to: Jist je to býk."

"Ale taky by to mohlo být za al zas Magar ned tkliv .

Jist - docela jist ," pospíšil si Šakal a ne ekal, až to Magar dopoví.

"Co?" utrl se Magar, m l pocit, že druzí dva v dí víc než on. "Co by to mohlo být? Já jsem p ece nedomluvil. To ty íkáš, že je to býk."

"Všechno, co se Ochránci chudých zlíbí. Jsem jeho služebník - ne toho, co jezdí p es eku."

"A je to co chce, je to dílo b loch ," ekl Marabu, "A co se mne tý e, já bych tady na pís in tak blízko od toho nelíhal."

"Neznáš Angli any tak dob e jako já," ekl Magar. "Když tenhle most stav li, byl tady jeden b loch a ten si po ve erech brával lo ku, šoupal nohama o prkenné dno a šeptal: Je tady? Je tamhle? Podejte mi pušku." Než jsem ho zahlédl, dávno jsem ho uslyšel - každé jeho hnutí - jak se prohání po ece, jak v lo ce vrže, supí a šramotí puškou. Jen jsem ulovil n jakého

dlínka a ušetřil mu velké výlohy za jeho spálení, hned přiběhl dolů do přístaviště a křikem zplných plíc, že mě dostane a tebe ode mne osvobodí - ode mne, Magara z Magarího Ghátu! Ode mne! Celé hodiny jsem plaval, dlel, pod jeho lunem a poslouchal ho, jak střílí na klády; a když jsem viděl, že už je unaven, vynořil jsem se vedle něho a sklapl mu ruce rovnou před nosenem. Když most dostavili, odešel odtud. Takhle loví všichni Angličani, když právě neloví nikdo je."

"Kdopak loví bledy?" zašklivil vzrušen Šakal.

"Te už nikdo, ale kdysi jsem je lovil já."

"Trochu si nato lovení pamatuju. Byl jsem tenkrát ještě mladík," zaklepal Marabu významně zobákem.

"Byl jsem tady už zabydlený. Mou vesnici, jestli se dobře pamatuju, stavěli právě potě, a tehda za mnou přišel bratranec Gavial, a co všechno prý je ve vodách nad Banárasem. Zpočátku se mi tam moc nechtělo, měl jsem bratranec, ten rybožrout, nikdy nepoznám, co je dobré a co ne. Ale po večerech jsem poslouchal, co si mají lidé povídat, a pak už jsem neváhal."

"A co si povídati?" zeptal se Šakal.

"Takové věci, že jsem se já, Magar z Magarího Ghátu, rozhodl opustit vodu a vydat se přesky na cestu. Putoval jsem po nocích, pokud to šlo, malými kámi. Ale začalo horké počasí a vody bylo všude málo. Pecházel jsem přes prašné silnice, brodil se vysokou trávou a přimáčknu jsem šplhal do kopců. I na hory jsem se šplhal, jen si to, dlel, přestavte! Přesl jsem výběžek Sirhindu, který je úplně bez vody, než jsem našel řadu říek tekoucích do Gangy. Od svých lidí a známých bych jsem putoval celý měsíc. Bylo to úžasné!"

"A co jíst po cestě?" zeptal se Šakal. Měl duši v žaludku a celá ta Magarova poušť po soušičce na něho neudělala žádný dojem.

"Co se zrovna naskytlo, bratrance," protahoval Magar každé slovo.

V Indii říkají bratranec jen tomu, u koho se dá přepokládat pokrevní příbuzenství; a protože se Magar ženil s Šakalem jen v dávných bájích, Šakal hned pochopil, proč ho Magar tak najednou povyšuje na příbuzného. Být tak sami, nic by mu to nevadilo, ale Marabu hned nad tím ošklivým žertem vesele zamžikal.

"To jsem si přece mohl myslet, otče," řekl Šakal. Dát si říkat od šakal otče, o to Magar nestojí, a Magar z Magarího Ghátu mu to taky hned řekl - a ještě leccos jiného, co nemá smysl opakovat.

"Ochránce chudých se sám hlásil k příbuzenství. Jak si mám pamatovat přesný stupeň? Vždy máme stejnou potravu. Sám to řekl," odpověděl Šakal.

Te tomu dal korunu, vždy narážel na to, že Magar na svém pochodu po soušičce jedl ustavenou potravu první, a ne náležitě odleželou, jak to dělá každý svécti dbalý krokodýl a vbec každá šelma. Nadávka "žrout prvního masa" vyjadřuje na bledých rtech nejhlubší opovržení. Skoro jako když se někdo loví k lidožrout.

"Tou potravou se živil už před tisíci lety," řekl klidně Marabu. "Mluvme si o tom dalších tisíce let, co je pryč, je pryč. Povzdejme se raději, co bylo, když jsi po své úžasné pouti došel k bohatým vodám. Kdybychom mohli poslouchat vytí každého šakala, přestal by se to říci, jak se říká."

Magar mu byl za to přerušeni zjevně a o pokračování vypravoval dál: "Připravím i levém břehu Gangy! Jakživ jsem takové vody neviděl!"

"Byly ještě lepší než poslední velká povode?" zeptal se Šakal.

"Lepší! Taková povode tu byla každých pět let - pár utopených cizinců, nějaká ta drbež a mrtvý volek v kalném víru. Ale ten rok, o kterém vypravuju, byla voda v úžasně nízká, a klidná, a jak už jsem viděl od Gaviala, plavali v ní mrtví Angličtí ani, jeden vedle druhého. Práv tenkrát jsem tak ztloustl, do šířky i do hloubky. Od Agry kolem Itávy a širých vod u Iláhábádu

"Ach, ten vír tam pod zdmi iláhábádské pevnosti!" zvolal Marabu. "Připlouvali tam jak na rákosí a to šli se po řádě dokola - takhle!"

A znovu se pustil Marabu do přehrávání tance. Šakal jen závistivě přihlížel; na ten strašný rok povstání, o němž mluvili, se samozřejmě nepamatoval. Magar se zas ujal slova:

Jo, u Iláhábádu, tam jsem si klidně hovořil v zátočině a třeba dvacet jsem jich nechal odplout, než jsem si jednoho vybral. Přitom ti Angličtí ani nebyli ověšeni šperky a kroužky v nose a náramky jako ty naše ženské. Hořely za šperky, a místo náhrdelníku dostaneš oprátku, jak se říká. Tenkrát ztloustli všichni krokodýlové na všech řekách, ale mně bylo souzeno, abych byl ze všech nejtlustší. Říkalo se, že Angličtí ženy dovedou, a připravím i levém břehu Gangy, my tomu věřili. A vidět jsem nepřestal, dokud jsem plaval na jih. Dostal jsem se po proudu až za Mungír a za hroby nad řekou."

"Tam já to znám," vpadl mu do řeči Marabu. "Od těch dob je Mungír mrtvé místo. Žije v něm teprve hrstka lidí."

"Potom jsem se pomaloučku prodíral proti proudu, a tu kousek nad Mungírem připlula loď plná břichů - a to živých! Byly na ní, to si pamatuju, samé ženy, ležely pod plachtou rozprostřenou na kolících a usedavě plakaly. V té době na nás, strážce brodu, nevystřelila ani jedna puška. Všechny měly moc práce jinde. Slyšeli jsme je ve dne v noci stálet dál na souši, hned silněji, hned zase slaběji, podle toho, odkud vál vítr. Celý jsem se vynořil z vody, ještě jsem živé břichy neviděl, třebaže jsem je dobře znal - jinak. U boku loďky klečelo malé bílé dítě, naklánělo se přes okraj, jako naschvál si brouzdalo říčkou ve vodě. Je radost pohledět, jak má dítě rádo tekoucí vodu. Už jsem se ten den najedl, ale ještě mi v útrokách zbylo prázdné místo. Přesto jsem po těch detských říčkách chvil spíše pro zábavu než kvůli jídlu. Ani jsem se nedíval, když jsem skousl, tak jasně jsem je měl před sebou. Ale byly moc útlé, a tak, třebaže jsem dobře stiskl elisti - vím to jistě -, dítě zas říčkou vytáhlo bez nejmenšího škrábnutí. Protáhlo je prostě mezi zuby - ty své bílé říčky. Měl jsem je vzít napřímo hned u lokte, ale jak jsem řekl, vynořil jsem se z vody jen pro zábavu, abych viděl něco nového. Jedna přes druhou spustily na lodi křik a já se zas vynořil; chtěl jsem se na ně podívat. Loď byla moc těžká, nedala se převrhnout. Byly tam jen ženy, a vidět je jako jít přes břehy po žabinci, jak se říká, a připravím i levém břehu Gangy, je to pravda."

Jednou mi jedna žena dala usušenou rybkou, řekl Šakal. "Mohl jsem zálsk na její dít, ale lepší je košký trus než košské kopnutí, jak se říká. A co udělala ta tvoje?"

"Vystřelila na mě z krátké pušky, jakživi jsem takovou neviděl, ani předtím, ani potom. Pětkrát za sebou vystřelila (byl to asi starý revolver) a zastal jsem s tlamou dokola, lapal jsem po dechu a kolem hlavy se mi kouřilo. Jakživi jsem nic takového neviděl. Pětkrát za sebou tak rychle, jako když mrsknu ocasem - takhle!"

Šakal, celý tím příběhem zaujatý, taktak uskočil. Obrovský ocas švihl kolem něho jako kosa.

"Teprve po páté ráno," řekl Magar, jako by ho ani ve snu nenapadlo omráčit jednoho posluchače, "teprve po páté ráno jsem se potopil, a když jsem se zas vynořil, nějaký lodník právě bílým ženám říkal, že je docela jistě po mně. Jedna kulka mi vnikla pod krk ní plát. Nevím, jestli je tam ještě, protože nemohu otáčet hlavu. Podívej se, synu. Je to dokaz, že mě příběh je pravdivý."

Já?" bránil se Šakal. "Mohl že se požírá starých kápa a louska kostí opovážit, aby pochyboval o slovech Chlouby celé země? A mi slepá štáta ocas ukousnou, jestli se mi jen stín takové myšlenky mihl hlavou. Ochránce chudých mě, svého otroka, milostivě poučil, že kdysi dávno ho zranila nějaká žena. To přece stačí, budu to vyprávět svým dětem a žádné děkazy nežádám."

"Přehnaná zdvořilost není nikdy o nic lepší než velká nezpůsobnost: udávit hosta tvářem, jak se říká. Rozhodně si nepřejdu, aby se tvé dítě dovědlo, že jedinou ránu tržil Magar z Magarího Ghátu od ženy. Budou mít jiné starosti, jestli budou shánět potravu tak těžko jako jejich otec."

"Dávno už jsem to zapomněl! Věc nic jsem neslyšel! O žádné bílé ženě nevím! Ani o lodi! Věc nic se nestalo!"

Šakal zamával ocasem na dokaz toho, jak dokonale si všechno z paměti vymetl, a dle stojně usedl.

"Naopak, stalo se toho mnoho," řekl Magar. "Už podruhé mě ten večer sklaplo, když chtěl vyžrát na kamaráda. (Žádný se proto nezlobil. Žrát a být sežrán je spravedlivý zákon země, a když se už krokodýl nasytí, i šakal si půjde na své.) Nechal jsem tu loď být a plul jsem proti proudu až k Arrahu a do stojatých vod za ním, ale tam už žádní mrtví Angličané nebyli. Některá byla prázdná. Pak se objevily jedna dvě mrtvoly v červených kabátech, už ne Angličané, ale z jednoho kmene - Hindové a Párbíjové -, pak přišly šest v jedné lodi a nakonec od Arrahu až na sever k Agre to vypadalo, jako by do země vkročily celé vesnice. Jeden za druhým připlouvali z potoka, jako když po deštích připlouvají klády. Reka stoupala a s ní stoupali v houfech i oni z měřin, kde dosud odpovídali. Opadávající záplava je pak nechávala ležet po polích a v džungli, kam je za dlouhé vlasy zatáhla. Cestou na sever celé noci bylo slyšet děla, ve dne zas okované boty překračující brody a těžká kola vrzající v měřině písku! Každá vlnka přinášela další mrtvoly. Nakonec jsem sám dostal strach a řekl jsem si: Když se tohle děje lidem, jak vyvážnu já, Magar z Magarího Ghátu? Ne kdy za mnou pluly taky lodě bez plachet a ustavené hořely, jak hořívají lupy s bavlnou, ale věc neklesaly ke dnu."

"Jo!" vpadl Marabu. "Takové lodě plují na jihu Lalkaty. Jsou velké a černé, vídí za sebou vodu ocasem a

Jsou třikrát větší než naše vesnice. Ale moje lodě byly nízké a bílé, vodu vídily po obou stranách a nebyly větší, než lodě bývají. Naháněly mi strach. Vylezl jsem tedy z vody, ve dne jsem se skrýval, a kde nebyly žádné úkryty, šel jsem v noci po souši, až jsem dorazil do své vesnice. Potom jsem se vrátil do své vesnice. Nenadal jsem se, že tam najdu své lidi. A oni tam zatím orali, seli, žali a chodili si klidně po polích jako ten jejich dobytek."

"A obživy vesnice bylo pořád ještě dost?" zeptal se Šakal.

"Víc, než jsem si představil. Dokonce i já - a já nejím bahno - i já jsem toho měl dost, a jak si vzpomínám, trochu mě ten ustavičný proud nebožtčíků dlešil. Lidi ve vesnici si říkali, že jsou všichni Angličtí ani mrtví; ale ti, co sem po proudu připlouvali obličejem dolů, to nebyli žádní Angličtí ani, a lidi to dobře viděli. Pak si moji lidi řekl, lepší je mlčet, platit daně a orat pole. Za nějaký čas se seka vyčistila, a jak jsem si všiml, ty, co ještě připlouvali, strhl přívalem ke dnu. A byl jsem ze srdce rád, třebaže se pak potrava hromáčila. Sem tam nějaký úlovek je dobrá věc - ale jak se říká, i Magar má jednu dost."

"To je úžasné! Namouduši úžasné!" řekl Šakal. "Ztloustl jsem už z pouhého vyprávění a tolika pochoutkách. A co potom děláš, smím-li se zeptat. Ochránce chudých?"

"Řekl jsem si - a přitom pravém i levém břehu Gangy, na dotvrzení slibu jsem pevně stiskl elisti - řekl jsem si, že se na toulky už nikdy nevydám. A tak jsem si žil u ghátu, blízko od lidí, a rok po roce jsem na ně dohlížel. Oni mě za to milovali a házeli mi mší kově v nose na hlavu, sotva jsem se vynořil. A osud mě přejel a všichni na vesnici si vážili toho, že já, ubohý, neduživý, tady žiju, jenom

"Nikdo není šlema od zobáku až po ocas," vpadl soucitně Marabu. "Co víc si ještě můžeš Magar z Magarova Ghátu přát?"

"To bílé děláko, co mi uniklo," hluboce si povzdechl Magar. "Bylo sice malinké, ale nezapomněl jsem na ně. Jsem už starý, a než umru, rád bych ještě okusil něco nového. Lidi, pravda, jsou hmotní, hlouzí, hloupí, moc se s nimi neužije, ale pořád vzpomínám na staré vesnice nad Banárasem a to dítě si jistě taky vzpomíná. Možná že se prochází po břehu nějaké vesnice a vypravuje, jak vytáhlo ruce Magarovi z Magarova Ghátu ze zubů, zůstalo naživu a teď o tom vykládá. Osud mě opravdu přál, ale tohle mě nikdy muší ve snu - ta vzpomínka na dítě na lodní přídě." Zívá a sklapl elisti. "A teď si chvíli pohovím a podumám. Buďte zticha, děti, můžete v úctě starce."

Neohrabaně se otočil a šoural se nahoru na břehu. Šakal se s Marabuem vrátil do stínu stromu, který se uchytil na druhém konci hned pod mostem.

"Jak krásný a užitečný život," zašklebil se Šakal a távavě vzhledl na ptáka, který se tyčil nad ním. "A ani jedinkrát, snad sis všiml, neuznal za vhodné zmínit se mi, kde by bylo na břehu něco k snědku. Sám jsem ho jistě stokrát upozornil, když se v proudu valilo něco dobrého. Jak pravdivé je řešení: Na šakala a na holičky někdo zapomíná, jakmile se od nich dozví, co je nového. A teď si pospi! Vrrr!"

Jak m že Šakal lovit s Magarem?" ekl chladn Marabu. "Velký zlod j a malý zlod j, je nabíledni, kdo shrábne lup."

Šakal se odvrátil, mrzut zavr el a chystal se schoulit pod stromem. Ale najednou se p ikr il a p es špinavé v tve pohled l vzh ru na most.

"Co je?" zeptal se Marabu a starostliv roztáhl k ídlo.

"Po kej a uvidíme. Vítr sice vane od nás k nim, ale nás nehledají - tamti dva."

Jsou to lidi? Mé postavení m chrání. Celá Indie ví, že jsem posvátný." Marabu je totiž znamenitý pohodný a m že si chodit, kam se mu zachce. Proto se nezalekl.

"Po mn by hodili leda starým k ápem, za víc jim nestojím," ekl Šakal a znovu zbyst il sluch. "Slyšíš ty kroky! To není zdejší k že, to je b lošská bota. Slyšíš, zase! Železo narazilo na železo! To je puška! Ti blázniví Angli ani v t žkých botách si jdou promluvit s Magarem, p íteli."

"Varuj ho tedy. N kdo moc podobný hladovému Šakalovi mu p ed chvilkou íkal Ochránce chudých."

Jen a si bratránek sám chrání svou k ži. Kolikrát mi íkal, že b loch se není co bát. Jist jsou to b loši. Žádný vesni an z Maga ího Ghátu by si na n ho netroufal. Vidíš, vždy jsem to íkal, že to je puška! P i troše št stí se ještě p ed svítáním nasytíme. Když je venku z vody moc neslyší a - tentokrát to není žena!"

Svítil m síc a na pilí ích se zableskla lesklá hlave . Magar ležel na pís in nehybný jako vlastní stín, p ední nohy trochu roztažené, hlavu složenou mezi nimi, a chrápal jako - no jako krokodýl.

Na most n kdo zašeptal: Je to nezvyklá rána, skoro kolmo dol , ale bude to trefa. St el ho za krk! Hrome! To je potvora! Vesni ani budou celí diví. Je to jejich dévtá (modla)."

"To je mi jedno," odpov d l druhý. "P i stavb mostu mi sebral patnáct kuli , už je na ase, aby bylo po n m. Honil jsem ho na lo ce celý týden. Bu po ruce s martinkou, až to do n ho nandám z obou hlavní."

"Pozor, a t nepraščí. S dvojkou nejsou žádné žerty."

"To pozná on! Te !"

Ozvala se rána jako z malého d la (nej v tší pušky na slony se moc od d la neliší), kmitl se dvojí zablesk ohn a pak pronikav t eskla martinka, jejíž dlouhé náboje proniknou krokodýlím kruný em jako nic. Ale hlavní práci vykonaly trhavé kulky. Jedna zasáhla Magara p ímo za krk na dla vlevo od páte e, druhá vybuchla kousek níž, tam kde za íná ocas. V dev tadevadesáti p ípadech se i smrteln zran ný krokodýl ještě odplouží na hlubinu a unikne. Ale Magar z Maga ího Ghátu byl doslova p eražen na t i kusy. Sotva pohnul hlavou, než z n ho život vyprchal, a z stal ležet rozplácý jako šakal.

"Hromy a blesky! Blesky a hromy!" volal poplašený Šakálek. "Snad se to, co táhne kryté vozy, nep evrhlo z mostu do eky?"

"Byla to jen puška," odsekl Marabu, ale péra v ocase se mu ještě t ásla leknutím. "Pouhá puška. Už je jist po n m. Tady jsou ti b loši."

Oba Angli ani sb hli dol z mostu a rovnou na pís inu. Nemohli se vynadivit, jak je Magar dlouhý. Jeden domorodec mu usekl obrovskou hlavu sekyrou a ty i ji odtáhli z dolíku.

"Když jsem m l posledn ruku v krokodýlí tlam ," ekl jeden z Angli an a sklonil se nad ním (to on postavil zdejší most), "bylo mi asi p t let - jeli jsme tenkrát na lodi dol do Mungíru. Byl jsem, jak se íká, díť Povstání. Chudák maminka byla na lodi se mnou a asto mi pak vypráv la, jak na hlavu té bestie vyst elila z otcovy staré pistole."

"Te jsi se tedy pomstil samému ná elníku rodu - i když ti od rány z pušky te e krev z nosu. Hej. lodníci, vytáhn te tu hlavu na b eh, aby nám z stala lebka. K že je moc poškozená, tu schovávat nebudem. A te na kut . Ale vyplatilo se to, že jsme celou noc ekali!"

Ani ne t i minuty potom, co lidi odešli, Šakal a Marabu si ekli nachlup totěž.

PÍSE O VLNCE

Západ slunce zlatí vodu,
dívka ubírá se k brodu,
bílou rukou vlnky e í,
sp chá, než se zše í.

*Hezké lí ko, nožko malá,
škoda žes tu nez stala.
"Po kej, dívko, " vlnka zpívá,
"nesu smrt. Nep ejdeš živá!"*

Jdu tam, kde m milý eká,
píse tvá m nepoleká,
moje láska up ímná je.
Rybka si jen s vodou hraje."

*Malá nožko, srdce v rné,
pohle do té vody erné.
"Nesu smrt, " zas vlnka íká,
"po kej si na p evozníka!"*

"Milý volá, za ním sp chám -
nerada ho ekat nechám."
Vlnka objala ji v pase.
Voda nad ní zav ela se.

*Malou nožku, srdce v rné
pohltily vody erné.*

*Vlnka ml í, odtud b ží -
rudá p na na ní leží!*

KRÁL V ANKUS

*Je tvero v cí, jež se nikdy neukojí tak í tak:
ch tán Džakal v, hlad lu ák v, opi í pracky/, lidsky: zrak!*

Snad po dvousté, co byl na sv t , svlékl mohutný skalní hroznýš k ži. Pam tliv toho, že za sv j život vd í Káovu no nímu dílu v Chladných doupatech (snad si to ješt pamatujete), p íšel mu Mauglí blahop át. P í svlékání bývá had mrzutý a sklí ený, dokud na n m v plné kráse nezazá í nová k že. Ká si už Mauglího nedobíral, spolu s ostatními obyvateli džungle ho uznával za pána džungle a nosil mu novinky, jakých takový velikánský hroznýš samozejm hodn nasbírá. Co o takzvané prost ední džungli - té, co žije p í zemi a pod zemí, v balvanech, norách a dutých stromech - nev d l Ká, to se vešlo na jeho nejdrobn jší šupinu.

Mauglí si celé odpoledne hov l v kruhu Káových d kladných smy ek a ohmatával jeho starou scvrklou a potrhanou k ži; zakroucená a zauzlovaná ležela ve skalách, jak ji tam Ká odložil. Úslužn se Ká Mauglímu podložil pod široká holá záda, takže si chlapec na n m hov l jako na n jaké živé lenošce.

Mauglí si hrál se starou k ží a mumlal pro sebe: "Celá, ani o ní šupiny nechyb jí. Je to divné, vid t u nohou k ži z vlastní hlavy."

Jenže mn zas chyb jí nohy," namítl Ká. "Všichni moji to tak d lají, mn to v bec divné není. Copak tob k že nikdy nezestárne a nezkrabátí?"

"To sejdu umýt, ty Ploskohlav e. V parnu jsem ovšem kolikrát zatoužil bez bolesti stáhnout k ži a b hat bez ní."

Já se taky myji, a ješt svlékám k ži. Jakpak vypadá to nové roucho?" Mauglí mu sáhl na obrovský, úhlop í kami vzorkovaný h bet. "Želva má h bet tužší, ale ne tak strakatý," ekl rozšafn . "M j jmenovec žabák ho má zas strakat jší, jenže ne tak tuhý. Ty ho máš krásný na pohled - žíhaný jako kalich lilie."

Jen voda mu chybí. Nová k že zazá í barvou až po koupeli. Poj me se vykoupat."

Já t ponesu," ekl Mauglí. Se smíchem se shýbl, že mohutného Káa zdvihne zrovna vprost ed, kde byl jako soudek. To by lov k spíš dvoustopové potrubí uzvedl. Ká se nehýbal, jenom se ušti oval. Za ala obvyklá ve erní zábava - chlapec, kypící jarou silou, a hroznýš, od ný nádherným novým rouchem, stanuli proti sob , že se popadnou do k ížku - byla to zkouška zraku í síly. Dát se do toho po ádn , Ká mohl ovšem klidn rozma kat tucet Mauglí , jenže zápasil opatrn a vkládal se do toho sotva z desetiny. Jakmile Mauglí povyrostl tak, že n co vydržel, už tehdy se to od Káa nau il a získal tím neoby ejnou mrštnost. Až po krk zavínut ve vlá ných Káových smy kách snažil se Mauglí uvolnit jednu paži a popadnout ho za ch tán. Ká povolil, a jak se Ká tlustým ocasem mermomocí zachycoval o balvan nebo pa ez, Mauglí mu ho st elhbitými nohama hled l p isk ípnout. Hlavou proti sob , oba ve st eh u se komíhali sem a tam, naráz to krásné sousoší splynulo v rej

ernožlutých smysek a zápolících noh a paží, znovu se vztyčilo a tak poád dokola. "Hele! hele! hele!" Naoko podnikal Ká hlavou výpady, p i vši mrštnosti je Mauglí nestačil rukou odrážet. "Koukej! Tady t , brat í ku, seknu! Tady a zas tady. Copak ti ochably ruce? A ještě tady!"

Končilo to vždycky stejn - Ká vyrazil zp íma a prudce hlavou, až se chlapec svalil. Vy íhnout ten bleskurychlý úder se Mauglí nenaučil, a jak ho Ká upozornil, stejn by se to učil marn .

"Dobrý lov!" zafuněl posléze Ká a Mauglí, jako vždycky, udýchaný a rozjařený, odliti p t šest yard od n ho. Na prstech plno trávy vstal a odešel s moudrým hadem na jeho zamilované koupališt - byla to hluboká, erno erná t mezi skálami, už t mi pa ezy na dn k sob vábila. Chlapec se po zp sobu obyvatel džungle bez hlesu pono il a t p eplaval. Rovn ž bez hlesu se pak vyno il, s rukama za hlavou ulehł naznak, pozoroval, jak za skálami vychází m síc, a chodidly rozmazával jeho odraz ve vod . Jako b itva roz al Ká kosohrannou hlavou t a položil ji Mauglímu na rameno. Leželi bez hnutí a labužnický vychutnávali chlad vody.

"Báje né," ozval se nakonec ospale Mauglí. "Pokud si vzpomínám, u lov í sme ky v tuto dobu uléhají v hlin ných pastích na tvrdá prkna, zabeđní se proti erstvému vánku, p es t žkou hlavu si p ítáhnou hadr a nosem vyluzují ošklivý zp v. V džungli je to lepší."

N jaký brejlovec se smekl po skále, honem se napil, pop ál jim "Dobrý lov!" a zas odešel.

"Šsss!" zasy el Ká, jako by si náhle na n co vzpomn l. "Džungle ti tedy, brat í ku, poskytuje všechno, po em jsi kdy toužil?"

"Všechno ne," zasmál se Mauglí. Jinak bych tu každý m síc skolil n jakého nového, silného Šér Chána. Skolil bych ho vlastnoru n , buvoly bych o pomoc n bec neprosil. Taky bych rád, aby uprost ed deš zasvitlo slunko a v parném lét aby zas slunce zast ely dešt . Když mám v žaludku prázdno, že jsem neskolil kozu. Když pak skolím kozu, lituji, že jsem neskolil srnce. A když skolím srnce, lituji zase, že jsem neskolil Nílgáje. Ale takoví jsme všichni."

"A jiné p ání nemáš?" zeptal se mohutný had.

"Co bych si ještě p ál? Mám džungli a p íze džungle. Najde se ještě n co od východu do západu slunce?"

"Brejlovec povídá ozval se Ká.

Jaký brejlovec? Ten, co zrovna odešel, ne íkal nic. Byl na lovu."

"Jiný."

"Stýkáš se hodn s jedovatci? Já jim uhýbám z cesty. V p edním zubu nesou smrt, a to jim nesv d í - jsou na to mali cí. S jakou kápí jsi to mluvil?"

Ká se ve vod zahoupal jako parník na rozvln ném mo í a ekl: "P ed t emi až ty mi m síci jsem lovil v Chladných doupatech, snad jsi na n nezapomn l. To, co jsem lovil, mi kolem nádrží s pišt ním vb hlo do domu, u n hož jsem kdysi kv li tob zbo il ze , a zalezlo pod zem."

"Vždy obyvatelé Chladných doupat nežijí v drahách." Mauglí viděl, že Ká mluví o opičích.

"Ono to tam taky nežilo, to jenom chtělo zůstat naživu," zasténal jazykem Ká. "Zalezlo do dlouhatánské díry. Vlezl jsem za tím, skolil to a potom jsem usnul. Když jsem se pak probudil, lezl jsem pořád dál."

"Pod zemí?"

"Ano. Nakonec jsem narazil na Bílou kápi (tj. Bílého brejlovce). Brejlovec mi vyprávěl netušené věci a leccos mi ukázal, co jsem jakživ neviděl."

"Na jakou novou zvěř? Dobře se ti lovalo?" Mauglí se rázem převrátil na bok.

"Zvěř to nebyla, zuby bych si na tom vylámal. Podle toho, co mi říkal Bílý brejlovec - a lidský rod on zřejmě zná horký dech pod žebry by přýlovk dal za to, kdyby ty věci jenom spatřil."

"Tak se na ně podíváme," řekl Mauglí. "Vzpomínám si, že jsem byl kdysi lovkem."

"Pomalou - pomalu. Chvat zabil Žlutého hada, který pojedl slunce. Přišel tam pod zemí jsem se zmínil o tobě, že jsi lovkem. I řekl Bílý brejlovec (a starý je v ústí jako džungle): 'Dávno jsem už neviděl lovka. Jen ať přijde. Ať si to prohlédne. Za pouhou špetku toho všeho by leckdo položil život.'"

"Přece jen to bude nějaká nová zvěř. A jedovatci nám o té zvěři ani nemuknou. Jsou nepřítelny."

"Není to zvěř - je to - je to - co to je, to ti nepovím."

"Tak si tam zajdeme. Bílou kápi jsem jakživ neviděl. Taky ty ostatní věci bych si rád prohlédl. On je ten brejlovec skolil?"

Jsou to mrtvé kusy. On přýlovk je stěží."

"Aha, jako se vlk nehne od masa, které si přinesl do doupat. Pojme."

Mauglí doplaval na břeh, vyválel se v trávě, až byl suchý, a potom vyrazili do Chladných doupat, snad jste už o tom opuštěném místě slyšeli. Dávno se už Mauglí opičák nebál, zato opičáci trnuli před ním hrůzou. Co jich bylo, zrovna drancovali někde v džungli a Chladná doupata stála tu příměsí kůstů pustá a zamklá. Ká namířil k pohlednému královnině letohrádku, stojícímu na terase, a pospěšně sjel na polorozpadlé schodiště, které zprostředkovalo sestup pod zem. Mauglí vyrazil hadí pokrik: "Vy a já jsme jedné krve," a poručil rukou a pokolenou lezl za ním. Kus cesty se plazili po klikaté a točité srážné chodbě, až došli ke zdi; stromů jakých tisíc stop pod nimi vylomil z ní kořenem kamenný kvádr. Prolezli otvorem a octli se v rozlehlém sklepení. Klenutý strop v něm také porušily kořeny a několik pruhů tam do šera pronikalo světlo.

Mauglí se vztyčil a řekl: "Doupat je to bezpečné, ale trochu z ruky. Co je tu vlastně vidět?"

"A já nejsem nic?" ozval se někdo zprostředka sklepení. Před Mauglím se soukalo cosi bílého a znenáhla se před ním vztyčil brejlovec tak obrovský, jakého jakživ nespátí - měl tím osm stop a pobytem v šeru vyrudl do barvy slonoviny. Do bledě žlutá mu vybledly i brejle na roztažené kápi. Oči měl jako rubíny. Vypadal úžasně.

"Dobrý lov!" řekl Mauglí. Podobně jako tesák tak neodkládal ani slušné zpusoby.

Brejlovec mu na pozdrav neodpověděl, jen se zeptal: "Copak děláš? Copak děláš velké hrazené místo - místo sta slonů a dvaceti tisíc koní a bezpotravky a volání - místo krále nad dvaceti králi? Než tak tady hluchnu, dávno jsem už neslyšel válečné gongy."

"Nad hlavou máme džungli," řekl Mauglí. "Ze slonů znám jenom Háthího a jeho syny. Koně ve vesnici Baghíra všechny skolil a král - co to je?"

"Vždy jsem ti říkal," vlídně domlouval Ká brejlovcí, "vždy jsem ti předtím říkal, že je po tvém místě veta."

"Místo - velké lesní místo, stěžené královými v zemi - nikdy nepomine. Postavili je, dříve než se z vajíka vylíhl otec mého otce, a až synové mých synů zbílí jak já, po otci tu bude stát. V dobách Bappa Rávalových je postavil Salómdhí, syn Andrabíjí, syna Vidžaji, syna Jégásúrího. A říkají ti, jak jsi ty?"

"Tato stopa nikam nevede," otočil se Mauglí po Káovi. Jeho oči mu byly cizí."

"Mně taky. Je stažení. Otec brejlovou, jenom džungle je tady, jako tady byla od prvopočátku."

"A kdo je on," řekl Bílý brejlovec, "že si tu před mnou bez bázně sedí, neví, co je to král, a lidskými ústy pronáší naše slova. Kdo je ten s tesákem a hadím jazykem?"

"Říkají mi Mauglí," zazněla odpověď. "Pocházím z džungle. Mění lidé jsou vlci a Ká je mi přítel. A kdo jsi ty, otec brejlovec?"

Jsem strážce králova pokladu. Kurun rádža - když jsem měl tehdy ještě tmavou - mne zabil, abych ty, kdo sem přijdou krást, naučil umírat. Shora z klenby sem pak spustili poklad a moji pánové, bráhmani, nad ním zazpívali."

"Hm!" řekl Mauglí. "S jediným bráhmanem, tím z lovců jsme ky, jsem měl co dělat - a vím své. Za chvíli tady bude neštítí."

"Co jsem strážcem, přetáhnou kámen z klenby vytáhli, pokaždé však nic nepředali, nikdy nic neubrali. Žádné bohatství se tomuto bohatství nevyrovná - je to poklad sta králů. Ale dávno už s kamenem nehnuli. Snad místo zapomnělo."

"Po místě je veta. Pohleď nahoru. Hle, kořeny stromů pádí kameny od sebe. Stromy a lidé na jednom místě nerostou," domlouval mu Ká.

"Dvakrát nebo třikrát sem vnikli lidé," odsekl nerudně Bílý brejlovec. "Byli zticha, když jsem je překvapil, jak tu potmě tápou, teprve potom trochu zakvíleli. Zato vy dva, lovcové a hadi, lžete a namlouváte mi, že je po mém místě veta a mé strážcovství končí. S lety se lidé trochu

m ní. Já se však v bec nem ním! Dokud nezdvihnou kámen, dokud za mnou se známými zp vy nep ijdou bráhmami nakrmit m teplým mlékem a vyvést m znovu na sv tlo - já, já, já jsem strážcem králova pokladu, a nikdo jiný! Že je m sto mrtvé, íkáte, a že sem zar stají kmeny strom ? Tak se shýbn te a naberte si, co chcete. Takový poklad se na celém sv t nenajde. Jestli odtud, lov e s hadím jazykem, živ vyvázneš tou cestou, kterou jsi p išel, drobní králové ti pak budou ochotn sloužit!"

"Už zas ta stopa nikam nevede," ekl chladn Mauglí. "Že by se do takové hloubky prohrabal n jaký šakal a mohutného Bílého brejlovce pokoušel? Je nadobro pomínutý. Nic tady, ot e brejlovc , nevidím, co bych m l odněst."

"P i bozích slune ních i m sí ních, ten chlapec na smrt šílí," sykl brejlovec. "Prokážu ti milost, než zav eš o i. Pohle a viz, co lov k jakživ nevid l."

"B da tomu, kdo Mauglímu v džungli vykládá o milosti," procedil chlapec mezi zuby, "ale potm , co vím, je všechno jina í. Když t to t ší, tak se podívám."

Zbyst il zrak, rozhlédl se po sklepení a ze zem zdvihl p ehršli ehosi lesklého. "Vida!" ekl, "v lov í sme ce si s tím taky hřávají, jenže tohle je žluté a tamto hn dé."

Zlaté mince pustil na zem a šel dál. Na p t až šest stop byla podlaha sklepení zavalena zlatými a st íbrnými pen zi, vypadlými z pytl , v nichž byly p vodn uloženy; za ta léta se sesedly a spekly jako písek p i odlivu. Jako vrak na m l in , tak na nich a z nich tr ely šperkované sloní haudy z vypuklého st íbra, ozdobené tepanými zlatými pláty, karbunkly a tyrkysy. Byly tam palankiny a nosítka královen, rámované a vyztužené st íbrem a smaltem, s nefritovými držadly a jantarovými kroužky od záclon. Byly tam zlaté svícny, z jejichž ramen mihotav visely provrtané smaragdy. Byly tam p t stop vysoké st íbrné sochy zapomenutých boh s o ima z drahokam . Byly tam ocelové, zlatém vykládané kroužkové pancí e, vroubené zte elými zašlými perli kami. Byly tam p ilby na temeni i po stranách posázené tmavorudými rubíny. Byly tam lakované štíty z želvoviny a hroší k že s puklemi a obru emi z rudého zlata, lemované smaragdy. Byly tam svazky me , dýk a tesák s jílci vykládanými démanty. Byly tam zlaté ob tní misky a lžíce, p enosné oltá e tvar , jaké v ky nepamatují. Byly tam nefritové poháry a náramky. Byly tam cizelované zlaté kadidelnice, h ebeny, kelímky na vo avky, henu a o ní lí idlo. Byly tam nespo etné kroužky do nosu i na záp stí, prsteny i etízky. Byly tam šest palc široké pásy z tvercov broušených démant a rubín a d ev né, trojmo pobité truhly, rozpadlé na prach, nap chované nebroušenými hv zdicovými safíry, opály, katoftalmy, lazurity, rubíny, démanty, smaragdy a granáty.

Pravdu d l Bílý brej lovec. Peníze by ani zdaleka nesta ily vykoupit poklad, po staletí nast ádaný z válek, loupeží, obchodu i berní. Nehled k drahokam m už ty mince m ly nesmírnou cenu. Pouhé zlato a st íbro se pá ilo na dv st až t i sta tun hrubé váhy. I ten nejchudší domorodý indický panovník má dnes nest ádanou hromádku, kterou stále rozmnožuje. Stane se, že ob as n jaký osvícený vládce pošle ty icet až padesát volky tažených vozík st íbra a vym ní šije za státní papíry, ale v tšinou si poklady i jejich tajemství pe liv ponechávají pro sebe.

To se ví, Mauglí nechápal, na to je. Trochu ho zaujaly tesáky, ale nebyly tak vyvážené jako jeho a hned je zas zahodil. Nakonec ho p ece jen n co zvánilo, leželo to vp edu na hald , zabo ené do mincí. Byl to dvoustopový ankus neboli bodec na slony - n co jako menší lodní hák. Na konci m l oblý lesklý rubín, hned pod tím byl na osm palc hust posázen hrubými

tyrkysy, takže v ruce neklouzal. Pod tyrkysy se vinul nefritový proužek s květinovým vzorem -jenže listy ze smaragdů a květy z rubínů, zasazených do chladného zeleného kamene. Jinak byla rukovět z pravé slonoviny, a spodek - tj. hrot a hák - byl ze zlatém vykládané oceli; byly na něm vyobrazeny výjevy z chytání slonů. Ty výjevy Mauglího zaujaly, připomínaly mu jeho přítel Háthího. Bílý brejlovec mu byl ale stále v patách.

"Za takový poklad se snad vyplatí umřít?" řekl. "Prokázal jsem ti milost, nebo ne?"

"Nerozumím," bránil se Mauglí. "Samé tvrdé a studené věci, jíst se nedají. Ale tohle" - tu ukázal na ankus - "mám chuť odnést a prohlédnout si na slunci. Řekáš, že ti všechno patří. Dal bys mi to? Já ti za to přinesu k jídlu žáby."

Bílý brejlovec se přimohl k škodolibosti. Jistě že ti to dám. Dám ti všechno, co tuje - až odtud odejdeš."

"Vždy už jdu. Je tady tma a zima, rád bych si tu špičatou věc odnesl do džungle."

"Podívej se k nohám. Co to je?"

Co bílého a hladkého zdvihl Mauglí ze země a klidně řekl: "Lidská lebka. A tady dvě další."

"Před mnoha lety sem přišli lidé pro poklad. Jen jsem na ně v šeru promluvil, a zůstali bez hnutí ležet."

"Nestojím ti o takzvaný poklad. Jestli mi ankus věnuješ, bude to dobrý lov, a jestli ne, i tak to bude dobrý lov. S jedovatci nebojuji. Znáš ostatně klíčově slovo tvého rodu."

"Tady platí jedno klíčově slovo. A to moje!"

S planoucím zrakem se proti němu vyřítl Ká a zasyčel: "Kdopak mi kázal, abych sem přivedl lovka?"

"Já sám," zašišlal starý brejlovec. "Dávno jsem už žádného neviděl, a tenhle se vyjadruje naším jazykem."

"Ale o zabíjení jsme nemluvili. Copak mohu odejít do džungle a oznámit, že jsem ho poslal na smrt?" řekl Ká.

"O zabíjení mluvím, až přijdeš. Ve zdi je otvor, jdi si, jestli chceš. A už nemluv, ty bachratý zabíječiopic! Jen ti sáhnou na šíji, a v džungli nebude po tobě ani slechu. Žádný lov k odtud s dechem v hrudi neodešel. Jsem strážce pokladu královského města!"

"Řekám ti, ty bílý červe temnoty, že je věta po králi i po městě! Kolem dokola je džungle!" rozkřikl se Ká.

"Ale poklad tu zůstal. A ještě něco. Jen počkej, skalní Ká, jak bude chlapec bhat. Něco si užijeme. Přece jen stojí za to žít. Bude hej, chlapče, dokola a hezky zpráva!"

Klidně sáhl Mauglí Káovi na hlavu a zašeptal:

"Ten bílý hadroš se zatím stýkal jen s lidmi z lovu. Mě nezná. Sám si o tento lov řekl. A si ho užije." Až dosud držel Mauglí ankus špicí dolů. Rázem jím mrštil tak, že napří dopadl hadovi přímo na kápi a připíchl ho k zemi. Plnou vahou se na šubajčího brejlovce bleskurychle svalil Ká a ochromil ho od kápi až k ocasu. Jen rudé oči brejlovce žhnuly a napravo nalevo zuřivě mrskal volnými šesti palci hlavy.

Mauglí sáhl po tesáku a Ká mu povel: "Zabij!"

Mauglí vytasil šepel a řekl: "Ne, napříš budu zabíjet jen pro potravu. Koukej, Káe!" Uchopil hada za kápi, šepelí tesáku mu rozevřel tlamu a prstem ukázal na brejlovcovy strašlivé jedovaté zuby: vykotlané a zčernalé mu nuly zčelstí. Jak se had mstává, Bílý brejlovec přestal být ve stáří jedovatý. "Thú (Práchnivý papuz), " řekl Mauglí. Pokynul Káovi, a povolil, zdvihl ankus a pustil Bílého brejlovce na svobodu.

"Královský poklad by potřeboval nového strážce," řekl vážně. "Uděláš chybu, Thúe. Běž, Thúe, dokola, a hezky zčerstva!"

Jsem zotuzen. Zabij mě!" sykl Bílý brejlovec.

"Tch e í o zabíjení bylo až moc. Pojme. To špičaté si, Thúe, beru s sebou, protože jsem tě v boji přemohl."

"Dej pozor, aby tě to nakonec nezabilo. Smrt to má v sobě! Smrt, pamatuj! Obyvatele celého mého msta to staří zabít. Dlouho to, lově z džungle, u sebe neudržíš - ty ani ten, kdo ti to uzme. Bude se kvůli tomu zabíjet, zabíjet, zabíjet! Síla mi vyprchala, ale mé dílo dovrší ankus. Má v sobě smrt! Má v sobě smrt! Má v sobě smrt!"

Otvorem prolezl Mauglí do chodby. Naposled ještě zahlédl brejlovce, jak zatíná neškodné zuby do pokojných zlatých tváří bohpovalených na zem a syčí: "Má v sobě smrt!"

Teprve na denním světle si oddechli. Po návratu do džungle blýskl pak Mauglí za svítání ankusem a měl radost, jako by si zatkl do vlasů kytku neznámých květin.

Zálibně otáčil v prstech rubín: "Ani Baghírovy oči tak nejiskří. Však já mu ho ukážu. Jak to Thú myslel, když mluvil o smrti?"

"Nevím. Až do špičky ocasu mě mrzí, že nepocítil tvůj tesák. V Chladných doupatech je samé neštěstí - nad zemí i pod zemí. Ale už mám hlad. Zalovíš si dnes za svítání se mnou?" řekl Ká.

"Ne. Musím to Baghírovi ukázat. Dobrý lov!" Mauglí odhopsal, mával přitom ankusem, jen chvílemi se zastavil a s obdivem si ho prohlížel, až došel v džungli tam, kde Baghíra nejvíce pobýval. Zastihl ho, jak se po dkladné koci napájí. Celé dobrodružství mu podrobně vyprávěl. Baghíra zatím ankus očíhával. Když pak Mauglí došel k posledním brejlovcovým slovům, Baghíra spokojeně zavrněl.

"Tak přece jen mluvila Bílá kápi o něm, co je?" vyhrkl Mauglí.

"Narodil jsem se v udajpurské královské kleci a v útrokách jsem přespával, že lovka znám. Moc lidí by jen kvůli tomu rudému kameni vraždilo třeba ikrát za noc."

Jenže s tím kamenem je ankus do ruky těžký. Lepší je mít lesklý tesáček. Ostatně, jíst se ten rudý kámen nedá. Jaképak zabíjení?"

Jdi se vyspat, Mauglí. Žil jsem mezi lidmi, a tak

"Už si vzpomínám. Lidé zabíjejí jen proto, že neloví; z dlouhé chvíle a z bujnosti. Probu se, Baghíro. Naše ta špičatina dává?"

Baghíra pootevel oči - šly na něho důmyslně a zlomyslně zamžoural.

"Dává se na to, aby jí Háthíovy syny píchali do hlavy, až jim proudem potěe krev. Vídal jsem to na udajpurských ulicích před našimi klecemi. Okusilo to krev mnoha Háthíových rodáků."

"Ale proč tím píchají slony do hlavy?"

"Aby jim vštíplili lovčí zákon. Lidé si to vymýšleli - a ještě jiné horší věci -, protože nemají drápy ani zuby."

Jak se přiblížím k němu, co vyrobila lovčí smečka, krve jen přibývá!" ulevil si znechucen Mauglí. Ankus se mu protížil. "Věď to, tak jsem si ho vůbec nebral. Nejprve to byla na emincích Mésúina krev a teď zas Háthíova. Nic s tím nechci mít. Hle!"

Míhotavě se vznesl ankus a na jakých padesát yardů dále se mezi stromy zaryl do země. Mauglí si otel dlaně oerstv porosenou hlínu. "Smrt mi nelpí na ruku. Podle toho, co říkal Thú, přijde mi v patách smrt. Je starý, bílý a nepřítelný."

"Černý - bílý, smrt - život, já si bratříku zdímnu. Celou noc lovit a celý den povykovat jako nktečí, to neumím."

Baghíra se odebral do jednoho známého loveckého doupatě, ležícího o dvě míle dále. Mauglí se pohodlně vyšplhal na strom, spletl pár lián, a než by řekl švec, padesát stop nad zemí se houpal ve visuté rohožce. Proti dennímu světlu nic neměl, ale posobu svých přátel se mu co nejvíc vyhýbal. Když pak mezi rybnými obyvateli strom procítl, už se zase stmívalo. Zdálo se mu o tom, jak zahodil ty krásné oblázky.

"Aspo se na to ještě kouknu," řekl si a po liáně sklouzl na zem. Baghíra ho však předešel. Mauglí slyšel, jak tam v pološeru řenichá.

"Kdepak je ta pichlavina?" řekl Mauglí.

"N jaký lov k jí odnesl. Tady je stopa."

"Uvidíme, jestli měl Thú pravdu. Jestli je v té špičatině smrt, tak ten lov k umě. Pojme za ním."

"Nejprve si zalov," řekl Baghíra. "Z prázdného žaludku jsou roztkané oči. Lidé chodí pomalu a v džungli je vlhko, takže se i lehounká stopa udrží."

Ko ist si brzy vyhlédl, ale než se nasýtí a napíjí a vydali po stopě, uplynuly tři hodiny. Obyvatelé džungle vědí, že pospíchat s jídlem se nevyplatí.

"Myslíš, že se ta špičatina loví ku v ruce otolila a že ho zabije?" zeptal se Mauglí. "Podle Thúá má v sobě smrt."

"To se uvidí," řekl Baghíra a se sklopenou hlavou klusal vpřed. "Je to jedna noha (jeden lovík) a nějaká tíha mu tlačila paty do země."

"Hé! To je jasné jak letní blesk," odpověděl Mauglí. Dali se do drobného křepkého poklusu stopařů a v mřížkovaném měsíčním světle sledovali bosé nohy.

"Teď uhní," řekl Mauglí. "Prsty na noze má od sebe." Došli na slatinu. "A proč tady odbojujete?"

"Pokej!" řekl Baghíra a mohutným skokem se přesunul daleko dopředu. Jakmile přestane být stopa srozumitelná, nejlépe je vrhnout se vpřed a nenechat za sebou vlastní šlépěje, ty jen matou. Po dopadu se Baghíra ohlédl po Mauglím a zvolal: "Blíží se tady k němu další stopa. Je to menší noha, prsty má skryté."

Mauglí se na ni bál dívat a hned usoudil: "Je to stopa góndského lovce. Hle! Tady na trávě táhl za sebou luk. Proto se první stopa tak prudce odbojila. Velká noha se schovávala před malou."

"Máš pravdu," řekl Baghíra. "Pustíme se každý po jedné stopě, abychom své šlépěje nezkřivil a tak všechno nepopletli. Já budu, bratříku, velká noha a ty zas Góndova malá noha."

Skokem se Baghíra vrátil na převodní stopu. Mauglí se skláněl nad šlépějí lesního divocha s podivnými skrytými prsty.

Krok za krokem sledoval Baghíra i z šlépějí. Nakonec řekl: "Tady já, velká noha, odbojuji. Tady se schovávám za skálou, stojím strnule, ani nohou nepohnu. Co tvá stopa, bratříku?"

Mauglí bál dál po stopě a volal: "Já, malá noha, přicházím ke skále. Usedám pod skálu, pravou rukou se opírám o zem, luk mám ležet na prstech u nohy. Čekám dlouho, protože paty mám vtlačeny hluboko do hlíny."

Na to Baghíra, schovaný za skálou: "Já tady čekám, hrotem špičky ta pichlavina na skále. Tady se mi kousek svezla, kámen je škrábnut. Co tvá stopa, bratříku?"

"Jsou tady ulomeny dvě větvy a velká haluz," zabručel pro sebe Mauglí. "Jak mám tohleto popsát? Aha, už je mi to jasné. Já, malá noha, odcházím a přitom hlučím a dupu, aby mi velká noha slyšel." Krok za krokem se mezi stromy vzdaloval od skály, a jak přicházel k menšímu vodopádu, stále víc stoupal hlasem: "Odcházím - daleko - až tam - kde - šum vody - přehlazuje - můj hlas - a tady čekám. Baghíro, co tvá stopa, velká noho?"

Všemi směry pátral pardál, kam míří od skály stopa velké nohy. A tu se ozval:

"Po skonění obcházím skálu, pichlavinu táhnu za sebou. Nikoho nevidím, dávám se do běhu. Já, velká noha, uhním, co mohu. Stopa je zřetelná. Sledujeme každý svou. Už běžím."

Po nápadné stopě Baghíra přimoloval, Mauglí zas sledoval Góndovy šlépěje. Chvilí bylo v džungli ticho.

"Kdepak jsi, malá noho?" křikl Baghíra. Mauglí se mu ozval necelých padesát yardů vpravo:

"Hm!" odchrchlal si Baghíra. "Oba utíkají souběžně a jsou si stále blíže."

Skoro poád v stejné vzdálenosti od sebe cválali ještě půl míle, Mauglí nebyl hlavou tak nízko u země jako Baghíra a najednou křikl: "Tady na sebe narazili. Dobrý lov - hle! Tady stál v pokleku na skále malá noha - a tamhle velká noha."

Asi na deset yardů před nimi ležel na kameni mrtvý vesničan z tamějšího obvodu, záda i prsa protknuta tenkým opeřeným góndským šípem.

"Byl Thú, bratříku, opravu tak stařecký nesoudný?" řekl šetrně Baghíra. "Jedna smrt už je tady."

Jen jdi dál. Ale kam se poděla ta pijavice sloní krve - ta rudooká pichlavina?"

"Snad jí má malá noha. Už zas je vidět jenom jednu."

Stopa nějakého lovčáka bžícího a na levém rameni nesoucího bím se táhla po dlouhém nízkém ostrohu suché trávy; kdejaká šlíp jí tam před bystrozrakým stopačem vystupovala jako vytlačená do žhavého železa.

Slovo nepromluvili, až je stopa převedla k vyhaslému popelu táborového ohně v skrytu rokle.

"Už zase!" řekl Baghíra a zastal stát jako zkamenělý.

S nohama v popelu ležela tam mrtvola vyzáblého drobného Góna. Baghíra se táv zahledl na Mauglího.

Na první pohled Mauglí usoudil: "Tohle spáchali bambusem. Sám jsem se jím oháněl, dokud jsem sloužil u lovčáků. To jsem si mohl myslet, otec brejlovců - škoda že jsem si z něho tropil bláznů - dobře tu eládku zná. Copak jsem neřikal, že lidé vraždí z dlouhé chvíle?"

Jenže tentokrát vraždili kvůli rudým a modrým kamenům," opravil ho Baghíra. "Nezapomínej, že jsem býval v udajpurské královské kleci."

Mauglí se shýbl nad popelem a řekl: "Jedna stopa, dvě stopy, tři, čtyři. Ty čtyři stopy obutých mužů. Ti se nepohybují tak rychle jako Gónové. Copak jim ten chudinka devorubec udělal? Podívej se, než ho zabili, všech před tady stálo a hovořilo. Vraťme se, Baghíro. Útroby mi tíží a přitom se mi komíhají jako žluví hnízdo na špičce v tve."

"Nechat kořist bžet, to není dobrý lov. Za mnou!" zavelel pardál. "Ty čtyři obutých noh daleko nedošlo."

Šli po široké stopě obutých a celou hodinu nepromluvili.

Byl už jasný den, a tu se ozval Baghíra: "Vidím koně."

"Lidé vždycky raději jezdí, než bít hají," prohodil Mauglí. Poklusem se dral houštinatou kletí mladé džungle, ve které slídl. Kousek vlevo od něho vyrazil Baghíra z hrdla nepopsatelný výkřik.

"Tehle dojedl navždy," řekl. V kováři ležel bezvládně nějaký strakatý ranec šatů a vedle něho rozsypaná mouka.

"Zase to spáchali bambusem," řekl Mauglí. "Podívej se! Ten bílý prášek lidé jedí. Skolili ho - nesl jim mouku - a svou kořist přenechali luňákovi Cílovi."

"To je teta," řekl Baghíra.

"Velikánské první žaloby zanesu otci brejlovcům a dále kladně ho vykrmím," řekl Mauglí. "Tahle pijavice sloní krve je vlastně smrt - ale pokud to nechápu."

"Za mnou!" zavelel Baghíra.

Neušli ani půl míle a tu na samém vrcholku tamaryšku zazpíval havran. Kó smuteční píseň. Ti muži leželi ve stínu tamaryšku. V jejich kroužku padl napolo vyhaslý oheň zakrytý železným plátem a na něm ležela zernalá, připálená placka z nakvašeného těsta. U samého ohně se na slunci třpytil ankus posázený rubíny a tyrkysy.

"Úinek je rázný a tady to končí," řekl Baghíra. Jakkpak zahynuli tihle? Nemají na sobě ani ranku, ba ani odřeků."

O jedovatých bylinkách a bobulích ví toho obyvatel džungle ze zkušenosti víc než lecjaký lékař. Mauglí přičichl k adicím ohni, ulomil kousek zernalé placky, ochutnal ji a hned zase vyplívl.

Jablko smrti," zakuckal se. "Ten první je asi namíchal do jídla tímhle: oni nejprve zabili Góna a potom jeho."

"Vůru dobrý lov! Jedna kořist za druhou," řekl Baghíra.

Jablko smrti", jak se v džungli říká pichlavému jablku neboli dhatú, je nejběžnější indický jed.

"Co tě?" řekl pardál. "Máme snad kvůli tamhletomu rudookému vrahu skolit jeden druhého?"

"Umí mluvit?" zašeptal Mauglí. "Ublížil jsem mu, že jsem ho zahodil? Nám ublížit nemůže, vždycky my netoužíme po tom, po čem touží lidé. Když ho tady necháme, v jednom kuse bude lidi zabíjet, jako když na podzim vítr sráží ořechy. K lidem není jak zvláštně nelnu, ale aby jich šest zahynulo za noc, to bych přece nerad."

"Co na tom? Jsou to jen lidé! Pozabýjeli se navzájem a s chutí," řekl Baghíra. "Ale ten první drobný divorubec lovil dobře."

"Stejně jsou to šta. Takové štěně kouše do mší svého obrazu na vodě, až se nakonec utopí. Chybil jsem," řekl rozšafně Mauglí. "Žádné novoty už do džungle nosit nebudu - i"

kdyby byly krásné jak květiny. Ankus" - opatrně na něj sáhl - "se vrátí k otci brejlovcovi. Nejprve se však vyspíme, a vedle toho spát nebudeme. Také ankus zahrabeme, aby neutekl a nezabil dalších šest. Vyhrabej mi tamhle pod stromem jámu."

Baghíra se tam odklidil a řekl:

"Říkám ti, bratříčku, ta pijavice za to nemůže. Jsou tím vinni lidé."

"To je jedno," řekl Mauglí. "Hlubokou jámu mi vyhrabej. Až procitneme, ankus vytáhnu a odnesu ho zpátky."

Druhou noc potom seděl zahanbený a oloupený Bílý brejlovec smutně sám a sám v tmavém sklepení a tu přilítl tyrkysový ankus a dopadl na hromadu zlatých mincí.

"Otec brejlovců," řekl Mauglí (z opatrnosti zůstal stát za zdí), "sežeď si mezi svými nějakého mladého a vyspíleho pomocníka na hlídání královského pokladu, aby už odtud nikdo živý neodešel."

"Ach! Přece se mi vrací. Říkal jsem, že má v sobě smrt. Jak to, že ty jsi naživu?" zabručel starý brejlovec a nakonec se ovinul kolem rukou tě ankusů.

"Přibýku, který mě vykoupil, to nevím! Vraždil šestkrát za noc. Nikdy ho už ven nepustí!"

ZPĚV DROBNÉHO LOVCE

Než roztáhne páv Mór ocas, než zavěští opičáci,
než se stěmhlav spustí na letkách
luňák, než stín se v džungli mihotá a ztrácí,
je to Strach, můj drobný lovec, je to Strach.
Vzdech se nese po mýtině, řhava a ostrážit
šepotá v hustých šerých houštinách.
Náhle ti stojí pot a trneš: Co to jenom bylo?
Je to Strach, můj drobný lovec, je to Strach.

Od mší ku ještě nejsou skály stěbrem mřížované,
celá urovaná v slatinách
báň zvěš. Tu v hloubi noci tajemný sten náhle skane.
Je to Strach, můj drobný lovec, je to Strach.
Napni tětívu a vystel, do kováho ostrý oštěp,
slyšíš, posmívá se ti tam někdo v tmách.
Najednou ti líce zbledly, z paží všechna síla prchla.
Je to Strach, můj drobný lovec, je to Strach.

Dusno k zalknutí. Snad přijde liják. Najednou se štítí
vichřice a prudce víjí prach.
Stromy s praskotem se lámou. Co to skví z hromobití?
Je to Strach, můj drobný lovec, je to Strach.
Odletuje štrk a hlína v pívalu, a jak se blýská,
každý list je znát v těch mihotavých hrách.

Hrdlo se ti k e í svírá, srdce v hrudi prudce buší.
Je to Strach, m j drobný lovec, je to Strach.

QUIQUERN

*Jsou z Východního ledu lidé m kčí, tají jako sníh -
ti cukr, kávu loudí na všech b loších.*

*A lidé ze Západních led zas kradou a se rvou:
ti s kožešinou ochotni jsou prodat i duši svou.*

*A lidé od Jižního ledu, ti s velrybá i obchodují.
Zeny mají nafint né, do stan jim v try dují.
Le lidí ze Staršího ledu, ty b loch z ídka vidí,
kopí mají z narvalího rohu a bydlí nejdál z lidí.*

P EKLAD

"Otev i o i. Podívejte!"

"Zabal ho zas do kožešiny. Bude z n ho zdatný pes. Až mu budou ty i m síce, dáme mu jméno!"

"Po kom?" zeptala se Amoraq.

Kadlu se rozhlédl po sn hové chýši vyložené kožešinou a spo inul na trnáctiletém Kotukovi. Ten sed l na l žku a d lal z mrožího klu knoflík. "Pojmenujte ho po mn ," široce se usmál Kotuko. "Budu ho jednou pot ebovat."

Kadlu se na n ho taky usmál, až mu o i v tlustých plochých lících skoro zmizely, a kývl na Amoraq. St n se vrt lo v tulením vá ku, v n mž se nah ívalo nad tukovou lampou, a jeho matka zu iv k u ela, že na n nedosáhne. Kotuko vy ezával dál. Kadlu hodil ranec smotaných kožených postroj pro psy do kom rky po jedné stran chýše, vyklouzl z t žkého loveckého obleku z jelenice a položil ho do sít z velrybích kostí, zav šené nad druhou lampou. Pak se natáhl na l žko a žižlal kousek zmrzlého tuleního masa, než mu žena Amoraq p inese po ádnou ve e i, va ené maso a polévku z krve. Už od svítání byl u tuleních d r osm mil vzdálených a vrátil se s t emi velkými tuleni. Z dlouhé nízké chodby i sn hového tunelu, vedoucího k vnit ním dve ím chýše, se ozývalo rafání a hafání ps po denní práci propušt ných ze sp ežení. Rvali se o teplý kout.

Když už toho hafání bylo moc, Kotuko se pomalu skulil z l žka a sebral bi s osmnáctipalcovou rukojetí z pružné velrybí kostice a s p tadvacet stop dlouhým, hust spleteným emínkem. Vrh l se do chodby a psi spustili rámus, jako by ho cht li zaživa sežrat. Ale byla to jen jejich obvyklá modlitba p ed jídlem. Vylezl až na druhém konci a p l tuctu hu atých hlav ho sledovalo o ima až k jakési šibenici z velrybích elistí, kde viselo maso pro psy. Širokým kopím odsekal velké kusy zmrzlého masa a v jedné ruce bí a v druhé maso z stal stát. Každého psa zavolal jménem - toho nejslabšího nejd ív - a b da psu, který se hnul z místa, než na n j p išla ada: hned vylet l protáhlý bi jako blesk a vyškubl mu chlupy i s k ží. Pes vždycky jen zavr el, ch apl po svém kuse, zhltl ho a utíkal zpátky do chodby. Hoch

stál na sněhu v plápolu severní záře a spravedlivě je podíval. Poslední pískal na řadu velký černý vlnoděs, který udržoval mezi zapraženými psy pořádek; Kotuko mu dal dvojitou dávku masa a nádvkem ho ještě práskl bitem.

"Jo!" zvolal Kotuko a svinul bitem, "mám tam nad lampou štátko, z toho bude jednou po nějaký hafan. Sarpoku! Dom!"

Pes chumel přes se doškrábal zpátky. Suchý sníh si oprášil velrybí pláckou, kterou měla Amoraq stále u dveří, oklepal kožešinou potaženou stěhu, jestli tam nenapadaly rampouchy ze sněhové klenby nad domem, a zase se schoulil na loži do klubíčka. V chodbě chrápali psi a když u něj ze spaní; psíček v Amoraqině hučel a kapuci kopal a škytal a frkal a matka právo pojmenovaného štátně ležela vedle Kotuka, oči upínané na tulení raneček, když se vyhřívající nad širokým žlutým plamenem lampy.

Bylo to daleko na Severu, až za Labradorem a za Hudsonovou úžinou, kde se v obrovských vlnách zmítají ledové kry - severně od Melvillova poloostrova - ještě na sever od úžiny Fury a Hecla - na severním břehu Baffinovy země, tam kde ní ledy Lancasterského průlivu ostrov Bylot v jako převrácená pudinková forma. O končinách severně od Lancasterského průlivu až na Severní Devon a Ellesmerovu zemi toho moc nevíme, ale i tam, v sousedství samého pólu, žije tu a tam pár lidí.

Kadlu byl Inuit - Eskymák, jak se u vás říká - a jeho kmen, všeho všudy asi tisíc lidí, patřil k Tununirmiutu - "země ležící za námi". Na mapě se toto pusté pobřeží jmenuje zátoka Admirality, ale inuitský název je lepší, ty končiny totiž mají za zády celý svět. Celých devět tisíc je tu jen led a sníh a jedna vichřice stíhá druhou. Kdo nevidí klesnout teplotu ani na nulu, v béc si ten mráz nepředstaví. A šest tisíc z těch devíti je tma a to je nejstrašnější. V letních teplotách mrazí jen obden a každou noc; z jižních svahů stéká sníh, pár párů ikrů vyžene ochmýřené pupeny a nízou ký rozchodník, i co to je, dává, jako by kvetl; pobřeží s jemným pískem a kulatými oblázky ubíhá k otevřenému moři a zkrupí kového sněhu ní vyleštěné balvany a žíhaná skaliska. Ale za několik týdnů je po všem, krutá zima zasáhne celý kraj. Na otevřeném moři se lámou ledovce, kupí se, přichují, tluští a srážejí, bijí a drtí, až zas všechno od pobřeží až po otevřeném moři na deset stop hluboko zmrzne.

V zimě chodí Kadlu na tulen na pokraj pevného ledu a zabíjí je kopím, když se přijdou k přechodu nadýchat. Tule žije a loví ryby jen v otevřeném moři a led sahá někdy bez přerušení až osmdesát mil od břehu. Na jaře se Kadlu i s rodinou stěhuje z tajícího ledu na skalnatou pevninu, kde si postaví kožené strany, chytá mořské ptáky do osidel a oštěpem zabíjí mladé tuleny, vyhřívající se na pobřeží. Později se vydává Kadlu s rodinou na jih od Baffinovy země lovit soba a v nesčetných říkách a vnitrozemských jezírkách zásobit se na zimu lososy. V září a v říjnu se zas vracejí na sever lovit pižmona a na pravidelný zimní lov tule. Cestuje se na saních s psím spřežením, dvacet až třicet mil za den. Někdy zas podél pobřeží na velkých kožených "ženských lodích"; psi a děti luhají veslujícími v nohách, a jak lo klouže od mysu k mysu po lesklé, studené hladině, zpívají ženy jednu píseň za druhou. Všechen přepych, pokud ho znají, přichází do Tununirmiutu z jihu - naplavené dříví na lyžiny k saním, železné pruty na hroty k harpunám, ocelové nože, cínové kotlíky, v nichž se mnohem lépe vaří než ve starých saponitových, k esadla, a dokonce sirky, barevné stuhy ženám do vlasů, laciná zrcátka a červená látka na lemování jelenicových kazajek. Kadlu prodával Inuit z jihu krásně spletené smetanové narvalí rohy a pižmoní zuby, a oni je zas prodávali dál velrybářům a misijním stanicím v Exeterském a Cumberlandském průlivu. Tak ten let z

pokračoval, až třeba kotlík, koupený nějakým lodním kuchařem v bhendyském bazaru, se ocitl nad tukovou lampou, kde v studených končinách polárního kruhu.

Kadlu byl dobrý lovec, a tak měl hojnost železných harpun, nože na sníh, šipek na ptáky a vůbec všeho, co usnadňuje život v té kruté zimě. Byl hlavou kmene, i jak oni říkají, "lovík, který ze zkušenosti všechno zná". Z toho ovšem neplynula žádná pravomoc, ledaže tu a tam radil přátelům, aby zmanili loviště. Zato Kotuko se trochu vytahoval, ale jen líně, po inuitsku, na druhé kluky, když si v noci příměsí ku hráli měm nebo zpívali píseď tík severní zář.

Ve třinácti se cítí Inuit mužem a Kotuka už omrzelo dlat oko na divoké ptáky a lední lišky, a celé dni se ženami, zatímco jsou muži na lovu, žvýkat tulení a jelení kůže (nejlépe tak zvláště), toho měl po krk. Chce chodit do quaggi. Domu písní, kde se muži shromaždují k mystériím, přimnich se po zhasnutí lamp dávají od angekoka, kouzelníka, přijemně strašit: nast eše se ozve dupot sobího ducha, a když vrhnou do tmavé noci kopí, vrátí se potísně první krví. Rád už by byl jako hlava rodiny unaveně hodil boty do sněha a pustil se do hry s lovci, když si někdy večer zajdou zahrát v ruletu domácí výroby, s plechákem a hbitkem. Rád už by dlelal na stavěcí, ale dospěl se mu jen smíjí: "Pokej, Kotuko, až poznáš, přezku'. Lovit neznamená ještě chytit."

Te už to vypadalo nadjně, když po něm otec pojmenoval štěně. Inuit nedá dobrého psa synovi jen tak pro nic za nic, dokud neumí řídit spěžení; a Kotuko to uměl víc než dobře. To štěně, nemít železnou konstituci, by bylo dávno pošlo, tak je Kotuko přecpával a drezíroval. Udlelal mu malýký postroj s uzdou, tahal ho po celém domě a křičel: "Aha! Ja ana!" (Hot!) "Choiachoi! Ja choiachoi!" (Chý!) "Ohaha!" (Pr!) Štěněti se to vůbec nelíbilo, ale proti tomu, když ho první zapáhlí do saní, to bylo nebe a dudy. Sedl si na sníh a hrál si s tulení uzdou, vedoucí od jeho postroje k pitu, k emeni vpředu na saních. Spěžení vyrazilo a tžké desetistopé saně mu vjely na hbet a táhly ho po sněhu. A Kotuko se tomu smál, až mu potvářič tekly slzy. A potom přišly dlouhé dny, kdy ukrutný bílý svišť jako vítr po ledě, a jeho druhové ho kousali, protože svou práci neuměl, a postroj ho škrtil. Už nesměl spávat s Kotukem, ale na nejstudenějších místech v chodbě. Byly to pro štěně smutné asy.

Chlapec se také učil, rychle jako jeho pes, třebaže řídit psí spěžení je opravdu krušné. Každý pes je zapražen - nejslabší nejbliže u poháně - na vlastní postraněk vedoucí pod levou přední nohou k hlavnímu emeni, kde se připe smykou na knoflík, takže se dá pouhým trhnutím zápní odepnout a pes je volný. Je to nezbytné, protože se postraněk často zaplete mladým psím mezi nohy a eže je až na kost. Všichni psi se i v bhu rádi navštívují a sem tam přeskakují postraněk. Nebo se poperou a zapletou se hbitě, než když se rybářské síť nechají mokré do druhého dne. Odborné zacházení s bitem ušetří mnoho nepřijemností. Každý inuitský chlapec si zakládá na tom, jak daleko došlehne: jak lehké je švihnout bitem na označené místo na zemi, tak tžké je předklonit se a v trysku zasáhnout neposlušného psa mezi lopatky. Když okiknete jednoho psa, aby "nechodil na návštěvu", a nešťastnou náhodou švihnete druhého, oba se hned do sebe pustí a zastaví ostatní. Když náhodou jde někdo s vámi a dáte se do eže, nebo jdete sám a zpíváte si, hned se psi zastaví, otočí se a usednou, aby si vás poslechli. Jednou přivedl dvakrát psi Kotukovi utekli, a to jen proto, že zapomněl saně zajistit, když se zastavil. Co bitem polámal a postroj potřhal, než mu mohli svít lehké saně úplným osmispěším. Pak teprve dlel, že už nic znamená, a směle a hbitě uhlánil po hladkém černém ledě, jen se za ním prášilo. Jel k tulením dlelám, deset mil vzdáleným, a když dorazil k lovišti, trhnutím odepjal jeden postraněk od pitu a uvolnil velkého černého psa, nejchytřejšího, který spěžení vedl. Sotva pes zvtěl přechod, Kotuko obrátil saně a zarazil upilované parohy, trčící jako rukojeť koárku, hluboko do sněhu, aby spěžení neuteklo. Pak

se pít za pídí plížil k dí e a ekal, až se p íšel tule nadýchat vzduchu. Kotuko rychle bodl kopím na š e a honem vytáhl tulen nahoru na led. erný v dce mu pomohl dovléci zabitého tulen po led k saním. Zapražení psi se hned rozšt kali a vyvád li, až se z nich kou ilo. Kotuko je švihal dlouhým bi em jako rozžhaveným kyjem p es umák, až zabitý tule na kost zmrzl. Zpáte ní cesta, to byla teprve d ina. Kotuko musel pomáhat naloženým saním p es hrbolatý led a psi, aby táhli, každou chvíli usedli a hladov civ li na tulen . Nakonec narazili na uježd nou sá kovou cestu k vesnici a hlavu dole a ocas naho e drandili po led , a Kotuko zanotoval "Angutivaum taina tau-na-ne taina" (píse vracejícího se lovce) a od domu k domu ho vítaly hlasy pod širou temnou oblohou plnou hv zd.

Když pes Kotuko dorostl, bylo mu hej. Ve sp ežení se vytrvale - rva ku po rva ce - probíjel nahoru, až jednoho krásného ve era se nad žrádlem pustil do erného v dce (chlapec Kotuko si potrp l na poctivý boj) a ten p estal být první. Od nyn jška zaujal Kotuko místo vedoucího psa u druhého emene a b hal p t stop p ed ostatními psy. Jeho svátou povinností bylo nechat všech rva ek, a už v postroji, i bez n ho, a dostal tlustý, t žký obojek z m d ného drátu. P i zvláštních p íležitostech dostával uvnit v chýši va ené žrádlo a ob as sm l spát na l žku s Kotukem. Byl dobrý lovec tule a pižmon dokázal zadržet na b eh u tak, že b hal kolem n ho a ch apal mu po nohách. A dokonce - a to je pro sp eženího psa nejvyšší d kaz sm losti - dokonce se postavil i vychrtlému polárnímu vlku; z toho mívají severští psi v tší strach než se všeho, co b há po sn hu. Kotuko a jeho pán - oby ejné psy ze sp ežení nepo ítali - lovili spolu den ze dne a noc po noci - chlapec zachumlaný do kožešin a to žluté zv í s dlouhou srstí, úzkýma o ima a bílými tesáky. Tnuit musí p edevším shán t jídlo a kožešiny pro sebe a svou rodinu. Ženy pak d lají z kožešin obleky a ob as pomohou chytat drobnou zv do ok. Ale hlavní obživu - a sn dli toho spoustu - musí sehnat muž. Když jídlo dojde, není si kde koupit ani vyp j it. Lidé um ou hladý.

Ale Inuit, dokud nemusí, prost na to nemyslí. Kadlu, Kotuko, Amoraq a miminko, které sebou celý den mlelo v kožešinovém vaku a cumlalo kus tuku, byli spolu š astní, jak si jen mohli p át. Pocházeli z velmi ušlechtilého rodu - Inuit se málokdy rozzlobí a skoro nikdy neuhodí dít - a nev d li, co je lhát; krást, to už teprv ne. Sta ilo jim, když si na krutém, nelítostném mrazu vydobyli obživu; usmívají se na sebe mastnými úsm vy, po ve erech si vykládali strašidelné p íb hy a pohádky, jedli do sytosti, až nemohli dál; ženy celé dlouhé dny pod lampou spravovaly šaty a loveckou výstroj a p itom zpívaly nekone nou ženskou píse : "Anna aya, aya, amna, ah! ah!"

Ale jednu strašnou zimuje všechno zradilo. Tununirmiuti se vrátili z každoro ního lovu losos a postavili si chýše na erstvém ledu na sever od Bellotova ostrova; chystali se vyrazit na tulen , jen co mo e zamrzne. Ale bou livý podzim p íšel asn . Celé zá í neustávaly vich ice, hladký tulení led, jen ty i p t stop tlustý, se lámal a hrnul na pevninu; kusy, zlomky a jehlace ledu se nakupily v dvacetimílovou hráz, p es kterou se san nedostaly. Okraj ledovce, odkud se tulení v zim vydávali na ryby, byl asi dvacet míl za hrází a pro Tununirmiuty byl nedostupný. Snad by se byli p ec n jak p es zimu protloukli se zásobou zmrzlých losos a velrybího tuku a se zv í pochytanou do ok, ale v prosinci narazil jeden jejich lovec na tupík, kožešinový stan, kde našel t i ženy a d v e v posledním tažení. Jejich muži p íšli z Dálného severu a p i lovu dlouhorohého nervalu byli ve svých kožených loveckých lo kách nadobro rozdrčení. Kadlu ženy rozd lil do jednotlivých chýší v zimní vesnici; žádný Inuit neodep e cizinci jídlo. Vždy neví, kdy sám p ijde prosit. Amoraq si vzala d v e, asi trnáctileté, do chýše jako služebnou. Podle st ihu špi até kapuce a podle podlouhlých koso tverc na bílých jelenicových kamaších usoudili, že pochází z Ellesmerovy

zem . Jakživa ještě neviděla cínové hrnce a děvčiny sáně; ale chlapec Kotuko i pes Kotuko si ji oblíbili.

Všecky lišky odtáhly na jih, a dokonce ani rosomák, ten tuponosý bruoun a sněžný zlodejek, se už vůbec nenamáhal obcházet prázdné Kotukovy pasti. Kmen ztratil dva nejlepší lovce, byli totiž pohmožděni v zápase s pižmonem, a ostatním tak pobylo práce. Kotuko vyjížděl den po dni s lehkými loveckými saněmi a se šesti až sedmi nejsilnějšími psy a div si o ně nevykoukal, zda si v nějakém istém rovném kusu ledu tule náhodou nevyhrabal prouduch. Pes Kotuko lítal široko daleko a jeho přidušené radostné zakučení nad tulení derou zaslechl chlapec Kotuko v mrtvém tichu ledových plání i na tisíce míle daleko, jako by ho měl tisknout vedle sebe. Když našel pes díru, chlapec si na saněch udlal na ochranu před ledovým vřetrem nízkou zídku a deset, dvanáct i dvacet hodin čekal, až se tule přijde nadýchat vzduchem; čekal, oči upřené na znamínko nad dírou, kam musí vrhnout harpunu, malou tulení podložku pod nohama, spjatýma tutarengem - přezkou, o níž se zmínili staří lovci. Pomáhá proti brnění nohou při nekonečném čekání na tulení, který má velmi jemný sluch. Není nijak vzrušující sedět nahnut s nohama v přezce při tvrdém mrazu, pro Inuita je to jistě ta nejtěžší práce. Když chlapec tulení ulovil, pes Kotuko vyrazil s postrachem za sebou a pomohl mrtvého tulení dotáhnout k saním, kde čekali unavení, hladoví, nasupení psi v závětrném ledovém tisku.

Takový tule nadlouho nevystačil, vždy bylo třeba nasytit kdekoho ve vesnici. Ani kosti, když se šlachy nepišly nazmar. Maso pro psy tedy dostali lidé a Amoraq vyhrabala pod ledkem staré letní stany, takže a tou psy krmila, ale oni nepřestávali štkat; sotva se vzbudili, hlady se zas rozštěkali. I podle lamp v chýších bylo znát, že se blíží hlad. V dobách hojnosti, kdy bylo velrybího tuku dost a dost, plápolal v lokovitých miskách veselý, tučný plamen nad dvěma stopy vysoko. A nyní sotva na dva palce: když se na který plamínek rozzávil jasněji, hned uštipovala šetrná Amoraq mechový knot a celá rodina nespouštěla její ruku z očí. V té velké zimě tam na Severu víc než hladu se báli umírat ve tmě. Všichni Inuiti se dšlily tmy, která na ně každý rok celých šest měsíců doléhá; a při slabém světle v chýši se lidí zmocňuje ochablost a zmatek.

A bylo po ráhu .

V chodbách apali a vrheli hladoví psi a po nocích civli na studené hvězdy a enichali v mrazivém větru. Když přestali výt, dolehlo zas na všechno ticho, tiché jako sněhové závěje na dveřích, a lidé slyšeli, jak jim v uzounkách přechodech v uších tepe krev a jak jim vlastní srdce v tle hlasitě buší jako aródní buben na saněch. Jednou v noci pes Kotuko, v postroji nezvykle zasmušilý, vyskočil a hlavou strkal do Kotukova kolena. Kotuko ho pohladil, ale pes dorážel slepě dál a vrtěl ohonem. Kadlu se vzbudil, uchopil jeho tiskem vlíhlavu a upřen se mu díval do lesknoucích se očí. Pes kučel, jako by se něho bál, a tleskl se Kadluovi mezi koleny. Srst na krku mu stála a vrhela, jako by byl za dveřmi někdo cizí, pak se radostně rozštěkal, válel se po zemi a jako štěně okusoval Kotukovi botu.

"Co je mu?" zeptal se Kotuko; už dostával strach.

"Nemoc," odpověděl Kadlu. Je to psí nemoc." Pes Kotuko zdvihl umák a vylal a vylal.

"To jsem ještě neviděl. Co s ním bude?" ptal se Kotuko.

Kadlu pokrčil ramenem a přehlédl místnost pro krátkou harpunu. Jjafan se na něj podíval, zakučel a přilízl se chodbou pryč. Druzí psi mu ustupovali z cesty a dělali mu místo. Venku

na sn hu se zu iv rozšt kal, jako by byl na stop pižmoni, a št kal, skákal a vyvád l, až jim zmizel z o í. Nebyla to vzteklina, prost se zbláznil. Zima a hlad, a hlavn tma mu pomátly hlavu; a když se jednou ve sp ežení vyskytne psí nemoc, ší í se jako ohe . Druhý den na lovu onemocn l další pes a Kotuko ho na míst zabil, protože kousal a rval se ve sp ežení. Potom zas erný pes, bývalý v dce, najednou jako by zv t il soba, a když ho pustili z uzdy, vrhl se na ch tán ledového útesu a pak jako jeho v dce utekl s postrojem na h bet . A pak už si nikdo netroufal se psy ven. Pot ebovali je na n co jiného, a psi to v d li; a t ebaže byli uvázáni a žrali z ruky, z o í jim hled l strach a zoufalství. Ke všemu ješt za aly sta eny vypráv t strašidelné p íb hy a vykládaly, že se jim zjevili duchové lovc , kte í na podzim zahynuli, a ti že p edpov d li hrozné v ci.

Kotuko truchlil hlavn pro svého psa; Inuit sice jí vydatn , ale obejde se také bez jídla. Ale z hladu, tmy a mrazu Kotuko zeslábl a slyšel v hlav hlasy a koutkem oka vid l ob as lidi, kte í tam v bec nebyli. Jednou v noci po desetihodinovém ekání u "slepé" tulení díry odepjal si p ezku a malátný a zmámený hladem potácel se zpátky do vsi. Na chvílku se op el zády o balvan, který spo íval jako viklan pouze na vy nívajícím hrotu ledu; Kotukovou váhou ztratil balvan rovnováhu a t žce se p evalil. Kotuko p ed ním usko il, a balvan se sk íp ním a svišt ním klouzal po ledovém svahu za ním.

Kotukovi to dodalo. Byl vychováván ve ví e, že každá skála a každý balvan má majitelku (svou inuu) v podob jakési jednooké ženy zvané Tornaq. Když chce Tornaq n komu pomoci, valí se za ním ve svém kamenném obydlí a zeptá se ho, zda jí chce p íjmout za svého strážného ducha. (P í letní oblev se po celém kraji kutálejí a klouzají skaliska a balvany op ené o led, a z toho z ejm vznikla p edstava, že kameny jsou živé). Kotuko už celý den slyšel, jak mu v uších tepe krev, a myslel, že to k n mu mluví Tornaq v balvanu. Než došel dom , už pevn v il, že s ní dlouho rozmlouval, a doma tomu také všichni v íli a nikdo mu nedporoval.

O í vpadlé a všecek nachýlen dop edu v slab osv tlené chýši k i el Kotuko: " ekla mi: .Sko ím dol , sko ím ze sn hu dol .' ekla: ‚Povedu t !' Povídá: ‚Povedu t k d rám plným tule .' Zítro se vydám na cestu a Tornaq m povede."

P íšel vesnický arod j, angekok, a Kotuko mu znovu všecko vypráv l stejn p esv d iv . Opakováním p íb h nepozbyl ú innosti.

Jdi za tornait (za duchy kmen) a oni nám zas dají potravu," ekl angekok.

D v e ze severu leželo poblíž lampy. Už po mnoho dní málo jedla a skoro nepromluvila, ale když pak ráno Amoraq a Kadlu chystali pro Kotuka ru ní sá ky a nakládali na n jako loveckou výzbroj a trochu tuku a tuleního masa, chopila se provazu a state n vykro ila po chlapcov boku.

"Tv j d m je mým domem," ekla, jak za nimi sá ky na kost ných lyžinách vrzaly a drkotaly v strašné polární noci.

"M j d m je tvým domem," ekl Kotuko, "ale nejspíš p jdeme oba k Sedne."

Šedna je Paní podsv tí a Inuiti v í, že každý, kdo um e, musí strávit rok v její strašlivé íši, než p íjde do Auadliparmiut, Š astného kraje, kde nikdy nemrzne a tu ní sobi p íb hnou na zavolání.

Když jeli vesnicí, lidé na ně volali: "Tornait mluvili s Kotukem. Ukážou mu volný led. Půl míle nás zase tulení." Ale brzy pohltila jejich hlasy studená prázdná tma a Kotuko se dřevětem bok po boku táhli sádky za provaz a pomáhali jim přes led směrem k Polárnímu moři. Kotuko tvrdil, že Tornaq z kamene ho poslala na sever, a tak šli na sever pod souhvězdím Soba Tuktuqdjunga, kterému my říkáme Velký vzor.

Po ledové tísňi a po zubatých závraťích by Evropan neušel ani půl míle za den; ale ti dva uměli jediným trhnutím zápleť vytočit sádky kolem ledové kry, vytáhnout je hladce z proryvy v ledu a na kolika mírnými údery oštěpem si prosekát cestu na místě zdánlivě beznadějném.

Dívka nic neříkala, jen skláněla hlavu a dlouhé roso máčící tásně na hermelínové kapuci jí vlály přes širokou snědou tvář. Nad nimi byla sametová černá obloha, rudě pruhovaná na obzoru, kde zářily hvězdy velké jako lucerny. Občas se přelila po hlubině oblohy zelená vlna severní záře, zatřepala se jako vlajka a zmizela; z temnoty do temnoty zapraskal meteor a sprška jisker se táhla za ním. A zvráskaný a zbrázděný povrch ledovce byl na okamžik postříkán zvláštními barvami - červenou, modrou a modravou; ale za obyčejného svitu hvězdy zas bylo všecko mrazivě šedé. Ledovce, jak si pamatujete, byly drceny a tvrceny podzimními vichřicemi, až nakonec vypadaly jako zmrzlá země. Byly tam proryvy a rokle; v ledě byly díry jako štěrkové jámy; balvany a kousky ledu přimrzlé k povrchu; kvádry starého černého ledu, které zahnal vichřice pod ledovec a zas vytlačila na povrch; kulaté ledové valouny, zubaté okraje ledu, které do něho vyvalil sněh hnaný větrem; tisícet až tisíce jiter velké šachty půl až šest stop pod úroveň ostatního ledu. Zpovzdálí vypadal takový balvan jako tuleň nebo mrož, převržené sáně nebo muži na lovecké výpravě, nebo dokonce jako sám desetinohý duch bílého medvěda, ale všechny ty fantastické tvary, které jako by měly užít oživit, nevydaly ani hlásek, ani stín hlásku. A tím tichem a tou pustinou, kde náhle zablikala světla a zase zhasla, se šli dva, co je vlekli, plazili jako v hrozném snu - v hrozném snu o konci světa na konci světa.

Když se unavili, postavil Kotuko "polochýši", jak říkají lovci, malou sněhovou chýšku, kde se schoulili s cestovní lampou a rozehřívali zmrzlé tulení maso. Pak se vyspali a putovali dál - tisícet míle za den, aby se dostali půl míle na sever. Dřevětem poád mládo, ale Kotuko si broukal pro sebe a občas zanotoval písně, které se naučil v domě písní - letní písně, písně o soběch a o lososech - písně, které se k jejich cestě naprosto nehodily. Říkal, že Tornaq něco huhlá, rozbíhl se divoce na kupu ledu, rozpáhoval paže a výhrůžně volal. Kotuko byl tehdy opravdu na pokraji šílenství; ale dívka věřila, že ho vede strážný duch a že všecko dobře dopadne. Nic se tedy nedivila, když jí Kotuko čtvrtý den pochodu řekl - o čem mu v hlavě žhnuly jako ohnivé koule -, že jde Tornaq za nimi po sněhu v podobě dvouhlavého psa. Dřevětem se podívalo, kam Kotuko ukazoval, a něco tam opravdu sklouzlo do rokle. Nevypadalo to jako lovk, ale každý ví, že tornait na sebe radši berou podobu medvěda, tuleně nebo něho takového.

Možná že to byl desetinohý duch bílého medvěda nebo kdovíco, Kotuko i dřevětem byli totiž tak hladoví, že ani dobře neviděli. Co opustili vesnici, nic nechytily a nezahledly ani stopu pozvěi. Déle než na týden jim jídlo nevydrží a blížila se vichřice. Polární vichřice duje nepřetržitě deset dní a být přiní na cestě znamená jistou smrt. Kotuko postavil chýši tak velkou, aby se do ní vešly sádky (je lepší mít maso u sebe), a když osekával poslední krychli ledu, klíčovými kameny, cítil, že se to na něho dívá z ledového útesu půl míle vzdáleného. Bylo mlhavo, a zdálo se, že je ten tvor asi tisícet stop dlouhý a deset metrů vysoký a že má dvacet stop dlouhý ocas a že se jeho obrysy ustavičně chvějí. Dívka to také viděla, a místo aby vykřikla hrůzou, řekla klidně: "To je Quiquern. Co udělá?"

"Promluví se mnou," řekl Kotuko, sněžený než se mu v ruce táhl; a si muž nevímjak věděl, že je přítel divných a ošklivých duchů, není moc rád, když ho vezmou za slovo. Quiquern je přítel obrovského bezzubého a lysého psa, žije na Dálném severu, bloudí krajem a ohlašuje nějakou událost. A už je to událost příjemná nebo nepříjemná, jisto je, že ani kouzelníci o Quiquernovi rádi nemluví. Psi z něj ho zešílí. Má jako duch medvěda několik párů noh navíc - šest až osm - a ten tvor poskakující v mlze má rozhodně víc noh než opravdový pes.

Kotuko se s dívkou schoulil v chýši. Samozřejmě, kdyby se k nim chtěl Quiquern dostat, roztrhal by jim ji nad hlavou na kusy, ale protože jen je utěšovalo, že je od nepřátelské temnoty daleko tlustá sněhová stěna. Vichice propukla s hvízdnutím, jako když zapíská vlak, a trvala tři dny a tři noci, ani o vlas se nevzdalovala, ani na okamžik neochabovala. Dolévali lampu mezi kolena a žížlali vlažné tulení maso; dvaasedmdesát dlouhých hodin se dívali, jak se černé saze usazují na strop. Dívka spojívala jídlo na sáčkách; byla tam zásoba už jen na dva dny. Kotuko zas prohlédl železné hroty a kožená poutka na harpun, kopí na tulení a osidla na ptáky. Nic jiného se nedalo dělat.

"Brzo brzo pojďme k Sedne," šeptalo děvče, "Za tři dny ulehne a pojďme! Cožpak tvá Tornaq nic neudělá? Zazpívej jí arod jnou píseň, aby sem přišla."

Začal zpívat v pištivém tóně arod jných písní a vichice zvolna utichala. Uprostřed písně sebou děvče trhlo, položila ruku v rukavici a potom i hlavu k ledové podlaze v chýši. Kotuko to udělal po ní a oba klečeli a hleděli si do očí a naslouchali každým nervem. Na sáčkách ležela osidla na ptáky z velrybí kostice; odrýpl z ní tenkou třísku, narovnal ji, postavil ji do dírků v ledu a rukavicí ji tam upevnil. Byla jemná jako jehla v kompasu a teď už neposlouchali a jen ji pozorovali. Tenký hrot se zachvilímali ko sebou cukl - a pak se několik vteřin pravidelně kmital, zastavil se a zase se rozkmital, tentokrát na jinou stranu kompasu.

"Takhle brzo!" řekl Kotuko. "Někde ve veliké dálce se utřhl obrovský ledovec."

Devič ukázalo na hrot a zavrtělo hlavou. "To už pukají ledy," řeklo. "Poslechni si led na zemi. Ukáží."

Zase si klekli a uslyšeli prapodivné tlumené sténání a ukání přímo pod nohama. Někdy to znělo, jako když slepé kotlíkává nad lampou, pak zase jako když drhne kámen o tvrdý led; potom jako tlumené údery na buben; ale všechny zvuky byly mdlé a oslabené, jako by k nim doléhaly z veliké dálky uzoučkou trubkou.

"Nepojďme k Sedne vleže," řekl Kotuko. "Opravdu to pukají ledy. Tornaq nás zklamala. Uměme."

Snad to vypadá divně, ale oba byli opravdu ve velikém nebezpečí. Třídenní vichice hnala hluboké vody z Baffinova zálivu na jih a nahrnula je na pokraj pobřežního ledu, sahajícího od Bylotova ostrova daleko na západ. A zároveň silný proud tekoucí z Lancesterského průlivu na východ hnal na míle před sebou ledovou třísku, která nezmrzla v ledové pole; zatímco tato tříška bombardovala ledovou pevninu, bouřlivě vzdušné moře jí souasněpřibojem obrovských vln oslabovalo a podemílalo. Kotuko s děvčetem slyšeli jen slabou ozvěnu toho zápasu z dálky tíceti až čtyřiceti mil a kompasová stělnka se téměř otřesně zachvívala.

Jak se u Inuit říká, jakmile se led jednou probudí z dlouhého zimního spánku, nikdo neví, co se může stát; ledová krajina má tvar rychle jako mrak. Vichice byla zřejmě předasnou jarní vichicí a nic nebylo vyloučeno.

A přece mohli te oba lepší náladu. Jestli led opravdu puká, bude konec čekání a strádání. Na bortícím ledu se to hemží duchy, skřítky a arodlnými tvory, a tak snad sestoupí do Sedniny. Iše celí rozjaření spolu se všelijakými divnými tvory. Když po vichici opustili chýši, hluk na obzoru stále rostl a tvrdý tuhý led kolem nich sténal a bzučel.

"Počká tam čeká," řekl Kotuko.

Na ledovém kopečku seděl schoulený osminohý tvor, co ho předtím dny viděli - a strašlivě vyl.

"Pojme za ním," řekl dříve. "Možná že zná cestu jinam než k Sedne," ale když vzala do ruky provaz, slabostí se zapotácela. Tvor se neohrabavě vzdaloval přes hrboly poádsmrem k západu a k pevnině. Šli za ním a hromové burácení na pokraji ledovce se stále blížilo. Okraj ledovce byl roztrpený a na všechny strany popraskaný na tisíce míle hluboko; obrovské, několik yardů až dvacet tvrdých jiter velké placky deset stop tlustého ledu se potápěly a převalovaly a narážely jedna na druhou a na celistvý ledovec, ale mezi nimi se vzdouval, dorážel a stříkal prudký proužek. Tyto ledové hročí berany byly jakýmsi předvojem armády, který vrhalo moře proti pevnému ledu. Ustavný praskot a skřípot velikých kusů ledu přehlušoval pukání ledových plátek, doslova hnaných pod pevný led, jako když se karty zasouvají pod ubrus. V mléčné vodě se pláty ledu kupily na sebe, až se nejspodnější v hloubi padesáti stop dotkl bahna; chvíli se zkalené moře vršilo bahnitými krami, až je zas rostoucí tlak postříl dál. Kromě pevného ledu a ledové tříštiny vichice a mořské proudy nesly ledovce, ušlechplující hory ledu, urvané někde u Grónska nebo u severního pobřeží Melvillových zátoky. Valily se velebně obklopené zpěnými vlnami a hnaly se proti pevnému ledu jako starodávné válečné loďstvo s rozvinutými plachtami. Ale ledovec, který vypadal, jako by měl všechno před sebou snést, se bezmocně hroutil, kácel a válel v bahnitě přena ledové sprše. Daleko menší a nižší ledovec naopak se zařídil do pevné ledové plochy a celé tuny tříštiny lítaly na všechny strany, jak do ní pronikal a vyrýval brázdu na míle daleko, až se zastavil. Na které kry v pevném ledu prosekaly jako měkké prtok s roztrpeným okrajem; jiné se zase rozštěpily v hromadu ledových kvádrů, každý z nich desítky tun těžký, a ty vířily a svištěly mezi hradbami ledovce. Někdy narazily na mřížinu a to se vynořily z vody, kroutily se jako v křehkých a nakonec zůstaly ležet na boku a moře do nich bušilo. Všude na severním okraji pevného ledu, kam jen oko dohlédlo, led duněl, kupil, převracel, spojoval se a tyčil v přerušovaných tvarech. Z místa, kde stál Kotuko s dříve, vypadala ta spoušť jen jako nepřijemné ožení, ale blížilo se to okamžikem. V dálce, směrem k pevnině slyšeli těžké dunění, jako když se v mlze stíhají zdi. Z toho poznali, že jejich kraj bije o železné útesy Bylotova ostrova, ležícího za nimi na jih.

"To se ještě nestalo," řekl Kotuko a tvářil se nechápavě. "Ještě na to není čas. Jak to, že puká led v tuhle dobu?"

"Pojme za tím!" vykřiklo dříve a ukazovalo na tvora, který jako smysl zbavený naplěbžel a naplěb se belhal před nimi. Vzali sáčky a šli za ním a led burácel stále blíž a blíž. Nakonec ledová pole kolem dokola pukala a praskala všemi směry a trhliny se rozevíraly a zas zavíraly jako vlí tlama. Ale na chlumu ze starých zpeháných ker asi padesát stop vysokém, kde tvor stanul, se nic nehýbalo. Kotuko vyrazil divoce kupředu a dříve táhl za

sebou, až se vyškrábal k úpatí chlumku. Stále hlasitěji promlouval led kolem nich, ale chlumeček stál klidně; dříve se pohlédlo na Kotuka a on vystrčil pravý loket vzhůru a dopředu, což je inuitské znamení pro pevnou zem v podobě ostrova. Ten osminohý kulhající tvor je opravdu převedl na pevnou zem - na žulový ostrůvek s písčivými břehy, povlečený, potažený, pokrytý ledem, takže byl k nerozeznání od pevného ledu. Ale vespod měl pevnou půdu, a ne pohyblivý led. Na jeho okrajích se srážely a odrážely padající a tluštějící se kry a k severu se táhla vládná mlýna, která převracela valící se těžké kry, jako když radlice převrací jíl. Bylo tu sice nebezpečí, že nějaký ledovec příliš velkým tlakem vyletí na břeh a smete povrch ostrůvku, ale Kotuko ani dříve si to nepřipouštěli. Postavili si sněhovou chýši, pustili se do jídla a poslouchali, jak led buší a zaráží se o břeh. Tvor zmizel a Kotuko se schoulil u lampy a byl nadšen, jakou má moc nad duchy. Zatímco se naparoval, dříve se dalo do smíchu a kolébalo se sem tam.

Do chýše za jejími zády se plížily krok za krokem dvě hlavy, jedna žlutá a druhá černá; patily dvě zaháňené, zaháňené psy. Jeden byl pes Kotuko a druhý černý v dce. Byli vypasení, přemýšliví, a už zase přemýšleli; ale byli k sobě připoutáni prazvláštním způsobem. Když utekl černý v dce, měl na sobě, jak si snad vzpomínáte, postroj. Potkal asi psa Kotuka, hrál si s ním nebo se s ním pral a klikou na postroji se zachytil do mrdného drátu na Kotukovo obojku. Klikka se utáhla a žádný z psů už na ni nedosáhl tlamou, aby ji překousl. Byli k sobě připoutáni za krk. Přitom však mohl každý z nich lovit na vlastní pěst a to je uzdravilo a rozum se jim vrátil.

Dříve postavilo obě zaháňené psiska ke Kotukovi, smálo se, až slzelo, a zvolalo: "To je Quiquern, co nás dovedl na pevnou zemi. Podívej se na jeho osm noh a dvě hlavy!"

Kotuko je vysvobodil a oni mu padli do náruče, žlutý a černý svorně spolu a jeden přes druhého mu vysvětlovali, jak se jim vrátil rozum. Kotuko je hladil po zaoblených a obalených zebřích. "Našli potravu," zasmál se na celé kolo. "Myslím, že k Sedne hned tak nepřijdeme. Má Tornaq nám je poslala. Nemoc je přešla."

Sotva se s Kotukem pozdravili, oba psi, kteří musili po několik týdnů spát, žrát a lovit spolu, se vrhli na sebe a v chýši se rozpoutala nádherná bitva. "Hladoví psi se neperou," řekl Kotuko. "Našli tulen. Můžeme klidně spát. Jídlo bude."

Když se probudili, na severním břehu ostrova bylo moře volné a uvolněný led se nahrnul na pevninu. Nic tak sluchu Inuita nelahodí, jako když se první ozve přiboj; znamená to příchod jara. Kotuko se s dříve vzali za ruce a usmívali se. Jasný, plný červený mořský vlnobití mezi ledovci jim připomněl lov lososa a sobů a v ní kvetoucích nízkých vrch. Mezi plovoucími kusy ledu se ještě bleděl na vodě ledový škraloup, takový byl mrzák. Ale na obzoru to žhavě zářilo, to jak zapadlo slunce. Neviděli je vycházet, spíše je jen slyšeli ze spaní zívát; záře trvala jen několik minut, ale znamenala zmlouku nové doby. Viděli, že ji už nic neodvrátí.

Kotuko zastihl psy, jak se perou o první zabitého tuleně, který pronásledoval ryby, jako vždy vyplašené vichřicí. Za ním jich ten den přišlo na ostrov ještě asi dvacet nebo třicet. Než moře zamrzlo, stovky přemýšlivých hlav si libovaly v mělké vodě a prohánily se mezi plovoucími ledem.

Kotuko s dříve si zas jednou pochutnali na tuleních játrech; pak vesele naplnili lampy tukem a dívali se, jak plápolají na tiché stopy vysoko. Ale jakmile je nový led unesl, naložili sádky, zapálili oba psy a hnali je s větrem o závod. Měli strach, jak je u nich ve vesnici. Byl

poád krutý neas; ale lépe je táhnout sán naložené dobrým jídlem než lovit o hladu. Na b ehuzahrabali do ledu p tadvacet zabíých tule , p ipravených k jídlu a pospíchali k svým. Kotuko vysv ttil ps m, kam mají namí eno, a oni je vedli. Po n jaké zna ce nebylo ani potuchy, a p ec už za dva dni št kali p ed Kadluovou vesnicí. Ozvali se jen t i psi, ostatní už lidé sn dli a v chýších bylo skoro tma. Ale sotva Kotuko k ikl "Ojo!" (va ené maso), lidé mu slabým hlasem odpovídali, a když pak celou vesnici z eteln jednoho po druhém volal jménem, nikdo nechyb l.

Za hodinu už v Kadluov chýši plály lampy, v hrncích to v elo a ze st echy kapalo, jak chystala Amoraq jídlo pro celou vesnici. Chlape ek cumlal p kný kousek k ehounkého tuku a lovci se pomalu a soust ed n cpali tulením masem, až nemohli dál. Kotuko s d v etem vypravovali, co všechno zažili. Mezi nimi sed li oba psi, a kdykoli padlo jejich jméno, vzty ili jedno ucho a tvá ili se hrozn zahanben . U Inuit se íká, že vylé ený pes už nikdy psí nemoc nedostane.

"Tak p eci na nás Tornaq nezapomn la," ekl Kotuko. "Zadula vich ice, ledy popukaly a za rybami vyplašenými bou í p iplavali tulení. K novým tulením d rám je necelé dva dni cesty. A se zítra vypraví dob í lovci a p inesou tulen , které jsem zabil - p tadvacet tule zahrabaných v led . Až je sníme, p jdeme za tulení na pevný led."

"A co ty te ud láš?" zeptal se kouzelník tónem, jakým mluvíval s Kadluem, nejbohatším z Tununirmiutu.

Kotuko pohlédl na d v e za severu a ekl tiše: "Postavíme si chýši." Ukázal na severozápad od Kadluovy chýše; tam totiž vždycky bydlí ženatý syn nebo vdaná dcera.

D v e nastavilo prázdné dlan a neš astn zavrt lo hlavou. Je tady cizí, sebrali ji na smrt vyhladov lou, nep inese nic do domácnosti.

Amoraq sesko ila z l žka a za ala skládat d v eti do klína všecko možné - kamenné lampy, železné škrabky na k ži, cínové kotlíky, jelení k že vyšívané pižmoními zuby, opravdové jehly na šití, jakých užívají námo níci - nejbohatší výbavu, jakou kdy d v e daleko za polárním kruhem dostalo. A d v e severu se poklonilo až k zemi.

"A ješt tyhle dva!" usmál se Kotuko a ukázal na psy, kte í strkali studené umáky d v eti do obli eje.

"Poslyšte!" ekl angekok a d ležit zakašlal, jako by si byl všechno práv rozmyslil. Jak tehdy odešel Kotuko z vesnice, šel jsem do Domu písni a zpíval jsem arod jské písni . Zpíval jsem celé noci a volal sobího ducha. To mé písni rozbou ily vich ice, která rozbila ledy a zahnala psy ke Kotukovi, když mu led už málem rozdrtil kosti. To má písni hnala tulen za popraskaným ledem. Mé t lo leželo bez hnutí v quaggi, ale m j duch se vznášel na led a vedl Kotuka a psy na každém kroku. To je mé dílo."

Všichni byli sytí a ospalí, a tak nikdo neodporoval. Angekok si ješt dal kus va eného masa a v teplé, jasn osv tlené, tu n vonící chýši ulehl s ostatními k spánku.

Kotuko docela p kn kreslil po inuitském zp sobu; vyryl obrázky všech svých p íhod na dlouhou tabulku ze slonoviny s dírkou na jednom konci. Když pak v roce Nádherné otev ené zimy odešel s d v etem na sever do Ellesmerovy zem , nechal ten obrázkový p íb h u

Kadlua. Tomu však zapadl n kam mezi kamení, když se mu jednou v lét rozbily sán na b eh u jezera Natilling u Nikosiringu. Našel ho tam p ístí jaro jeden Inuit od jezera a prodal ho v Imigenu n jakému lov ku, co d lal tlumo níka na velrybá ské lodi v Cumberlandském pr livu, a ten zas ho prodal Hansovi Olsenovi, pozd jšímu podnálodnímu na velkém parníku, vozícím turisty k Severnímu mysu v Norsku. Po sezón jezdil parník mezi Londýnem a Austrálií se zastávkou na Cejlon , a tam prodal Olsen tu slonovinu sinhálskému zlatníkovi za dva falešné safíry. Našel jsem ji v starém haraburdí v jednom dom v Kolumbu a ten p íb h jsem od za átku až do konce p eložil.

ANGUTIVAU TAINA

Velmi volný p eklad Lovcovy písn p í návratu, kterou muži zpívali, když skolili tulené. Inuiti v písni rádi stále opakují.

Rukavice zmrzlou krví ztuhly nám,
na obleku zledovat l sníh,
vracíme se z lovu s tulen m - s tulen m
od ker ledových.

Au jana! Aua! Oha! Haq!
Muži vezou ko ist na saních,
sp ežení ps št ká radostn
p í návratu od ker ledových.

Šli jsme za tulen m ke skrýši,
zaslechli jsme ho, jak sebou švih.
Dlouho fhali jsme u zna ky
na pokraji u ker ledových.

Harpunu jsme m li p ipravenou,
až se tule zjeví v pr duších.
Dostali jsme ho a skolili jsme ho
na pokraji u ker ledových.

Rukavice ztuhly zmrzlou krví,
o i zalepil nám mokrý sníh.
Vracíme se dom ke svým ženám
od ker ledových!

Au jana! Aua! Oha! Haq!
Tulen už vezou na saních.
Ženy slyší št kot sp ežení,
jak se vrací od ker ledových.

RYŠAVÝ PES

*Za noci p ekrásné, bílé, kdy kdekoho opájí b h,
za touhy lovecké, p í nichž je nezbytný st eh,*

za v n p edjit ní, za kapky rosy, tak t pytné,
za pok ik družek, když jelen je ze všech stran obklí en,
hoj,
za no ní nap tí,
za spánek v doup ti
táhneme v boj.

Po vpádu džungle nastala Mauglímu nejkrásn jší doba života. Dluh ádn splatil a sv domí m l ísté. Celá džungle mu p ála, protože se ho celá džungle bála. Co všechno vykonal, spat il, uslyšel, když tak se svými ty mi druhy nebo také bez nich putoval od jednoho lidu k druhému, to by vydalo na p emnoho p íb h tak dlouhých, jako je tento. A tak vám nepovím o tom, jak se p ípletl do cesty a š astn unikl nep í etnému slonovi z Mandly, který dvaadvacet volk , na jedenácti vozících do státní pokladny ražené st íbro, pozabíjel a lesklé rupie rozházel do prachu. O tom, jak jednou v severních bažinách po celou noc zápasil s krokodýlem Džakalou, až si o h betní pláty toho lotra p erazil tesák. O tom, jak na šíji n jakého lov ka, skoleného divokým kancem, našel pak nový další tesák, jak kance vystopoval a jeho skolením tesák ádn vykoupil. Jak se za hladomoru octl mezi táhnoucími jeleny a jak ho jejich hore n pádící stáda div nerozdrtila. Jak zachránil ml enlivce Háthího p ed pádem do jámy s bodcem a jak se druhý den sám chytil do záludn nastražené levhartí pasti, jenže Háthí mu tlusté d ev né m ížoví rozdrtil napadr . Jak v bažinách dojel divoké buvolice a jak -

Ale všechno najednou se vypráv t nedá. Um eli táta Vl k a máma Vl ice, Mauglí p ivalil k ústí jeskyn velký balvan a zazpíval nad nimi smute ní píse , zestárl a znemotorn l Bálu, k zabíjení se moc nem l ani Baghíra s ocelovými nervy a železnými svaly. Sta i ký Akéla už nebyl šedivý, ale mlé n bílý, žebra m l vystouplá, chodil jak d ev ný a Mauglí lovil za n ho. Potomstvo rozpušt né séónijské sme ky dále rostlo a prospívalo, až se rozmnožilo na n jakých ty icet hebce našlapujících p tiro k bez pána. Tu jim Akéla ekl, že by se m li sdružit, ídit se zákonem, jak se volnému lidu sluší, b hat pod jedním v dcem.

V té v ci jim Mauglí radit nemohl, ochutnal totiž, jak ekl, ho kého ovoce a ví, na kterém strom roste. V dcovství si podle zákona džungle vybojoval Pháonin syn Pháo (jeho otcem byl ješt za Akélova vedení Šedý stopa), znovu se pod hv zdami rozléhaly starodávne pok icky a starodávne písna na památku d ív jších as chodil na Poradní skálu také Mauglí. Když se mu zacht lo n co íci, sme ka ekala, až domluví, po boku Akélov sedal na skále nad Pháem. Byla to doba d kladného lovu a d kladného spánku. Do džunglí náležejících Mauglího lidu, jak se sme ce íkalo, nikdo cizí ani nepáchl, a tak mladí vlci tloustli a sílili a na p ehlídku vodili hojn vl at. Mauglí chodil na každou p ehlídku, pamatoval si tu noc, co erný pardál p inesl sme ce nahé sn dé robátko, a podivnými city se mu zachvívalo srdce nad protáhlým voláním: "Dob e se, dob e, vlci, dívejte." Jinak býval n kde daleko v džungli a stále n co nového tam olizoval, ohmatával, prohlížel a okoušel.

Jednou za soumraku se mírným poklusem hnál p es vršky, nesl Akélovi p lku skoleného srnce, za ním cválali jeho ty i vlci, samou radostí ze života se poráželi a afali po sob , a tu se ozval k ik, jaký Mauglí nezaslechl od neblahých dob Šér Chánových. V džungli se takovému k iku íká p hál, je iv ho vyráží šakal, když loví za tygrem nebo když se n kde strhne velká ež. P edstavte si sm s záští, jáсотu, strachu, zoufalství a notnou dávku zloby: tak ten k ik od Vaingangy stoupal a klesal, tetelil se a vlnil. Všichni ty i vlci zježili srst a zavr eli. Mauglí sáhl po tesáku a z stal stát jako zkamen lý.

"Vždy žádný Pruhovaný si tady lovit netroufne," vypravil ze sebe.

"To nek i í n jaký herold," ekl Sedák, "n kde se strhla velká ež. Poslouchej!"

Znovu se rozlehl štkavý i chechtavý šakalí k ik, jakoby vyluzovaný m kkými lidskými rty. Mauglí nabral dech a rozb hl se na Poradní skálu; po cest dohonil vlky ze sme ky, kte í tam také pospíchali. Spolu už na skále sed li Pháo s Akélou a pod nimi se napjat rozesadili ostatní. Matky s mlá aty se hnaly do doupat: když se ozve phíal, slabí nemají venku co pohledávat.

Ve tm bylo slyšet jen zur ení Vaingangy a šelest ve erního v tru v korunách a tu pojednou zavyl nad ekou n jaký vlk. Ze sme ky nebyl, ti byli všichni na skále. Te už nevytl, dlouze a zoufale sku el. Znamenalo to "Dhól! Dhól! Dhól!" Za chvíli se ve skalách ozvaly utmácené kroky a do jejich kruhu se svalil a u Mauglího nohou z stal bez dechu ležet vyzáblý zmáchaný vlk: boky m l krvav pruhované, pravou p ední tlapu bezvládnou a elisti celé zp n né.

"Dobrý lov! Kdo je tvým v dcem?" zeptal se vážn Pháo.

"Dobrý lov! Jsem Vantóla," odv til. To jako že je samotá a n kde v odlehlém doup ti žije jen pro sebe, svou družku a svá mlá ata. Znamenalo to, že peleší sám a sám opodál sme ky. Popadal dech a srdce m l tak rozbušené, až sebou všecek škubal.

"Copak se hýbá?" zeptal se Pháo. Tak se ptá celá džungle, jakmile se ozve phíal.

"Dhólové, dakšínští dhólové - ryšaví psi! Vrazi! Od jihu p išli na sever, v Dakšinu že už nemají do eho kousnout, a kdeco po cest pobíjejí. tvero jsem jich m l, když m síc vycházel: družku a t i mlá ata. Na travnatých pláních je u íla lovit, ze zálohy napadat srnce, jak se to u nás v rovin d lá. Ješt o p lnoci jsem je slyšel povykovat, jak se spole n hnali po stop . Za jít ního vánku leželi p ede mnou v tráv ztuhlí - tvero, svobodný lide, tvero jsem jich m l, když m síc vycházel. Sel jsem pomstít krev a tu jsem narazil na dhóly."

"Kolik jich bylo?" zeptal se Mauglí. Sme ka zavr ela až z hloubi hrdla.

"Nevím. T i z nich už lovit nebudou, ale nakonec jsem p ed nimi utíkal jako srnec, po t ech jsem utíkal. Pohle , svobodný lide!"

Vystr il rozdrásanou p ední tlapu, z ernalou od zaschlé krve. Boky m l surov pokousané a ch tán natržený a pocuchaný.

Akéla vstal od jídla, které mu Mauglí p inesl, a pobídl vlka: "Najez se." Pelešník se na n hladov vrhl.

"Nijak na tom neprod láte," ekl skromn , když trochu zahnal hlad. Jen co se mi, svobodný lide, vrátí síla, však budu taky zabíjet. V mém doup ti, p i východu m síce ješt plném, je prázdno a krev jsem docela nepomstil."

Pháo zaslechl, jak za al zuby do ky elní kosti, a pochvaln zamru el.

"Takové elisti se nám hodí," ekl. "A co mlá ata, m li je dhólové s sebou?"

"Ne. Byli to jen ryšaví lovci, sami dospělí psi ze smečky, statní a silní."

Znamenalo to, že táhnou do boje dhólové, ryšaví lovci psi dakšínští. I tygr, jak vlci v dle, rád ponechá dhól mervstvou koist. Táhnou napří džunglí, a narazí, to srazí k zemi a rozsápnou. Nejsou tak velcí jako vlk a zdaleka ne tak chytří, ale jsou silní a je jich hodně. Smečka si dhólové íkají, až když je jich stovka, kdežto vlk mstaí na obstojnou smečku pouhátý ícítka. Pí toulkách se Mauglí kolikrát octl až na kraji vysokých travnatých pesyp dakšínských a pozoroval své epé dhóly, jak tam mezi dolíky a trsy trávy, kde peleší, podímují, dovádjí a po celém tle se drbou. Choval k nim opovržení a záští, protože necpí jako svobodný lid, protože nebydlí ve slujích a hlavně proto, že na rozdíl od n ho a jeho pátel nemají tlapy ísté, ale mezi prsty chlupaté. Od Háthího však v d l, jak strašlivá je lovecká smečka dhól. Sám Háthí p ed jejich šikem uhne. Ženou se vp ed a všechno kolem pobíjejí, až jsou nakonec pobiti nebo všechna zv vyhubena.

Také Akéla o dhólech v d l, co jsou za. Klidně domlouval Mauglímu: "Lépe je zahynout v úplné smečce než sám a bez v dce. Je to dobrý lov - a m j poslední. Ale podle toho, jak dlouho lidé žijí, dožiješ se, bratříku, ještě mnoha dní a nocí. Jdi si lehnout n kam na sever. Jestli po odchodu dhól z stane n jaký vlk naživu, podá ti zprávu o boji."

Mauglí zvažn l: "To mám jít do bažin a chytat rybičky a spát na stromech a prosit o pomoc Bandary a louskat o echy, zatímco smečka tady dole bude bojovat?"

Je to boj na život a na smrt," ekl Akéla. "S dhóly - s ryšavými vrahy - nemáš žádné zkušenosti. Vždy í pruhovaný p ed nimi

"Aóva! Aóva!" durdíl se Mauglí. "Sám jsem jednoho pruhovaného opi áka skolil. Poslyš: byl jeden vlk, ten mi byl tátou, byla jedna vlíce, ta mi byla mámou, byl jeden starý šedý vlk (moudrosti nem l nazbyt, te už zešedív l), ten mi byl tátou a mámou. Prohlašuji tedy tu stoupl hlasem, "a si dhól p ijde nevím kolik, až p ijdou, Mauglí a svobodný lid budou p í tom lovu jedné pleti. P í býku, kterým jsem byl vykoupen, prohlašuji, p í býku, který za m zaplatil Baghíra v dávných letech, na která si vy, smečko, nepamatujete, prohlašuji, nechť to slyší a do paměti si vštípí eka a stromy, kdybych snad sám zapomn l, prohlašuji, že tenhle tesák poslouží smečce za zub - a tupý zrovna není. Tak zní mé slovo."

"Ty dhóly neznáš, lovíš s vlím jazykem," k íkl Vantóla. "Mn jde jen o to, pomstít krev, než m rozsápnou. Sunou se pomalu, kdeco po cestě zabíjejí, ale za dva dni budu p í síle a potom na nich pomstím krev. Vám však, svobodný lide, radím, odejďte na sever a živte se skrovně, než zas dhólové zmizí. P í takovém lovu si chvilku nezd ímnete."

"Slyšte ho. Pelešníka!" zasmál se zpupně Mauglí. "My, svobodný lid, máme jít na sever a tam se žít ještě rkami a b ežními krysami, abychom snad nenarazili na dhóla. Zalezeme na sever a on má zatím lovit v našem lovišti a vrátit nám je, až se mu zlíbí. Dhól je pes - psisko z psího plemene - celý ryšavý, b ícho má žluté a mezi prsty mu rostou chlupy! Vrhá najednou šest až osm mlát jako skákavá krysa Cikai. Bodej, my, svobodný lid, máme utéci a na obyvatelích severu vyžebřávat zbytky chcíplého dobytka. Znáte po ekadlo: „Na severu blechy, na jihu vši.“ Jenže my pat íme do džungle. Rozhodně se, rozhodně. Je to dobrý lov! Za smečku - za nezten enou smečku - za doupi dorost. Za koist v revíru i mimo revír! Za družku, nahán jící la, a za milou ké mlád ve sluji - do boje - do boje - do boje!"

Sme ka odpov d la hromovým št knutím, nocí se to rozlehlo, jako když padne strom. "Do boje," k iklí.

"Z sta te u nich," ekl své vl í ty ce Mauglí. "Uplatní se kdejaký zub. Bitvu p ipraví Pháo s Akélou. P jdu ty psy spo ítat."

Vantóla se malou ko pozvedl ze zem a k iklí: "Bude to tvá smrt. Co po ídí proti ryšavým ps m jeden lysý tvor. Pamatuj, že i Pruhovaný p ed nimi

"P kný pelešníkjasi, jen co je pravda," odsekl Mauglí, "ale to si povíme, až bude po dhólech veta. Dobrý lov vespolek!"

Všecek rozjit en vzrušením uhán l do tmy, nekoukal na cestu, a tak samoz ejm klopýtł nad ekou o Káový závity: hroznýš tam íhal u jelení stezky.

"Kšá!" obo il se na n ho Ká. "Tohle se d lá v džungli, lítat a dupat a kazit lov - zrovna když zv tak p kn táhne!"

Mauglí vstal ze zem a ekl: "Má vina. Vlastn t , Ploskohlav e, hledám, ale když t potkám, vždycky jsi o délku paže delší a širší. V celé džungli se ti nikdo nevyrovná, ty m j moudrý, starý, silný, p ekrásný Káe."

"Kampak to mí í tahle stopa?" ozval se už mírn ji Ká. "Není to ani m síc, co n jaký loví ek ozbrojený tesákem strefoval se do m kamením a nadával mi jak pavián, že spím na mýtin ."

"A že lovícímu Mauglímu plašíš nahán né jeleny na všechny strany a v bec, ty Ploskohlav e, neslyšíš, jak na tebe píská, abys mu uhnul z jelení stezky," odpov d l Mauglí a klidn se mu uvelebil na pestrých kli kách.

"A te si loví ek p ijde k Ploskohlavci s lichometnou, úlisnou e í, jaký prý je moudrý a silný a krásný, a milý Ploskohlavec mu uv í a takhle loví kovi, co se do n ho strefuje kamením, ud lá místo... Sedí se ti pohodln ? Jestlipak by ti takové posezení ko poskytl Baghíra?"

Ká se pod Mauglím jako vždycky prohnul v jakousi visutou rohožku. Chlapec potm nahmatl Ká v lanovit pružný krk, jeho hlavu si p itáhl na rameno a vypráv l mu, co se v džungli tu noc stalo.

"Moudrý nemoudrý," ekl posléze Ká, "ale ur it jsem hluchý. Jinak bych byl ten phíal zaslechl. Není divu, že se býložravci plaší. Kolikpak je dhól ?"

"To jsem zatím nezjistil. B žel jsem rovnou za tebou. Jsi starší než Háthí. Ach Káe," Mauglí se zavrt l radostí, "bude to dobrý lov. Vycházet m síc uvidí z nás málokdo."

"Co ty se do toho pleteš? Pamatuj, že jsi lov k; pamatuj, že t sme ka už jednou vypudila. Se psem a se vypo ádá vlk. Ty jsi p ece lov k."

"Z lo ských o ech je letos hlína," ekl Mauglí. Jsem sice lov k, ale v útrokách mám v domí, že jsem se tuto noc prohlásil za vlka. eku a stromy jsem volal za sv dky. Dokud dhólové neodtáhnou, pat ím já, Káe, k svobodnému lidu."

"K svobodnému lidu," zabručel Ká. "Spíš k zlodějskému lidu! Abys oslavil mrtvé vlky, sám sis uvázal smrtelnou smyčku! Není to dobrý lov!"

"Své slovo jsem řekl. V dí o něm stromy, ví o něm eka. Dokud dhólové neodtáhnou, zpátky své slovo nevezmu."

"Ngššš! Tím se všechny stopy mění. Chtěl jsem tě vzít s sebou do severních bažin, jenže slovo - i slovo takového nahatého, lysého lovíka - je slovo. A já, Ká, prohlašuji

"Rozmysli si to, Ploskohlavče, aby sis taky neuvázal smrtelnou smyčku. Žádné slovo od tebe slyšet nechci, vždy vím

"Tak dobrá," řekl Ká. "Slovo ti nedám. Ale jaký záměr máš v útrokách, až pojedou dhólové?"

"Musím přeplovat Vaingangu. řekl jsem si, že je na mletinách, chráněn odzadu smekou, přivítám tesákem. Budeme je bodat i kousat, až je poženeme dále po proudu, nebojím aspo trochu zchladíme chytán."

"Dhólové se nedají zahnat a chytán mají žhavý," řekl Ká. "Až ten lov skončí, po lovíkově a mlátech nebude ani stopy, zbudou tam jen suché kosti."

"Alalá! Když máme zhynout, tak zhynem. Lov to bude báječný. Mám mladé útroby, mnoho deš jsem ještě nezažil. Nejsem moudrý ani silný. Máš, Káče, nějaký lepší návrh?"

"Zažil jsem stovky deš. Než Háthímu vypadly mléčné kly, dkladnou stopu jsem už vyrýval do prachu. Při prvotním vejci, jsem starší než leckterý strom, a co se kdy v džungli stalo, všechno jsem zažil."

"Ale tohle je nový lov," namítl Mauglí. "Doposud nám dhólové nezkažili stopu."

"Co je, to bylo. Co bude, je pouhý zapomenutý vracející se rok. Buďte ticha, než si ta léta spoítám."

Celou hodinu si Mauglí rozvalen ve smyčkách hrál s tesákem. Ká s hlavou nehybně složenou na zemi zatím přemýšlel o všem, co zhlédl a poznal od té chvíle, co se vylíhl z vajíka. Oči jako by mu pohasly v zašlé opály, jen chvílemi trhl tupě hlavou vpravo nebo vlevo, jako by se mu zdálo o lovu. Mauglí klidně dýchal, věděl, že před lovem se spánek vyplatí, a dávno se vycvičil spát v kteroukoli hodinu denní i noční.

A tu postehl, jak pod ním mohutný hroznýš bytní do výšky a do šířky, jak se nadýmá a jak syčí - takový zvuk vydává šavle, když se tasí z ocelové pochvy.

"Všechna zašlá léta jsem spatřil," promluvil posléze Ká, "velké stromy a staré slony a holé špičaté skály, zatím ještě neporostlé mechem. Jsi dosud živ, lovíku?"

"Nedávno vyšel mšíc," řekl Mauglí. "Nechápu

"Šss! Už jsem zase Ká. Věděl jsem, že je to pouhá chvílka. Namířím ke ece a ukážu ti, co je třeba proti dhólově podnikat."

Jako šipka vyrazil k hlavnímu toku Vaingangy a s Mauglím po boku se ponořil do vody kousek nad tání, zakrývající Skálu písmí.

"Nech plavání. Mnoho jde rychle. Chyť se maza hbet, bratříku."

Levou paží obemkl Mauglí Káovu šíji, pravou paží připažil a nohy natáhl rovně za sebe. Ká rozrážel proud, v tom se mu nikdo nevyrovnal, krajovým ovíjela zelená voda Mauglímu šíji a nohy mu odletovaly sem tam ve víru, který se tvořil u mrskajících hrozných boků. Asi míli nad Skálou písmí se Vainganga zužuje v rokli osmdesáti až stostopových mramorových skal a mezi všelijakými ohavnými kameny tam voda letí jako v mlýnském náhonu. S vodou si Mauglí hlavu neláme. Žádné vody nad sebou se nebál. Po obou stranách si prohlížel rokli a starostlivě dýchával: vzduch tam přel sladkokysele docela jako velké mraveniště za parného dne. Bezduchy se potápěl a hlavu vystrkoval, jen aby se nadýchl. Dvojmo ovinul Káocas kolem ponořené skály, tak zakotvil a vzběsil sílu inoucí vodě si Mauglího podržel v dluhu smyčky.

"Tady je místo smrti," ozval se chlapec. "Proč jsem tady?"

"Ony spí," řekl Ká. "Před Pruhovaným Háthí neuhne. Ležte oba, Háthí i Pruhovaný, uhnou před dhóly. Dhólové přece neuhnou před námi. Před kým však uhne Skalní drobotina? Pověz mi, vládce džungle, kdo je pánem džungle?"

"Tyhle," hlesl Mauglí. "Tady je místo smrti. Půjďme pryč."

"Ba ne, dobře se podívej, vždycky ony spí. Stejně to tady bylo už tehdy, když jsem nebyl delší než tvá ruka."

Od samých počátků džungle sídlí v rozeklaných, ošlehaných skalách vainganžské rokle ta Skalní drobotina - pilně, zuřivě, černě, divoké indické vlny. Všechny stezky, to Mauglí v dluhu, od jejich končin na míle odbojují. V kdejaké rozsedlině se tam vlny po staletí usazují a rojí, plesnivým medem tluští bílý mramor, vysoké, hluboké, tmavé pláště vrší v šerých hlubinách slují, kam na něm želož ani zvířecí, ani voda. Po celé délce byla rokle z obou stran ovšena jakoby tluštěnými záclonami z černého sametu. Při pohledu na ně Mauglí zmalomyslně, byly to nakupené milióny spících vln. Přilepené na skálu trávily tam chuchvalce, girlandy, jakoby práchnivé kmeny - stará pláště z dřívějších let nebo zas celá msta postavená ve stínu bezvtrné rokle - obrovské spousty zkažených houbových odpadků se hrnuly dolů a vázly na stromech a liánách, uchycených na skále. Napínal sluch a každou chvíli zaslechl, jak se někde v hloubi tmavé jeskyně převrátila, smekla a při pádu zašelestila medem přetížená pláště. Zlostně se rozbzučela kídělka a nevesele kapal rozlitý med, stékal níž a níž, až nakonec přetekl přes nějaký skalní výstupek a z něho malátně cypel na vlně. Z jedné strany se uleký táhla malá pláž ani nepřetširoká, od nepamatných let se tam kupilo rumišť. Na drobounký černý prášek rozpadlé tam odpovídaly mrtvé vlny, trubci, smetí, plesnivé pláště, kídlo nožích mrt, které tam zvěbil med. Každého, kdo neměl kídla a v dluhu, co je ta drobotina za, stáhl ten pavý puch pod síť.

Ká plul dále proti proudu a k písčině za útku rokle.

"Tady je to letošní kóist," řekl. "Podívej se!"

Na b eh u ležely kostry n kolika jelínk a jednoho buvola. Jak si Mauglí všiml, ani vlk, ani šakal se kostí nedotkl, ležely v p irozené poloze.

"Ani o tom nev d li a p ekro ili hranici," šeptl Mauglí, "a skalní v ely je skolily. Poj me odtud, než procitnou."

"Ty procitají až za svítání," uklid oval ho Ká. "N co ti povím. P ed mnoha a mnoha dešti sem zjihu zabloudiv štvaný srnec, v džungli se nevyznal, sme ku m l v patách. V slepém strachu sko il shora a sme ka, která se slep horempádem hnala po stop , ho vid la. Slunce stálo vysoko a rozezlených v el bylo mnoho a mnoho. Ze sme ky se jich také mnoho vrhlo do Vaingangy, ale než dopadli do vody, dávno bylo po nich. Ti, co se tam nevrhli, zahynuli naho e ve skalách. Srnec z stal naživu."

Jakto?"

"Protože se hnala hlava nehlava a rovnou sko il dol ; ještě než ho v ely post ehly, octl se v ece, zatímco ony se teprve houfovaly k zabíjení. Za ním b žící sme ka podlehla náporu v el vyplašeným srn ím b hem."

"A srnec z stal naživu?" opakoval po n m zvolna Mauglí.

"Tehdy aspo nezahynul, t ebaže tam na n ho žádný silák ne ekal a nepomáhal mu, aby se nerozt íštil o hladinu, jako te po ká na loví ka jistý obtloustlý, hluchý, žlutý Ploskohlavec - a si mu jsou na stop t eba všichni dakšínští dhólové. Co íkají tvé útroby?"

Hlavou se Ká opíral Mauglímu o vlhké rameno a jazykem mu rejdl u sarného ucha. Dlouho bylo ticho a potom Mauglí zašeptal:

"Zataháme tedy Smrt za vousy, ale namouduši, Káe, ty jsi z celé džungle nejmoud ejší."

"Mnozí jiní to taky íkají. Dej pozor, jestli se dhólové za tebou pustí

"Bodej by se nepustili. Chacha! Pod jazykem mám spoustu trn a ty jim zapíchám do k že."

Jestli za tebou horempádem pob ží, p ed o ima jen tvoje záda, ti, co nezahynou naho e, vrhnou se do vody tady nebo kousek níž, protože se v ely vyrojí a sesypou se na n . Jenže Vainganga je hladová eka, žádný Ká je nezachytí a ti, co to p ežijí, poplavou k m l inám poblíž séónijských doupat a tam a je popadne za ch tán sme ka."

"Ahé! Eovavá! Znamenité, jako když za sucha naprší. Jde jen o tu mali kost rozb hnout se a sko it. Však já dhóly na sebe upozorním, že za mnou poletí jako diví."

Jestlipak sis ty skály naho e prohlédl. Z tamté strany?"

"Ne. Na to jsem zapomn l."

"Tak šije jdi prohlédnout. P da je tam vratká, samá díra a rozsedlina. Jestli se p edem nepodíváš a nešikovn šlápneš, je po honu. Podívej se, nechám t tady a jen tob kv li to oznámím sme ce, aby v d la, kde má dhóly hledat. Já s žádným vlkem jedné pleti nejsem."

Na známého, který se mu nelíbil, dovedl být Ká tak hrubý, že se mu v tom (krom Baghíry) v celé džungli nikdo nevyrovnal. Odplaval po řece až naproti Poradní skále a tam zastihl Pháa s Akélou, jak poslouchají noční zvuky.

"Šss, psi," oslovil je bodě. "Po řece piplavou dhólové. Jestli se nebojíte, můžete je namířit a pozabíjet."

"Kdypak piplují?" zeptal se Pháo. "A kde je mé loviště?" dodal Akéla.

"Až piplují, tak budou tady," odsekl Ká. "Však uvidíte. Tvé loviště, z něhož jsi vymámil slovo a tak ho zasvětil Smrti, tvé loviště je u mě, a že už není po něm, to není tvá zásluha, ty vyrudlý pse. Pokej tady na dhóly a buď rád, že loviště a já bojujeme po tvém boku."

Bleskurychle plaval Ká znovu proti proudu, uprostřed rokle se zarazil a hleděl vzhůru na obrys sklaných útesů. Uviděl Mauglího hlavu, jak se vymrštila ke hvězdám, vzduchem to hvízdlo a potom šbluklo do vody, jako když někdo skočí rovnýma nohama. Za chvíli Mauglí už zase odpovíval na Káovy smyčky.

"V noci se tu špatně spí," řekl klidně Mauglí. "Dvakrát jsem skočil jen tak na zkoušku. Ale nahore to za nic nestojí - nízké houštiny a hluboká stráž a v nich plno Skalní drobotiny. Vedle těch takových strážů jsem nakupil pár balvanů. V bhu je skopnu dolů a Drobotina se za mnou zlostně vyrojí."

"Lidská mazanost," řekl Ká. "Jsi moudrý, ale Drobotina má pořád zlost."

"Ba ne, za šera všichni kídlatci v kolodě odpovídají. Až do soumraku budu dhóly škádlit, protože nejlíp loví dhólové ve dne. Tejdou po Vantólově krvavé stopě."

"Nikdy nepustí chciplého vola a dhól zas krvavou stopu," řekl Ká.

"Udělám mu tedy novou - pokud možno z jeho vlastní krve, a nakrmím ho kalem. Zůstaneš tady, Káe, než se s dhóly vrátím?"

"Ano, ale co když najdeš smrt v džungli nebo tu Skalní drobotina skolí, ještě než skočíš do řeky?"

"Když se zítra dožiji, budu zítra lovit," zopakoval mu Mauglí v tichu džungle. "Smutek nepřijde mnou zaspívát, na to je čas, až bude po mně. Dobrý lov, Káe."

Pustil hroznýšovu šíji a jako kláda v rozvodněné řece dal se nést roklí, vesloval k protějšímu břehu, kde byla tišina, a samou radostí se dal do smíchu. Podle vlastních slov nejraději Mauglí "tahal Smrt za vousy" a dával džungli znát, že je nad ní svrchovaným pánem. S Baghírovou pomocí vykrádal na stromech v elíhnízda a viděl, že Skalní drobotina nesnáší esnek. Natrhal ho tedy pár stroužků, převázal je lýkem a potom sledoval Vantólovu krvavou stopu břízky na jih od doupat.

Po očku pozoroval stromy a potom si s potutelným smíchem říkal:

"Býval jsem Žabák, potom jsem se prohlásil za Vlka Mauglího. Teď se mě bude Opiák Mauglí a vzápětí Srnec Mauglí. Nakonec se proměním v lovka Mauglího. Chacha!" a palcem přejel po osmnácticoulové epeli tesáku.

Za p lán zernalými chuchvalci krve, táhla se Vantólova stopa hustým, neproniknutelným lesem. Les se prostíral na severovýchod a šel teprve dvě míle od V elích skal. Mezi posledními stromy a kleš V elích skal ležela planina, kde by se stříšil schoval vlk. Mauglí b hál pod stromy, odhadoval, jak daleko mají od sebe v tve, lezl nahoru a zkoušel skákat ze stromu na strom. Tak se dostal až na planinu a hodinu ji bedlivě zkoumal. Potom se zastavil zpátky na Vantólovu stopu a tam se uvelebil na stromě s tví trící asi osm stop nad zemí. Svazek esneku si uložil do rozsochy a klidně seděl a broustil tesák o chodidlo.

Slunce pražilo, nechybělo mnoho do poledne, a tu se ozval cupot a za p l ohavný puch dhólí sme ky, neúporní neúspěšně, sledující Vantólovu stopu. Shora vypadá dhól o polovinu menší než vlk, ale v nohách a v elistech, to Mauglí věděl, má poádnu sílu. Pozoroval v dce sme ky, jak špiatým, hndoryšavým umákem slídí po stopě, a pozdravil ho: "Dobrý lov!"

Psisko pohlédlo vzhůru, za ním pak zstali stát i jeho druhové, desítky ryšavých ps se svislými ohony, dkladnými plecemi, slabými zadky a krvavými tlamami. Dhólové toho moc nenamluví, ani v rodném Dakšinu slušně neodpovdí. Shluklo se jich tam pod ním dobrých dvěstě, ale jak si Mauglí všiml, v dceové dychtivě slídili po Vantólově stopě a táhli sme ku dál. To se nesmí stát, takhle se dostanou k v elím doupatě ještě za bílého dne a Mauglímu šlo o to, až do soumraku je zdrzet pod stromem.

"Kdo vám sem dovolil přijít?" řekl Mauglí.

"Nám patří všechny džungle," ozval se jeden dhól a vycenil zuby. Mauglí se na n ho usmál a ostě zabřebentil jako skákavá dakšinská krysa ikai. Dal tím dhól m najevo, že je za n co víc než ikai nepokládá. Sme ka se shlukla kolem stromu, v dce mu se zuivým št kotem vyspílal stromových opic. Místo odpovědi napáhl Mauglí holou nohu a prsty zavrtěl v dce až nad hlavou. Rozzušil tím sme ku do nep í etného vzteku. Kdo má mezi prsty chlupy, je nerad, když mu to n kdo připomene. V dce se po n m rozehnal, ale Mauglí škuhl nohou a líbezně mu domlouval: "Pse, ryšavý pse! Táhni do Dakšinu požírat ještě rky. Pse, pse, ryšavý, ryšavý pse, táhni za svými bratry ikai. Mezi prsty ti rostou chlupy!" A znovu mu zavrtěl prsty před nosem.

"Slez, lysá opice, než tě k tomu dožene hlad," zahulákala sme ka. A o to Mauglímu šlo. Tváří ke k e ulehl na v tev, pravou paží spustil dol a notnou chvíli chrлил na sme ku, co si o ní myslí a ví, o jejích mravech i zvycích, družkách, i mláatech. Tak jedovat a štiplav se na celém sv t vyjad ují jenom obyvatelé džungle, když si projevují záští a opovržení. Celkem vzato, jinak to ani nejde. Pod jazykem měl Mauglí, jak Káovi íkal, spoustu trn. Zvolna a promyšleně je ze zamlklosti vydráždil k vr ení, z vr ení k jekotu a z jekotu k chraplavému rabskému sku ení. Opláceli mu jeho špi ky, ale bylo to, jako když mlád oplácí rozzu enému Káovi. V lokti ohnutou pravici držel Mauglí pohotově po boku a nohama pevně obmykal v tev. Mnohokrát se statný hndožlutý v dce vymrštil, ale Mauglí se po n m neohnal, aby ho snad nechybil. Nakonec se rozlícený v dce úplně překonal a vyskočil sedm až osm stop nad zem. Jako stromový had hlavu, tak vymrštil Mauglí ruku a popadl dhóla v zátylku. Pod dhólovou tíhou se v tev prudce ohnula, div neshodila Mauglího na zem. Mauglí však nepovolil a dhóla schlíplého jako utopený šakal, coul po coulu táhl na v tev. Levou rukou nahmatl tesák, ryšavý chundelatý ocas mu ušmíkl a dhóla shodil na zem. To mu sta ilo. Po

Vantólov stop dhólové nep jdou, dokud neskolí Mauglího nebo dokud Mauglí neskolí je. Vid l je, jak se kolem dokola rozsazují ajak se jim zadek t ese pomstychtivostí. Vyšplhal tedy do vyšší rozsochy, pohodln se op el zády a usnul.

Za t i až ty i hodiny procitl a p epo ítal sme ku. Všichni do jednoho tam ml ky sed li, naježení, nevlídní, o i chladné jako ocel. Slunce zapadalo. Za p l hodiny zanechá práce Skalní drobotina a za soumraku se dhól m, jak víte, špatn bojuje.

Stoupl si na v tev a ekl: "Takové v rné strážce jsem v bec nepot eboval, ale jak se mi zdá, jste jeden jako druhý. A tak velkému žroutovi ještě rek ocas nevrátím. Jsi rád, ryšavý pse?"

"Sám ti vyrvu žaludek," zajel v dce a zakousl se do paty stromu.

"Považ, ty modrá dakšinská kryso. Co bezocasých ryšavých pejsk se ti vylhne, budou mít jen pahýl a ten je bude na horkém písku svrb t. Jdi dom , ryšavý pse, na íkej nad tím, co ti ud lal opi ák. Ty nep jdeš? Tak poj se mnou, to teprve zmoud íš."

Jako opice se p ehoupl na další strom, z n ho na další a zase na další. S hladov zdviženou hlavou táhla sme ka za ním. Chvillemi d lala, že padá, a hned se kutáleli jeden p es druhého, jen aby nezmeškali jeho smrt. Byla to zvláštní podívaná - chlapec s tesákem, blýskajícím v zapadajícím slunci, prodíral se horními v tvemi a dole se ml ky kr ila a sledovala ho ohniv ryšavá sme ka. Na posledním strom vytáhl esnek a za pohrdlivého vytí dhól se jím d kladn nat el. "To myslíš, ty opi áku s vl ím jazykem, že zakryješ sv j pach?" dobírali si ho. "Na smrt t budeme pronásledovat."

"Tumáš ocas," Mauglí mu ho hodil zpátky tím sm rem, odkud p íšel. Sme ka zv t ila krev a to se ví, hned se vrhla kus zpátky. "A te za mnou - na smrt!"

Sjel ze stromu, a než se dhólové vzpamatovali, s v trem o závod b žel k V elím skalám.

Dhólové zhluboka zavylí a rozb hli se dlouhým stejnóm rným poklusem, jakým nakonec kdeco živého uštvoú. Ve sme ce, to Mauglí v d l, b í pomaleji než vlci, jinak by se nebyl p ímo p ed jejich o íma takového dvoumílového závodu odvážil. Dhólové byli p esv d ení, že nakonec chlapce dopadnou, a on byl zase p esv d en, že si s nimi po chuti zalaškuje. Hlavn mu šlo o to, aby se za ním horempádem hnali a p íliš brzo neodbo íli. B žel lehce, vyrovnan , pružn , bezocasý se hnal necelých p t yard za ním, vražednou dychtivostí rozlícená a zaslepená sme ka se roztáhla tvrt míle do ší e. Podle sluchu udržoval od nich stále stejnou vzdálenost, schra oval si sílu na divoký trysk po V elích skalách.

Skalní drobotina usnula hned za soumraku, období do ve era kvetoucích kv tin už totiž minulo. Ale jen Mauglí na duté p d dut zadupal, naráz jako by se celá zem rozbzu ela. Jakživ tak neb žel jako te , do tmavých, sladce p íjících strží shazoval p ítom hromádky kamení. Ze slují to zaburácelo, jako když se mo e rozburácí. Koutkem oka zahlédl, jak se za ním kalí vzduch; v hloubi dole spat il Vaingangu a ve vod plochou, kosohrannou hlavu. Zrovna když se mu bezocasý dhól vrhl po plecí, vší silou se vymrštil a všecek udýchaný i rozjásaný rovnýma nohama sko il do eky. Nedostal jediné žihadlo, esnekem odradil Skalní drobotinu t ch pár vte in, než p elítl p es skály. Vyno il se nad hladinu a Ká ho zachytil do smy ek. V jednom kuse se to valilo p es útes - zdánlivé chuchvalce hust nakupených v el klesaly jako olovo, jakmile však chuchvalec dopadl na hladinu, v ely vzlétly a dhóla unášel proud. Shora se ozýval zu ívý št kot, p ehlušovaný hromovým burácením - to burácela k ídla

Skalní drobotiny. N kte í dhólové zapadli do strží vedoucích do podzemních slují a tam se mezi rozházenými plástvemi dusili, rvali a rozhán li umákem, nakonec se pak na mra nech v el mrtví vyvalili z d r do z ernalých pob ežních rumiš . N kte í dhólové dosko ili jen na stromy p i útesech a v ely je rázem zahladily. V tšinou se však rozzu ení žihadly vrhli do eky, a jak íkal Ká, eka Vainganga byla hladová.

Ká chlapce podržel, až zase nabral dech.

"Nesmíme tady z stat," ekl mu. "Drobotina je nadobro pobou ena. Poj !"

S tesákem v ruce plaval Mauglí co nejmíc pono en a co chvíli strkal pod vodu hlavu.

"Pomalů, pomalů!" káral ho Ká. "Stovku skolí zub, jenom když je to zub brej lovc v. Jak vid li dhólové roj v el, honem se mnozí vrhli do vody. T m se nic nestalo."

"Tím víc práce zastane m j tesák. Fí! Skalní drobotina se po ád žene za námi." Znovu str il Mauglí hlavu pod vodu. Divokými v elami se to na hladin jen hemžilo, bzu ely a do všeho kolem píchaly.

"Ml et nikdy neškodí," ekl Ká - p es šupiny mu ani jedno žihadlo neproniklo - "a na lov máš ješt celou dlouhou noc. Slyš, jak vyjí."

Z v tší ásti sme ka zav as post ehla, do jaké pasti se její druhové ítí. Prudce odbo ili a v t ch místech, kde se roklo p ík e svažuje k ece, šplouchli do vody. Jejich zb silé výk icky a výhr žky "stromovému opi ákovi" za tu hanbu, kterou jim zp sobil, splývaly s jekotem a vytím t ch, které dobíjela Skalní drobotina. Z stat na b eh u znamenalo smrt, toho si byl každý dhól v dom. A tak zanesl proud sme ku k úskalím T n p ím í, ale i tam je pronásledovaly rozezlené v ely, i nezbylo jim, než znovu vlézt do vody. Mauglí zaslechl bezocasého v dce: kázal svému lidu, jen a vydrží a kdejakého séónijského vlka skolí. Dále ho Mauglí neposlouchal, aby neztrácel as.

"N kdo zabíjí vzadu," št kl jeden dhól. "Voda je pot ísn ná."

Jak vydra se Mauglí potáp l, pod vodou pokaždé ch apl n jakého bezmocn unášeného dhóla, a než sta il dhól hubu otev ít, mrtvý vyplaval bokem vzh ru a v T ni p ím í se kolem n ho vyvalila tmavá mastná kola. Marn se dhólové drali zpátky, proud je hnal dále, v ely jim dorážely na hlavu a na uši a zdola po proudu k nim doléhal stále siln ji a chmurn ji bojový pok ik séónijské sme ky. Znovu se Mauglí potopil a znovu n jaký dhól zmizel pod vodou a vyplaval mrtvý, znovu se v týlu sme ky rozlehl ev, jedni reptali na v dce, pro je rad ji nepustí na b eh, druzí po n m pok ikovali, a je odvede zpátky do Dakšinu, jiní zas vyzývali Mauglího, jen a se ukáže, hned že ho zabijí.

"Do boje jdou s rozdvojenými útrokami a s protikladnými hlasy," ekl Ká. "S dalšími si už poradí tví brat i níže na ece. Drobotina jde na kut , však se za námi hnala hodn daleko. Já se taky vrátím. Nejsem s vlky jedné pleti. Dobrý lov, brat í ku, pamatuj, že dhólové se zakusují nízko."

Na b eh u b žel po t ech n jaký vlk, vyskakoval, p iléhal k zemi, kr il h bet, metal kozelce, jako by skota il s mlá aty. Byl to Pelešník Vantóla, bez hlesu tam strašideln vyvád l p ed o ima dhól . Dlouho si už dhólové pobylí ve vod , špatn se jim plavalo s promá enou a

zt žklou srstí, chundelaté ocasy táhli za sebou jako napité houby, utrmácení a uštvaní bez hlesu pozorovali, jak se planoucí o i sunou po b eh u zároveň s nimi.

"Za moc ten lov nestojí," ozval se kone n jeden.

"Dobrý lov!" ekl psisku Mauglí. Sm le se vedle n ho vzty il, tesákem mu namí il do plecí a vší silou bodl, aby ho snad dhól v posledním tažení nekousl.

"To jsi ty, lov í mlád ?" ozval se z b eh u Vantóla.

"Mrtvých se zeptej, Pelešníku," odpov d l Mauglí. "Copak jich po proudu dost nep iplavalo? Kal jsem nacpal t m ps m do umáku. Za bílého dne jsem na n vyžrál, jejich v dci chybí ocas, ale pár dhól ti ještě zbylo. Kam ti je mám nahnat?"

Já si po kám," ekl Vantóla. "Mám p es sebou dlouhou noc a je p kn vid t."

Stále blíž se ozýval št kot séónijské sme ky. "Do boje za sme ku, za nezten enou sme ku!" a v dalším záhybu vyplavila eka dhóly na pís iny a m l iny naproti séónijským doupat m.

Tu zjistili, jakou ud lali chybu. O míli výš m li vystoupit na b eh a napadnout vlky na souši. Už bylo pozd . Planoucí o i lemovaly celý b eh a krom strašného pok iku phál, zaznívajícího už od soumraku, nic jiného nebylo v džungli slyšet. Vantóla jako by je p ímo vábil na b eh. "Hr na n ," k i el v dce dhól . Celá sme ka se vyhrnula na b eh. Hladina Vaingangy se od jejich šplouchání a vachtání na m l in z e ila a zp nila, vlny tloukly o oba b ehy, jako když p í lunu rozzá í vodu. Houfem se drali dhólové ven a hned za nimi Mauglí: bodal a sekal kolem sebe.

Nastal dlouhý boj: na erveném vlhkém písku se chumel vlnil a vzpíral a ídl a t íštil a bytn l, p es uzlovaté ko eny se po trsech trávy p evaloval do houštin a kolem nich. Dhól bylo po ád dva na jednoho. M li však proti sob vlky zápasící o bytí a nebytí sme ky, a to nejen sporé, širokoplecí, b lozubé lovce, ale také truchlooké lahíní - vl ice z doupat - bojující o sv j dorost, ba i leckterého ku eravého ro ka, po jejich boku cloumajícího a ch apajícího. Vlk, to si pamatujte, napadá hrdlo, rve boky, kdežto dhól nejrad ji drásá b icho. Jak p i tom zápase lezli dhólové z vody a zdvíhali hlavu, m li proti nim vlci p evahu. Na souši byli v nevýhod . Mauglí se však rozhán l tesákem stejn ve vod jako na souši. Rázn si k n mu prokrestila cestu vl í tve ice. Sedák se mu stulil do klína a tak mu chránil b icho, ostatní ho chránili zezadu a z boku nebo se nad ním sklán li, když se mu n jaký dhól vrhl p ímo na epel a prudkým rozb hem ho srazil k zemi. Jinak to bylo jediné zachumlané klubko - rozkolísané a do sebe zakousnuté potácelo se na b eh u zprava doleva a zleva doprava nebo se mlelo stále dokola na jednom míst . Tu se nakupil rozvln ný chumel, kyp l jako bublina ve víru, najednou, jako když bublina praskne, vylítlo z n ho pár pohmožd ných ps a znovu se zas drali dovnit . Tu zdolalo n kolik dhól jednoho vlka a hynoucí vlk je nep estal vlá et. Tu se zas okolním tlakem octl naho e n jaký ro ek, skolený na samém za átku boje, a jeho matka, rozb sn ná n mým vztekem, se znovu a znovu vrhala a sápala na dhóly. V nejhustší v av stanuli n kdy vlk proti dhólovi a íhali, kdo první zaúto í, až je nakonec smetl nápor sku ících bojovník . Jednou narazil Mauglí na Akélu, z obou stran ov šeného dhólem a tém bezzubými elistmi zakousnutého do slabin t etího; jindy zas zahlédl Pháa, jak zatíná vzpouzejícímu se dhólovi zuby do ch tánu a smýká jím dop edu k rock m, aby ho dorazili. Boj se v té tm prom nil v mumraj a ma kanici. Kolem n ho, za ním i nad ním do sebe bušili, kopali, váleli se, št kali, sténali a jeden druhého rdousili.

S nocí pekelného virválu stále p íbývalo. Na siln ější vlky si dhólové netroufali, ale utéci také necht ěli. Mauglí m ěl dojem, že se blíží konec, a tak už dhóly jen mrza ěil. Do rock ě vjela kuráž. Bylo možno vydechnout. Už p ě i pouhém zablesknutí tesáku dhól ob ěsas usko ěil.

"Maso je ohryzáno skoro na kost," zasípál Sedák. Krvácel z desítek škrábanc ě.

"I kost se musí rozdrtit," ekl Mauglí. "Aoravá? Tak to d ěláme v džungli!" Rudou ěpelí šmikl do boku dhóla, kterého pevn ě svíral vlk a dacií ho k zemi.

"Má ko ěst," frkl vrás ěitými nozdrami vlk. Jen mi ho nech!"

"To ses, Pelešníkú, ješt ě nenasytil?" ekl Mauglí. Vantóla byl strašn ě z ízen, ale svým stiskem dhóla tak ochromil, že se po n ěm nemohl ohnat.

"P ěi býku, který m ě vykoupil," zasmál se trpce Mauglí, "vždy ě je to ten bezocasý!" A opravdu to byl statný hn ě dožlutý v ědce.

"Zabíjet mlá ěata a lahiní je nemoudré," dumal Mauglí a vytíral si krev z o ěí, "hlavní je zabít otce rodu a n ěco mi v útrokách ěká, že tentokrát otec rodu zabije tebe."

N ě jaký dhól p ěisko ěil v ědci na pomoc, ale než sta ěil zatnout Vantólovi zuby do boku, dávno mu Mauglí vrazil tesák do prsou a Sedák ho dorazil.

"Tak to d ěláme v džungli," ekl Mauglí.

Vantóla nic ne ěkal, jenom v ědci ěelistmi svíral a svíral ochabující páte ě. Dhól sebou škulb, složil hlavu a z ěstal bez hnutí ležet. Vantóla se valil na n ěho.

"Už dost! Pomstil jsi krev," ekl Mauglí. "Zazpívej, Vantólo, píse ě."

"Ten už dolovil," ekl Sedák, "taky Akéla se už dlouho neozývá."

"Rozdrtili jsme kost!" zah ěm ěl Pháo, syn Pháoín. "Prchají. Na n ě, lovci svobodného lidu!"

Jeden po druhém se dhólové z temn ě zkrvavených pís ěin odkládali k ěece a do džungle a podle toho, jak m ěli volnou cestu, utíkali po proudu nebo proti n ěmu.

"Pomalú! Pomalú!" k ěikl Mauglí. "Vykonejte pomstu! Zabili nám Vlka samotá ěe. Ani jednoho psa nepus te!"

S tesákem v ruce se rozb ěhl k ěece, aby si snad n ě jaký dhól netroufl do vody, a tu se hlavou a plecemi z kupky devíti zabitých zdvihl starý Akéla. Mauglí poklekl vedle Vlka samotá ěe.

"Ne ěkal jsem, že to bude m ěj poslední boj?" zasípál Akéla. "Je to dobrý lov. A co ty, brat ěíku?"

Jsem naživu, hodn ě jsem jich skolil."

"Tak tak. Umírám a rád bych - rád bych, brat ěíku, um ěl u tebe."

Strašně zdrásanou Akélovu hlavu si Mauglí přitáhl na klín a oběma pažemi mu obemkl rozedranou šíji.

"Dávno je to, co žil Šér Chán a loví mládě se nahatě válelo v prachu," zachrnil Akéla.

"Vždy já jsem vlk. Se svobodným lidem jsem stejné pleti," narádal Mauglí. "Ani zanic nebudu lovit kem."

"Bratříku, vlku, kterého jsem vypiplal, jsi přece jen lovit. Jsi ve všem všude lovit, jinak sme kapad dhóly utekla. Tobě vdám za svůj život, jako jsem jednou tebe zachránil, tak jsi ty dnes zachránil sme ku. Copak jsi zapomněl? Jsme vyrovnáni. Vrať se k svým. Znovu ti to říkám, z útelnice mého oka, lovit tady skončí. Vrať se k svým."

Já se nevrátím. Sám a sám budu lovit v džungli. Už jsem řekl."

"Po létě přijdou deště a po deštích přijde jaro. Vrať se, než tě vyženou."

"Kdopak mě vyžene?"

"Mauglí vyžene Mauglího. Vrať se k svým. Jdi k lidem."

"Až Mauglí vyžene Mauglího, tak přijdu," odpověděl Mauglí.

"Víc ti už nepovím," řekl Akéla. "Teď promluví k svému lidu. Postavil bys mě, bratříku, na nohy? Vždy jsem býval v dce svobodného lidu."

Oběma pažemi postavil Mauglí opatrně a šetrně Vlka samotě na nohy. Vlk samotě nabral dech a spustil smutnou píseň, jakou zpívá v posledním tažení v dce sme ky. Zpěv sílil, stoupal výš a výš, nesl se za řeku až k závěrečnému výkřiku: "Dobrý lov!" Tu se Akéla Mauglímu vyškubl, vyskočil a mrtev padl na kořist poslední a nejstrašnější.

Nelítostné lahyně pronásledovaly a ubíjely poslední dhóly a Mauglí seděl netečně, hlavu opřenou o kolena. Pokud slábl, vlci, od ran celí oholení, se přibíhali a požívali mrtvé. Ušky zůstalo ze sme ky ležet patnáct vlků a přituctu vlků, a ostatní si všichni odnesli nějaký šrám. Mauglí tam proseděl až do studeného svítání. Tu mu Pháo do dlaní položil vlhký rudý umák. Mauglí sebou trhl a prstem ukázal na Akélovu vychrtlou mrtvolu.

"Dobrý lov!" oslovil Pháo Akélu, jako by dosud žil. Přes jeho pokousána záda pak povel ostatním: "Zavýjte, psi. Dnes v noci umře vlk!"

Ze sme ky dvou set bojovných dhólů, dakšinských ryšavých psů, chvástajících se, že jim v džungli živá duše neodolá, se však ani jeden s tou zprávou do Dakšinu nevrátil.

ÍLOVA PÍSE

*Tuto píseň zpíval vlk, jak se luáci po velkém boji snášeli křešti
il je s každým zadobře, ale v hloubi duše je to necita; dobře totiž ví,
že nakonec kdekdo z džungle přepadne jemu.*

Mí druží už dobojovali.

(Hej, pozor, Cíle!)

Je konec. Zapískám jim halali.

(Hejno Cílu už letí.)

Zdola, hlásili mi, kde co k snůdce leží,

já je zdola vedl na stopu, kam stříží

pronikli by sami. Smrt je nyní střeží.

Ti po stopě se hnali zbitile,

(Hej, pozor, Cíle!)

ti zase uhýbali přesile,

(Hejno Cílů už letí.)

jedni napadli kořist ze zálohy,

druží vrhali se rovnou na parohy,

s lovem se dnes navždy rozloučil tak mnohý.

Škoda mých druhů, kývali mně vším.

(Hej, pozor, Cíle!)

Já, luňák, naposled je potěším.

(Hejno Cílů už letí.)

vavrost, žízeň, hlad i touhu navždy střešlí.

Rozsápání leží před námi, zrak zhaslý.

Pro bychom se na nich přikneme nenapásli.

JARNÍ BĚH

lov k jde k lidem! A zví to celá džungle!

On, který nám byl bratrem, opouští nás navždy.

Slyšte a suťte, obyvatelé džungle,

rád by ho zadržel a nepustil z nás každý.

lov k jde k lidem! A truchlí celá džungle:

Nás bratr nad rozchodem horké slzy roní.

lov k jde k lidem! (Má lásku celé džungle.)

Jde lidskou stezkou, my nemůžeme jít po ní.

Druhý rok po slavném boji s ryšavými psy a po smrti Akélov táhlo už Mauglímu na sedmnáctý rok. Vypadal starší, byl na svůj věk neobyčejně statný a velký; to proto, že se vydatně pohyboval, dobře a hodně jedl, a sotva se trochu zahálal a ušpinil, hned se vykoupal. Vydržel se třeba půl hodiny houpat jednou rukou zavěšen na nejvyšší větvi a pozoroval stromové cesty. Mladého srnce zarazil hlavou v čalu a odhodil stranou. Dokázal dokonce přeplavat modrého kance ze severních slatin. Obyvatelé džungle, kteří dříve mívali strach z jeho moudrosti, báli se teď už jen jeho síly, a když se někde kam klidně ubíral a někdo hlesl, že jde, lesní cesty se hned vyprázdnily. A přitom měl pohled vždycky mírný. Ani v boji mu oči nesršely jako Baghírovi. Jen mu vzrušením zpozorněly a to právě nešlo Baghírovi na rozum.

Zeptal se na to Mauglího a chlapec se jen zasmál: "Však se taky rozzlobím, když netrefím kořist. A když jsem dva dni o hladu, to se teprve zlobím. Jistě je mi to vidět na očích, ne?"

"Ústa jsou hladová, ale o i nic neprozradí," řekl Baghíra. "A lovíš, jíš nebo plaveš, jsi poád stejný jako kámen v dešti nebo v suchu." Mauglí se na n ho zpod dlouhých as lín zadíval a pardál jako vždy sklonil hlavu. Baghíra znal svého pána.

Leželi spolu až naho e na konci n jícím nad Vaingangou a pod nimi se táhly bílé a zelené stuhy ranní mlhy. S vycházejícím sluncem se prom nila ve zp n né mo e nachu a zlata, odvalila se a suchou trávu pod Mauglím a Baghírou už žhaly nízké slune ní paprsky. Bylo na sklonku studeného období, listí a stromy byly vybledlé a zvadlé a ve v tru suše ukaly a šustily. Tuk, uk, uk, prudce ukal lístek o v tev, jak ukává lístek zmítaný v trem. Baghíra se tím probudil a za enichal ranní vzduch, zhluboka dut zakašlal, p evrátil se na h bet a pedními tlapami ch apl po t epetajícím se lístku.

"Rok se obrací," řekl. "V džungli se to hýbe. Blíží se nová e . Ten lístek to ví, To je dob e."

"Tráva je ještě suchá," odpověd l Mauglí a vytrhl chumá trávy. "A jarní o ko (trubkovité voskové ervené kvítky, v tráv je jich všude plno), jarní o ko je ještě zav ené a... Baghíro, copak se to sluší, aby se erný pardál takhle válel na zádech a tlapami t epal ve vzduchu jako n jaká ko ka?"

"Vau!" zabru el Baghíra. Duchem byl z ejm jinde.

"Povídám, sluší se, aby erný pardál takhle bru el a kašlal a k u el a dovád l? Pamatuj, že jsme pány džungle, ty a já."

"Máš pravdu, poslouchám t , lov í mlád ." Baghíra se honem p evrátil a usedl. erné vypelichané slabiny m l samý prach. (Práv shazoval zimní kožich.) "To se ví, že jsme pány džungle! Kdo je tak silný jako Mauglí? A kdo je tak moudrý?" Slova tak podivn protahoval, že se Mauglí oto il, jestli si snad z n ho erný pardál ned lá dobrý den. V džungli se totiž asto n co ekne a myslí se n co docela jiného. " ekl jsem, že jsme nesporn pány džungle," opakoval Baghíra. "Ud lal jsem n co zlého? Nev d l jsem, že už lov í mlád neleží na zemi. Nebo snad lítá?"

Mauglí sed l, lokty op ené o kolena, a díval se p es údolí, jak se rozednívá. Hluboko v lesích si n jaký pták chraplavým, drsným hláskem zkoušel prvních pár not jarní písni . Byl to jen stín zvu né, b eskné písni , jakou z plna hrdla zazpívá pozd ji, ale Baghíra ji zaslechl.

"Ne íkal jsem to, že as nové e i se blíží?" zavr el pardál a švihl ocasem.

"Slyším," odpověd l Mauglí. "Ale pro se, Baghíro, celý t eseš? Slunce už h eje."

Je to Larao, ervený datel," řekl Baghíra. "Ten nezapomn l. Taky si musím zopakovat svou písni , " a za al si pro sebe vrn t a broukat a pak nespokojen za ínal znovu.

"Vždy tady není žádná zv í!" řekl Mauglí zvolna.

"Ale brat í ku, máš zacpané uši? To p ec není lovecké heslo, p ipravuju si svou písni , budu ji pot ebovat."

„Já jsem zapomn l. Vřak poznám, až p ijde as nové e i, všichni ode mne ute ete a necháte m samotného." Mauglí se celý rozlítil.

"Ale bratříku," spustil Baghíra, "my přece vždycky"

"říkám, že utečete," zlostně zašermoval Mauglí ukazovákem, "utečete a já, pán džungle, abych chodil sám. Jako vloni, když jsem chtěl sklídit tu tinu z polí, loví mě ky. Poslal jsem tu noc posla - však právě tebe jsem poslal! - k Háthímu, aby přišel chobotem vytrhat tu sladkou trávu."

"Vždy přišel jen o dvě noci později," řekl Baghíra a pokračoval se, "a té sladké trávy, co ti tak chutná, ti posbíral víc, než mluvíš jaké loví mládě sníst, i kdyby jí jedlo noc co noc po celou dobu deště. A věc, co já za to mohu."

"Mohl přijít tu noc, co jsem pro něho vzkázal. Ale to ne, to si troubil a bál se, že přišel k vám po celém údolí. Nechával za sebou stopu jako ty sloni, věc se neskrýval mezi stromy. Tancoval před domy, loví mě ky. Dobře jsem ho viděl. Ale za mnou nepřišel. A já jsem přece pánem džungle!"

"Byl asi nově se," řekl pardál velmi zkroušen. "Snad jsi ho tehda, bratříku, nezavolał klíčovým slovem? Zas ten Faraó, slyšíš!"

Zlost už Mauglího přehlušila. Ležel na zádech, paže pod hlavou, s očima zavřenými. "To nevím - a je mi to jedno," řekl ospale. "Zdívám se si, Baghíro. Je mi těžko. Opusť o tebe hlavu."

Pardál si zas lehl a vzdychl si, slyšel, jak si Faraó znovu a znovu cvičí svou jarní píseň, až přijde asi nově se, jak se říká.

V indické džungli přecházejí roční doby jedna do druhé téměř nepozorovaně. Zdánlivě jsou tu jen dvě - doba mokrá a suchá. Ale když si všimnete detailněji, shledáte, že se tu pod líjčky a mraňny prachu a spálenin pravidelně střídají všechny čtyři roční doby. Nejkrásnější je jaro: nepokrývá tam totiž list holé pláň novými lístky a kvítky, ale znamená a odklízí zbylé vybledlé pozstatky zeleně, které přecházejí mírnou zimou, a polooodně, zvětralé zemi dává novou svěžest a mladost. Umí to tak dokonale, že nikde na světě není jaro takové jako v džungli.

Jednoho dne leží na všem únavu, a dokonce i v noci, dýchající z tepleho vzduchu, jsou staré a vybledlé. Během noci, ale je to tak. A na druhý den - napohled se nic nezmění - jsou všechny v noci nové a libé a obyvatel džungle se chvějí vousy až po končiny a zimní srst jim na bocích líná v dlouhých zechaných chomáčích. Spadne deště a všechny stromy, keře, bambusy, mechy a dužinaté rostliny se probudí a rostou, až to praská, a pod tím praskáním to dnem i nocí hluboce bzučí. To je ten pravý jarní zvuk - ten chvějivý šum - nejsou to ani vlny, ani vodopád, ani vítr v korunách stromů, to přede teplem, šustným světlem.

Střídání ročních dob měl Mauglí až dosud rád. Sám obyčejně upozoroval hluboko v trávu první jarní oko a první hradbu jarních mraňen, jimž se v džungli nic nevyrovná. Bylo ho slyšet odevšad z vlhkých kvetoucích zákoutí ozáňých hvězdami, tu vpadl do sborového zpěvu žab, tu se zas posmíval rozepným svislým křikem, houkajícím za bílých nocí. Byla to pro něho, jako pro všechny obyvatele džungle, doba toulek - jen tak pro radost z pohybu v teplém vzduchu během od soumraku do svítání třeba tisíc, tisíc, padesát mil a vracel se udýchaný, rozesmátý, ovčasným roztodivným kvítím. Na těchto divokých toulkách džunglí ho jeho vlci neprovázeli, zpívali zatím své písně s ostatními vlky. Na jaře mají obyvatelé džungle plno práce, však je Mauglí slyšel, jak chrochtají, v eště, pískají, každý po svém. Mají v tu roční dobu docela jiný hlas než jindy, a proto se také jara říká asi nově se.

Ale to jaro, jak už řekl Baghírovi, měl Mauglí nějaký nový pocit v útrokách. Co bambusové výhonky křepinaté zhnědly, řekl jen na to ráno, až se všechny v něm změnil. Když se konečně do kal-páv Mór, skvící se bronzem, modře a zlatě, to rozkřikoval po zamlžených lesích -, Mauglí už otvíral ústa, že taky zavolá, ale slova mu uvázla mezi zuby a od prstů na nohou až po konce vlasů ho přepadla taková sklíčenost, že se honem podíval, jestli nešlápl na trn. Mór zpíval o nových věnech, druzí ptáci mu vpadli do noty a ze skal nad Vaingangou bylo slyšet chraplavý skřek Baghírů - něco mezi křikem orla a koštěm rzaním. Vpuťím v tvou povykaly opice, Bandar log, a Mauglí stál a nabíral dech, že odpoví Mórovi, ale pod tíhou této sklíčenosti mu dech z hrudi pomalu utíkal.

Hleděl upřeně před sebe a viděl jen Bandary, jak se pošklebují a prohánějí na stromech, a dole na stráni Móra, jak tančí a rozprostírá ocas v plné nádhele.

"V něm se změnilý," zavěsíl Mór. "Dobrý lov, bratříku! Kde je tvá odpověď?"

"Dobrý lov, bratříku!" zahvízdal luňák Cíl a stěmhlav slétil se svou družkou. Oba přelétli Mauglímu tak těsně kolem nosu, až jim vypadl chumáč bledých peříček.

Na džungli se snesl jarní deštík - říká se mu sloní dešť -, v pásu měli širokým změtel a rozkřival nové lístky a vytratil se v dvojité duze a slabém změně. Ozval se na chvíli jarní šum a zas utichl, a pak všichni obyvatelé džungle křikeli jeden přes druhého. Všichni až na Mauglího.

Jedl jsem přece dobré jídlo," řekl si. "Pil jsem jen dobrou vodu. V krku mě nepálí a nestahuje se mi hrdlo jak tenkrát po tom modrém kóenu, co mi ho doporučila želva U. Ale je mi těžko a zbytečně jsem byl přikřik Baghírovi a jiným obyvatelům džungle, mým druhům. Je mi hned horko, hned zas zima, a teprve mi není ani horko, ani zima, a zas se zlobím a nevím na co. Brr! Je jas, abych se poádně proběhl. V noci se pustím přes kopce. Ano, poběží jarní běh do severních slatin a zase zpátky. Už dlouho lovím moc pohodlně. Mítí vlci poběží se mnou, jsou tlustí jak bílé ponravy."

Zavolal svou tveřici, ale ani jeden se neozval. Byli daleko z doslechu, s ostatními vlky ze smečky přepřevali jarní písně - písně o mšici a sámbarovi; na jaře je totiž obyvatelům džungle jedno, zdá se noc, i den. Ostaěštěkl, ale v odpověď mu jen zamoukala skvrnitá stromová křídla; slídila ve větvích po raných ptáčích hnízdech. To už ho rozzuřilo a vytahoval tesák. Pak se ale hrdě vypjal, třebaže ho nikdo neviděl, a dle stojně, bradu vzhůru, obojí stažené, krácel z kopce dolů. Ale žádný z jeho druhů se ho na nic neptal, všichni si hleděli svého.

"No dobrá," řekl Mauglí, ale v hloubi srdce věděl, že se zbytečně zlobí. Jen co přijdou ryšaví dhólové z Dakšinu a Rudý kvěť zatančí mezi bambusy, hned celá džungle křučí kolem Mauglího a skládá mu sloní poklony. Zato teprve celá džungle blázní jako Tabákí jenom proto, že se jarní oko zervenalo a že Mór, to se ví, provozuje jakýsi jarní tanec a ukazuje holé nohy... Přibýku, který mě vykoupil, jsem pánem džungle, nebo nejsem? Ticho! Co to tu tropíte?"

Dva mladí vlci ze smečky klusali po přišině a hledali volné prostranství pro rvačku. (Snad si vzpomínáte, že zákon džungle zakazuje zápasit před zraky smečky.) Šťetiny na krku jim stály jako dráty a vlci šťekali vztekle při hrbení, jen se do sebe pustit. Mauglí vyrazil, popadl každého jednou rukou za chůtaně a chtěl je odhodit zpátky, jak to dělal, když si hrál nebo

lovil se s mekou. Ale do jarních zápasů se nikdy nepletl. Oba vlci se na něj vrhli, srazili ho k zemi; dál si ho už nevšimli a popadli se do křížku.

Mauglí ještě ani nedopadl a už byl na nohou, vytasil tesák a vycenil zuby. Mlčel na místě jen proto, že se perou proti jeho vůli, a podle zákona smí každý vlk zápasit. Sehnul tancoval kolem nich a chystal se, že je tlesoucí rukou oba probodne, jen co v zápalu rvačky ochabnou. Ale jak tak čekal, jako by z nich všechna síla vyprchala, sklonil hrot tesáku a zastrčil ho do pochvy, jen se díval a nakonec si řekl: "Snad jsem nějaký jed. Co jsem rozehnal poradu Rudým květem - co jsem skolil Sér Chána, nikdo z celé smečky m nedokázal odhodit. A tohle je jen takový vlčí potěr, lovcí drobotina. Síla mě opustila, už brzy umru. Ach Mauglí, proč tyje oba nezabiješ?"

Vlci zápasili dál, až jeden z nich utekl, a Mauglí tu zůstal sám na rozryté zkrvavené zemi a chvíli si prohlížel tesák a pak zase nohy a paže a sklíčenost, jakou dosud nepoznal, ho zalévala, jako když voda zalévá břeženo.

Ko ist ulovil už brzy zvěra a pojedl jen málo, aby byl svěží pro svůj jarní běh. Pojedl sám, všichni obyvatelé džungle zpívali nebo zápasili. Byla pravá bílá noc, jak říkají. Všechna zeledo rána povyroستla o takový kus jako za měsíc. Mauglí ulomil větvičku; ještě včera měla žluté listy, a dnes kypěla mizou. Kolem nohou se mu kadeřil hustý teplý mech a trávníka neměla ještě rostliny. Všechny hlasy v džungli hudely, jako když hluboko rozezvučí strunu harfy jarním měsícem v úplňku, jasným světlem zaplavující skálu i tůň, prorážející mezi kmeny a liánami a prostírající mezi milióny lístků. Mauglí, prve tak sklíčený, vyrazil a samou radostí se rozezpíval. Byl to spíš let než běh, pustil se po táhlém svahu dolů k severním slatinám přímo středem džungle. Na pružné půdě se tlumil jeho dusot. Lovák vychovaný u lidí by byl v tom ošidném měsíčním svědění klopýtal, ale Mauglí si vycvičil svaly mnohaletou zkušeností, takže ho nesly jako pířko. Když se mu pod nohama zvrtil prohnitý kmen nebo skrytý kámen, beze vší námahy nabyl zas rovnováhy, aniž zpomalil běh. Když ho omrzelo břeženo po zemi, jako opice se chytil nejbližší liány a vyšvihl se na ni, spíš plul, než šplhal po tenkém větvičce a břeženo dál po stromových cestách, až se toho nabažil a jako list se zas dlouhým obloukem snesl na zem. V kruhu vlhkých skal zely tiché horké dolíky, kde se přímo zalykal tichou vlnou nohách květa liánových poupát. Temné aleje byly pravidelně mřížovány měsíčním světlem, že to vypadalo jako mramorové kostky v chrámové podlaze. V houštinách mu sahal mokřý porost až po prsa a ovíjel ho v pase. Nahoře na kopcích, v nížních skalními útesy, skákal z kamene na kámen nad doupaty vyplašených lištek. Z velké dálky slyšel slabounké gádrag, jak si divoký kanec brousil o peřtesáky. O kus dál pak na něj narazil, ten lotr tam sám rozrýval a rval červenou kůru ze stromu, z tlamy mu kapala panna a oči mu planuly jako oheň. Potom zas odbočil tím směrem, odkud bylo slyšet, jak o sebe buší parohy a něco supí a sténá. Přebíhl kolem svou živých sámbarů: s hlavou skloněnou vrávorali sem a tam, zbrocení krví přímo si ku docela černou. U šumícího brodu zaslechl krokodýla Džakalu, buel jako býk. Pak zas vyrušil klubko jedovatých hadů, ale než se na něj vrhli, už uháněl po lesklých oblázcích hluboko do džungle.

Tak břeženo, chvílemi pokřikoval, chvílemi si zpíval, tu noc z celé džungle nejšustnější, až podle větrů poznal, že je poblíž slatin, daleko od svých nejvzdálenějších lovišť.

A zas lovak vychovaný u lidí by tu byl už po těch krocích zapadl až po hlavu do bahna, ale Mauglí mlouil v nohách, skákal z trsu na trsa a z jednoho houpavého drnu na druhý a oči k tomu ani nepotřeboval. Zamířil až doprostřed močálu, cestou vyplašil kachny, a usedl na

omšely kmen, nachýlený nad černou vodou. Na mořále kolem n ho bylo všechno vzhu, na ja e má totiž pta í lid velmi lehké spaní a hejna pták poletují sem a tam celou noc.

Ale nikdo si Mauglího nevnímal. Ve vysokém rákosí si broukal písň beze slov a prohlížel si ztvrdlá chodidla, jestli v nich nemá n jaké trny. Tatam byla sklí enost, jako by ji byl zanechal ve své džungli, užuž na ínal novou písň - a v tom ho zas p epadla, desetkrát horší než d ív. Ke všemu ještě práv zapadal m síc.

Te už se Mauglí polekal. "Tak tady je to taky!" ekl si Mauglí. "Šlo to za mnou," a ohlédl se, jestli to snad nestojí za ním. "Nikdo." Mo řal se rozléhal no ními zvuky, ale ani pták, ani zví e na Mauglího nepromluvili. Nezvyklá sklí enost v n m ještě vzrostla.

Jist jsem sn dl n co jedovatého," ekl zd šen . "Nebyl jsem dost opatrný, sn dl jsem n co jedovatého a te m opoušt jí síly. M l jsem strach - a snad jsem to ani nebyl já - Mauglí m l strach, když ti dva vlci zápasili. Akéla a snad i Pháo by je byli spo řdali; a Mauglí m l strach. Z toho je vid t, že jsem sn dl jed... Ale t m v džungli je to jedno. Zpívají si, vyjí, zápasí a v houfech se potulují p i m sí ku, a já - hémé! - já tu v slatinách hynu najed, který jsem sn dl." Tak se nad sebou rozlítostnil, že div neplakal. "Najdou m , jak tu ležím v ěrné vod ," íkal si dál. "Ba ne, vrátím se do své džungle a um u na Poradní skále. M j milovaný Baghíra, nebude-li zrovna vát n kde v údolí, snad mé poz statky ohlídá, aby se mnou íl naložil jako kdysi s Akélou."

Velká horká slza mu skápla na koleno a Mauglí, celý sklí ený, byl zas rád, že je tak sklí ený, jestli takové radosti naruby v bec rozumíte. Jako lu řák íl naložil s Akélou," opakoval si Mauglí, "tu noc, co jsem zachránil sme ku p ed ryšavými psy." Na chvíli se uklidnil a vzpomínal na poslední slova Vlka samotá e, na která si jist pamatujete. "Všelicos pošetilého mí ekl Akéla p ed smrtí; když umíráme, naše nitro se m ní. ekl... A p ece jen pat ím do džungle!"

Jak si tak vzpomn l na ten zápas na b eh u Vaingangy, samým vzrušením poslední slova vyk íkl a tu se divoká buvolice v rákosí vzty íla na kolena a zafun la: " lov k!"

"U!" odpov d l divoký buvol Maisa (Mauglí slyšel, jak se v bahn p evrací). Jakýpak lov k. To je ten lysý vlk ze séonijské sme ky. Za nocí jako dnes se toulává po džungli."

"U!" ekla kráva, sv síla hlavu a pásla se dál. "Myslela jsem, že je to lov k."

" íkám ti, že není. Copak, Mauglí, n jaké nebezpe í?" zabu el Maisa.

"Copak, Mauglí, n jaké nebezpe í?" poškleboval se hoch. Jen tohle má Maisa v hlav : n jaké nebezpe í? Ze Mauglí v noci b há po celé džungli a st eží vás, na to nemyslíte."

"Co tak k i í?" ekla kráva.

"Takhle k i í ti, co krávu utrhnu, ale sníst ji nedovedou," odpov d l Maisa opovrživ .

"Za mnohem menší opovážlivost jsem p i posledních deštích vypíchal Maisu z bahna a s rákosovou ohlávkou jezdil na n m po bažin ," zabru el Mauglí. Už natahoval ruku, že si utrhne pérový rákos, a s povzdechem ji zas spustil. Maisa vytrvale p ežvykoval a vysoká tráva lupala, jak se na ní pásla kráva. "Tady nechci um ít," ekl Mauglí zlostn . "Maisa je

s Džakalou a s kancem z jedné krve a ještě by se mi posmíval. Pustím se přes močál a uvidím. Takový jarní b h jsem ještě nezažil - hned horko, hned zas zima. Vzhru, Mauglí!"

Ale nedalo mu to, rákosím se přikradl k Maisovi a bodl ho hrotem tesáku. Obrovský zmařený buvol vyletěl z bahna jako stěla a Mauglí se smál, až se svalil na zem.

"Teď mě žes, Maiso, vyprávěj, že tě jednou pásl lysý vlk ze séónijské smečky," volal na něj ho Mauglí.

"Ty a vlk?" zafuněl buvol a přešlápl v bahně. "Celá džungle ví, že jsi byl pasák krotkého dobytka - takový lovčí harant, co pokřikuje tamhle v prachu na poli. Ty že jsi z džungle! Kterýpak lovec by se plížil jako had mezi pijavicemi, jen aby měl svým špinavým žertem - šakalím žertem - zahanbil před mou družkou? Jen poj na pevnou zem, a já ti - já ti..." Maisa měl před sebou huby, však je taky z celé džungle nejprchlivější.

Mírným pohledem pozoroval Mauglí Maisu, jak supí a funí. Když šplíchání bahna trochu utichlo, zeptal se: Jakápak lovčí smečka má doupatata tady u slatin, Maiso? V téhle části džungle se dobře nevyznám."

"Tak táhni na sever," vztekla za ním buvol. Mauglí ho bodl dost citelně. Jen lysý pasák se zmáždě na takový žert. Jdi a vykládej to ve vsi za slatinami."

"O povídáky z džungle lovčí smečka nestojí, jestli máš o jedno škrábnutí na kůži víc nebo míň, Maiso, s tím snad do rady nepůjdem. Ale na vesnici se podívám. Ano, půjdu tam. A už se upokoj. Vsak tě pán džungle každou noc pást nechodí."

Vystoupil na tasovisko na kraji močálu, tam se za ním, to vzděl, Maisa neodvážil. A ještě v bhu se tomu smál, jak se buvol zlobí.

Ještě všechna síla neopustila," řekl si. Jed možná nepronikl až do kostí. Tamhle nízko na nebi je nějaká hvězda." A zaclonil si oči a upřen se na ni díval. "Přibýku, který mě vykoupil, vždy to je Rudý květ - Rudý květ, u kterého jsem líhal - ještě než jsem se octl v první séónijské smečce! Konečně jsem ho spatřil a skončil svůj boj."

Močál tu přecházel v širou pláň, na níž blikalo světýlko. Mauglí se už dávno o lidi nestaral, ale dnes ho to mihotání Rudého květu přitahovalo jako nová kořist. "Podívám se," řekl si, "jak se lovčí smečka zmanila."

Zapomněl, že už není ve své džungli, kde si může dělat, co chce, a bezstarostně klusal zarosenou trávou, až přišel k chýši se světlem. Jak se octl za humny, několik psů se zuřiv rozštálo.

Hlubokým vlním zavytím umlěl psiska, tiše usedl a vydechl si: "Ha! Co se má stát, stane se. Co máš, Mauglí, ještě spoleného s doupaty lovčí smečky?" Přejel si rukou po ústech, vzpomněl si, jak od nich dostal kamenem, když ho tenkrát před lety ta lovčí smečka vyhnala.

Dvě v chýši se otevřely a nějaká žena se zadívala do tmy. Zaplakalo dítě a žena zavolala přes rameno: "Spí. To jen šakal probudil psy. Brzy už bude ráno."

Mauglí se v trávě roztáhl, jako by měl horečku. Hned ten hlas poznal, ale pro jistotu tiše zavolal: "Mésúo! Mésúo!" Až se podivil, jak se mu hned vrátila lidská řeč.

"Kdo to volá?" zeptala se žena rozehvěle.

"Copak jsi zapomněla?" řekl Mauglí; v krku mu vyschlo.

Jestli jsi to ty, jaké jsem ti dala jméno? Pověz!" Přivěle dveře a pítiskla ruku na prsa.

"Náthú! Ohé! Náthú!" řekl Mauglí; jak víte, tak ho pojmenovala Mésúa, když se poprvé vrátil k lovcům.

"Pojď sem, synu," zavolala a Mauglí vystoupil na světlo a pohledl zblízka na Mésúu; byla na něj tak hodná, a před mnoha lety ji zachránil před lovcem. Zestárla, vlasy jí prošedivěly, ale oči a hlas se nezmenšily. Docela žensky si představovala, že bude Mauglí poád takový, jak od ní odešel, a ten jí překvapený pohled klouzal od jeho hrudi k hlavě, sahající až po jeho ješek dveří.

"Synu," zajíkala se, až mu klesla k nohám. "Ale, ty už nejsi můj syn. Jsi nějaký lesní běžek! Ahé!"

Jak tam stál v naervenalém svědpetrolejky, statný, urostlý, krásný, dlouhé černé vlasy mu padaly až na ramena, na krku se mu houpal tesák a hlavu mu voněl bílý jasmín, snadno si ho mohl někdo splést s nějakým legendárním běžkem z džungle. Na kolébce se vytrhlo dítě z polosna a zděšeně vykřiklo. Mésúa je honem chlácholila a Mauglí zatím stál a prohlížel si džbán, hrnce, truhlu a zrní a celé to domácí zařízení, na které se tak dobře pamatoval.

"Chceš něco jíst nebo pít!" zašeptala Mésúa. "Všechno tuje tvoje. Zachránil jsi nám život. Ale jsi ty opravdu můj Náthú, nebo nějaký běh?"

Jsem opravdu Náthú," řekl Mauglí, "žiju daleko dotud. Zahlédl jsem světlo, a tak jsem přišel až sem. Nevěděl jsem, že jsi tady."

"Když jsme přišli do Khanhíváry," ekla plaše Mésúa, "Angličtí ani nám chtěli pomoci proti vesničanům, co nás málem upálili. Pamatuješ se?"

"Ovšem, nezapomněl jsem to."

"Když anglický zákon rozhodl, šli jsme zpátky k těm zlým lidem, ale vesnice už tam nebyla."

"Na to se taky pamatuju," řekl Mauglí a chvěl se mu zachvělo.

"Můj muž šel tedy pracovat na pole, a protože byl dívák, nakonec jsme se zmožili na kus vlastního pole. Není tak úrodné jako ve staré vesnici, ale moc nepotřebujeme - my dva."

"A kde je on - ten muž, co se hrabal v zemi tenkrát tu noc, když měl strach?"

"Uměl - už před rokem."

"A tenhle?" Mauglí ukázal na dítě.

Je to můj syn, narodil se před dvěma obdobími deště. Jestli jsi báhno, obdař ho pískem džungle, aby byl mezi tvým - tvým lidem v bezpečí jako my tenkrát v noci."

Vzala dítě do náruče a ono zapomnělo na strach a vztáhlo ruce po tesáku na Mauglího hrudi. Ale Mauglí mu je opatrně odstrčil.

"A jestli jsi Náthú, kterého nám tygři unesli," zalykala se Mésúa, "je to tvůj mladší bratr. Dej mu požehnání staršího bratra."

"Hé mé! Copak já vím, co je požehnání? Nejsem báhno ani jeho bratr a - ach matko, matko, mám tak těžké srdce." A jak ukládal dítě zpátky, celý se chvěl.

"Není divu," řekla Mésúa a kutila něco mezi hrnci. "To je z toho nočního toulání po slatinách. Schvátlat zimnice, to je jisté."

Mauglí se tomu jen usmál, že by mu mohlo v džungli něco ublížit. "Rozdělám oheň a napiješ se teplého mléka. Sundej jasmínový věnec, na tak malou místnost je to v něm moc těžké."

Mauglí se posadil, složil hlavu do dlaní a něco si broukal. Bylo mu tak podivné, zrovna jako by se byl otrávil, hlava se mu točila, i trochu špatně mu bylo. Dlouhými doušky pil mléko a Mésúa ho hladila po rameni. Pořád ještě si nebyla jista, zdáje to její dávný syn Náthú, nebo nějaká bájná bytost z džungle; takhle aspoň cítila, že je z masa a krve.

"Synu," řekla konečně a hrdost jí hleděla z očí, "řekl ti už někdo, že jsi překrásný?"

"Jak?" řekl Mauglí, jakživ nic takového neslyšel. Radostí se Mésúa tiše zasmála. Stačilo jí, jak se tvářil.

Jsem tedy první. Tak je dobře, ale stává se zídka, aby něco tak příjemného říkala matka synovi. Jsi krasavec. Jakživ jsem takového neviděla."

Mauglí kroutil hlavou a pokoušel se podívat se sám sobě přes rameno. Mésúa se tak rozesmála, až se musil smát Mauglí s ní, a dítě báhlo od jednoho k druhému a smálo se taky.

"Ne, nesmíš se smát svému bratru," řekla Mésúa a chytila je do náruče. "Když budeš jen zpoloviny tak hezký, oženíme tě s nejmladší královskou dcerou a budeš jezdit na velikánských slonech."

Mauglí rozuměl jen každému třetímu slovu. Teplé mléko už zapůsobilo po tomto tygřímílovém báhnu: schoulil se do klubíčka a v tu chvíli tvrdě spal. Mésúa mu odhrnul vlasy z očí, přehodila mu přes krývku a byla šťastná. Spal jako v džungli zbytek noci a celý první den. Pud, a ten v něm nikdy zcela nespál, mu napovídal, že se nemá čeho obávat. Po procitnutí se vymrštil, až se chýše otásla. Pod přesívkou se mu totiž zdálo o samých pastích. Stál tu s rukou na tesáku, s oči má spánkem ještě těžkýma, připraven k boji.

Se smíchem postavila Mésúa před něj ve dveře. Bylo to jen pár hrubých placek, upečených na adicím ohni, trochu rýže a kus naložené tamarindy - vystačí mu to tak právě, než si ve dřevo něco uloví. Jak ucítil v něm rosy ze slatin, přepadl ho hlad a neklid. Chtěl dokončit svůj jarní báhno, ale dítě mu nechtělo jít z klína a Mésúa že mu musí prořezat dlouhé vlasy, černé až do modra. Řekla ho a zpívala přitom prostě detské popívky, hned Mauglímu říkala synu, a pak

zas ho prosila, aby dít ti prop j il ást své moci nad džunglí. Dve e do chýše byly zav ené, ale Mauglí zaslechl známý zvuk a vid l, jak Mésúa leknutím pootev ela ústa. Pod dve e se vsunula šedá tlapa a zvenku se ozvalo Šedákovo kající k u ení, plné úzkosti a strachu.

" ekej venku. Když jsem t volal, to jsi nep išel," ekl e í džungle a ani se neoto il.

Velká šedá tlapa hned zmizela.

"Nevo - nevo s sebou - své služebníky," prosila Mésúa. Já - my žili vždycky s džunglí v dobrém."

"Oni také p išli v dobrém," ekl Mauglí a vstal. "Vzpome si na tu cestu do Khanhíváry. Tenkrát b žely desítky t chhle tvor p ed tebou i za tebou. Ale te vidím, že ani na ja e obyvatelé džungle nezapomínají. P jdu, matko."

Mésúa pokorn ustoupila - jist to je lesní b h -, ale když už m l ruku na dve ích, matka v ní zvít zila: vzala Mauglího kolem krku a dlouze ho objímala.

"Vra se!" šeptala mu. "A jsi m j syn nebo nejsi, vra se, mám t ráda - a pohle , on taky plá e."

Dít plakalo nad tím, že muž s lesklým tesákem odchází.

"Vra se zas," opakovala Mésúa. "Ve dne v noci budou pro tebe dve e otev ené."

Mauglímu se sev elo hrdlo, hlasivky se mu zúžily a hlas se mu z nich t žce prodíral, když odpovídal: Já se jist vrátím."

"A te ," ekl Mauglí a odstr il od prahu hlavu vlkovi, který se k n mu lísal, "musím si s tebou, Sedáku, n co vy ídit. Pro jste vy ty i nep išli, když jsem vás už dávno volal?"

"Dávno? Bylo to dnes v noci. Já - my - zpívali jsme v džungli novou píse , je p ece as nové e i. Copak se nepamatuješ?"

Jist ,jist ."

"A jen co jsme dozpívali," pokrač oval Sedák vážn , "hned jsem se pustil po tvé stop . Všechny jsem opustil a utíkal rovnou za tebou. Ale co ty jsi, brat í ku, provedl - ty jsi jedl a spal u lov í sme ky!"

"Nemusilo se to stát, kdybyste byli p išli, když jsem vás volal," ekl Mauglí a zrychlil.

"A co bude dál?" ekl Sedák.

Mauglí už cht l odpov d t, když vtom p icházela po cest vedoucí do vesnice n jaká dívka v bílých šatech. Sedák hned zmizel a Mauglí potichu vklouzl do vysokého osení. M l ji už na dosah ruky, když se za ním teplé zelené stvoly zav ely a on zmizel jako duch. Dívka vyk ikla, myslila, že vid la ducha, a pak si zhluboka vzdychla. Mauglí rozhrnul osení a díval se za ní, až zmizela.

"A te sám nevím," řekl a taky si vzdychl. "Proč jen jste nepišli, když jsem vás volal?"

Jdeme za tebou, jdeme za tebou," mruel Sedák a lízal mu patu, "jdeme za tebou vždycky, kromě času nového i."

"Přijdete za mnou i k lovu ísme ce?" zašeptal Mauglí.

"Copak jsem za tebou nepišel, když t naše stará sme ka vyhnala? Kdo t tenkrát v obilí probudil?"

"Ano, a přijdeš zas?"

"Nepišel jsem snad dnes v noci?"

"Ano, ale přijdeš, Sedáku, zas a zas a pořád znovu?"

Sedák se odmluel. A pak zabruel pro sebe: "ěrný pardál m l pravdu."

"Co íkal?"

"Nakonec se vrátí lov k k lovu ku. Naše máma Rákšasí íkala

"Akéla to taky řekl po no ním boji s ryšavými psy," mumlal Mauglí.

"Ká to taky íkal, a ten je z nás nejmoudřejší."

"A co íkáš ty, Sedáku?"

"Už jednou t vyhnali a ještě ti spikli. Ústa ti rozbili kamenem. Poslali Baldéva, aby t zabil. Chtli t hodit do Rudého kv tu. To ty jsi íkal, ne já, že jsou zlí a tupí. To ty, a ne já - já chodím jen se svými druhy - ty jsi na n pustil džungli. Ty, a ne já jsi na n složil píse , rozho en jší než naše píse o ryšavých psech."

"Ptám se t , co íkáš ty?"

Rozmlouvali v b hu. Šedák chvíli klusal ml ky, než odpově d l, a pak spustil mezi skoky. " lovu í mlád - pane nad džunglí - synu Rákšasí - brate z jednoho doupete se mnou - na ja e jsem sice chvílku zapomn l, ale tvá stopa je mojí stopou, tvé doupe je mým doupetem, tv j úlovek je mým úlovkem, tv j smrtelný zápas je mým smrtelným zápasem. Mluvíme i za druhé t i. Ale co ty ekneš džunglí?"

"Dob e, že na to myslíš. Ko ist je nejlépe skolit, hned jak se ukáže. Jdi nap ed a svolěj všechny na Poradní skálu. Povím jim o svém úmyslu. Ale možná že nep íjdou, nastal as nové e i, t eba na m zapomenou."

"Ty jsi nikdy nic nezapomn l?" odsekl Sedák přes rameno a dal se do klusu; Mauglí b žel zamyšlen za ním.

Být to jindy, celá džungle by se sb hla se zježenou srstí na krku, ale te všichni lovili, zápasili, zabíjeli a zpívali. Sedák b hal od jednoho k druhému a volal: "Pán džungle se vrací k

lidem. Poj te na Poradní skálu!" a š astní, vzrušení druhové jen odpovídali: "Však on se k nám vrátí, až p ijdou letní vedra. Dešt ho zaženou do doup te. Poj si s námi zaspívat, Sedáku."

"Ale pán džungle se vrací k lidem," opakoval Sedák.

"Í - Jová? Máme si proto kazit as nové e i?" odpovídali. A tak když došel zarmoucený Mauglí po známých skalách až tam, kde ho p ijali do sme ky, našel tam jen svou tve ici vlk , Bálúa, stá ím skoro slepého, a mohutného studenokrevného Káa, ovinutého kolem prázdného Akélova sedátka.

"Tak tady kon í tvá stopa, loví ku?" ekl Ká, když se Mauglí, hlavu v dlaních, vrhl na zem. "Zavolej své heslo. Jsme z jedné krve ty a já - lov k a had."

"Pro jen m ryšaví psi nerozsápali?" sténal Mauglí. "Síla m opustila, a nezp sobil to jed. Dnem i nocí slyším za sebou ještě jedny kroky. Když se oto ím, v ten okamžik jako by se n kdo p ede mnou schovával. Dívám se na stromy, a nikde nikdo. Volám, a nikdo neodpovídá, ale p ipadá mi, že n kdo poslouchá a nechce se ozvat. Ležím, a neodpo inu si. B žím jarní b h, a neuklidním se. Koupám se, a nezchladnu. Zabíjet se mi oškliví a zápasit se mi nechce, leda pro úlovek. Mám v t le Rudý kv t a v kostech vodu - a - sám nevím, co vím."

"Na ty e i?" promluvil zvolna Bál a oto il se k Mauglímu. "Akéla p ec u eky íkal, že Mauglí zazené Mauglího zpátky k lov í sme ce. Já to taky íkal. Ale kdopak poslouchá Bálúa? Baghíra - kdepak je dnes v noci Baghíra? - ten to taky ví. Tak zní zákon."

"Když jsme se, loví ku, setkali u Chladných doupat, hned jsem to v d l," ekl Ká a zavlnil obrovskými závitý. " lov k se nakonec vrací k lidem, i když ho džungle nevyhání."

ty i vlci hled li jeden na druhého a zase na Mauglího, rozpa ití, ale poslušní.

"Džungle m tedy nevyhání?" koktal Mauglí.

Sedák a jeho brat i zu iv zavylí a spustili všichni najednou: "Dokud živi budem, nikdo se neodváží Ale Bál je zarazil.

„Já jsem ti všt poval zákon. Já musím mluvit. Ty skály p ed námi sice nevidím, ale vidím daleko. Jdi svou cestou, žabá ku. Ud lej si doup u své krve, u své sme ky, u svých lidí. Ale když budeš n kdy pot ebovat nohy, zuby, o i nebo rychlý no ní vzkaz, pamatuj, že jsi pán džungle, sta í zavolat, a džungle je tvoje."

"Prost ední džungle je taky tvoje," ekl Ká. "A národ, za který mluvím, není malý."

"Hé hé, brat i moji," zvolal Mauglí, rozp áhl páže a vzlykal. "Sám nevím, co vím, nechci jít, ale táhne m to za ob nohy. Jak mám opustit tyto noci?"

"No tak, hlavu vzh ru, brat í ku," opakoval Bálu. "Za takový lov se nemusíš styd t. Když sníš med, odejdeš od prázdného úlu."

"Když svlíkneš k ži," ekl Ká, "už do ní zpátky neležeš. Tak zní zákon."

"Poslyš, ty m j ze všech nejmilejší," ekl Bál . "Ni í slovo, ni í v le t tu neudrží! Kdopak by pochyboval o pánu džungle? Vid l jsem t , jak sis, ješt žabá ek, tamhle hrál s bílými oblázky. Baghíra, který t vykoupil za erstv zabitého býka, t taky vid l. Z té p ehlídky jsme zbyli jen my dva. Rákšasí, tvá máma Vl ice, je mrtva, a tv j táta Vlk taky. Celá ta stará vl í sme ka je dávno mrtvá. Kam se pod l Šér Chán, to víš, a Akéla zahynul mezi dhóly, a nebýt tvé moudrosti a síly, zašla tam i druhá séónijská sme ka. Z staly už jen staré kosti. Te se nelou í se svou sme kou lov í mlád , te nastupuje pán džungle na novou cestu. Kdopak by zpytoval skutky lov ka?"

"Ale Baghíra a býk, kterým m vykoupil," ekl Mauglí. "Necht l bych

Slova mu p etrhl ev a praskot dole v houští, a už tu stál sám Baghíra, pružný, silný a strašlivý jako vždy.

"Práv proto jsem nep íšel," ekl a nap áhl zkrvavenou pravou tlapu. "Dlouho trval ten lov, ale te tam leží zabitý v k oví - dvouletý býk - býk, který ti vykoupí volnost, brat í ku. Jsme vyrovnáni. A jinak - mé slovo je Bálúovo slovo." A olízl Mauglímu nohu. "Pamatuj si, že t m l Baghíra rád," zvolal a skokem zmizel. Dole pod kopcem ješt jednou dlouze, siln zvolal: "Dobrý lov na nové stop , vládce džungle! Pamatuj si, že t m l Baghíra rád."

"Slyšel jsi to," ekl Bál . "Víc už není t eba. Te jdi, ale nap ed poj ke mn . M j moudrý žabá ku, poj ke mn !"

"Shodit k ži není lehké," ekl Ká, když se Mauglí na hrudi slepému medv du usedav rozplakal. Objímal ho kolem krku a Bál se chab pokoušel olíznout mu nohy.

"Hv zdy blednou," ekl Sedák a enichal jit ní vánek. "Kde se dnes uložíme? Od nyn jška p jdeme po nových stopách."

A to je poslední povídka o Mauglím.

DOZP V

*Jak ho Mauglí slyšel v džungli za sebou po celou dobu,
než došel k Mésúiným dve ím.*

BÁLU

Žabáku m j milou ký,
nezapome pou ky
z džungle, Bál šmatlavý
vtloukal ti je do hlavy.
Ze všech bu ti nejv tší
zákon sme ky lov í,
od nyn jška, pamatuj,
je to, Mauglí, zákon tv j.
Vp ed se lidskou stopou dej,
nikam stranou nekoukej,
a se ti ty záhyby
líbí nebo nelíbí.

nepomýšlej na návrat.
(Tolik jsem tě mívával rád!)
Zlá to i dobrá stopa je.
Když ti třeba vylaje
ze smečky lenn jaký,
řekni si: "To Tabákí
zavyl? Nebo straší tu
Sér Chán?" Mstnému pocitu
bráse. (Palist, koání,
med, ty mlád ochrání.)
Vítr, strom i vodní tok,
celá džungle chrať tvj krok.

KÁ

Ze Strachu se líhne Vztek.
Na kobí jed není lék.
Bez víka z i oko lip.
Jazyk raní jako šíp.
S vlídností se slova chop,
silný budeš dvojnásob.
Sko, kam staí síly tvé,
nev tví práchnivé.
Pozor, všechno nemusí
sníst had, sic ho udusí
řžky v ch tánu uvízlé.
Zalez n kam pojidle,
pod zem dlouho norou jdi,
kam se mstitel nevloudí.
A jsi kde chceš, nemukej,
o istotu k že dbej.
(Dokola se ohlédni,
tvá džungle je prost ední.)
*Vítr, strom i vodní tok,
celá džungle chrať tvj krok.*

BAGHÍRA

Klec mi byla kolébkou,
vím, co lidé dovedou.
Jenom pokej chvíli ku,
sám to poznáš, loví ku.
Koky a se ve stromech
prohán jí, jen to nech
klidn být a šakaly
stýkej se jen zpovzdálí.
Nev, že ti do klína
spadne ko ist laciná.
Svod m odoláš, já vím:

hanba k ivdit bezbranným.
Holedbat a chlubit se,
to d lají opice.
Lichotný zp v v úžlabí
k lovu nech t nezvábí.
(Jasný den i mlžení
st ežte strážce jelení!)
*Vítr, strom i vodní tok,
celá džungle chra tv j krok.*

VŠICHNI T I

*Po stop se bereš vp ed,
po níž strach nám brání sp t,
kvete na ní Rudý kv t.
Až t zajme no ní tiš,
v dusné jizb uslyšíš,
jak jdem k tob blíž a blíž.
Vzpomeneš-li na stezku
v džungli, v ranním rozb esku
propadneš se do stesku.
*Vítr, strom chra hnij krok.**